Clancy Tom
Tygří zuby

Obsah

Teroristé se chystají zasadit Americe nový úder. tentokrát jiný než 11. září; při jeho přípravě se spojí s kolumbijskými drogovými barony, kteří jim výměnou za pomoc při zřízení sítě v Evropě pomohou proniknout do Spojených států. Instituce Hendley Associates s krytím finančnické firmy, o které vláda neví, zjistí podezřelé přesuny peněz na účtech arabského obchodníka s nemovitostmi, žijícího v Londýně; ukáže se, že peníze jdou na platební karty teroristické skupiny, která přepadla čtyři nákupní střediska v Americe. V Hendley Associates se rozhodnou zlikvidoval finančníka i další osoby, o kterých se zjistilo, že jsou na něj napojeny. Využijí k tomu dva agenty, dvojčata, příslušníka FBI a kapitána námořní pěchoty; jsou to bratranci Jacka Ryana mladšího, syna bývalého prezidenta, hrdiny řady předchozích románů Toma Clancyho. Jack Ryan se významně podílí na odhalování těch, kdo se podílejí na organizování teroristických útoků. Oba agenti dostanou za úkol vyhledat vytipované lidi a zlikvidovat je způsobem, který nezanechá stopy po skutečné příčině smrti a nemá vzbudit podezření hlavních osnovatelů teroristických útoků. Úkol úspěšně splní; jak prohlásil jeden z čelných pracovníků Hendley Associates: "Kdo kopne tygra do zadku, musí si pak umět poradit s jeho zuby". Těmi zuby se stali oba bratři. Nezasáhli však "mozek'"; to se snad podaří, až analytici vyhodnotí obsah souborů v počítači, kterého se při likvidaci významného plánovače útoků, zatím posledního ze čtyř "cílů", oba bratři za přispění mladého Ryana zmocnili. Čtenář může sledovat napínavé vyhledávání teroristů ve čtyřech evropských městech, i provedení úkolu.

PŘEDMLUVA - NA DRUHÉ STRANĚ ŘEKY

DAVID GREENGOLD se narodil v té nejameričtější komunitě, v Brooklynu, ale obřad bar micve pro něj znamenal důležitou životní změnu. David nejprve prohlásil: "Dnes se ze mě stal muž," načež se odebral na večírek na oslavu a setkal se tam s několika členy rodiny, kteří přiletěli z Izraele. Strýc Moses byl zámožný obchodník s diamanty. Davidův otec sám vlastnil několik klenotnictví, z nichž to největší sídlilo na 40. ulici na Manhattanu.

Otec a strýc rozmlouvali u kalifornského vína o obchodech, David se zapovídal se svým o deset let starším bratrancem Danielem. Daniel právě začal pracovat pro Mossad, hlavní izraelskou zahraniční zpravodajskou službu, a coby její novopečený příslušník měl pro Davida v zásobě spoustu příběhů. Povinnou vojenskou službu si odbyl u parašutistů, měl za sebou jedenáct seskoků a zapojil se i do Šestidenní války v roce 1967. Ta pro něj byla šťastnou válkou, u jeho roty se obešla bez vážných ztrát, a přitom s takovým počtem zabitých nepřátel, že se mohla jevit jako lovecké dobrodružství - lovecká výprava za zvěří sice nebezpečnou, ne však zase příliš nebezpečnou, takže závěr vyzněl tak, že velmi dobře zapadal do jeho vyhlídek a představ, které před válkou choval.

Danielovy příběhy byly příkrým protikladem hrůzných televizních reportáží z Vietnamu, jimiž tehdy začínaly všechny večerní zprávy. David se v návalu

nadšení z nově stvrzené náboženské identity hned na místě rozhodl, že jakmile dokončí střední školu, odejde do své židovské vlasti. Jeho otec, který ve druhé světové válce sloužil u americké Druhé obrněné divize a kterému naopak toto dobrodružství příliš potěšení nepřineslo, byl ještě víc rozčarován z vyhlídky, že by jeho syn šel do nějaké asijské džungle bojovat ve válce, pro kterou se ani on, ani nikdo z jeho známých nijak příliš nenadchl. David tedy po maturitě odletěl letadlem společnosti El Al do Izraele, a při tom zůstalo. Oprášil svou hebrejštinu, odbyl si službu v uniformě a pak, stejně jako bratranec, vstoupil do řad Mossadu.

Vedl si dobře - tak dobře, že se stal náčelníkem pobočky v Římě; zařazení to bylo nikoli nevýznamné. Bratranec Daniel se mezitím vrátil do rodinného podniku, jenž vynášel daleko víc peněz, než kolik činil plat státního zaměstnance. S řízením pobočky Mossadu v Římě měl David dost práce; jeho podřízení, tři zpravodajští důstojníci pracující na plný úvazek, přicházeli se spoustou informací. Některé z nich pocházely od agenta, kterému říkali Hasan, původem Palestince, jenž měl dobré spojení na Národní frontu pro osvobození Palestiny; o to, co se dozvěděl, se dělil za peníze se svými nepřáteli - za dost peněz, aby si mohl platit pohodlný byt asi kilometr od budovy italského parlamentu. David dnes vybíral mrtvou schránku.

Byla uložena na místě, které si zvolil již dříve, na pánské toaletě v Ristorante Giovanni; restaurace se nacházela nedaleko dolního konce Španělských schodů. David si nejprve dopřál oběd, telecí po francouzsku, jež tu měli vynikající. Dojedl, dopil bílé víno a vydal se vyzvednout balíček. Mrtvá schránka byla na spodní straně mušle nalevo až na samém konci řady, na místě působícím poněkud teatrálně; mělo však tu výhodu, že se tam nikdo nikdy nedíval ani je nečistil. K mušli byla vespod připevněna ocelová destička; i kdyby se o ni někdo náhodou zajímal, připadala by mu zcela nevinná, protože na ní bylo vyraženo jméno výrobce a číslo, které nemělo vůbec žádný význam. David se rozhodl, že při této příležitosti použije mušli k účelu, k němuž ji muži obvykle používají; zatímco tak činil, zaslechl zaskřípění otvíraných dveří. Příchozí si ho nevšímal, David však pro jistotu upustil krabičku cigaret; jak se pro ni sehnul, aby ji pravou rukou sebral, levou odtrhl zmagnetizovaný balíček z úkrytu. Byl to řemeslně dobře zvládnutý úkon, přesně takový, jaký předvede profesionální iluzionista, když pohyby jedné ruky odvádí pozornost a druhou provede svůj trik.

Až na to, že v tomto případě trik nevyšel. David sotva stačil schránku vybrat, když tu do něj zezadu kdosi vrazil.

"Promiňte, starouši... vlastně -signore" opravil se ten člověk; jeho řeč zněla jako oxfordská angličtina. Něco takového stačí, aby podobná situace nevyvolala v člověku obavy.

Greengold na to nic neřekl, jen se otočil, že si půjde umýt ruce a odejde. Již stál u umývadla na pravé straně a pustil si vodu; v té chvíli se podíval do zrcadla.

Mozek většinou pracuje rychleji než ruce. V tomto okamžiku David spatřil modré oči člověka, který do něj vrazil; vypadaly zcela obyčejně, jejich výraz však ne. Než Davidova mysl stačila poručit tělu, aby reagovalo, muž sevřel levicí jeho čelo a do Davidovy šíje, těsně pod lebkou, se zarylo cosi studeného a ostrého. Mužova ruka mu strhla hlavu dozadu, takže nůž mohl snáz vniknout do míchy. Zcela ji přeťal.

Smrt nepřišla hned, ustaly však veškeré elektrochemické příkazy svalům, a tak se David zhroutil; současně vymizel i cit, zbyly jen jakési vzdálené, palčivé pocity v šíji a ochromení zabránilo tomu, aby se změnily v silnější bolest. Pokoušel se dýchat, ale nedokázal si uvědomit, že už dýchat nebude. Muž ho otočil k sobě, jako kdyby to byla figurína, a odnášel ho do kabinky. Nyní se David mohl už jen dívat, a stále ještě pracovala jeho mysl. Tu tvář vnímal, avšak její podoba mu nic neříkala. Obličej se otočil dozadu, útočník hleděl na Davida jako na věc, která mu nestojí ani za to, aby se v jeho rysech

odrazil byť i výraz nenávisti. David bezmocně sledoval, jak ho muž posazuje na mísu; měl dojem, že mu ten člověk sahá do kapsy, aby mu sebral náprsní tašku. Tak co to je - obyčejná loupež? Chce snad vysokého důstojníka Mossadu oloupit? Vyloučeno. Hlava mu klesala, muž ho však uchopil za vlasy a trhl mu jí vzhůru.

"Salam alejkum." Mír s tebou. Takže je to Arab? Jako Arab vůbec nevypadá; v Davidově tváři musel být znát zmatený údiv.

"Opravdu jsi Hasanovi důvěřoval, Židе?" pronesl muž; v jeho hlase vůbec nezaznělo zadostiučinění, byl bezvýrazný a vyjadřoval pouze pohrdání. V posledních vteřinách života, než mozek odumřel nedostatkem kyslíku, si David Greengold uvědomil, že padl do té nejstarší špionážní pasti, klamné vlajky. Hasan mu dodával informace proto, aby dokázal jejich příjemce identifikovat, vyřadit ze hry. Takhle hloupě zemřít. Zbýval čas na jedinou další myšlenku.

Adonaj echad.

Vrah se ujistil, že si neumazal ruce, a prohlédl i svůj oděv, má-li jej v pořádku. Takováto bodnutí nožem nezpůsobí nijak silné krvácení. Náprsní tašku i balíček z mrtvé schránky zastrčil do kapsy, ještě si oděv upravil a vyšel ven. Zastavil se u svého stolku a položil na něj třiadvacet eur za jídlo. Jako spropitné nechal jen několik centů; ale sem se hned tak nevrátí. Tim byla pro něj záležitost restaurace Giovanni vyřízena.

Vydal se přes náměstí; cestou si všiml obchodu Brioni a napadlo ho, že potřebuje nový oblek.

*****

VELITELSTVÍ NÁMOŘNÍ pěchoty nesídlí v Pentagonu; v této největší kancelářské budově na světě se najde místo pro pozemní vojsko, námořnictvo a vojenské letectvo, na námořní pěchotu se však neznámo proč místa nedostalo, takže se musela spokojit s vlastním komplexem budov, nazývaným "Přístavek válečného námořnictva", pár set metrů odtud na Lee Highway v Arlingtonu. Avšak nijak velká oběť to není, námořní pěchota byla vždy něco jako nevlastní dítě americké armády, technicky vzato součást válečného námořnictva, navíc s podřízeným postavením; její původní funkcí bylo vystupovat jako jakási soukromá armáda válečného námořnictva, čímž odpadla nutnost přepravovat vojáky na bitevních plavidlech, protože od pozemních jednotek a válečného námořnictva nikdo nikdy neočekával, že jejich vztah bude přátelský.

Časem se námořní pěchota stala pojmem sama o sobě, neboť po více než jedno století to byla jediná vojenská síla provádějící pozemní operace, kterou lidé v cizině vůbec kdy viděli. Její příslušníci, zbaveni starostí o těžkou přepravu a dokonce i o zdravotnický personál - na to měli ty obyčejné námořníky -, tak vystupovali jako pistolníci, a současně respekt budící síla, jež přivedla k rozumu a k vystřízlivění všechny, kdo vůči Spojeným státům americkým nechovali ve svých srdcích vřelý vztah. Z tohoto důvodu se námořní pěchota těší u ostatních složek amerických vojenských sil úctě, nikoli však vždy oblibě. Na vkus serióznějších, uměřenějších složek armády dává o sobě příliš okázale vědět, je až přespříliš vychloubačná a má přesmíru vyvinutý smysl pro pěstování styku s veřejností.

Samozřejmě že námořní pěchota vystupuje jako malá armáda - má dokonce vlastní letectvo, sice nevelké, ale s ostrými tesáky - a nyní k ní patří i výzvědná služba, třebaže někteří uniformovaní činitelé na to hledí jako na protimluv. Velitelství zpravodajské služby námořní pěchoty bylo založeno nově v rámci snahy Zelené mašiny vyrovnat se v tomto oboru ostatním složkám. Nazývá se M-2; označení "2" je číselný identifikátor kohosi ve výzvědné branži. Náčelník, generálmajor jménem Terry Broughton, člověk malé, avšak sporé postavy, byl původně pěšák a tuhle funkci na něj hodili proto, aby práci špionů trochu přiblížil realitě; podle názoru, k němuž námořní pěchota došla, bylo třeba mít na paměti, že za kupou papírů stojí živý člověk s puškou, který potřebuje dobré informace, má-li zůstat naživu. Dalším tajemstvím námořní

pěchoty bylo, že přirozené inteligenci jejích příslušníků se nic nevyrovná - a to ani inteligence počítačových machrů vojenského letectva, podle jejichž přesvědčení každý, kdo dokáže létat, prostě musí být chytřejší než všichni ostatní. Za jedenáct měsíců Broughtona čekala funkce velitele Druhé divize námořní pěchoty se základnou v Camp Lejeune v Severní Karolíně; tato vítaná zpráva přišla před týdnem a Broughtona stále ještě udržovala v té nejlepší náladě.

Jeho dobrá nálada byla dobrým znamením i pro kapitána Briana Carusa; pokud v něm audience u důstojníka s hodností generála nebudila přímo obavy, byla přinejmenším důvodem pro to, aby obezřele přihlédl k okolnostem. Měl na sobě svou nejlepší olivově zelenou uniformu, opasek s "dohodou" a všechny stužky, na něž měl nárok a jichž nebylo nijak moc; některé z nich však vypadaly docela hezky. K nim měl i znak - zlatá křídla, označení parašutisty, a celou sbírku vyznamenání za výtečnou střelbu, dost velkou, aby dokázala zapůsobit i na člověka s celoživotním údělem střelce, jakým generál Broughton byl.

K M-2 rovněž patřil podplukovník, který obstarával různé pomocné kancelářské práce, a černá starší seržantka, generálova osobní sekretářka. To všechno kapitánovi připadalo zvláštní, avšak připomněl si, že námořní pěchotu ještě nikdo neobvinil z logičnosti; jak znělo oblíbené rčení: dvě stě třicet let tradice nezatížené pokrokem.

Seržantka k němu vzhlédla od telefonu. "Generál vás už očekává, pane kapitáne," sdělila mu.

"Děkuju, seržantko," odpověděl. Vstal a zamířil ke dveřím; seržantka mu je podržela otevřené.

Broughton vypadal přesně tak, jak Caruso očekával: do sto osmdesáti centimetrů mu chybělo jen maličko, měl hrudník, který by snad odchýlil z dráhy i průbojnou střelu, vlasy jen o trošku delší než rašící strniště vousů. Jako u většiny příslušníků námořní pěchoty den, kdy to je s vlasy špatné, nastane, když dorostou na třináct milimetrů; to si již vyžadují návštěvu u holiče. Generál vzhlédl od papírů a chladnýma očima barvy lískových oříšků přejel návštěvníka od hlavy k patě.

Caruso nezasalutoval; stejně jako námořní důstojníci ani příslušníci námořní pěchoty nesalutují, pokud nejsou v bojové pohotovosti nebo jsou-li "bez pokrývky", bez čepice k uniformě. Vizuální kontrola trvala asi tři vteřiny, které však kapitánovi připadaly jako přinejmenším týden.

"Dobrý den, pane."

"Posaďte se, kapitáne." Generál ukázal na židli s koženým čalouněním.

Caruso se posadil, zůstal však sedět v pozoru, nohy pokrčené.

"Víte, proč tu jste?" zeptal se Broughton.

"Ne, pane, to mi neřekli."

"Jak se vám líbí u průzkumníků?"

"Líbí, pane," odpověděl Caruso. "Řekl bych, že mám ty nejlepší poddůstojníky z celé námořní pěchoty, a práce je zajímavá."

"V Afghánistánu jste udělal kus dobré práce, jak se tady píše." Broughton zvedl složku lemovanou červeně a bíle pruhovanou páskou. Ta označovala přísně tajný materiál. Zvláštní operace často spadaly do této kategorie a Carusova práce v Afghánistánu nebyla nic pro Noční zprávy stanice NBC.

"Bylo to tam docela napínavé, pane."

"Dobrá práce, píše se tu - dostat všechny své lidi zpátky živé."

"Pane generále, to hlavně díky tomu, že s námi byli příslušníci SEAL. Desátník Ward utrpěl moc zlá zranění, ale poddůstojník Randall mu zachránil život, to je bez diskuse. Navrhl jsem ho na vyznamenání; doufám, že ho dostane."

"Dostane," ujistil ho Broughton. "A vy také."

"Pane, dělal jsem jen svou práci," bránil se Caruso. "Moji lidé udělali všechno -"

"A to je znakem dobrého důstojníka," přerušil ho M-2. "Četl jsem vaše

hlášení o průběhu akce, četl jsem i hlášení vrchního seržanta Sullivana. Říká, že na mladého důstojníka, navíc poprvé v bojové akci, jste si vedl velmi dobře." Joe Sullivan přičichl ke střelnému prachu už dříve, v Libanonu, v Kuvajtu i na dalších místech, která se do televizních zpráv nikdy nedostala. "Sullivan pro mě kdysi pracoval," pokračoval Broughton. "Čeká ho povýšení."

Caruso přikývl. "Ano, pane. Určitě je zralý na postup."

"Viděl jsem vaši zprávu o jeho výkonu." M-2 poklepal na jinou složku, tentokrát bez označení přísně tajné. "O svých lidech nešetříte chválou, kapitáne; proč?"

Caruso překvapením až zamrkal. "Vedli si dobře, pane! Za žádných okolností jsem nemohl čekat víc; tuhle partu postavím proti komukoli na světě. I ti noví to mohou jednou dotáhnout na seržanty, dva z nich už jako kdyby měli na sobě napsáno, že z nich budou vrchní seržanti. Snaží se - a jsou natolik bystří, že to, co je třeba, začnou dělat, ještě než jim musím dát rozkaz. Nejméně jeden z nich má na to, aby se stal důstojníkem. Pane, jsou to moji lidé, a já mám zatracenou kliku, že jsou právě moji."

"A moc dobře jste je vycvičil," dodal Broughton.

"Od toho tu jsem, pane."

"Už ne, kapitáne."

"Pardon, pane? Mám před sebou u útvaru ještě čtrnáct měsíců, a co budu dělat dál, zatím nikdo neurčil." Caruso by s radostí zůstal u 2. průzkumné jednotky natrvalo, přesto si však představoval, že bude brzy povýšen na majora a snad se vyšvihne i na funkci S-3, operačního důstojníka průzkumného praporu divize.

"Ten člověk od CIA, co s vámi šel do těch hor -jak se s ním pracovalo?"

"James Hardesty? Prý byl u speciálních jednotek pozemního vojska. Je mu asi čtyřicet let, ale na svůj věk je v prima kondici, mluví dvěma tamními jazyky; a když se něco semele, nepodělá se z toho. A... no, vždycky jsem se na něj mohl spolehnout."

M-2 znovu zvedl složku s označením Přísně tajné. "Tady píše, že z toho přepadení ze zálohy vyvázl díky vám se zdravou kůží."

"Pane, nikdo není tak chytrý, aby ho nemohli přepadnout ze zálohy, když jde vpředu. Pan Hardesty prováděl spolu s desátníkem Wardem předsunutý průzkum, já připravoval satelitní vysílačku. Tamti byli na takovém šikovném místečku, ale moc brzo odkryli karty, na pana Hardestyho zahájili palbu unáhleně, první salvou ho minuli a my je pak na tom kopci obklíčili. Neměli nijak dobré zajištění. Sullivan šel se svou četou napravo, a když zaujal postavení, já postupoval se svou skupinou na střed. Trvalo to asi tak deset až patnáct minut, Sullivan pak náš cíl dostal, napálil mu to z deseti metrů přímo do hlavy. Chtěli jsme ho živého, jenže za dané situace to nešlo." Caruso pokrčil rameny. Nadřízení snad dokážou vychovávat důstojníky, ale nedokážou vytvářet okolnosti takové, jaké jsou v daném okamžiku potřeba; ten člověk neměl ani v nejmenším v úmyslu dostat se do amerického zajetí - a někoho takového lapit není jen tak. Konečným výsledkem byl jeden těžce postřelený mariňák, šestnáct mrtvých Arabů a k tomu dva zajatci, se kterými si můžou popovídat zpravodajci. V souhrnu ta akce přinesla výsledky lepší, než kdo očekával. Afghánci byli stateční, ale nebyli to šílenci - nebo, přesněji, zvolili si mučednictví jen podle svých vlastních pravidel.

"A poučení z toho?" zeptal se Broughton.

"Zní, že něco takového jako přemíra výcviku nebo až přespříliš dobrá kondice v podstatě neexistuje, pane. Skutečná situace je o moc složitější a nepřehlednější než cvičení. Jak jsem říkal, Afghánci jsou stateční, ale chybí jim výcvik. A nikdy nemůžete říct, kteří z nich budou bojovat do posledního dechu a kteří zalezou. V Quantiku nás učili, že musíte věřit svým instinktům, ale ty instinkty vám tam nepřidělí na požádání, a ne vždycky máte jistotu, že naslouchátе tomu správnému hlasu." Caruso opět pokrčil rameny, ale myšlenku rozvíjel dál: "Řekl bych, že to pro mě i pro mé mariňáky dopadlo dobře, ale

opravdu nemůžu tvrdit, že vím proč."

"Moc nepřemýšlejte, kapitáne. Když dojde k pořádnýmu průseru, na nějaké přemýšlení, jak z toho ven, nemáte čas. Přemýšlet se musí předem. Záleží na tom, jak své lidi vycvičíte a jaké úkoly jim přidělíte. Připravíte se v duchu na akci, ale nikdy si nemyslete, že víte, jak se vyvine. V každém případě jste všechno provedl moc dobře. Na toho Hardestyho jste zapůsobil - a jeho slovo má v téhle věci opravdu velkou váhu," uzavřel Broughton.

"Pardon, pane? Nerozumím."

"Chce si s vámi promluvit Služba," sdělil Carusovi M-2. "Loví talenty a objevilo se i vaše jméno."

"A co bych dělal, pane?"

"To mi neřekli. Shánějí lidi, kteří dokážou pracovat v terénu. O špionáž tu s největší pravděpodobností nejde, spíš o něco polovojenského, řekl bych něco ve spojitosti s těmi novými akcemi proti terorismu. Ne že bych měl radost, že přicházím o slibného mladého příslušníka námořní pěchoty, ale do téhle záležitosti nemám co mluvit. Tu nabídku můžete odmítnout, ale nejdřív stejně musíte k nim."

"Rozumím." Jenže nerozuměl.

"Možná jim někdo naznačil něco o jiném bývalém příslušníkovi námořní pěchoty, který si kdesi dobře vedl...," nakousl Broughton.

"Vy myslíte strýčka Jacka? Panebože - promiňte, pane, ale od něčeho takového se držím dál už od chvíle, kdy jsem se posadil do lavice v Základní škole. Jsem akorát jeden z mnoha důstojníků námořní pěchoty a nic jiného ani nechci."

"No dobrá." To bylo jediné, co Broughton považoval za nutné říci. Viděl před sebou velmi slibného mladého důstojníka, který si Příručku pro důstojníky námořní pěchoty přečetl od první stránky k poslední a nezapomněl nic z důležitých pasáží. Snad věci bere trošku moc důsledně, ale on sám byl kdysi stejný. "Máte tam být za dvě hodiny. Ujme se vás nějaký Pete Alexander, bývalý příslušník speciálních jednotek. V osmdesátých letech pomáhal při jedné operaci v Afghánistánu. Jak jsem slyšel, není to špatný chlap, ale nechce se mu dál rozvíjet svůj talent, takže pozor na něj, ať toho z vás moc nevytáhne," ukončil rozhovor Broughton.

"Ano, pane," odtušil Caruso. Vstal a postavil se do pozoru.

M-2 obdařil svého hosta úsměvem. "Semper fidelis, mládenče," rozloučil se heslem námořní pěchoty.

"Rozkaz, pane." Caruso vyšel z kanceláře. Pokývl na pozdrav seržantce; s tím nedopečeným podplukovníkem, kterého vůbec nenapadlo zvednout oči, neztratil ani slovo a zamířil dolů po schodech; vrtalo mu hlavou, do čeho to k čertu spadl.

*****

STOVKY KILOMETRŮ odtud jiný člověk jménem Caruso přemýšlel o tomtéž. FBI si vybudovala pověst nejpřednější americké instituce pro prosazování zákona tím, že vyšetřovala únosy z jednoho státu do jiného; začala krátce poté, co v třicátých letech vstoupil v platnost Lindberghův zákon. Úspěšné uzavření takovýchto případů do značné míry skoncovalo s únosy pro peníze - přinejmenším tam, kde se jednalo o chytré zločince; Úřad uzavřel všechny takové případy a profesionální zločinci se konečně dovtípili, že tento druh zločinnosti je jen pro pitomečky. A tak to zůstalo po celá léta, dokud tento stav nezačali narušovat únosci sledující jiné cíle než peníze.

A dopadnout tyhle lidi bylo mnohem těžší.

Penelope Davidsonová se onoho rána ztratila cestou do školy; už hodinu po jejím zmizení rodiče zavolali místní policii a brzy nato se místní úřadovna šerifa obrátila na FBI. Úřední postup umožňoval, aby se FBI případu ujala, jakmile se ukáže možnost, že oběť byla přepravena za hranici státu. Městečko

Georgetown v Alabamě bylo jen půl hodiny od hranice státu Mississippi, takže úřadovna FBI v Birminghamu po tomto případu neprodleně skočila jako kočka po myši. V nomenklatuře FBI se případ únosu označuje "7"; téměř všichni agenti z úřadovny sedli do aut a zamířili na jihozápad, do malého městečka žijícího z toho, co farmáři přivezou na trh. V myslích agentů se však usadil strach, že honí vítr v poli. Únosy v sobě mají cosi jako vnitřní hodiny: většina obětí je obvykle v rozmezí čtyř až šesti hodin pohlavně zneužita a zabita; v tak krátké době dostat dítě živé zpátky, to se může podařit jen zázrakem. A zázraky se nedějí často.

Bezmála všichni, kdo vyjeli, byli ženatí a měli děti, takže jednali tak, jako kdyby nějaká naděje přece ještě zbývala. Zástupce zvláštního agenta z úřadovny FBI se spojil s místním šerifem jako první. Šerif se jmenoval Paul Turner; FBI na něj hleděla jako na amatérského vyšetřovatele, který na takovouto práci nestačí, a Turner si to o sobě myslel také. Při představě, že v jeho okrsku by byla znásilněna a zavražděna malá holčička, se mu zvedal žaludek, takže přispění federální instituce uvítal. Každý, kdo měl odznak a nosil pistoli, dostal fotografii. Studovaly se mapy. Místní policisté a zvláštní agenti FBI mířili do oblasti ležící mezi domem Davidsonových a školou o pět ulic dál, do které Penelope už dva měsíce každé ráno chodila. Promluvili si s každým, kdo na této trase bydlel. V Birminghamu se prověřovaly počítačové záznamy o možných sexuálních zločincích bydlících v okruhu sto padesáti kilometrů; za těmi se vypravili agenti a příslušníci alabamské státní policie. Byl prohledán každý dům, obvykle se svolením majitele, často však i bez jeho souhlasu, protože místní soudci se k únosům stavěli velmi přísně.

Pro zvláštního agenta Dominika Carusa to nebyl první větší případ, byla to však jeho první "7". Sám neměl ani manželku, ani děti, ale při pomyšlení na zmizelé dítě mu krev nejprve ztuhla v žilách a pak jako kdyby v něm začala vřít. Na "úřední" školní fotografii byla holčička s modrýma očima, světlými vlasy s odstínem do hněda, na rtech hezký úsměv. V téhle "7" nešlo o peníze, rodina byla zcela obyčejná, rodiče byli dělníci; otec pracoval jako elektromontér v místním družstvu elektrikářů, matka jako pomocná zdravotní sestra na částečný úvazek v okresní nemocnici. Oba byli členy metodistické církve, chodili do kostela a ani otec, ani matka se při prvotním prověřování nejevili jako pravděpodobní podezřelí ze zneužívání dětí, ačkoli i na tohle se policie později podívá důkladněji. Jeden ze starších agentů birminghamské pobočky se vyznal v sestavování profilu pachatelů a jeho závěr vyzněl hrozivě: tenhle neznámý subjekt by mohl být zločinec se sklonem k páchání opakovaných únosů a vražd, člověk, který vyhledává sexuálně přitažlivé děti a je si vědom, že nejjistější způsob, jak takový zločin dokonat, je oběť nakonec zabít.

Caruso věděl, že takový chlap tu někde je. Dominic Caruso byl mladý, sotva rok po absolvování akademie v Quantiku, ale již podruhé ho nasadili do terénu - svobodní agenti FBI mají při svém zařazení možnost volby asi takovou jako vrabec ve vichřici. Poprvé byl do terénu vyslán na sedm měsíců do Newarku v New Jersey, práce v Alabamě však byla víc podle jeho gusta. Počasí bylo často bídné, ale na rozdíl od onoho špinavého města tu aspoň nepanoval ruch jako v úle. Nyní měl za úkol hlídkovat západně od Georgetownu, vše systematicky sledovat a čekat na nějaké solidní informace. Na to, aby dokázal vést pátrání tak, že přinese výsledky, neměl dost zkušeností; vypracovat se k této dovednosti trvá celé roky. Caruso se však považoval za celkem bystrého a měl vysokoškolský diplom z psychologie.

Pátrej po autě, ve kterém je malá holčička, říkal si v duchu - holčička, která nesedí na sedadle? uvažoval: jinak by mohla snáz vyhlédnout z auta a máváním třeba přivolat pomoc... Tak tohle ne, pachatel ji pravděpodobně spoutal, přinejmenším ruce, nebo jí izolační lepicí páskou omotal tělo a zřejmě i ústa. Malá holčička, bezmocná a vyděšená. Při té myšlence pevně sevřel volant. V rádiu to zapraskalo.

"Birminghamská základna všem na ,7'. Máme hlášení, že podezřelý ze ,7' by

mohl jet v pracovní skříňové dodávce, pravděpodobně fordu bílé barvy, poněkud zašpiněném. Alabamská značka. Jestliže uvidíte automobil odpovídající popisu, ohlašte to, pošleme místní policii, aby věc prověřila."

Což znamená nezapínat majáček a nesnažit se sám ho donutit k zastavení, pokud to nebude naprosto nutné, říkal si Caruso. Přišel čas, kdy je třeba trochu popřemýšlet.

Být já tím mizerou, kde bych tak asi byl...? Caruso zpomalil. Nejspíš na místě, kam se dá celkem snadno zajet s autem. Hlavní silnice ne... takže nějaká slušná silnice druhé třídy s odbočkou někam, kde je víc soukromí. Snadný přístup i únik. Místo, kde lidé v okolí neuvidí ani neuslyší, k čemu se chystá...

Vzal do ruky mikrofon.

"Caruso pro základnu Birmingham."

"Jo, Dominiku," odpověděl agent u stolu v centrále. Rádia FBI byla zakódovaná a bez dobrého dešifrovacího zařízení je nikdo nemohl odposlouchávat.

"Ta bílá dodávka; jak moc se na to dá spolehnout?"

"Nějaká starší paní si šla pro noviny a prý viděla holčičku odpovídající popisu, jak u bílého skříňového auta mluví s nějakým chlápkem. Možný subjekt je běloch, věk neurčený, podrobnější popis není. Nic moc, Dome, ale víc nevíme," hlásil zvláštní agent Sandy Ellis.

"Kolik je v té oblasti chlapů, kterým se prokázalo zneužívání dětí?" vyptával se Caruso dál.

"V počítači jich máme celkem devatenáct. Za všemi už naši lidé byli. Zatím z toho nic nevylezlo. Fakt, víc nemáme, člověče."

"Rozumím, Sandy. Konec."

Další ježdění, další obhlížení okolí. Říkal si, jestli tohle je něco podobného, co zažíval jeho bratr Brian v Afghánistánu: sám, v honbě za nepřítelem... Bude si zvlášť všímat prašných vozovek odbočujících z hlavní silnice; mohly se na nich uchovat čerstvé otisky pneumatik.

Znovu se zadíval na fotografii velikosti náprsní tašky. Holčička s milým obličejíčkem, ve věku, kdy právě začíná s abecedou. Dítě, pro které svět až dosud byl bezpečné místo, kde vládli táta s maminkou, dítě, které chodilo do nedělní školy, z kartónů na vajíčka nebo z čističů dýmek vyrábělo housenky, učilo se zpívat "Ježíš mě má rád, to vím / s Biblí v ruce prý jsem s ním"... Díval se střídavě napravo a nalevo; tamhle, asi

sto metrů vpředu, je prašná silnice vedoucí do lesíka. Zpomalil; silnička se mírně esovitě stáčela, mezi řídkými stromy bylo vidět... levný dřevěný dům... a vedle něj... roh skříňového automobilu...? Jenže tenhle je spíš béžový než bílý...

No, ta stará paní, která holčičku i auto viděla... z jaké vzdálenosti to bylo... na slunci, nebo ve stínu...? Tolik okolností, tolik nejistých prvků, tolik faktorů. Ať je akademie FBI jakkoli dobrá, nemůže člověka připravit na všechno - sakra, dokonce ani na něco, co se tomu "všemu" i jen blíží. A taky nám tam říkali - že musíme důvěřovat instinktu a zkušenostem...

Jenže Caruso měl jen roční zkušenosti.

A přesto...

Zastavil.

"Caruso birminghamské základně."

"Jo, Dominiku," ohlásil se Sandy Ellis.

Caruso mu sdělil, na kterém místě se nachází. "Půjdu tam a okouknu to."

"Rozumím, Dome. Chceš někoho na pomoc?"

"Ne, Sandy. Pravděpodobně z toho nic nebude, jen zaklepu na dveře a promluvím si s tím, kdo tam bydlí."

"Fajn; budu na příjmu."

Caruso neměl přenosnou vysílačku - ta byla pro místní policisty, ne pro FBI -, takže nyní byl bez spojení, měl jen mobil; ozbrojen byl pistolí Smith &

Wesson 1076, hovící si v pouzdře na boku. Vystoupil z auta a zavřel dveře, ne však úplně, aby nedělal hluk; když někdo zabouchne dveře auta, lidé se vždycky otočí a dívají se, co to bylo.

Caruso měl na sobě oblek barvy tmavší, než je olivově zelená; šťastná shoda okolností, říkal si cestou. Nejdřív se podívá na to auto. Šel normálně, ale oči upíral na okna omšelého domu, napůl s nadějí, že spatří nějaký obličej, ale když o tom trochu uvažoval, byl rád, že se žádný neukázal.

Usoudil, že fordka je asi šest let stará, na karoserii bylo vidět drobná poškození, promáčklá místa. Řidič sem zacouval, takže posuvné dveře teď byly těsně u domu - tak nějak by tam najel tesař nebo instalatér. Anebo člověk přemísťující drobné, vzpouzející se tělo. Caruso si nechával pravou ruku volnou, kabát neměl zapnutý. Rychlé tasení zbraně nacvičují všichni policisté na celém světě, často před zrcadlem, ačkoli současně s tasením střílí jen hlupák, protože tak stejně nemůže nic trefit.

Caruso nespěchal. Okno na straně řidiče bylo spuštěné, uvnitř jen holá, nenatřená kovová podlaha, v podstatě prázdná, jen zvedák... a velký kotouč izolační pásky...

Ta byla i jinde; konec pásky na kotouči byl přehnutý, aby se nemusel odtrhávat nehtem, když člověk chce kus pásky odmotat. Tak to dělá plno lidí. A kobereček, položený - ne, páskou připevněný k podlaze hned za pravým sedadlem... a na kovové kostře sedadla - nevisí také z ní kus pásky? Co to může znamenat?

Proč právě tam? vrtalo Carusovi hlavou. Náhle ho začala ostře svědit kůže na předloktích; ten pocit byl pro něj nový. Ještě nikoho sám nezatýkal, nebyl ani u žádného většího případu - tedy ne až do jeho uzavření. V Newarku pracoval na případech uprchlíků, avšak jen krátce, a podílel se na celkem třech zatčeních, vždy ale společně se zkušenějším agentem, který akci řídil. Nyní už je on sám zkušenější, maličko ostřílenější... ale zase nijak zvlášť, připomněl si.

Zadíval se na dům. Jeho mysl teď pracovala rychle. Co vlastně má? Moc toho není. Nakoukl do obyčejného skříňového auta, ve kterém není vůbec žádný přímý důkaz, je to prostě jen prázdné auto a v něm kotouč izolační lepicí pásky a kobereček na ocelové podlaze.

Ale i tak...

Vytáhl z kapsy mobil a rychlovolbou zavolal úřadovnu.

"FBI. Co si přejete?" zeptal se ženský hlas.

"Caruso Ellisovi." Takhle to půjde rychle.

"Co máš, Dome?"

"Bílý skříňový Ford Econoline, SPZ Alabama, ER šest pět nula jedna, zaparkovaný tam, co teď jsem. Sandy -"

"No, copak, Dominiku?"

"Zaklepu tomu chlapovi na dveře."

"Potřebuješ pomoc?"

Caruso se na okamžik zamyslel. "Ano."

"Poblíž je dálniční hlídka, může u tebe být tak za deset minut. Zůstaň na místě," radil mu Ellis.

"Rozumím, zůstávám na místě."

Jenže tady visí na vlásku život malé holčičky...

Zamířil k domu a dbal na to, aby se neocitl v zorném poli někoho v nejbližších oknech. A v té chvíli se čas zastavil.

Když zaslechl ten výkřik, trhl sebou, div že nezavrávoral. Byl to hrůzyplný, pronikavý výkřik někoho, kdo se dívá do očí samotné smrti. Mozek sám od sebe situaci zvážil a Caruso najednou držel v rukou svou automatickou pistoli, tiskl ji k hrudi a mířil do oblohy, přesto ji však již měl připravenou. Uvědomil si, že ten výkřik byl ženský, a v hlavě jako by mu v tom okamžiku něco cvaklo.

Co nejrychleji, ale pokud možno nehlučně se ocitl na zápraží, pod nerovnou,

ledabyle zhotovenou stříškou. Velkou část vchodu tvořila drátěná síťka, aby dovnitř nemohl hmyz. Dveře potřebovaly natřít, ale to potřeboval celý dům. Pravděpodobně to byl pronajatý dům, a navíc za nízké nájemné. Dominic nahlédl skrz síťku dovnitř, ale rozeznal jen cosi, co vypadalo jako chodba, nalevo s vchodem do kuchyně, napravo do koupelny. Do té viděl. Z úhlu, kterým se díval, bylo vidět jen bílou porcelánovou záchodovou mísu a umývadlo.

Zamyslel se, jestli existuje nějaký přijatelný důvod ke vstupu do domu, a vzápětí dospěl k závěru, že jich má až dost. Otevřel dveře a co nejtišeji, pokradmu vklouzl dovnitř. Podlanu chodby pokrýval laciný špinavý koberec. Šel dál, pistoli namířenou před sebe, smysly až bolestivě, na nejvyšší míru napjaté. Jak postupoval, měnil se úhel jeho pohledu. Do kuchyně vidět nebylo, zato do koupelny teď viděl líp...

Ve vaně byla Penny Davidsonová, nahá, oči, modré jako porcelán, doširoka rozevřené, hrdlo prořízнuté od ucha k uchu; plochý hrudníček a stěny vany byly zalité krví. To dítě muselo snad úplně vykrvácet. Rána byla tak hluboká a způsobená takovou silou, že vypadala jako druhá ústa.

Caruso kupodivu nereagoval fyzicky. Jeho oči vše zaznamenaly, jako když fotograf pořídí momentku, ale v tomto okamžiku se veškeré jeho myšlenky upnuly na to, že člověk, který tohle udělal, je živý a jen několik málo metrů od něj.

Uvědomil si, že zvuk, který slyší, přichází zpředu, z levé strany. Obývací pokoj. Televize. Ten člověk bude tam. Může s ním být ještě někdo další? Na to, aby nad tím Dominic uvažoval, nebyl čas, a v té chvíli mu to bylo celkem jedno.

Zvolna, obezřele, se srdcem bušícím jako kladivo, se sunul vpřed a vyhlédl za roh. Tam byl, běloch hodně po třicítce, s řídnoucími vlasy; plně zaujat se díval na televizi, jako kdyby pro něj nic jiného neexistovalo. Běžel tam horor - výkřik určitě patřil k tomu filmu - a muž upíjel z plechovky pivo. V obličeji měl klidný, uspokojený výraz bez nejmenší stopy nějakého vzrušení. To si pravděpodobně už odbyl, napadlo Dominika. A přímo před ním - řeznický nůž, zakrvácený, položený na kávovém stolku. Stříkance krve měl ten člověk i na tričku. Krve z hrdla malého děvčátka.

"Potíž s takovýmihle šílenci je v tom, že se nikdy nestavějí na odpor," poučoval třídu instruktor na akademii FBI. "Jo, jistě, každý si připadá jako John Wayne, když má v rukou malé dítě, ale ozbrojeným policajtům se na odpor nepostaví. A - víte... je to zatracená škoda," uzavřel svůj výklad.

Ty dneska do vězení nepůjdeš. Tahle myšlenka pronikla do Carusova povědomí jakoby sama od sebe. Pravým palcem natáhl úderník; cvakl a pistole byla připravená. Na okamžik si uvědomil, že má v rukou pocit, jako by byly z ledu.

V koutě, tam, kde se vcházelo do pokoje, stál starý otlučený stolek s osmihrannou deskou, na něm průhledná váza z modrého skla, levná, možná koupená v místním K-martu, a pravděpodobně určená k tomu, aby v ní byly květiny; dnes tam však nebyly žádné. Caruso pomalu, opatrně skrčil nohu a kopnutím stolek převrhl. Váza se s hlasitým třeskem roztříštila na dřevěné podlaze.

Muž sebou prudce trhl leknutím a otočil se, aby se podíval, co to je za nečekaného návštěvníka. Jeho obranný pohyb nebyl promyšlený, spíše instinktivní - popadl ze stolku nůž. Caruso neměl ani čas na to, aby se usmál, třebaže věděl, že ten člověk udělal poslední chybu ve svém životě. Americké policejní síly se jako evangeliem řídí zásadou, že člověk, držící v ruce nůž a vzdálený méně než sedm metrů, představuje bezprostřední a smrtelné ohrožení. Tenhle dokonce začal vstávat.

Vstát už ale nestačil.

Carusův prst stiskl spoušť a první střela šla přímo do srdce; v necelé vteřině následovaly dvě další. Na bílém tričku vyskočily rudé skvrny podobné květům. Muž pohlédl na svůj hrudník, potom na Carusa, ve tváři výraz naprostého překvapení. Bez jediného slova nebo bolestného výkřiku klesl zpátky na židli.

Caruso pak zkontroloval jedinou ložnici v domě. Byla prázdná, a stejně tak

i kuchyň. Zadní dveře byly zamčené zevnitř. Následoval okamžik úlevy; v domě už nikdo další není. Znovu se podíval na únosce. Ten měl oči dosud otevřené, Dominic však střílel najisto. Nyní nejprve mrtvého odzbrojil a nasadil mu pouta, protože tak ho to naučili; potom přišla na řadu krční tepna, zkouška pulzu, to však bylo jen plýtvání energií. Ten chlap už neviděl nic, snad jen bránu do pekel. Caruso vytáhl mobil a rychlovolbou znovu zavolal do úřadovny.

"Dom?" zeptal se Ellis, když zvedl sluchátko.

"Jo, Sandy, to jsem já. Zrovna jsem ho vyřídil."

"Cože? Co povídáš?" vyrazil ze sebe Sandy Ellis naléhavě.

"Ta holčička - je tady, mrtvá, s prořízntým hrdlem. Ten chlap na mě šel s nožem. Sejmul jsem ho, člověče. Je taky mrtvej, hajzl."

"Prokrista, Dominiku! V pár minutách je tam šerif Turner. Zůstaň, kde jsi!"

"Jo, jasně, Sandy, zůstanu."

Neuplynula ani minuta a Dominic uslyšel sirénu. Vyšel na zápraží; vrátil úderník pistole a zastrčil ji do pouzdra, potom vytáhl z kapsy kabátu průkaz FBI a držel jej ve zdvižené levici. Šerif se k němu blížil, se služebním revolverem v ruce.

"Je to odbyté," sdělil mu Caruso tím nejklidnějším hlasem, na jaký se zmohl. Nyní však byl se silami na dně. Mávnutím ruky šerifa vyzval, aby šel dovnitř, sám ale zůstal venku. Po pár minutách vyšel šerif ven; svého Smith & Wessona už měl v pouzdře.

Turner byl hollywoodskou ukázkou jižanského šerifa, vysoký, mohutný, s masitými pažemi, opasek s revolverem mu obemykal pás tak těsně, až se do něj hluboko zařízl. Jenomže byl černý; nic takového ve filmech není.

"Co se tu stalo?" zeptal se.

"Nepočkal byste minutku?" Caruso se zhluboka nadechl a okamžik uvažoval, jak celou věc vylíčí. Bylo důležité, jak si ji Turner vyloží, protože na rozdíl od únosu má vražda charakter zločinu spáchaného na jednom určitém, daném místě, v rámci oblasti, v níž má zákonnou působnost šerif.

"Ale jo." Turner sáhl do kapsičky košile a vytáhl krabičku cigaret Kool; jednu Carusovi nabídl, ten však zavrtěl odmítavě hlavou.

Posadil se na nenatřenou dřevěnou podlahu zápraží a pokoušel se urovnat si myšlenky. Co přesně se stalo? Co přesně právě udělal? A jak to vlastně má vysvětlit? Vnitřní hlas mu šeptal, že není čeho litovat. Přinejmenším pokud jde o tamtoho člověka. A Penelope Davidsonová -pro tu je už zatraceně pozdě. Co kdyby přišel o hodinu dřív? Nebo dokonce jen o půl hodiny? Ta holčička se dneska večer nevrátí domů, matka ji už nikdy neuloží do postele a ona už nikdy neobejme otce. A tak si zvláštní agent Dominic Caruso žádné výčitky nedělal. Jen litoval, že to nestihl včas.

"Už můžete povídat?" zeptal se Turner.

"Pátral jsem po nějakém takovém místě, jako je tohle, a když jsem projížděl kolem, viděl jsem tu zaparkovanou dodávku...," začal Dominie. Vstal a odvedl šerifa do domu, aby mohl vylíčit další podrobnosti.

"Zakopnul jsem o ten stolek; uviděl mě, sáhl po noži a chtěl s ním na mě - tak jsem vytáhl pistoli a toho hajzla střelil. Třikrát, myslím."

"Hmm." Šerif přistoupil k mrtvole. Moc nekrvácela; všechny tři kulky šly přímo do srdce a jeho činnost vmžiku zarazily.

Paul Turner nebyl ani zdaleka tak hloupý, jak se jevil agentovi vycvičenému vládou. Podíval se na mrtvolu, potom pohlédl dozadu ke dveřím, odkud Caruso střílel. Očima přeměřoval vzdálenost a úhel.

"Takže," navázal, "zakopl jste o ten stolek. Podezřelý vás uvidí, uchopí nůž a vy, v obavách o svůj život, vytáhnete služební pistoli a vystřelíte rychle třikrát za sebou; je to tak?"

"Tak se to odehrálo, jo."

"Aha," odtušil šerif, muž, který skoro každou loveckou sezonu složil nějakou vysokou.

Sáhl do pravé kapsy kalhot a vytáhl řetízek na klíče. Byl to dar od jeho

otce, nosiče zavazadel u Pullmanových vozů, patřících společnosti Illinois Central. Řetízek vypadal starodávně a byl k němu přiletován stříbrný dolar z roku 1948, také již starý, o průměru asi třicet osm milimetrů. Turner jej přiložil k únoscově hrudi; mince zcela překryla všechny tři vstřely. V očích se mu objevil silně pochybovačný výraz, jejich pohled pak ale zabloudil ke koupelně a výraz těch očí změkl; potom šerif vyslovil svůj verdikt nad celou událostí.

"Takže to sepíšeme takhle. Prima trefa, mládenče!"

*****

V DESETI MINUTÁCH dorazil tucet policejních aut a vozidel FBI a nedlouho po nich přijela i pojízdná laboratoř alabamské státní policie, aby se provedlo šetření na místě. Soudní fotograf spotřeboval třiadvacet vysoce citlivých barevných filmů. Z ruky mrtvého vzali nůž a vložili jej do sáčku; sejmou se otisky prstů a odebere se vzorek krve; její skupinu porovnají s krevní skupinou oběti - vše nic víc než pouhá formalita, avšak v případu vraždy kriminalisté dbají na dodržení patřičného postupu zvlášť přísně. Nakonec tělo mrtvé holčičky uložili do vaku a odvezli. Rodiče ji budou muset identifikovat; bylo velké štěstí, že její obličej zůstal v podstatě netknutý.

Jako poslední přijel Ben Harding, vedoucí zvláštní agent z birminghamské pobočky FBI. O střelbě, na níž se podílel agent úřadu, bylo nutno sepsat protokol, který půjde z jeho stolu na stůl ředitele Dana Murraye, jeho vzdáleného přítele. Harding se nejprve přesvědčil, že Caruso je ve slušné fyzické a psychické kondici, potom se šel pozdravit s Paulem Turnerem a zjistit jeho názor na okolnosti, za nichž ke střelbě došlo. Caruso zdálky přihlížel; viděl, jak Turner své líčení doprovází gestikulací a jak Harding přikyvuje. To, že Turner dává této záležitosti úřední schvalovací pečeť, bylo dobré. Kapitán od státní policie poslouchal také a rovněž přikyvoval.

Po pravdě řečeno, Dominiku Carusovi na tom všem v podstatě houby záleželo; zachoval se správně, až na to, že to celé se mělo stát o hodinu dřív.

Harding domluvil se šerifem a přešel k Dominikovi. "Tak co, jak vám je?" zeptal se.

"Byl jsem pomalý," odtušil Caruso. "Zatraceně pomalý - jo, já vím, říkat si teď, že to mohlo dopadnout jinak, nemá smysl."

Harding ho uchopil přátelsky za rameno. "Líp ses ani nemohl zachovat, chlapče." Po krátké odmlce pokračoval: "Jak k tomu střílení došlo?"

Caruso opakoval, co už řekl šerifovi; v jeho vědomí se to již začalo jevit téměř jako naprostá pravda. Pravděpodobně by mohl povědět skutečnou pravdu, aniž by se vystavil nějakému tvrdému postihu, určitě by mu nikdo hlavu neutrhl, ale proč pokoušet osud? Úředně to byla střelba oprávněná, a pokud jde o záznam do jeho spisu v FBI, toto konstatování úplně stačilo.

Harding poslouchal a opět zamyšleně přikyvoval. Koukalo z toho papírování, než bude všechno pohromadě a úředně předáno do D.C. Ale neuškodí, bude-li se v novinách psát, že federální agent zastřelil únosce ještě týž den, kdy ke zločinu došlo. Pravděpodobně se naleznou důkazy, že tohle není jediný podobný zločin, který ten šílenec spáchal. Dům bude třeba ještě důkladně prohledat. Už našli digitální fotoaparát; nikoho tedy nepřekvapí, když se zjistí, že ten úchyl má v počítači také záznamy o svých dřívějších zločinech. Pokud ano, pak Caruso uzavřel víc než pouze jeden případ; potom také dostane do složky v FBI velkou zlatou hvězdu.

Jak velkou, to ani Harding, ani Caruso ještě nemohli vědět; v nejbližší době však Dominika Carusa naleznou lovci talentů.

A nebude sám.

01 KAPITOLA - UNIVERZITA

MĚSTO WEST ODENTON ve státě Maryland není vlastně ani tak moc město, spíš je něco jako poštovní úřad pro lidi bydlící v okolí; má několik čerpacích stanic a k nim obvyklá zařízení rychlého občerstvení pro ty, kdo cestou autem z Columbie v Marylandu do Washingtonu, D.C., kam jezdí za prací, potřebují snídani samý tuk. A pár set metrů od skromné budovy poštovního úřadu se nachází středně vysoká kancelářská budova, ukázka typické, bezduché vládní architektury. Má devět podlaží a na rozlehlém trávníku před ní stojí nízký ozdobný kvádr postavený z šedých cihel; nápis HENDLEY ASSOCIATES, vyvedený stříbrnými písmeny, nijak blíže nevysvětluje, co to společnost Hendley Associates vlastně je. Náznaků je jen pár. Plochou střechu ze železobetonu pokrývá vrstva asfaltu smíchaného se štěrkem. Na střeše je malá nástavba pro strojovnu výtahu, a ještě další hranatá stavba, která nijak nenapovídá, k čemu slouží. Je z bílého laminátu a propouští rádiové vlny. Samotná budova působí osobitým dojmem díky jedinému: kromě několika starých stodol na uložení tabáku, jejichž výška činí sotva něco málo přes osm metrů, je to také jediná budova vyšší než dvě podlaží, jež se nachází na přímé linii mezi Národním bezpečnostním úřadem ve Fort Meadu v Marylandu a ústředím CIA v Langley. Na této linii chtěli stavět i někteří další podnikatelé, ale nikdy nedostali stavební povolení - z mnoha důvodů, do jednoho lživých.

Za budovou leží malý pozemek s anténami; nijak zvlášť se neliší od podobného zařízení, těsně sousedícího s místní televizní stanicí. Sestává z půltuctu parabolických antén o průměru šest metrů, ohrazených čtyři metry vysokým plotem nahoře s ostnatým drátem. Antény jsou zaměřené na různé komerční komunikační družice. Celý komplex, který ve skutečnosti není vůbec nijak složitě "komplexní", zaujímá z plochy okresu Howard v Marylandu patnáct akrů a jednu třetinu, a lidé, kteří tu pracují, o něm mluví jako o "Univerzitě". Nedaleko stojí laboratoř aplikované fyziky Johns-Hopkinsovy univerzity; laboratoř má status poradní instituce pro vládu, funguje tak již dlouho a její činnost je důvodně a oprávněně choulostivá.

Před veřejností vystupuje společnost Hendley Associates jakožto firma obchodující s akciemi, obligacemi a národními měnami, ačkoli v tomto oboru toho veřejně kupodivu dělá jen málo. Není nic známo o tom, že by měla nějaké klienty; vyskytly se sice šeptem předávané zvěsti, že se coby tichý společník podílí na místní charitativní činnosti (o lékařské fakultě Johns-Hopkinsovy univerzity se po straně hovořilo jako o údajně hlavním příjemci štědrých darů Hendleyho společnosti), ale k místním médiím se nic takového žádnými cestičkami nedostalo. Společnost vlastně nemá vůbec žádný útvar pro styk s veřejností. Současně se však ani po straně nemluví o tom, že by prováděla něco nepatřičného, ačkoli o jejím výkonném předsedovi se ví, že má poněkud pohnutou minulost; z té příčiny se publicitě vyhýbá. Při několika nijak častých příležitostech ji dovedně a vlídně odmítl, až mu nakonec místní média přestala otázky klást. Hendleyho zaměstnanci bydlí porůznu, většinou v Columbii, žijí na úrovni vyšší střední třídy a vcelku jsou nápadní asi tak jako Beaverův otec Ward Cleaver z televizní show "Nechte to na Beaverovi".

Gerald Paul Hendley Jr. měl za sebou hvězdnou dráhu v obchodování s komoditami; nashromáždil značné osobní bohatství, a když se mu blížila čtyřicítka, začal se věnovat práci ve volených orgánech státní správy. Zanedlouho se stal senátorem za Jižní Karolínu a brzy získal pověst svébytného legislativce, který si nepotrpí na zvláštní zájmy ani na nabídky peněz k financování volební kampaně a zarytě lpí na nezávislé politické linii se sklonem k liberálnímu přístupu v otázkách občanských práv, avšak je rozhodným konzervativcem tam, kde jde o obranu a mezinárodní vztahy. Nikdy se nerozpakoval říct naplno, co si myslí; to z něj udělalo cenný a zábavný zdroj pro tisk. Nakonec se šeptalo cosi o aspiracích na funkci prezidenta.

Když se blížil konec jeho druhého šestiletého funkčního období, postihla ho

těžká osobní tragédie; při nehodě na mezistátní silnici Interstate 185, k níž došlo na samém kraji Columbie ve státě Jižní Karolína, přišel o manželku a tři děti. Stejšn, ve kterém jeli, rozdrtila kola tahače Kenworth. Tato rána byla nepochybně drtivá, ale brzy nato, hned na počátku volební kampaně před třetím obdobím, ho potkalo další neštěstí. Prostřednictvím sloupku v New York Times vyšlo najevo, že jeho osobní investiční portfolio - vždy je považoval za soukromou záležitost, prohlašoval, že jelikož na svou kampaň nebere žádné peníze, necítí potřebu svěřovat se s tím, jaký má majetek, kromě ve velmi obecných rysech - vykazuje známky zneužívání informací v burzovních transakcích. Podezření se potvrdilo, když se noviny a televize pustily do hlubšího zkoumání; Hendley se sice hájil tím, že Vládní komise pro regulaci prodeje cenných papírů nikde nezveřejnila výklad k tomu, co příslušný zákon vlastně znamená, ale některým lidem se to jevilo tak, že znalosti o budoucích vládních výdajích zneužil ku prospěchu investora do nemovitostí, což by jemu a dalším společníkům - investorům - přineslo zisk přes padesát milionů dolarů. A co horšího: když byl na veřejném shromáždění republikánským kandidátem - který sám ze sebe dělal "pana Čistého" - vyzván, aby se k této věci vyjádřil, dopustil se ve své odpovědi dvou chyb. Za prvé, před běžícími kamerami se přestal ovládat, a za druhé, lidem z Jižní Karolíny řekl, že jestli pochybují o jeho poctivosti, můžou volit toho hlupáka, co stojí spolu s ním na pódiu. Člověka, který v politice ještě nikdy v životě nešlápl vedle, už jen samo tohle překvapivé selhání stálo pět procent hlasů, a zbytek jeho neslané nemastné kampaně už šel jen z kopce, a to i navzdory dosud váhavě přetrvávajícím sympatiím těch voličů, kteří si ještě pamatovali, jak přišel o celou rodinu; jeho senátorské křeslo nečekaně připadlo demokratům. Všemu ještě dodalo sžíravé prohlášení doprovázející jeho odchod. Potom odešel z veřejného života natrvalo, dokonce se ani nevrátil na svou plantáž severozápadně od Charlestonu, majetek pocházející ještě z předválečné doby; přestěhoval se do Marylandu a všechno, čím až dosud žil, opustil. Navíc další rozohněný výrok o chodu Kongresu nakonec spálil veškeré mosty, které mu ještě mohly zůstat otevřeny.

Jeho domovem byla nyní farma postavená již v osmnáctém století; choval na ní koně appalooského plemene - jediným rozptýlením, které mu zůstalo, byla jízda na koni a průměrný golf- a žil klidným životem venkovského gentlemana. Také sedm až osm hodin denně pracoval v Univerzitě; tam a zpátky domů jezdil v dlouhé limuzíně cadillaku se šoférem.

Nyní mu bylo dvaapadesát, byl to vysoký, štíhlý muž s vlasy prokvetlými stříbrem, a byl známý, aniž ho přitom někdo vůbec znal; v tom jediném snad přetrvávala jeho politická minulost.

*****

"V TĚCH HORÁCH jste si vedl dobře," prohlásil Jim Hardesty; mávnutím ruky vyzval příslušníka námořní pěchoty, aby se posadil.

"Díky, pane. Vy taky."

"Kapitáne, vždycky, když se nakonec vrátíte předními dveřmi, znamená to, že jste si vedl dobře. O tomhle jsem se poučil od svého důstojníka pro výcvik; před takovými šestnácti lety," dodal.

Kapitán Caruso provedl v duchu výpočet a vyšlo mu, že Hardesty je o něco starší, než na kolik vypadá. Kapitán u amerických zvláštních jednotek pozemního vojska, potom v CIA, a k tomu šestnáct let, to je blíž k padesátce než ke čtyřicítce. Musí opravdu tvrdě pracovat na tom, aby se udržel ve formě.

"Takže - co pro vás můžu udělat?" zeptal se důstojník.

"Co vám řekl Terry?" opáčil špion.

"Že budu mluvit s kýmsi jménem Pete Alexander."

"Peta náhle odvolali," vysvětlil mu Hardesty.

Důstojník vzal toto vysvětlení na vědomí bez připomínek. "Dobrá; generál

povídal, že Služba shání nadané lidi, ale není ochotná vypěstovat si nějaké vlastní," odpověděl poctivě podle pravdy.

"Terry je dobrý, a zatraceně prima mariňák, ale někdy nedokáže projevit trochu nadhledu."

"Může být, pane Hardesty, ale zanedlouho bude mým šéfem, až převezme 2. divizi námořní pěchoty, a já se snažím zachovat si jeho přízeň. A ještě pořád jste mi neřekl, proč tu jsem."

"Líbí se vám u námořní pěchoty?" zeptal se špion. Mladý mariňák přikývl.

"Ano, pane. Plat není nic moc, ale na to, co potřebuju, stačí a lidé, pro které pracuju, jsou ti nejlepší."

"No, ti, se kterými jsme šli do těch hor, jsou opravdu moc dobří. Jak dlouho jste s nimi byl?"

"Dohromady? Asi čtrnáct měsíců, pane."

"Prima jste je vycvičil."

"Za to mě platí, pane, a do začátku jsem měl dobrý materiál."

"A s tou drobnou bojovou akcí jste si poradil dobře," poznamenal Hardesty; uvědomil si, jaké mlhavé odpovědi dostává.

Kapitán Caruso nebyl zase natolik zdrženlivý, aby tu akci viděl jako "drobnou"; kulky, létající všude kolem, byly pěkně skutečné, a už jen proto mu připadala velká až dost. Zjistil však, že jeho výcvik se tehdy uplatnil přesně tak dobře, jak ho v tom jeho důstojníci při všech předchozích vyučovacích hodinách i při výcviku v poli utvrzovali. Bylo to důležité a uspokojující zjištění. Námořní pěchota má opravdu smysl. Kruci.

"Ano, pane." To byla celá jeho odpověď, nicméně ještě dodal: "A děkuju za pomoc, pane."

"Na něco takového jsem už trochu starý, ale je pěkné, když vidím, že pořád ještě něco svedu." A Hardesty toho svedl dost, to však už nahlas neřekl. Boj je pořád ještě přece jen hra pro mladíky, a on už mladík není. "Leží vám ta věc nějak v hlavě, kapitáne?" zeptal se pak.

"Vlastně ani ne, pane; o průběhu akce jsem sepsal zprávu."

Hardesty ji četl. "Nějaké noční můry nebo tak - nic?"

Otázka Carusa překvapila. Noční můry? Proč by je měl mít? "Ne, pane." V jeho odpovědi byl ten údiv viditelně znát.

"Žádné mučivé výčitky svědomí?" vyptával se Hardesty dál.

"Pane, ti lidé vedli válku proti mé zemi. My jsme jim odpověděli taky válkou. Když si nedokážete s akcí poradit, neměl byste se do té hry pouštět. Jestli měli manželky a děti, prosím, je mi to líto, ale když se do někoho navezete, musíte čekat, že přijde a vyříká si to s vámi."

"Takže jak se říká - život není peříčko?"

"Pane, když kopnete tygra do zadku, měl byste mít taky plán, jak si pak poradit s jeho zuby."

Žádné noční můry a žádná lítost, říkal si Hardesty. Tak to má být, jenže ta laskavější a vlídnější tvář Spojených států ne vždy vede občany k tomu, aby uvažovali tímto způsobem. Caruso je ale bojovník. Hardesty se zhoupl v křesle, a než se rozhovořil dál, pozorně se na svého hosta zadíval.

"Kapitáne, důvod, proč tu jste... četl jste to v novinách: dělá nám dost potíže vypořádat se s touhle novou vlnou mezinárodního terorismu. Mezi CIA a FBI dochází k řadě takříkajíc územních sporů. Na úrovni operací se obvykle žádné problémy nevyskytují, nijak moc nedorozumění nepozorujeme ani na velitelské úrovni - ředitel FBI Murray je prima chlap, a když dělal právního přiděleníce na velvyslanectví v Londýně, s našimi lidmi se dobře shodl."

"Ale jde o pracovníky na střední úrovni, je to tak?" zeptal se Caruso. Tohle už zažil u námořní pěchoty také: štábní důstojníky, kteří tráví spoustu času tím, že se štěkají s důstojníky jiného štábu, holedbají se, že jejich taťka by to nandal taťkovi lidí z toho druhého štábu. Tenhle jev se pravděpodobně táhne už od dob Římanů nebo Řeků. A už tehdy to bylo hloupé a kontraproduktivní.

"To jste trefil," souhlasil Hardesty. "A víte - tohle by snad dokázal spravit jen sám pánbůh, ale i on by musel mít moc vydařený den, aby to sfouknul. Byrokracie se uhnízdila v moc hlubokých zákopech. V ozbrojených silách to není tak zlé, tam se lidi hýbají jako škatulata

z jednoho zařazení do druhého a o ‚poslání' mají vyhraněnou představu; všichni pracují v podstatě tak, aby to poslání splnili, zvlášť když jim to pomáhá hnát se každý sám po tom žebříčku výš. Obecně řečeno, čím jste od přímého nebezpečí dál, tím je pravděpodobnější, že zabřednete do nicotností; takže my hledáme ty, kdo o tom nebezpečí něco vědí."

"A tím posláním je - co?"

"Identifikovat ohrožení, které hrozí ze strany teroristů, zjistit místo, kde se vyskytuje a odkud vychází, a vypořádat se s ním."

"Vypořádat se?" podotkl Caruso.

"Neutralizovat - ale prdlajs; no... když to bude nutné a příhodné, tedy ty zmetky zabít. Shromažďovat informace o charakteru a síle ohrožení a podle toho kterého určitého druhu ohrožení podniknout všechno, co je třeba. V zásadě práce, o kterou tu jde, sestává ze shromažďování informací. CIA je až moc omezená v tom, jak může pracovat. Pro tuhle speciální podskupinu ale omezení neplatí."

"Že ne?" Tak tohle tedy je překvapení.

Hardesty maličko zdrženlivě zavrtěl hlavou. "Ne. Nebudete pracovat pro CIA. Možná využijete její prostředky jakožto vlastní zdroje, ale to je vše, dál se už nejde."

"Takže pro koho mám pracovat?"

"Než budeme moci mluvit o tomhle, ještě nás čeká delší povídání." Hardesty vzal do ruky složku; podle vzhledu to musel být osobní spis příslušníka námořní pěchoty. "Počet dosažených bodů vypovídá, že co do inteligence patříte do horních tří procent důstojníků námořní pěchoty. Hodnota 4.0 říká téměř vše. Zvlášť působivé jsou vaše jazykové znalosti."

"Táta je americký občan - tím myslím rodilý americký občan -, ale jeho táta sem připlul na lodi z Itálie a provozoval - stále provozuje - italskou restauraci v Seattlu. Takže táta vlastně vyrůstal v prostředí, kde se mluvilo většinou italsky, a já hodně z toho pochytil, a bratr taky. Na střední škole i pak na vysoké jsem se dal na španělštinu. Ne že bych mluvil jako rodilý Ital, ale rozumím docela dobře."

"A ten titul ze strojařiny?"

"Taky po tátovi. Pracuje pro Boeing - v oboru aerodynamiky, hlavně konstrukce křídel a ploch ovládacích prvků. O mámě víte, všechno to máte tadyhle v papírech. V prvé řadě je to máma, věnovala se rodině, ale teď, když jsme Dominic a já vyrostli a odešli z domova, chodí vypomáhat do místních katolických škol."

"On je u FBI?"

Brian přikývl. "Ano; vystudoval práva a dal se do vládních služeb."

"Zrovna jsou ho plné noviny," sdělil mu Hardesty a podal mu list z faxu, kopii stránky birminghamských novin.

‚Jen tak dál, Dome," vydechl kapitán Brian Caruso, když dočetl ke čtvrtému odstavci, tomu, který jeho hostitele tolik nadchl.

*****

LET Z BIRMINGHAMU na Reaganovo letiště ve Washingtonu trval necelé dvě hodiny. Dominic Caruso šel pěšky na stanici metra a nastoupil do vlaku jedoucího k Hooverově budově na rohu Desáté a Pensylvánská. Policejní odznak ho osvobodil od nutnosti projít detektorem kovu. O agentech FBI se předpokládá, že nosí bouchačky, a Dominikova automatická pistole si už vydobyla zářez do pažby - samozřejmě ne doslova, ale agenti FBI na toto téma příležitostně žertovali.

Augustus Ernst Werner, zástupce ředitele, měl kancelář v nejvyšším poschodí, s výhledem na Pennsylvania Avenue. Sekretářka Dominikovi mávnutím ruky naznačila, že může hned dovnitř.

S Gusem Wernerem se Caruso ještě nesetkal. Werner byl štíhlý, subtilní agent, velmi zkušený v práci na ulici, bývalý příslušník námořní pěchoty, a přitom vzhledem i chováním připomínal mnicha. V minulosti řídil tým FBI pro záchranu rukojmích, později velel dvěma polním divizím; chystal se odejít v nejbližší době do výslužby, jenže jeho blízký přítel, ředitel Daniel E. Murray, ho umluvil, aby vzal svou nynější práci. Protiteroristické oddělení bylo něco jako nevlastní dítě mnohem většího Kriminálního oddělení a útvaru zahraniční kontrarozvědky, ale nyní každým dnem nabývalo na významu.

Werner právě telefonoval. "Posaďte se zatím někde," vyzval Carusa a pokynul k židli. Telefonoval ještě asi minutu, pak sluchátko položil a stiskl tlačítko, jímž rozsvítil nápis NEVYRUŠOVAT.

"Tohle mi Ben Harding poslal faxem," řekl; v ruce držel hlášení o Carusově zákroku, k němuž došlo předchozího dne v Birminghamu. "Jak se to seběhlo?"

"Všechno je to tam, pane." Dominic strávil nad těmi papíry tři hodiny tím, že mučil svůj mozek a všechno sepisoval v přesné úředničtině FBI. Bylo s podivem, že čin, na který potřeboval ani ne šedesát vteřin, si vyžaduje tolik času, aby se objasnil.

"A co jste vynechal, Dominiku?" Otázku doprovodil ten nejpronikavější pohled, jakého se mladému agentovi vůbec kdy dostalo.

"Nic, pane."

"Dominiku, u FBI máme pár moc dobrých střelců z pistole; já jsem jeden z nich," sdělil mu Gus Werner. "Tři střely, všechny do srdce a ze vzdálenosti pěti metrů, to je hodně pěkný výkon ještě tak na střelnici. U někoho, kdo právě zakopl o stolek, to je přímo zázrak. Ben Harding na tom neviděl nic, co by stálo za pozornost, ale ředitel Murray a já něco vidíme - Dan je taky moc dobrý střelec. Včera večer četl ten fax a požádal mě, abych mu řekl, jaký na to mám názor. Dan ještě nikdy nikoho za takových okolností neodprásknul. Já ano - třikrát: dva, když jsem byl v týmu pro záchranu rukojmích, to byly akce v rámci spolupráce; a jednoho v Des Moines v Iowě. Tam to taky byl únos. Viděl jsem, co dvěma z těch obětí - malým chlapcům - udělal. A... víte, vůbec jsem nestál o to, aby nějaký psychiatr vykládal porotě něco o následcích špatného zacházení v dětství, že za to ten člověk vlastně nemůže, a vůbec všechny ty kraviny, co slýcháte při takovém pěkném, čistě vedeném soudním přelíčení, kde jediné, co porota vidí, jsou fotografie, a někdy dokonce ani ty ne, to když obhájce dokáže soudce přesvědčit, že jsou až moc drastické. Takže - co byste řekl, že se stalo? Zákon jsem musel zastoupit já. Ne zákon prosadit, navrhovat nebo vykládat. Toho dne, před dvaadvaceti lety, jsem musel být zákon. Boží meč odplaty. A víte, že to byl dobrý pocit?"

"Jak jste mohl vědět...?"

"Jak jsem mohl s jistotou vědět, že jsem dopadl toho pravého? Schovával si suvenýry; hlavy. V obytném přívěsu jich měl osm. Takže - ne, vůbec mi nepřišlo na mysl o něčem pochybovat. Hned vedle ležel nůž; řekl jsem mu, ať ho sebere, on to udělal, a já mu ze tří metrů vpálil čtyři kulky do prsou a ani na vteřinu jsem ničeho nezalitoval." Odmlčel se. "Že se to odehrálo takhle, moc lidí neví; ani manželka ne. Takže mi nepovídejte, že jste zakopl o nějaký stolek, vytasil Smithe, třikrát se tak pěkně trefil a přitom stál na jedné noze, jo?"

"Ano, pane," odpověděl Caruso; ta slova se dala vyložit tak i tak. "Pane Wernere -" pokračoval.

"Jmenuju se Gus," opravil ho zástupce ředitele.

"Pane," opakoval Caruso; na tohle nechtěl přistoupit, výše postavení lidé, kteří nabízejí oslovování křestním jménem, ho přiváděli do nepříjemných rozpaků. "Pane, kdybych něco takovéhleho měl říct, přiznával bych se v úředním vládním dokumentu k něčemu, co má jen kůček k vraždě. On ten nůž opravdu

sebral a opravdu vstával, aby na mě s ním šel, a byl ode mě jen tři nebo čtyři metry; a v Quantiku nás učili, že tohle máme brát jako bezprostřední, smrtelné ohrožení. Takže - ano, střílel jsem, a stalo se tak oprávněně, v souladu s praxí FBI v případě použití síly, které může mít za následek smrt."

Werner přikývl. "Vy máte diplom z právnické fakulty, pravda?"

"Ano, pane; jsem zapsán u právnické komory jak ve Virginii, tak v D.C. Ještě jsem ale neskládal zkoušku v Alabamě."

"No tak na chvíli přestaňte myslet jako právník," poradil mu Werner. "U vás šlo o oprávněnou obranu. Já ten revolver, kterým jsem tamtoho ksindla odbouchnul, ještě pořád mám, Smithe vzor 66. Někdy si ho dokonce beru do práce. Dominiku, vy jste musel udělat to, co by během své kariéry rád udělal každý agent. Musel jste dát průchod spravedlnosti sám; nemějte z toho nějaké špatné pocity."

"Ty nemám, pane," ujistil ho Caruso. "Ta holčička, Penelope - nedokázal jsem ji zachránit, ale ten hajzl aspoň nic takového už neudělá znova." Pohlédl Wernerovi zpříma do očí. "Víte, jaký je to pocit?"

"Jo." Werner se na Carusa pozorně zadíval. "A určitě nemáte žádné výčitky?"

"Během letu sem jsem si na hodinku klidně zdřímnul, pane." Pronesl to, aniž by se viditelně usmál.

Na Wernerově tváři však tato slova úsměv vyvolala. Pokývl. "Dobrá; dostanete oficiální pochvalu z kanceláře ředitele. A Komise profesní odpovědnosti se k tomu nebude vyjadřovat."

Komise byla orgán zabývající se "vnitřními záležitostmi" FBI; v řadových agentech budila respekt, ale nemilovali ji. Existovalo rčení, že "když někdo mučí zvířátka, trhá mouchám nožičky a v noci se počurává, bude z něj buď mnohonásobný vrah, nebo bude pracovat v Komisi profesní odpovědnosti".

Werner vzal do ruky Carusův spis. "Tady se píše, že jste moc šikovný... taky dobré jazykové znalosti... Máte zájem přejít do Washingtonu? Hledám pro svou partu lidi, kterým to pohotově myslí."

Další krok - takhle to znělo uším zvláštního agenta Dominika Carusa.

*****

GERRY HENDLEY neměl v povaze chovat se přespříliš formálně; do práce sice chodil v saku a s kravatou, ale do patnácti vteřin po jeho příchodu sako skončilo na stojanovém věšáku. Měl dobrou sekretářku, rodačku z Jižní Karolíny, jako byl i on; jmenovala se Helen Connollyová. Když spolu prošli jeho denní rozvrh, vzal si Wall Street Journal a podíval se na první stranu. New York Times a Washington Post z toho dne už zhltl, aby získal představu o politickém dění a o tom, kam směřuje, a jako vždy hudral, že to v těch novinách nikdy nevystihnou správně. Digitální hodiny na stole mu pověděly, že do první schůzky má ještě dvacet minut; zapnul počítač, že se ještě podívá na Ranní ptáče, výstřižkovou službu, která pracuje pro vyšší vládní úředníky. Rychle materiál pročítal, aby zjistil, jestli mu při ranní četbě hlavních novin něco neušlo. Neušlo mu toho moc, až na zajímavý článek ve Virginia Pilot o každoroční Fletcherově konferenci o obraně země, jíž se účastní přední odborníci; na základně v Norfolku ji pořádá válečné námořnictvo a námořní pěchota. Hovořilo se tam o terorismu, a docela inteligentně, říkal si Hendley. Lidé v uniformě tak hovoří často - na rozdíl od volených činitelů.

Když se konečně vypořádáme se Sovětským svazem, myslíme si, že pak se svět konečně nějak usadí a bude klid, říkal si. Ale uniklo nám, že tu zustali všichni ti šílenci s kalašnikovy, které jim zbyly z dřívějška, se znalostmi kuchyňské chemie, nebo prostě s ochotou vyměnit vlastní životy za životy údajných nepřátel.

A další opomenutá, zanedbaná záležitost: příprava zpravodajské komunity k tomu, aby si s tímhle poradila. Ani prezidentovi se zkušenostmi s děním ve světě "černých" operací, ani tomu nejlepšímu řediteli Ústřední zpravodajské

služby v dějinách Ameriky se nepodařilo tohle zvládnout. Přibrala se spousta lidí - dalších pět set v instituci, zaměstnávající dvacet tisíc pracovníků, nevypadalo jako nějak zvlášť vysoké číslo, ale operační ředitelství se tím rozrostlo na dvojnásobek. Síly CIA byly díky tomuto opatření rázem už jen z poloviny tak hrozně nedostatečné jako předtím, což ovšem neznamenalo totéž co dostatečné. A výměnou za to Kongres ještě víc utužil dohled a restrikce, čímž jen dál oklestil možnosti pro práci nových pracovníků najatých proto, aby obalili masem vládní instituci připomínající pouhou kostru. Tam nahoře jsou prostě nepoučitelní. On sám donekonečna mluvil se svými kolegy v Klubu nejvýznamnějších mužů světa, hučel do nich, avšak zatímco někteří mu naslouchali, jiní naopak ne, a téměř všichni zbývající neříkali tak ani tak. Až moc pozornosti všichni věnovali úvodníkům, často zveřejňovaným v novinách, které ani nepatřily jejich domovským státům, protože se bláhově domnívali, že to i ono v úvodnících vyjadřuje, co si americký lid myslí. Možná že věc je nakonec hodně prostá: nově zvolený činitel se dává do hry zatáhnout stejným způsobem, jakým Kleopatra ošulila Gaia Julia Caesara. Pracovní štáby, "profesionální" političtí pomahači - právě ti "vedou" své zaměstnavatele po správné cestě k opětnému zvolení, což se už dávno stalo Svatým grálem veřejné správy. Amerika nemá dědičnou vládnoucí třídu, ale má spoustu lidí, kteří rádi postrkují své zaměstnavatele na pravou, spravedlivou cestu, po níž se ubírá božstvo zvané vláda.

A vyvíjet nějakou činnost uvnitř toho systému... z toho se prostě nic pořádného nevyklubalo.

Takže má-li se něčeho dosáhnout, je třeba být mimo systém.

A to hodně daleko mimo systém.

A kdyby si toho někdo všiml, dobrá; on už je snad dost znectěn i tak.

První hodinu strávil s některými ze svých lidí projednáváním finančních záležitostí, protože tímto způsobem si společnost Hendley Associates vydělávala peníze. Jakožto obchodník s komoditami a člověk zabývající se spekulacemi na burzách a dohledem nad financemi patřil od samého začátku k těm nejlepším; dokázal vycítit momentální výkyvy ve zhodnocení cenných papírů - těm výkyvům říkal "delty" -, generované psychologickými faktory, vjemy, jež se mohly nebo také nemusely stát skutečností.

Všechny transakce prováděl anonymně, prostřednictvím zahraničních bank, které jedna jako druhá vítaly, když měly vysoké pokladní účty, a z nichž ani jedna nebyla nijak přehnaně úzkostlivá v otázce původu peněz, pokud nebyly příliš špinavé, a to ty jeho určitě nebyly. Byl to jen a jen další způsob, jak se držet mimo systém.

Ne že by veškerá jeho činnost byla přísně v mezích zákona; zachycené informace z Fort Meadu mu tuhle hru jen usnadňovaly. Ta byla de facto zatraceně nelegální a ani v nejmenším etická. Po pravdě řečeno, Hendley Associates působila na světovém kolbišti jen málo škody; mohlo tomu být jinak, avšak společnost se řídila zásadou, že vlk se má nažrat a koza zůstat celá, takže toho z mezinárodního koryta sežrala jen málo. A kromě toho neexistovala instituce, která by tento druh a rozsah překračování zákona dokázala účinně zarazit. A v trezoru společnosti byla pěkně v teple uložena úřední zakládající listina podepsaná bývalým prezidentem Spojených států.

Vešel Tom Davis, titulární vedoucí obchodování s obligacemi. Jeho předchozí činnost se v některých ohledech podobala činnosti Hendleyho; celé dny jako přilepený k počítači. Se zabezpečením si starosti nedělal, všechny stěny v budově byly vyloženy kovovými pláty, zadržujícími elektronickou emanaci, a všechny počítače měly přepěťovou ochranu.

"Co je nového?" zeptal se Hendley.

"Máme dvojici potenciálních kandidátů."

"Kdopak to je?"

Davis k němu posunul po stole složky; Hendley si je vzal a obě rozevřel.

"Bratři?"

"Dvojčata, dvouvaječná. Matinka musela ten měsíc nasadit dvě vajíčka místo jednoho. Oba udělali dojem na ty pravé lidi. Myslí jim to, jsou

nadaní a myšlenkově pružní, tělesně zdatní, jejich dovednosti se dobře doplňují; a k tomu jazykové znalosti. Hlavně španělština."

"Tenhle mluví paštunsky?" Hendley zvedl v údivu hlavu.

"Jen tolik, aby se doptal, kde je záchod. Byl v té zemi asi tak osm týdnů, ale našel si čas, aby se učil tu místní hatmatilku. V hlášení stojí, že celkově je hodnocen moc dobře."

"Myslíte, že jsou to pro nás ti praví lidé?" zeptal se Hendley; takoví lidé nepřicházejí předními dveřmi, a proto měl na řadě míst ve vládě rozmístěný malý počet velmi diskrétních náborářu.

"Potřebujeme si je ještě trochu prověřit," přiznal Davis. "Ale rozhodně mají ty dovednosti, které potřebujeme. Takhle navenek oba vypadají spolehlivě, jsou stálí, a taky dost bystří, aby pochopili, proč tu jsme. Takže - ano, myslím, že stojí za to vážně se jimi zabývat."

"Co s nimi dál?"

"Dominic přejde do Washingtonu; Gus Werner ho chce do protiteroristického. Začne pravděpodobně za stolem; do týmu pro záchranu rukojmích je trochu mladý a ještě neprokázal své schopnosti k analytické činnosti. Werner nejspíš chce nejdřív zjistit, jak moc je bystrý. Brian odletí do Camp Lejeune, zpátky ke své rotě. Divím se, že ho námořní pěchota nedala ke zpravodajcům. Je to samozřejmý kandidát, ale oni mají rádi své střelce - a on si v té zemi velbloudů vedl moc dobře. Vypadá to s ním na rychlý postup k hodnosti majora, pokud se mé zdroje nemýlí. Takže, za prvé si tam zaletím a dám si s ním oběd, trochu si ho očíhnu a potom se vrátím do D.C. A totéž s Dominikem. Na Wernera oba udělali dojem."

"A Gus je v posuzování lidí dobrý," poznamenal bývalý senátor.

"To teda je, Gerry," souhlasil Davis. "No - chystá se něco nového?"

"Ve Fort Meadu jsou zavalení, jako obyčejně." Největším problémem Národního bezpečnostního úřadu bylo, že zachycoval tolik čerstvě došlých materiálů, že by se jimi prokousala a roztřídila je snad jen celá armáda lidí. Při vyhledávání klíčových slov a podobných věcí pomáhaly počítačové programy, ale téměř všechno, co se zachytilo, bylo nevinné chatování. Programátoři se neustále snažili programy vylepšit, ale ukázalo se v podstatě jako nemožné včlenit do počítače lidské instinkty, třebaže i o to se nepřestávali pokoušet. Opravdu talentovaní programátoři bohužel pracovali pro firmy vyrábějící počítačové hry; právě tam byly peníze, a talent se obvykle ubírá tam, kde jsou peníze. Na to Hendley žehrat nemohl; nakonec, on sám se všechna léta po dvacítce a většinu let po třicítce tou cestou ubíral také, takže nyní často hledal bohaté a velmi úspěšné programátory, pro které se honba za penězi už

stala ani ne tak nudnou jako spíš nadbytečnou. Takové hledání však obvykle znamenalo jen ztrátu času, tihle jednostranně zaměření lidé, jinak však prosťáčci, byli obvykle chamtiví prevíti. Úplně jako advokáti, pouze ne tak cyničtí. "Dneska jsem narazil na pár zajímavých odposlechů, jenže...

"Například?" zeptal se Davis, hlavní náborář společnosti, rovněž však zkušený analytik.

"Tady." Hendley mu podal složku. Davis ji otevřel a přeběhl očima po první stránce.

"Hmm," pronesl pouze.

"Mohlo by to být dost ošemetné, kdyby z toho něco vzešlo," uvažoval nahlas Hendley.

"To je pravda. Ale potřebujeme víc." Tohle nebyl žádný ohromující objev; vždycky potřebovali víc.

"Koho teď máme venku?" Tohle by Hendley měl vědět, jenže trpěl běžnou úřednickou chorobou - dělalo mu potíže udržet v hlavě tok informací.

"Právě teď? Ed Castilanno je v Bogotě, dělá Kartel, ale má hluboké krytí. Opravdu hluboké," připomněl šéfovi Davis.

"Víte, Tome, tohleto vyzvědačství je někdy pěkně o hubu."

"Jen žádné strachy, Gerry! Plat je sakramentsky lepší - přinejmenším pokud jde o nás, o ty dole," dodal Davis s nepatrným úšklebkem. Jeho bronzová pleť kontrastovala s bělostnými zuby.

"Jo, dřít se na poli musí být hrozné."

"Můj massa mi aspoň dopřává vzdělání, učí mě písmenka a tak dál. Mohlo to být horší, ale už nemusím sklízet bavlnu, massa Gerry."

Hendley zvedl oči v sloup. Davis ve skutečnosti studoval v Dartmouthu; tam kvůli své tmavé pleti zažil o moc méně ústrků než kvůli svému domovskému státu. Jeho otec pěstoval kukuřici v Nebrasce a volil republikány.

"Kolik teď stojí takový sklízecí stroj?" zeptal se šéf.

"Děláte si srandu? Hodně přes dvě stě tisíc dolarů. Táta má od loňska nový, a pořád ještě má kolem toho plno ublíženeckých řečí. Samozřejmě, tenhle vydrží tak dlouho, až jeho vnoučata umřou v bohatství. Projede akrem kukuřice jak prapor Rangerů bandou darebáků." Davis se v CIA vyšvihl jakožto špion v terénu a stal se z něho specialista na vysledování pohybu peněz přes hranice. U Hendley Associates pak přišel na to, že jeho talent je užitečný také v obchodnické činnosti, ale samozřejmě nikdy neztratil svůj čich pro skutečnou akci. "Víte, tenhle mládenec od FBI, Dominic, tak ten udělal ve svém prvním zařazení v Newarku dost zajímavou práci při odhalování finanční kriminality. Jeden z jeho případů se začíná rozrůstat do rozsáhlého vyšetřování v jistém mezinárodním bankovním domě. Na to, že je ještě pouhý bažant, dovede věci moc dobře vyčenichat."

"To jo; a taky dovede na vlastní triko zabít," souhlasil Hendley.

"A právě proto se mi zamlouvá, Gerry. Dovede dělat rozhodnutí rovnou v sedle, jako by byl o deset let starší."

"Takže bráchové; zajímavé," poznamenal Hendley, oči opět upřené na obě složky.

"Možná to mají v krvi. Nakonec, jejich dědeček byl policista v mordpartě."

"A předtím u 101. leteckého. Chápu, kam míříte, Tome. Tak fajn. Co nejdřív je oba proklepněte. Brzy budeme mít moc co dělat."

"Myslíte?"

"Tam venku to už lepší nebude." Hendley při těch slovech mávl rukou kamsi k oknu.

*****

SEDĚLI VE VÍDEŇSKÉ kavárně u jednoho ze stolků rozestavených venku na širokém chodníku. Noci teď již nebyly tak studené, stálí hosté ochotně snášeli lezavý chlad, jen aby si mohli vychutnat jídlo takhle venku.

"Čím jsme pro vás zajímaví?" zeptal se Pablo.

"Naše zájmy se slévají jako dvě řeky," odpověděl Muhammad a na vysvětlenou dodal: "Máme společné nepřátele."

Rozhlédl se po ulici. Ženy, procházející kolem, byly oblečené společensky, podle místní strohé módy, a díky hluku dopravy, zvlášť tramvají, nemohl jejich hovor nikdo odposlouchávat. Pro běžného, ba dokonce i pro profesionálního pozorovatele to byli prostě dva muži z jiných zemí - a takových bylo v tomhle císařském městě plno -, kteří potichu a vlídně rozmlouvají o nějakých svých záležitostech. Mluvili anglicky, což také nebylo nic nezvyklého.

"Ano, to je pravda," souhlasil Pablo. "Totiž pokud jde o ty nepřátele. A ty zájmy?"

"Máte prostředky, které my můžeme použít. My máme prostředky, které se mohou hodit zase vám," vysvětloval trpělivě muslim.

"Rozumím." Pablo si přidal do kávy smetanu a zamíchal ji. K svému překvapení shledal, že káva tu je stejně dobrá jako v jeho rodné zemi.

Muhammad očekával, že k dohodě dospějí jen pomalu. Jeho host neměl tak vysoké postavení, jakému by on dal přednost, ale nepřítel, který jim byl

společný, dosáhl většího úspěchu v boji proti Pablově organizaci než proti jeho. Tomu se nepřestával divit; Pablova organizace má veškeré důvody dbát o účinné zabezpečení, ale protože ji tvoří lidé, které coby prostředek spojují peníze, postrádá čistotu účelu takovou, jakou naopak vyznávají a zachovávají jeho společníci. A z toho vyplývá její větší zranitelnost. Muhammad však nebyl tak bláhový, aby si myslel, že to z ní dělá něco podřadného. Zabití jednoho izraelského vyzvědače ani z něj přece také ještě neudělalo Supermana. Pablova organizace zajisté disponuje rozsáhlými odbornými zkušenostmi a dovednostmi. Ale prostě jen má své hranice. Stejně tak ovšem mají své hranice i jeho lidé. A vlastně každý, kromě samotného Alláha. Z tohoto poznání také plyne vědomí, že je třeba se smířit s realističtějšími očekáváními a vyhlídkami, a rovněž zklamání je pak menší, když se věci vyvíjejí špatně. Emocem se nesmí dovolit, aby se stavěly do cesty "byznysu"; právě nejspíš tímhle slovem by jeho host chybně označil Svatou věc, jenže on, Muhammad, jedná s nevěřícím, a tu je třeba dělat určité ústupky.

"Co nám můžete nabídnout?" zeptal se Pablo; dal tím tak najevo svou chtivost, jak Muhammad také očekával.

"Potřebujete založit v Evropě spolehlivou síť, je to tak?"

"Ano, to potřebujeme." V poslední době se vyskytly potíže; evropské policejní orgány nejsou svázány předpisy tolik jako americké.

"My takovou síť máme." A protože se o muslimech ví, že se obecně neangažují v obchodě s drogami - například v Saúdské Arábii drogoví dealeři často přijdou o hlavu -, tím lépe, říkal si Pablo.

"A oplátkou za co?"

"Vy máte vysoce úspěšnou síť zase v Americe, a k tomu důvody, proč nemít Ameriku rádi, ne?"

"Ano, tak to je," souhlasil Pablo. Kolumbijská vláda již dospěla k pokroku ve vztahu k nepevným ideologickým spojencům Kartelu, zdržujícím se v horách Pablovy vlasti; s těmi lidmi bylo nesnadné pořízení. FARC, Ozbrojené revoluční síly Kolumbie, dříve či později podlehnou tlaku a potom se bezpochyby obrátí proti svým "přátelům" - slovo "společníci" bylo vskutku dost široké a volné označení -, což bude cena za to, že se pak budou moci zapojit do demokratizačního procesu, a tím už by bezpečnost Kartelu mohla být vážně ohrožena. Nejlepším Pablovým spojencem v Jižní Americe byla politická nestabilita, ta však nemusí trvat věčně. Totéž platí i pro mého hostitele, a tohle z nás skutečně dělá příhodné spojence, říkal si Pablo. "Jaké přesně služby byste od nás požadovali?"

Muhammad mu to pověděl. Že Kartelu se za poskytnuté služby nedostane žádných peněz, už nedodal; první dodávka, kterou Muhammadovi lidé dopraví do - Řecka? Ano, to by bylo pravděpodobně nejsnazší -, na zpečetění spoluúčasti na podniku postačí, ne?

"To je všechno?"

"Příteli, my obchodujeme především s idejemi, ne s hmotnými předměty. Těch několik málo materiálních položek, které potřebujeme, představuje jen nevelký objem, a v případě potřeby je lze získat přímo na místě. A vy bezpochyby můžete pomoci s cestovními doklady."

Pablovi káva, kterou právě pil, málem zaskočila v krku. "Ano, to se dá zařídit snadno."

"Takže - existuje nějaký důvod, proč by se tohle spojenectví nemohlo navázat?"

"Musím to projednat se svými nadřízenými," upozornil ho Pablo. "Ale obecně vzato, nevidím důvod, proč by se naše zájmy měly křížit."

"Výborně. Jak můžeme spolu dál komunikovat?"

"Můj šéf dává přednost osobnímu setkání s těmi, s kým obchody dojednává."

Muhammad o jeho slovech uvažoval. Při cestování se ani on, ani jeho společníci necítili bezpečně, ale nebylo zbytí. Měl samozřejmě dostatek pasů, s nimiž mohl projít všemi světovými letišti. A měl i potřebné jazykové

znalosti, studium v Cambridgi nepřišlo nazmar. Za to vděčil rodičům; a své anglické matce žehnal v duchu za to, že ho obdařila modrýma očima a příhodnou barvou pleti. Po pravdě řečeno, mohl být považován za člověka narozeného v kterékoli zemi kromě Číny a Afriky. Zbytky cambridgeského přízvuku také nemohly být na škodu.

"Stačí sdělit mi místo a čas," odtušil. Dal Pablovi svou navštívenku; byla na ní adresa elektronické pošty, toho nejužitečnějšího prostředku utajené komunikace, jaký byl kdy vynalezen. A díky zázrakům moderní letecké dopravy se během osmačtyřiceti hodin dostane do kteréhokoli místa na zeměkouli.

02 KAPITOLA - SESKUPOVÁNÍ

PŘIŠEL VE TŘI ČTVRTĚ na pět. Nebylo na něm nic, co by někoho z kolemjdoucích nějak zvlášť zaujalo, třebaže by si ho tu a tam nějaká žena bez závazků mohla povšimnout. Sto třiaosmdesát centimetrů vysoký, takových devadesát kilogramů - pravidelně posiloval -, černé vlasy a modré oči; nebyl tak docela typem muže, ze kterého by se mohla stát filmová hvězda, ale rovněž ne typem, kterého by mladá, hezká profesionálka vyhodila z postele.

Byl dobře oblečený, jak Gerry Hendley zaznamenal; modrý oblek z látky s velmi jemným červeným proužkem - vypadala jako vyrobená v Anglii -, vesta, kravata s červenými a žlutými pruhy a na ní pěkná zlatá spona. Módní košile. Nevýstřední sestřih vlasů. Sebevědomý pohled mladého člověka, který má peníze i dobré vzdělání a ví, jak s nimi zacházet. Auto nechal před budovou, na parkovišti pro návštěvníky; byl to žlutý terénní Hummer 2, jaký mají v oblibě lidé, kteří ve Wyomingu shánějí dohromady skot nebo v New Yorku peníze. A pravděpodobně právě proto...

"Takže co vás přivádí?" zeptal se Gerry; mávnutím ruky ukázal hostovi na pohodlné křeslo před mahagonovým stolem.

"Ještě jsem se nerozhodl, co podniknu, zatím se jen tak potloukám a hledám, kam bych se mohl hodit."

Hendley se usmál. "Nojo, nejsem ještě tak starý, abych si už nepamatoval, jak člověk neví kudy kam, když skončí školu. Na kterou jste chodil?"

"V Georgetownu; rodinná tradice." Mladík se skromně pousmál. Tohle na něm Hendley oceňoval - nepokouší se na nikoho udělat dojem svým jménem ani původem rodiny. Možná ho obojí dokonce uvádí trochu do rozpaků, protože se chce prosadit po svém a udělat si jméno sám, tak jako mnozí mladí muži. Alespoň ti bystří; škoda, že pro tohohle není v Univerzitě umístění.

"Váš otec má opravdu rád jezuitské školy."

"Na tu víru přestoupila i máma. Sally do Benningtonu nechodila. Přípravku na lékařskou fakultu dělala na Fordhamu v New Yorku. Teď to samozřejmě bude medicína na Hopkinsově, chce být doktorkou, jako máma. No co, je to ctihodné zaměstnání."

"Oproti právničině?" poznamenal Gerry.

Mladík se opět pousmál. "Vždyť víte, jak se na to táta dívá," odtušil. "Co jste studoval vy?" zeptal se pak; odpověď samozřejmě už znal.

"Ekonomiku a matematiku; dělal jsem dva hlavní obory." To se pro modelování pohybů na trzích s komoditami skutečně velmi dobře hodilo. "A jak se daří rodině?"

"Ale docela dobře. Táta se vrátil k psaní - paměti. Většinou má kolem toho plno řečí, prý není ještě dost starý na to, aby psal takovouhle knihu, ale ze všech sil se snaží, aby to udělal pořádně. Nový prezident mu zrovna moc nesedí."

"Jo, Kealty má opravdový talent na to, jak se zase rychle znova sebrat a vrátit tam, kde byl. Až ho pohřbí, náhrobní kámen by se mu měl zatížit naklaďákem." S tímhle vtipem přišel Washington Post.

"Tohle jsem slyšel. Táta říká, že jediný blbec dokáže zničit práci deseti géniů." Tohle úsloví Washington Post nenapsal. Obsah úsloví však byl důvodem, proč mladíkův otec založil Univerzitu, což mladík ovšem nevěděl.

"To je přehnané. Tenhleten nový chlápek je akorát jen výsledkem souhry náhod."

"Dobrá - a až přijde čas popravit tamtoho kukluxklanského dementa z Mississippi, kolik si vsadíte na to, že mu trest zmírní?"

"Nesouhlas s trestem smrti je pro něj otázkou principu," odtušil s důrazem Hendley. "Aspoň tak to tvrdí. Někteří zastávají stejný názor a je to názor úctyhodný."

"Principu? Pro něj je Princip nejspíš ten chlap, co zastřelil arcivévodu Ferdinanda."

"Jestli se vám zachtělo diskutovat o politice, pár set metrů po Route 29 je prima bar s grilem," poznamenal Hendley.

"Ne, o to nejde; promiňte, že jsem začal o něčem jiném."

Tenhle mládenec si drží karty pěkně u těla, pomyslel si Hendley. "No, v zásadě to zase není tak špatný předmět hovoru. Takže - co pro vás můžu udělat?"

"Jsem zvědavý."

"Na co?"

"Na to, čím se tu zabýváte."

"Hlavně sledováním měnových kurzů." Hendley se protáhl, aby ukázal, jak je na konci pracovního dne utahaný a jak se mu ulevilo, že ten den končí.

"Hm, aha," pronesl mladík maličko pochybovačně.

"Dají se při tom opravdu vydělat peníze, když máte dobré informace a nervy na to, abyste se jimi řídil."

"Víte, tátovi se moc zamlouváte. Prý je velká škoda, že se už spolu nestýkáte."

Hendley přikývl. "Nojo, a je to moje chyba, ne jeho."

"Taky říkal, že jste moc chytrý, než abyste si to opravdu posral tak, jak se vám to podařilo."

Tohle by normálně bylo přímo zemětřesné faux pas, ale při pohledu do mladíkových očí bylo zřejmé, že to nemyslel jako nějakou urážku, spíš jako otázku... skutečně? napadlo v tom okamžiku Hendleyho.

"Byla to pro mě zlá doba," připomněl svému hostovi. "A chybu může udělat každý. I váš táta jich sám pár udělal."

"To je pravda. Ale táta měl to štěstí, že u toho byl Arnie a kryl mu záda." Těmito slovy mladík poskytl svému hostiteli prostor; ten se nechal vylákat.

"Jak se Arniemu daří?" zeptal se; byl to úhybný manévr, hrál o čas, stále mu vrtalo hlavou, proč tu ten mladík je. Začínal se tím trochu znepokojovat, ačkoli dost dobře nevěděl proč.

"Prima; stane se novým rektorem Univerzity v Ohiu. Měl by to dělat dobře, a jak táta říká, potřebuje nějaké poklidné zaměstnání. Řekl bych, že táta má pravdu. Jak ten člověk dokázal nedostat infarkt, to nemůžeme ani já, ani máma pochopit. Některým lidem snad opravdu rušná činnost náramně svědčí." Při řeči stále upíral zrak do Hendleyho očí. "Z rozhovorů s Arniem jsem se hodně dozvěděl."

"A co od otce?"

"No, od něj pár věcí taky. Hlavně ale od ostatních z té party."

"Koho tím myslíte?"

"Tak za prvé Mika Brennana; byl to můj hlavní agent," vysvětloval Jack Junior. "Absolvoval školu Svatého kříže, pak kariéra u tajné služby. Zatraceně dobrý střelec z pistole. To on mě naučil střílet."

"Jak to?"

"Tajná služba má v budově Staré pošty střelnici, pár bloků od Bílého domu. Občas tam ještě zajdu. Mike je teď instruktorem Akademie tajné služby v Beltsvillu. Prima chlap, bystrý a kliďas. A byl něco jako můj opatrovník v

dětství; já občas něco naťuknul, vyptával jsem se ho, co lidi od tajné služby dělají, jak trénují, jak uvažují, na co dávají pozor, když chrání tátu a mámu. Hodně jsem se toho od něj dozvěděl. I o jiných lidech."

"Třeba...?"

"O chlapech z FBI, Danu Murrayovi, Patu O'Dayovi - Pat je teď Murrayův vrchní inspektor; chystá se do výslužby. Věřil byste tomu - má v úmyslu chovat v Maine hovězí dobytek. Pěkně blbý místo na něco takovýho. A je taky střelec, jak sám Divoký Bill Hickock; nechce to moc, aby člověk zapomněl, že ten chlap je absolvent Princetonu. Sekáč. Pověděl mi hodně o tom, jak FBI provádí vyšetřování. A jeho žena, Andrea, umí číst myšlenky. To by umět měla, tenkrát v těch hodně zlých dobách řídila tátovu ochranku, a má z Virginské univerzity titul magistry, obor psychologie. I od ní toho hromadu vím. A ti lidi ze CIA - Ed a Mary Pat Foleyovi -, panebože, co to teda bylo za dvojici! A víte, kdo byl z nich ze všech nejzajímavější?"

Hendley to věděl. "John Clark?"

"No jistě. Jenom bylo umění přimět ho, aby se s vámi bavil. Přísahám, že ve srovnání s ním jsou Foleyovi ukázkou vstřícnosti. Ale jak si ho získáte, je hned trochu přístupnější. K tomu jsem ho dotlačil, když dostal Čestnou medaili - bylo to v televizi, vrchní seržant válečného námořnictva ve výslužbě dostane vyznamenání za Vietnam. Takových šedesát vteřin vysílacího času v okurkové sezóně. Ani jeden reportér se ho nezeptal, co dělal potom, když od válečného námořnictva odešel. Ani jediný. Ježíši, ti jsou teda zabedněnί! Myslím, že Bob Holtzman něco z toho věděl. Byl tam, stál v koutě, na druhém konci místnosti, co jsem byl já. Na to, že je novinář, mu to pálí. Táta ho má rád, jen mu nijak moc nedůvěřuje. A Velký John - teda Clark - to fakt je chlapák. U všeho byl. Jak to, že není tady?"

"Jacku, chlapče, vy když jdete přímo k věci, tak teda hodně přímo," prohlásil Hendley s nádechem obdivu v hlase.

"Jak jste si vzpomněl na jeho jméno, hned jsem věděl, že jsem doma, pane." V Jackových očích se mihl vítězoslavný výraz. "Už si vás pár týdnů proklepávám."

"Hm?" Hendley cítil, jak se mu sevřel žaludek.

"Nebylo to těžké. Všechno je zaznamenané a veřejně přístupné, stačí jen dát si dvě a dvě dohromady, jako v těch malůvkách, kde děti spojujou jednotlivé tečky a vznikne jim obrázek. Jen mě udivuje, že se tohleto místo nikdy nedostalo do zpráv -"

"Mladíku, jestli tohle má být nějaká výhrůžka -"

"Cože?!" To, že mu Hendley skočil do řeči, Jacka Jr. překvapilo. "To jako že vás vydírám? Co vás vede, pane senátore, chtěl jsem tím jen říct, že všude kolem se povaluje tolik žhavých informací, až se člověk diví, jak to, že reportérům unikají. Heleďte, i slepý kuře najde občas zrno." Odmlčel se a pak se mu rozzářily oči. "Aha, už to mám! Vy jste jim naservíroval, co čekali, že najdou, jim to stačilo, a pak už dali pokoj."

"Není to zas tak těžké, ale nevyplatí se je podceňovat," upozornil ho Hendley.

"Hlavně se s nimi nesmíte bavit. Už dávno mě táta učil:"Mluviti stříbro, mlčeti zlato.' Vždycky nechal Arnieho, aby informace pouštěl ven on. Bez Arnieho návodu nikdo jiný tisku nic neřekl. Můžu přísahat na to, že média měla z toho chlapa vítr. To on sebral reportérovi Timesů propustku do Bílého domu - a chlápek měl utrum."

"Na to si vzpomínám," řekl Hendley. Ta věc se dost rozvířila, ale i New York Times přišly hodně brzy na to, že nemít na tiskových konferencích v Bílém domě svého zpravodaje je zásah na hodně citlivém místě. Byla to příkladná lekce z dobrých mravů, která trvala téměř šest měsíců. Arnie van Damm měl delší paměť než lidé z médií, hned tak nikomu nic nezapomněl, což bylo ojedinělé. Arnold van Damm nebyl jen tak leckdo, když šlo o pětikaretní poker.

"O co vám vlastně jde, Jacku? Proč jste přišel?"

"Pane senátore, já chci hrát vysokou hru; a myslím, že tady se vysoká hra hraje."

"To mi teda vysvětlete," vyzval ho Hendley. Kolik si toho dal ten mládenec dohromady?

John Patrick Ryan Jr. otevřel kufřík. "Začneme tím, že tohle je jediná vyšší budova na přímé linii mezi Národním bezpečnostním úřadem ve Fort Meadu a budovou CIA v Langley. Můžete z internetu zachycovat družicové snímky. Podívejte - vytiskl jsem si je." Podal Hendleymu malou složku. "Zašel jsem na úřad pro územní plánování a zjistil jsem, že v téhle oblasti se navrhovala výstavba tří dalších kancelářských budov, ale žádná z nich nedostala stavební povolení. V záznamech se neříká proč, ale nikdo kolem toho přesto žádný rozruch nedělal. Lékařskému středisku o kus vedle ale Citibank poskytla na jeho upravené plány opravdu pěkné finanční podmínky. Většina vašeho personálu jsou bývalí špioni. Lidé ve vaší bezpečnostní službě všichni kdysi patřili k vojenské policii, s hodností seržanta první třídy a výš. Elektronické bezpečnostní zajištění je lepší, než jaké mají ve Fort Meadu. Mimochodem, jak jste si ho ksakru dokázal obstarat?"

"Soukromí občané mají při jednání s kontrahenty o hodně větší volnost. No, co ještě?"

"Nikdy jste neudělal nic nezákonného. To obvinění ze střetu zájmů, co zabilo vaši kariéru v Senátě, byla přece kravina; každý slušný advokát by to u soudu smetl ze stolu ve zkráceném řízení, vy jste ale odpadnul a dělal mrtvýho brouka. Vzpomínám si, že vás táta měl vždycky rád pro váš bystrý rozum, a vždycky říkal, že jste rovný chlap. A tohle říkal jen o hodně málo lidech na Kapitolu. Čelní představitelé v CIA s vámi rádi pracovali, a vy jste jim pomohl s financováním projektu, ze kterého se někteří jiní na Kapitolu mohli úplně zjevit. Nevím, čím to je, ale zdá se, že spousta lidí tam vyloženě nemá výzvědné služby v lásce. Tátu kolikrát mohl trefit šlak, když nad těmi zpravodajskými záležitostmi musel vysedávat se senátory a kongresmany, uplácet je drobnými projekty pro jejich obvody a tak. Páni, tohle ho teda fakt štvalo. Pokaždé nadával už celé týdny předem, a vydrželo mu to ještě týdny potom. Vy jste mu ale moc pomohl; býval jste na Kapitolu hodně moc platný. Ale když jste spadnul do toho politického maléru, prostě jste se úplně sesypal. Tomu se snad ani nedalo uvěřit. Ale fakt jen hodně těžko jsem dokázal spolknout, jak o tom táta nikdy nechtěl mluvit. Neřekl o tom ani slovo, a když jsem se ptal, začal o něčem jiném. Ani Arnie o tom nikdy nemluvil - a Arnie mi odpověděl na všechno, s čím jsem na něj vyrukoval. Takže bylo ticho po pěšině." Jack se zaklonil a nepřestával svého hostitele pozorovat. "No, já taky nikdy nic neřekl, ale poslední rok v Georgetownu jsem kolem toho slídil, mluvil s různými lidmi a ti mě naučili, jak se na různé věci pěkně v tichosti podívat. Nakonec, není to nijak moc těžké."

"A k jakému závěru jste došel?"

"Byl byste býval dobrým prezidentem, pane senátore, ale ztráta manželky a dětí vás tvrdě zasáhla. Všichni jsme z toho byli zničení. Máma měla vaši paní opravdu ráda. Prosím, promiňte, že se k tomu vracím, pane. Proto jste odešel z politiky, já ale myslím, že jste až moc velký vlastenec, než abyste na svou zemi zapomněl - a řekl bych, že Hendley Associates je pro vás prostředek, jak vlasti posloužit, jenomže tak trochu choulostivým způsobem. Pamatuju se, jak si táta a pan Clark jednou večer nahoře v pokoji povídali u skleničky; to jsem byl v posledním ročníku střední školy. Moc jsem z jejich řeči nepochytil, nechtěli mě u sebe, tak jsem se šel dívat na televizi. Pustil jsem si History Channel a náhodou zrovna vysílali něco z dob druhé světové války, pořad o britském SOE, útvaru pro zvláštní operace. Tvořili ho většinou bankéři. ‚Divoký Bill' Donovan nabral právníky a společně založili Úřad strategických služeb, ale Britové k tomu, aby na lidi vyzráli, použili bankéře; vrtalo mi hlavou proč, a táta mi to vysvětlil tak, že bankéři jsou prý chytřejší, že vědí, jak v reálném světě nadělat peníze, zatímco právníci tak moc chytří

nejsou - to jsou tátova slova. Myslím, že si domyslel, co Donovan udělal; aspoň teda při své minulosti obchodníka. Vy ale jdete na věc zostra, jenže jinak, pane senátore. Myslím, že jste špion a taky že Hendley Associates je špionážní spolek financovaný ze soukromých zdrojů, a že pracuje nestandardním způsobem - úplně mimo federální rozpočet. Takže si nemusíte dělat hlavu ze senátorů a nýmandů v Kongresu, co jen čmuchají a pouštějí na veřejnost kdeco, protože si myslí, že děláte něco špatného. Hergot, projel jsem si na internetu Google, a tam je o vaší společnosti zmínka jen na šesti místech. Podívejte - je tam toho víc o tom, jaký má moje máma účes; ve Women 's Wear Daily se do ní moc rádi naváželi. Tátu to fakt štvalo."

"Vzpomínám si." Jack Ryan starší kdysi před reportéry kvůli tomuhle vypěnil - a zaplatil za to, kdejaký žvanil se mu chechtal. "Pak mi líčil, jak by Jindřich VIII. těm reportérům za něco takového speciálně upravil jejich účes."

"Jistě, sekerou v Toweru. Sally to dost pobavilo; taky si mámu kvůli jejímu účesu dobírala. Žádné zvláštní starosti s účesem - to je nejspíš jedna z věcí, co jsou dobré na tom, že jste mužský, ne?"

"Ano - a boty; moje žena nesnášela módní obuv. Měla ráda něco rozumného, v čem nebolí nohy." Při těch slovech Hendley jako kdyby narazil do betonové zdi; mluvit o manželce mu pořád ještě působilo bolest. Asi tomu tak bude i dál, ale ta bolest aspoň potvrzovala, že ji stále miluje, a to už něco znamenalo. Vzpomínal na ni s láskou a při pomyšlení na ni se nedokázal na veřejnosti usmívat. Kdyby býval zůstal v politice, musel by se usmívat, předstírat, že se s tou ztrátou vyrovnal, že jeho láska sice nezemřela, ale rovněž že přebolela. Jistě. Za život v politice se platí: očekává se, že se vzdáte lidství, a současně toho, co dělá muže mužem. Za tu cenu mu to nestálo. Ani funkce prezidenta Spojených států ne. Jedním z důvodů, proč on a Jack Ryan starší spolu vždy dobře vycházeli, byla jejich názorová blízkost.

"Opravdu si myslíte, že jsme nějaká výzvědná instituce?" zeptal se tak lehkým tónem, jaký situace dovolovala.

"Ano, pane, myslím. Když se dejme tomu Národní bezpečnostní úřad zajímá o to, co podnikají ústřední banky, vy jste na ideálním místě, kde můžete elektronicky zachycovat informace, které Úřad shromáždí a předává do Langley. Vaši lidé, co obchodují s měnami, z toho musí nelegálně vytěžit ty nejlepší informace, a když budete s těmi kartami hrát opatrně - to jest, když nepropadnete chamtivosti -, můžete nashromáždit tuny peněz na dlouhodobý vklad, a nikdo si toho nevšimne. Dá se to provést třeba tak, že nalákáte investory; ti moc mluví. Takže z téhle vaší činnosti se pak financují věci, které tu děláte. Co to přesně je, o tom jsem ještě nijak moc neuvažoval."

"Opravdu?"

"Ano, pane, opravdu."

"S otcem jste o tom nemluvil?"

Jack zavrtěl hlavou. "Ne, pane. Ten by to akorát zamluvil. Na leccos jsem se ho vyptával; řekl mi toho hodně, ale o něčem takovémhle nic."

"A co vám pověděl?"

"Jen tak něco o lidech. Třeba jak se pohybovat mezi politiky nebo který cizí prezident má rád holčičky nebo chlapečky; prokrista, tohohle se děje spousta, zvlášť v zahraničí. Taky mi pověděl, co jsou ti lidé zač, jak uvažují, čemu ten který dává přednost, i o různých jejich výstřelcích a výstřednostech. Která země se dobře postarala o své vojáky. Která země má dobré špiony a která ne. Spoustu věcí o lidech na Kapitolu. Tohle všechno se dočtete v knihách nebo v novinách, kromě toho, o čem táta řekl, že jsou opravdové špinavosti. Samozřejmě mě ani nenapadlo dávat to dál," ujistil svého hostitele mladý Ryan.

"Ani ve škole ne?"

"Nikdy jsem nevykládal nic, co bych předtím neviděl v Postu. Noviny se umějí moc dobře lecčeho dopídit, ale o lidech, které nemají rády, až moc ochotně šíří řeči, které těm lidem škodí, a naopak o špatnostech těch, které

mají v oblibě, napíšou jen málokdy. Řekl bych, že novinářská práce je něco hodně podobného tomu, když si ženské sdělují drby telefonem nebo u karet. Faktů je v tom pramálo, hlavně se tak odstřelují ti, kdo se znelíbili."

"Tohle všechno je ale jen a jen lidské."

"Ano, pane, to je. Ale když máma někomu operuje oči, je jí jedno, jestli se jí ten člověk zamlouvá nebo ne. Složila přísahu, že bude hrát podle pravidel. Táta je zrovna takový. A k tomuhle oba vedli i mě," uzavřel John Patrick Ryan mladší. "Jak svému synovi říká každý otec: Když se chystáš udělat to či ono, udělej to buď správně, nebo vůbec ne."

"Takhle dneska uvažuje už jen málokdo," zdůraznil Hendley, třebaže totéž, co říkal Jackův otec, kdysi říkal svým synům Georgeovi a Fosterovi i on.

"Snad ano, pane senátore, ale za to já nemůžu."

"Co víte o měnových obchodech?" zeptal se Hendley.

"Základní věci znám. Umím se o tom jen tak bavit, ale nezvládl jsem do mrtě podrobnosti, abych se do toho mohl pustit naplno."

"A váš diplom z Georgetownu?"

"Dějiny, vedlejší obor ekonomie, tak něco jako táta. Občas jsem se ho vyptával na jeho koníčka - pořád ještě si rád zahraje na burze a má v tom oboru přátele, jako třeba George Winstona, svého bývalého ministra financí. Často spolu hovoří. George se pokusil dostat tátu do své firmy, ale on se tam vždycky jen staví a trochu poklábosí. Pořád jsou ovšem přátelé. Dokonce fušujou do golfu. Táta hraje bídně."

Hendley se usmál. "To vím. A co vy - zkusil jste to někdy?"

Malý Jack - tak mu otec kdysi říkal - zavrtěl hlavou. "Zatím dovedu jen klít. Zato strejda Robby, ten to uměl! Páni - tátovi se po něm fakt moc stýská. Teta Sissy k nám často chodí. Hrajou s mámou na klavír."

"Tamto s ním, to bylo moc ošklivé."

"Zkurvený zabedněný rasisti! Promiňte, pane. Vražda nějakého člověka na mě nikdy předtím takhle přímo nedolehla - až když to postihlo Robbyho." Stěží pochopitelné bylo, že se vraha zmocnili živého. Oddíl tajné služby byl na místě jen kratičkou chvíli po příjezdu mississippské státní policie, jenže jakýsi civilista toho prevíta chytil a držel ho kolem těla; stalo se tak dřív, než někdo stačil vystřelit, takže atentátník šel živý do vězení. Tato skutečnost aspoň vyloučila veškeré ty nesmysly o nějakém spiknutí. Viníkem byl sedmašedesátiletý člen Ku Klux Klanu, který se prostě nedokázal smířit s tím, že v důsledku Ryanova odchodu z funkce nastoupil do úřadu prezidenta Spojených států viceprezident Robby Jackson, člověk černé pleti. Přelíčení, usvědčení a vynesení rozsudku proběhlo udivující rychlostí - atentát byl zachycen na videu, nemluvě o šesti svědcích, kteří stáli dva metry od vraha. I státní vlajka na správní budově v Jacksonu byla spuštěná na půl žerdi; našli se ovšem taková, které to naplnilo nevěřícným úžasem a odporem. "Sic volvere Parcas," poznamenal Jack.

"Co to znamená?"

"Sudičky, pane senátore; jedna z nich nit života přede, druhá ji odměřuje, třetí přestříhává. ‚Tak předou Sudičky', jak praví římské úsloví. Tátu ještě nikdy nezlomilo nic tak jako tohle. Máma se s tím vyrovnala líp, asi proto, že doktoři jsou přivyklí tomu, že lidi umírají. Táta - no, ten měl chuť toho chlapa oddělat rovnou sám. Bylo to zlé." Novinářské kamery zachytily bývalého prezidenta, jak při obřadu v kapli Námořní akademie pláče. Sic volvere Parcas. "Tak, pane senátore, jak to tady vypadá s předením mé niti života?"

Otázka Hendleyho nezaskočila, věděl, že se k ní schyluje, vycítil ji už zdaleka, nicméně odpověď na ni nebyla snadná. "Co váš otec?"

"Kdo říká, že o tom musí vědět? Máte šest dceřiných společností, za kterými pravděpodobně své aktivity schováváte." Tohle zjistit dalo dost práce, ale Jack uměl přijít věcem na kloub.

"Ne 'schováváme'," opravil ho Hendley. ‚Maskujeme' to snad, ale ne ‚schováváme'."

"Tak promiňte. Jak jsem říkal, hodně jsem se motal kolem špionů."
"A hodně jste se naučil."
"Měl jsem pár moc prima učitelů."
Ed a Mary Pat Foleyovi, John Clark, Dan Murray, jeho vlastní otec. U ďasa, ten teda opravdu měl moc prima učitele, říkal si Hendley.
"Co přesně myslíte, že byste tu dělal?"
"Pane, dost se vyznám, ale ne zase tak moc. Budu se muset hodně učit, to vím. A vy to víte taky. A co chci dělat? Sloužit své zemi," odtušil Jack klidným tónem. "Chci, aby se to, co je třeba udělat, taky udělalo. Peníze nepotřebuju, táta a dědeček - teda Joe Muller, z máminy strany - pro mě založili svěřenecké fondy. Sakra, kdybych chtěl peníze, mohl jsem vystudovat práva a skončit jako Ed Kealty, propracovávat se do Bílého domu, ale táta není žádný král a já žádný princ. Chci to někam dotáhnout po svém; pak se už uvidí, jak se všechno vyvine."
"Váš otec o tomhle nemá vědět, aspoň nějaký čas."
"No a co? On sám měl přede mnou taky dost tajemství." Jackovi to připadalo pěkně uhozené. "Takhle hru otočit, to je přece fér, ne?"
"Promyslím si to. Máte e-mailovou adresu?"
"Ano pane." Jack mu podal navštívenku.
"Nechte mi na to pár dní."
"Jistě, pane. Díky, že jste se mi věnoval." Jack vstal, potřásl si s Hendleym rukou a vyšel ven.
Ten mládenec dospěl pěkně rychle, uvažoval Hendley. Že měl kolem sebe lidi od tajné služby, to možná pomohlo - anebo uškodilo, podle toho, jakého člověka takoví lidé ovlivňují; ale Jack je z dobrého chovu, jak ze strany matky, tak i otce. A očividně je bystrý. A hodně zvídavý, což obvykle je znakem inteligence.
A inteligence je jediná věc, které není nikdy dost, a to všude na světě.

*****

"TAK CO?" zeptal se Ernesto.
"Bylo to zajímavé," řekl Pablo a zapálil si dominikánský doutník. "Co od nás chtějí?"
"Muhammad začal nejdřív o našich společných zájmech a společných nepřátelích."
"Kdybychom se pokusili provozovat obchod tam u nich, přijdeme o hlavu," podotkl Ernesto. U něj se všechno točilo kolem "obchodu".
"Na to jsem zvlášť upozornil. Jejich trh je prý malý, sotva by nám stál za to; jen vyvážejí suroviny. A to je pravda. Ale může nám prý pomoct s novým evropským trhem. Říkal, že jeho organizace má dobrou operační základnu v Řecku a že zrušením hranic v Evropě se Řecko stane pro naše dodávky nejlogičtějším výchozím bodem. Za technickou pomoc po nás nebudou nic chtít, prý chtějí navázat styky pouze na základě ‚dobré vůle'."
"To musí naši pomoc potřebovat hodně nutně," poznamenal Ernesto.
"Mají své vlastní rozsáhlé zdroje, jak už předvedli, jefe. Ale zdá se, že potřebují odborně poradit s pašováním zbraní, nejen lidí. V každém případě požadují málo, a naopak hodně nabízejí."
"A to, co nabízejí, nám náš obchod usnadní?" přemítal Ernesto.
"Určitě to yanquis donutí zaměřit se jiným směrem."
"Mohlo by to v jejich zemi vyvolat pořádný zmatek, ale politické dopady by mohly být vážné..."
"Jefe, tlak, který na nás vyvíjejí teď, už sotva může být horší, ne?"
"Tenhle nový norteamericano, jejich prezident, je hlupák, ale přesto je nebezpečný."
"No, a naši noví přátelé mu můžou přidělat jiné starosti, jefe," prohlásil Pablo důrazně. "My k tomu ani nebudeme muset použít žádné své prostředky.

Riskujeme málo, ale získat můžeme hodně, ne?"

"To chápu, Pablo, ale jestli zjistí, že stopy vedou k nám, ta cena by mohla být vysoká."

"Jistě, ale zase -jak víc na nás můžou ještě tlačit? Prostřednictvím vlády v Bogotě napadají naše politické spojence, a jestli se jim podaří dosáhnout požadovaného účinku, pak nám tím hodně vážně uškodí. Z vás i z ostatních členů Rady by mohli být běženci ve své vlastní zemi, varoval šéf zpravodajské služby Kartelu. Nemusel ani dodávat, že taková eventualita by členy Rady připravila o značnou část potěšení z jejich bohatství. Peníze nejsou k ničemu, když není kde pěkně v pohodlí je utrácet. "V tamté části světa mají takové přísloví: Nepřítel mého nepřítele je můj přítel. Jefe, jestli je v tomhle nabízeném podniku něco zvlášť nevýhodného, tak já to teda nevidím."

"Takže myslíš, že bych se s tím člověkem měl sejít?"

"Sí, Ernesto. Nemělo by to být na škodu. Gringos po něm pasou víc než po nás; jestli se zrady bojíme my, pak on se musí bát ještě víc, ne? A pro každý případ se patřičně pojistíme."

"Tak dobrá, Pablo. Projednám to s Radou a doporučím, abychom si ho poslechli," uzavřel Ernesto. "Bude nějak moc těžké to zařídit?"

"Představuju si to tak, že by přiletěl přes Buenos Aires; určitě ví, jak cestovat bezpečně. Pravděpodobně má víc falešných pasů než my, a navíc opravdu nevypadá moc jako Arab."

"Co jazyk?"

"Vyhovující; mluví anglicky jako rodilý Angličan, a už to samo o sobě je něco jako pas."

"Takže přes Řecko, jo? A jak s naším produktem?"

"Jeho organizace využívá Řecko jako výchozí bod už mnoho let. Jefe, propašovat náš produkt je lehčí než propašovat skupinu lidí, takže už na první pohled je zřejmé, že jejich metody a prostředky se dají přizpůsobit našim potřebám. Naši lidé je ovšem budou muset prověřit."

"Máš nějakou představu o jejich plánech v Severní Americe?"

"Neptal jsem se, jefe. Vlastně se nás to ani netýká."

"Až na to, do jaké míry se tím zpřísní kontrola na hranicích. To by mohlo působit těžkosti" - Ernesto zvedl ruku - "já vím, Pablo, nijak vážně.

"Pokud nám chtějí pomoct, je mi jedno, co mají v úmyslu Americe provést."

03 KAPITOLA - ŠEDÁ KARTOTÉKA

HENDLEY MĚL JEDNU výhodu - většina jeho zpravodajských zdrojů pracovala jinde než u něj. Nemuselo se jim platit, ubytovávat je ani je krmit. Veškeré režijní náklady hradili daňoví poplatníci, aniž o tom věděli, a po pravdě řečeno, samy tyto "režijní náklady" si nebyly vědomy, co přesně jsou. Poslední vývoj mezinárodního terorismu způsobil, že dvě americké hlavní výzvědné služby, CIA a Národní bezpečnostní úřad, spolupracovaly ještě úžeji než kdy předtím, a jelikož byly od sebe vzdáleny hodinu jízdy autem - což bylo nemilé, protože projet severní částí Beltwaye, obchvatu kolem D.C., si nezadalo s jízdou skrz parkoviště rušného nákupního střediska během předvánočního týdne - , komunikovaly mezi sebou především pomocí zakódovaného mikrovlnného spojení vysílači umístěnými na střeše ústřední budovy Národního bezpečnostního úřadu a na střeše budovy CIA. Že přímá linie mezi oběma prochází přes střechu budovy společnosti Hendley Associates, uniklo pozornosti; to by ale nemělo tak jako tak nic znamenat, protože spojení bylo zakódované. Muselo být, neboť mikrovlny unikají do okolí, a to z celé řady technických příčin. Fyzikální zákony se dají využít, ne však změnit tak, aby vyhovovaly okamžitým potřebám.

Mikrovlnný spoj má nesmírně velkou šířku pásma; je tomu tak díky kompresním algoritmům, jen málo se lišícím od těch, které se používají v sítích osobních

počítačů. Elektronická verze Svaté bible krále Jakuba může proletět z jedné budovy do jiné v několika vteřinách. Toto spojení bylo v činnosti neustále a přenášelo - většinou oběma směry -nesmyslné a náhodně vybírané znaky, které měly zmást každého, kdo by se snad pokusil kód rozluštit; protože však systém byl zakódován způsobem TAPDANCE, platil za naprosto bezpečný, jak to aspoň "kouzelníci" z Národního bezpečnostního úřadu tvrdili. Systém používal CD-ROM se zcela náhodně volenými transpozicemi, a pokud člověk nedokázal najít klíč k atmosférickým rádiovým šumům, byl v koncích. Každý týden však někdo ze strážního oddílu Hendleyho "společnosti", doprovázený dvěma kolegy - všichni byli vybráni náhodně -jel do Fort Meadu a vyzvedl si šifrovací diskety pro daný týden. Ty se zasunuly do mechaniky napojené k šifrovacímu přístroji, a jakmile ta je po použití vysunula, někdo je osobně, pod dohledem tří strážných, odnesl ke zničení v mikrovlnné troubě; všichni z bezpečnostní služby se za ta léta naučili na nic se nevyptávat.

Tento poněkud pracný postup umožňoval Hendleymu přístup k veškeré činnosti obou agentur, protože to byly vládní agentury a o všem pořizovaly písemné záznamy, počínaje "převzatým materiálem" od agentů s hlubokým krytím a konče cenou masa neurčitého původu, podávaného v bufetu.

Značná část - dokonce většina - informací Hendleyho pracovníky nezajímala, nicméně všechny se ukládaly na nosiče s vysokou hustotou záznamu a křížově porovnávaly v hlavním počítači Sun Microsystems, který v případě potřeby svou kapacitou stačil na to, aby obsloužil celou zemi. Hendleyho lidé tak mohli nahlédnout do materiálů získaných nebo vypracovaných výzvědnými službami; odborníci v řadě oborů současně prováděli na nejvyšší úrovni jejich analýzu, načež je předávali k porovnání ještě dalším, kteří je měli komentovat a dál analyzovat. Národní bezpečnostní úřad si ve své práci začínal vést lépe než CIA; alespoň tak se to Hendleyho špičkovému analytikovi jevilo. Víc hlav, pracujících na jednom problému, víc vědělo - to však platilo jen do té doby, než se analýza stala do té míry složitou a nepřehlednou, že ochromila akceschopnost, což byl problém zpravodajským službám nikoli neznámý. Se vznikem nového ministerstva vnitřní bezpečnosti - v otázce jeho zplnomocnění by Hendley hlasoval "proti" - se CIA a Národní bezpečnostní úřad staly příjemci analýz provedených FBI. To často vneslo do byrokratické složitosti pouze další prvek; je však třeba přiznat, že agenti FBI se k informacím přímo z terénu, z bezprostředního kontaktu, stavěli poněkud odlišně, uvažovali v pojmech trestně právních případů, které předloží porotě, což v samotném svém důsledku nebylo vůbec od věci.

Každá z agentur uvažovala svým vlastním způsobem. Federální úřad pro vyšetřování tvořili policisté zaměření jedním určitým směrem, zatímco Ústřední zpravodajská služba se zaměřovala směrem jiným, a v její moci - kterou také občas uplatňovala - bylo skutečně něco podniknout, byť k tomu docházelo dosti vzácně. Vedle nich Národní bezpečnostní úřad informace pouze získával, analyzoval je a předával dalším lidem; jestli ti s nimi něco udělali dál, to už se Úřadu netýkalo.

Vedoucím Hendleyho analyticko-zpravodajského útvaru byl Jerome Rounds, pro přátele Jerry; měl doktorát z psychologie z Pensylvánská univerzity. Dříve pracoval v Oddělení pro výzvědnou činnost a výzkum, které spadalo pod ministerstvo zahraničí, později přešel ke společnosti Kidder, Peabody jakožto jinak zaměřený analytik za úplně jiný plat, až si ho Hendley, tehdy ještě senátor, osobně všiml při obědě v New Yorku. Rounds si u zmíněné společnosti vybudoval pověst zasvěceného čtenáře myšlenek, a třebaže si vydělal slušnou hromádku peněz, přišel na to, že jejich důležitost vyprchává, jakmile děti mají plně zajištěné vzdělání a je splacena plachetnice. Wall Street se mu znelíbila a byl ochoten přistoupit na nabídku, kterou mu Hendley čtyři roky předtím učinil. K jeho povinnostem patřilo čtení myšlenek jiných obchodníků na mezinárodní scéně, což byla věc, kterou se v New Yorku naučil. Velmi úzce spolupracoval se Samem Grangerem, který řídil měnové obchody Univerzity a

současně také šéfoval operačnímu oddělení.

Blížil se již konec pracovní doby, když Jerry Rounds přišel do Samovy kanceláře. Úkolem Jerryho a jeho třiceti lidí bylo projít všechno, co stáhli z Národního bezpečnostního úřadu a ze CIA. Všichni museli ovládat rychločtení a mít citlivý čich. Rounds byl jakousi místní obdobou policejního psa.

"Mrkni se na tohle." S těmi slovy položil Grangerovi na stůl list papíru a posadil se.

"Mossad přišel o... šéfa pobočky? Hm. Jak se to stalo?"

"Tamní policajti si myslí, že to byla loupež. Zabit nožem, náprsní taška pryč, žádné stopy po nějakém delším zápase. Očividně u sebe tehdy neměl bouchačku."

"Kdo by se s něčím takovým obtěžoval v tak civilizovaném místě, jako je Řím?" poznamenal Granger; nyní se však obtěžovat musí oni, přinejmenším po nějakou dobu. "Jak jsme to zjistili?"

"V místních novinách toho bylo plno - že úředníka izraelského velvyslanectví oddělali na záchodě, když se šel vycikat. Šéf pobočky CIA ho tipuje na vyzvědače. Kolem té záležitosti se motá pár lidí z Langley a pokouší se vyšťourat, co to všechno znamená, ale všelijakých možných okolností bude nejspíš tolik, že jim nakonec pravděpodobně nezbude než se spokojit s tím, k čemu dojdou tamější policajti. Mrtvý člověk. Žádná náprsní taška. Loupež, ze které si toho ten mizera moc neodnesl."

"Myslíš, že tohle Izraelci zbaští?"

"To dřív začnou u nich na velvyslanectví podávat k večeři vepřovou pečeni. Bodnutí nožem mezi první a druhý obratel. Obyčejný zločinec z ulice by mu spíš podřízl hrdlo, ale profík ví, že při tom je spousta krve a že se to nedá provést dost potichu. Pracují na tom carabinieri - ale zdá se, že mají akorát tak prd na čem pracovat, pokud někdo z té restaurace nemá zatraceně dobrou paměť. A na to bych moc nesázel."

"Takže co z toho vychází?"

Rounds se uvelebil pohodlněji na židli. "Kdy naposledy byl zabit nějaký vedoucí pobočky nějaké služby?"

"Už to bude dost dávno. CIA o jednoho přišla v Řecku - dělal na té místní teroristické skupině. Toho šéfa sejmul nějakej blbec... jeden z jejích vlastních, přeběhlík, fouknul za berlínskou zeď, teď pije vodku a je mu samotnýmu smutno, řekl bych. Britové ztratili jednoho před pár lety v Jemenu..." Odmlčel se. "Máš pravdu, zabitím šéfa pobočky se toho moc nevyzíská. Když víš, co je zač, sleduješ ho, zjistíš, jaké má kontakty a kdo pod něj spadá. Odkrouhneš ho - a místo abys z toho něco vytěžil, jen tratíš. Takže ty usuzuješ na teroristu, možná někoho, kdo chce Izraeli dát něco na srozuměnou?"

"Anebo možná odstranit někoho, kdo je ohrožuje a znelíbil se jim. Hergot, ten chudák byl přece Izraelec, ne? Úředník velvyslanectví. To možná úplně stačilo, ale když někdo sejme špiona - zvlášť výše postaveného špiona -, to už nepovažuješ za náhodu, nebo snad ano?"

"Může se stát, že nás Mossad požádá o pomoc?" Granger byl jiného názoru; Mossad se chová jako kluk na pískovišti, který se o své hračky nikdy a s nikým nedělí. O pomoc by požádal jedině, kdyby byl a) úplně v koncích a za b) přesvědčený, že někdo jiný by mu mohl dát něco, k čemu by se nikdy nedostal sám. Pak by se choval jako navrátivší se marnotratný syn.

"To, že ten chlápek - jmenoval se Greengold - patřil k Mossadu, Izraelci nepotvrdí. To by trošku pomohlo italským policajtům, snad by se do toho dokonce zapojila i tamní kontrarozvědka, ale pokud se něco takového řeklo, neexistuje o tom žádný důkaz, o kterém by v Langley věděli."

V Langley ale takhle uvažovat nebudou, toho si byl Granger vědom, stejně jako Jerry; viděl mu to na očích. CIA takto neuvažuje proto, že se výzvědná činnost velmi zcivilizovala. Lidé patřící ke druhé straně se už nezabíjejí, protože to neprospívá věci, tamti by mohli zabít zase někoho vám, a kdyby

člověk chtěl začít geniovou válku v ulicích nějakého cizího města, ta pravá práce by se stejně neudělala; ta spočívá v získávání informací a v tom, aby se dostaly k vlastní vládě, nikoli v dělání zářezů do pažby revolveru. Takže carabinieri budou uvažovat o pouliční zločinnosti, protože osoba kteréhokoli diplomata je pro příslušníka jiné země nedotknutelná, chráněná mezinárodní dohodou a tradicí sahající až do časů Perské říše za Xerxova panování.

"No dobrá, Jerry, ty máš na tohle vycvičený nos," poznamenal Sam. "Co si teda myslíš?"

"Že se nám po ulicích možná potuluje nějaký ošklivý duch: tamten chlápek od Mossadu sedí v prvotřídní římské restauraci, dává si oběd a sklenici dobrého vína. Možná vybírá mrtvou schránku - kouknul jsem se do mapy, od budovy velvyslanectví je to k té restauraci slušný kus rychlé chůze, trochu daleko na to, aby tam člověk chodil na oběd pravidelně, pokud si ten Greengold neliboval v kondičním běhání, a tehdy na něco takového nebyla zrovna ta nejvhodnější denní doba. Takže jestli nebyl zvlášť vysazený na jídlo od Giovanniho šéfkuchaře, sázím napůl na vyzvednutí mrtvé schránky a napůl na nějakou schůzku. Pokud je to takhle, někdo na něj dal tip; ne proto, aby ho druhá strana - ať už je to kdokoli - pouze identifikovala, ale tip jako na člověka, kterého je třeba oddělat. Tamním policajtům se to může jevit jako loupež; mně se to jeví jako promyšlený atentát, a navíc odborně provedený. Oběť byla vyřízená v okamžiku. Ani nápad, že by se mohla nějak bránit. Špion se musí odkrouhnout právě takhle - nikdy nevíš, jak dobrý může být v sebeobraně, ale být já Arabem, u chlápka z Mossadu bych si nebyl jistý, co všechno se mnou může provést, a moc bych neriskoval. Žádná pistole, takže nezůstaly věcné důkazy, žádná kulka, žádná vystřelená nábojnice. Vrah sebere náprsní tašku, aby to vypadalo jako loupež; jenomže zabil agenta-rezidenta Mossadu a pravděpodobně tím vyslal nějaký vzkaz. Ne že by se mu zrovna Mossad nějak znelíbil, ale aby ukázal, že může jeho lidi zabíjet stejně lehce, jako si zapne zip u kalhot."

"Nechceš o tomhle napsat knihu, Jerry?" utrousil Sam. Vedoucí analytik vzal jediný, přitom navíc nejistý fakt a rozvinul jej do operetního melodramatu.

Rounds si jen poklepal na nos a usmál se. "Odkdy věříš na shody náhod? Na téhleté něco smrdí."

"A co na to Langley?"

"Zatím nic. Předali to k vyhodnocení do oddělení pro jižní Evropu. Řekl bych, že něco se dozvíme tak do týdne, a nebude toho moc. Chlápka, co to tam vede, znám."

"Nějaký trouba?"

Rounds zavrtěl hlavou. "Ne, to bych mu křivdil. Myslí mu to, ale drží se hodně zpátky. A dost mu chybí tvůrčí přístup. Vsadím se, že tohle se do sedmého poschodí vůbec nedostane."

Eda Foleyho vystřídal nový ústřední ředitel CIA; Ed odešel do výslužby a společně s manželkou Mary Pat údajně sepisoval knihu na téma "Byl jsem u toho". Ve své době byli moc dobří, ale nový ředitel byl politicky dobře zapsaný soudce, oblíbenec prezidenta Kealtyho; nic nepodnikl bez prezidentova souhlasu, což znamenalo, že všechno muselo projít Bílým domem, minibyrokratickým týmem Státní rady pro bezpečnost, ze které unikaly informace stejně, jako vnikala voda do Titaniku, takže i rada byla miláčkem tisku. Ředitelství operací se stále rozrůstalo a na Farmě v Tidewateru ve Virginii stále cvičilo nové agenty do terénu; nový ředitel operačního oddělení byl schopný člověk - Kongres trval na někom, kdo se vyzná v práci v terénu, čímž Kealtyho trochu udivil a současně popudil, ale ředitel věděl, jak to s Kongresem sehrát. Ředitelství operací se možná dostává zase do patřičné formy, ale pod nynějším vedením nikdy neudělá nic, co by bylo úplně špatně, nic, co by Kongresu zkazilo náladu. Nic, co by "nezávislé" nenávistné kritiky výzvědných služeb vedlo k tomu, aby se nějak hlasitě ozývali, kromě již navyklého obviňování a poukazování na různé strašidelné zkazky z dávných dob a

kromě rozvíjení teorií o dalekosáhlých spiknutích, včetně toho, jak CIA zavinila Pearl Harbor a zemětřesení v San Francisku.

"Takže myslíš, že z tohohle nic nebude?" zeptal se Granger, třebaže odpověď znal.

"Mossad si začne dávat pozor, vyzve své lidi, aby zůstali bdělí; tak to půjde měsíc či dva, pak se většina zase vrátí k běžné činnosti. A ostatní služby rovněž. Izraelci se budou snažit přijít na to, jak se jejich člověk mohl stát obětí vraždy. S tím, co mají v ruce, se dá jen těžko nějak moc spekulovat, pravděpodobně se přikloní k něčemu, co vypadá jednoduše. Jako takové se to taky obyčejně ukáže. Možná se ten člověk zmýlil při získávání někoho ke spolupráci a nevyplatilo se mu to anebo se provalily jejich kódy - třeba za tím vězí podplacený šifrant na velvyslanectví - nebo někdo mluvil s nesprávným člověkem na nesprávném koktejlovém večírku. Možnosti jsou hodně široké, Same. V takových podmínkách stačí jen trochu uklouznout a je po tobě; a podobnou chybu můžou udělat i ti nejlepší z nás."

"Tohle by si zasloužilo zařadit do příručky ‚Co dělat a co nedělat v terénu'," utrousil Sam. On sám v terénu pracoval, hlavně však v knihovnách a bankách, pídil se po informacích v pramenech tak vyschlých, že se vedle nich zdál vlhký i prach, a občas v hromadě takového prachu nalezl perlu. Vždy si udržoval krytí a držel si je tak pevně, až se stalo jeho součástí tak neoddělitelnou jako den, kdy se narodil.

"Jestli někde venku zkape ještě nějaký další špion - pak se uvidí, jestli tam opravdu obchází duch," poznamenal Rounds.

*****

LETADLO MEXICKÉ SPOLEČNOSTI Avianca dosedlo v Cartageně o pět minut dřív. Muhammad letěl s Rakouskými aeroliniemi na londýnské Heathrow, odtud s British Airways do Ciudad de Mexico a pak přestoupil na kolumbijské letadlo, starý americký boeing; starosti s bezpečností letecké dopravy ho netrápily, svět v sobě chová nebezpečenství mnohem horší. V hotelovém pokoji vyňal z brašny plánovací kalendář, vyšel ven a vyhledal telefonní budku.

"Prosím, řekněte Pablovi, že Miguel je tu... Gracias." Když telefonát vyřídil, šel se do cantiny něčeho napít; místní pivo není vůbec špatné, říkal si. Musel do zdejšího prostředí zapadnout, třeba i v rozporu se svou vírou, a tady všichni pili alkohol. Zdržel se patnáct minut, potom se vrátil do hotelu; dvakrát obhlédl okolí, jestli ho někdo nesleduje, nikoho takového však neviděl. Takže jestli se mu někdo přece jen pověsil na paty, je to odborník. Proti tomu se obecně dá jen stěží něco dělat, a už vůbec nic v cizím městě, kde všichni mluví španělsky a nikdo nezná směr, kterým leží Mekka. Cestoval s britským pasem na jméno Nigel Hawkins z Londýna. Na uvedené adrese se jakýsi byt skutečně nacházel; Muhammad se takto pojišťoval pro případ, že by ho zastavila policejní hlídka třeba při nějaké běžné kontrole. Žádná krycí legenda však nevydrží věčně, a kdyby se tohle stalo... pak by se to tedy stalo. Člověk nemůže trávit život ve strachu z neznámého. Sestaví si plány, udělá nutná bezpečnostní opatření, a potom se do té hry pustí.

Napadla ho zajímavá úvaha: Španělé byli odvěcí nepřátelé islámu a v téhle zemi většinou žijí jejich potomci. Ale rovněž tu žijí lidé, kteří opovrhují Amerikou téměř tak hluboce jako on - pouze ovšem téměř, protože Amerika je pro ně zdrojem nesmírně vysokých příjmů z jejich kokainu... stejně jako je zdrojem nesmírných příjmů z nafty pocházející z jeho vlasti. On sám má k dispozici stamiliony amerických dolarů uložené v různých bankách po celém světě - ve Švýcarsku, Lichtenštejnsku a v poslední době i na Bahamách. Mohl by si samozřejmě dovolit soukromé letadlo, ale to by se dalo až příliš snadno identifikovat a jistě i někde nad mořem sestřelit. Muhammad Amerikou opovrhoval, současně však nebyl slepý vůči její moci. Hodně dobrých mužů se již nečekaně odebralo do ráje proto, že zapomněli, jak je mocná. Nebyl to ani

zdaleka zlý osud, ale on musí pracovat mezi živými, nikoli mezi mrtvými.

*****

"HALÓ, KAPITÁNE!"

Brian Caruso se otočil a spatřil Jamese Hardestyho. Nebylo ještě ani sedm hodin ráno. Se svou malou rotou příslušníků námořní pěchoty právě skončil ranní rozcvičku a pětikilometrový běh - a stejně jako jeho lidé se i on pořádně zapotil. Dal rozchod do sprch; Hardesty ho zastavil ve chvíli, kdy se vracel na ubytovnu. Než však stačil něco říct, zavolal na něj povědomější hlas.

"Šéfe?" Hlas patřil Sullivanovi.

"Jo, seržante; lidi dneska vypadají hodně ve formě."

"Ano, pane. Naštěstí jste nás moc neutahal. Je to od vás hezké, pane," poznamenal seržant.

"Jak si vedl desátník Ward?" Právě kvůli němu je Brian moc nedřel; Ward prohlásil, že už je zase v plné síle, ale stále ještě se vzpamatovával z pár ošklivých zranění.

"Trochu funí, ale nezvadnul. Randall na něj dohlíží. Víte - na námořníka je docela dobrý," připustil seržant. Námořní pěchota obyčejně vůči svým druhům ve zbrani, příslušníkům válečného námořnictva, projevuje vstřícnost, zvlášť vůči těm sekáčům, kteří mají na to, aby se dovedli "schovávat v trávě" a stali se průzkumníky.

"SEAL si ho dříve či později zavolají do Coronada."

"To je pravda, šéfe. A pak budeme muset zacvičovat nového námořníčka."

"Co potřebujete, seržante?"

"Pane - aha, je tu pan Hardesty. Zdravím, pane. Zrovna jsem slyšel, že jste přišel za šéfem. Omlouvám se, pane kapitáne."

"To je v pořádku, seržante. Za hodinu jsem u vás."

"Rozkaz, pane." Sullivan řízně zasalutoval a zamířil zpátky do kasáren.

"Je to moc dobrý poddůstojník," uvažoval nahlas Hardesty.

"Vynikající," souhlasil Caruso. "Chlapi jako on mají u námořní pěchoty hlavní slovo. Takové, jako jsem já, jen snášejí."

"Co takhle dát si nějakou snídani, kapitáne?"

"Nejdřív se potřebuju osprchovat, ale pak - jistě."

"Co je na programu?"

"Dneska výuka na učebně, spojení, abychom si uměli přivolat leteckou podporu a podporu dělostřelectva."

"Oni to nedovedou?" podivil se Hardesty.

"Víte, jak baseballové družstvo procvičuje před každým utkáním odpaly, s trenérem za patama? A všichni přece umějí mávat pálkou, ne?"

"Zásah." Důvod, proč se základům říká základy, je, že jsou opravdu základní. A tihle mariňáci, právě tak jako baseballisté, nebudou proti podobné výuce nic namítat. Zkušenost s prácičkou průzkumníka je poučila, jak jsou základní věci důležité.

Ke Carusově ubytovně to bylo kousek. Hardesty si vzal kávu a noviny, důstojník se zatím sprchoval. Káva byla dobrá - na to, že ji připravoval svobodný mladý muž. V novinách se Hardesty jako obvykle nedočetl o moc víc, než co už věděl, kromě nejnovějších sportovních výsledků. Aspoň nad komiksy se člověk mohl vždycky zasmát.

"Tak můžeme na snídani?" zeptal se důstojník, nyní již celý vymydlený.

Hardesty vstal. "Jaké tu dělají jídlo?" zajímal se.

"No, snídaně se nedá nějak moc pomrvit, ne?"

"Hm, to je pravda. Tak mě veďte, kapitáne." Carusovým mercedesem jeli necelé dva kilometry do jídelny. Hardestymu se ulevilo - Carusovo auto téměř s jistotou potvrzovalo, že Caruso je svobodný.

"Nečekal jsem, že vás hned tak zase uvidím," poznamenal od volantu Caruso.

"Anebo už vůbec nikdy?" zeptal se bývalý důstojník speciálních sil lehkým tónem.

"To taky, ano, pane."

"Zkoušku jste složil."

Při těch slovech k němu Caruso natočil hlavu. "A co to bylo za zkoušku, pane?

"No vidíte, neočekával jsem, že si něčeho všimnete," poznamenal Hardesty a uchechtl se.

"No, pane, že se vám ale povedlo hned po ránu mi pořádně pomotat hlavu!" A to, jak si byl kapitán Caruso jistý, bylo určitě součástí plánu na dnešek.

"Je takové staré rčení: ‚Když tápete, jste špatně informovaný.'"

Caruso zabočil na parkoviště. "To zní trochu hrozivě," podotkl.

"Taky to takové může být." Hardesty vystoupil a následoval důstojníka k jídelně.

Byla to rozlehlá přízemní budova plná hladových mariňáků. Stál tu pult a na něm podnosy s běžným americkým jídlem podávaným k snídani, s lupínky a slaninou s vejci, a dokonce -

"Můžete okusit ty bejgly, ale nejsou moc dobré, pane," upozornil Hardestyho Caruso; on sám si vzal dva bochánky a k nim pravé máslo. Při svém mládí si očividně neděl al starosti ani s cholesterolem, ani s dalšími potížemi, které se dostavují s přibývajícími lety. Hardesty si vzal krabici cereálií Cheerios, protože jemu léta už přibyla; dost ho to rozlaďovalo. Přidal si nízkotučné mléko a umělé sladidlo bez cukru. Hrnky na kávu tu měli velké. Stolky byly rozestavené tak, že si člověk kupodivu mohl dopřát jistou anonymitu, třebaže uvnitř musely být aspoň čtyři stovky lidí s různými hodnostmi, od desátníka po plukovníka. Caruso dokormidloval svého hosta houfem mladých seržantů k jednomu ze stolků.

"Tak, pane Hardesty, čím mohu sloužit?"

"Za prvé: vím, že máte prověření až na úroveň 'přísně tajné', je to tak?"

"Ano, pane, pro různé tajné materiály, to se vás ale vůbec netýká."

"Pravděpodobně ne," připustil Hardesty. "No... to, o čem se tu budeme bavit, jde trochu dál; o tom se nesmíte nikomu dalšímu zmiňovat. V tomhle je mezi námi jasno?"

"Jistě, pane. Půjde o utajované skutečnosti. Tomu rozumím." Jenže nerozumí, říkal si Hardesty. Bude to něco ještě utajenějšího než pouze "přísně tajné", ale vysvětlení musí počkat na další schůzku. "Prosím, pokračujte, pane."

"Všimli si vás někteří velmi důležití lidé, považují vás za vynikajícího adepta na zařazení v dost... do dost speciální organizace, která neexistuje. Něco podobného už znáte z filmů nebo jste o tom četl v knížkách. Tohle je ale doopravdy, mládenče. A já jsem přišel, abych vám nabídl místo v takové organizaci."

"Pane, já jsem důstojník námořní pěchoty a líbí se mi tu."

"Já nechci vaši kariéru u námořní pěchoty nějak ohrožovat. Vlastně jste už postoupil daleko na cestě k povýšení na majora. Vyrozumění dostanete příští týden; takže stejně budete muset svůj zdejší kavalec opustit. Když zůstanete u námořní pěchoty, příští měsíc vás pošlou na velitelství a tam budete pracovat v útvaru pro zpravodajství a zvláštní operace. A za svou bojovou operaci v Afghánistánu dostanete Stříbrnou hvězdu."

"A co mí lidé? Taky jsem je navrhl na vyznamenání." Tohle je u toho mladíka něco jako zvláštní znamení, že mu právě na tom záleží, pomyslel si Hardesty.

"Všichni byli schváleni. A k mariňákům se můžete vrátit, kdykoli budete chtít. Vaše povýšení a další běžný postup tím nijak neutrpí."

"Jak jste tohle dokázal zařídit?"

"Máme přátele na řadě vysokých míst," vysvětlil mu Hardesty. "A mimochodem, vy je máte taky. Plat budete dál dostávat přes námořní pěchotu. Možná si budete muset založit nový účet, ale to je rutina."

"V čem bude to nové zařazení spočívat?"

"Bude to služba vlasti; činnost, kterou si vyžaduje její bezpečnost, ale prováděná způsobem trochu se vymykajícím běžné praxi."

"A co přesně bych dělal?"

"Teď a tady to nemůžu říct."

"Šlo by mluvit ještě trochu tajuplněji, pane Hardesty? Jinak by mi mohlo začít docházet, o co jde, a to překvapení bych vám pak pokazil."

"Já pravidla neurčuju."

"CIA, co?"

"Ne tak docela, to se ale v pravý čas dozvíte. Teď potřebuju vaše ‚ano' či ‚ne'. Od té organizace budete moci odejít kdykoli, pokud se vám nebude zamlouvat," sliboval Hardesty. "Ale tahle schůzka není na úplnější vysvětlení ta pravá příležitost."

"Dokdy bych se měl rozhodnout?"

"Než dojíte tuhletu zdejší slaninu s vejci."

Hafdestyho odpověď způsobila, že kapitán Caruso odložil bochánek. "A není to nějaký fór, co?" Kvůli svým příbuzenským vztahům si už všelijakého utahování užil až dost.

"Ne, kapitáne, žádný fór."

Tón i zabarvení hlasu Hardesty zvolil úmyslně tak, aby jeho slova nevyzněla hrozivě. Lidé jako Caruso, ať jakkoli odvážní, často hledí na neznámo - spíš tedy na nepochopené neznámo - s jistým obezřelým odstupem. Kapitánova profese je už i tak dost nebezpečná, a ti inteligentní mezi námi nenacházejí blaženství v tom, že nebezpečí vyhledávají; k hazardu obvykle zaujímají postoj vycházející z rozumové úvahy, poté, co se přesvědčí, že jejich zkušenosti i příprava odpovídají danému úkolu. Hardesty si tedy dal záležet, aby neopomněl Carusovi povědět, že náruč americké námořní pěchoty pro něj zůstane vždy otevřená a že se do ní může vrátit. Byla to téměř pravda - měla dost blízko k tomu, co pro dosažení svého záměru potřeboval Hardesty, třebaže příliš neodpovídala možným představám mladého důstojníka.

"Co váš milostný život, kapitáne?"

Otázka Carusa překvapila, ale odpověděl na ni podle pravdy. "Žádné závazky; s pár děvčaty chodím, ale zatím nic vážného. Je to důležité?" O jak nebezpečnou záležitost může jít? vrtalo mu hlavou.

"Jen z hlediska utajení. Většina mužských nedokáže udržet před manželkami tajemství." Naproti tomu přítelkyně jsou něco úplně jiného.

"Jak nebezpečná ta práce teda bude?"

"Nijak moc," lhal Hardesty, ne natolik dovedně a přesvědčivě, aby mu lež zcela vyšla.

"Víte - měl jsem v úmyslu zůstat u námořní pěchoty aspoň tak dlouho, než dostanu podplukovníka."

"Ten, co vás má na velitelství námořní pěchoty v referátě, si myslí, že máte na to, abyste to jednou dotáhl i na plukovníka, pokud si ovšem někde něco nepohnojíte. Ne že by někoho napadlo, že by se vám něco takového mohlo stát, ale už se to přihodilo i šikovnějším lidem." Hardesty dojedl své vločky a věnoval se kávě.

"Je to fajn, vědět, že někde tam nahoře mám anděla strážného," poznamenal Caruso suše.

"Jak jsem říkal, všimli si vás. V tom, jak objevit talent a pomoci mu výš, se námořní pěchota vyzná."

"A zrovna tak někteří jiní - teda... že si mě všimli."

"Správně, kapitáne. Ale já vám nabízím jen šanci. Dál se už budete muset osvědčit sám." Tahle výzva, jakési popostrčení, byla dobře promyšlená: mladí, schopní muži se od takové výzvy odvrátí jen stěží. Hardesty věděl, že Caruso už je jeho.

*****

JÍZDA AUTEM z Birminghamu do Washingtonu trvala dlouho. Dominic Caruso ji absolvoval v jediném dlouhém dni, protože neměl nijak v oblibě laciné motely, ale třebaže vyjel v pět hodin ráno, samotnou dobu jízdy si tím nijak nezkrátil. Jel v bílém čtyřdvéřovém mercedesu třídy C, hodně podobném tomu, jaký má jeho bratr. Vzadu se kupila spousta zavazadel. Dvakrát ho málem zastavila silniční kontrola, ale díky průkazce FBI ho státní policisté pokaždé nechali na pokoji, lidé v policejním autě ho minuli jen s přátelským mávnutím. Mezi ochránci zákona existuje cosi jako příslušnost k bratrstvu, a tato soudržnost sahá přinejmenším tak daleko, že pomine překročení povolené rychlosti. Přesně v deset hodin večer Dominic dorazil do Arlingtonu; pikolíka nechal, ať mu vyloží z auta věci, a sám vyjel výtahem ke svému pokoji ve druhém patře. V baru dole měli slušné bílé víno. Zašel si na něj, jen co se osprchoval; sprchu už potřeboval. Víno a nudný televizní program ho uspaly. Nechal vzkaz, že ho mají vzbudit v sedm, a za přispění kanálu HBO zvadl.

*****

"DOBRÉ JITRO," pozdravil Gerry Hendley následujícího rána v 8.45 svého hosta. "Kávu?" "Děkuju, pane." Jack si vzal šálek a posadil se. "Díky, že jste zavolal."

"Víte... podívali jsme se do vašich záznamů z univerzity. V Georgetownu jste si vedl dobře."

"Za ty peníze, co to tam stojí, se už vyplatí dávat pozor - a kromě toho, tak moc těžké to tam zase nebylo." John Patrick Ryan Jr. upíjel kávu a říkal si, co teď asi přijde.

"Můžeme si pohovořit o nějaké práci pro začátek." Bývalý senátor šel rovnou k věci. Nikdy nechodil kolem horké kaše, což bylo jedním z důvodů, že on a otec jeho hosta spolu vždy tak dobře vycházeli.

"A co bych konkrétně dělal?" zeptal se Jack a pozorně se na něj zadíval.

"Co víte o Hendley Associates?"

"Jen to, co jsem vám už řekl."

"Tak fajn; všechno, co vám teď povím, si musíte nechat pro sebe. Jen pro sebe. Je vám to jasné?"

"Ano, pane." A jasné jak facka mu všechno také bylo, a hodně rychle. Hádal jsem dobře, říkal si Jack. Sakra.

"Váš otec byl jeden z mých nejlepších přátel. Říkám ‚byl' jen proto, že se už nemůžeme navštěvovat, a i jinak spolu mluvíme jen hodně zřídka, obvykle když zajde sem. Lidé jako váš táta nikdy své práce nenechají - vůbec nikdy. Byl to jeden z nejlepších vyzvědačů. Vykonal pár věcí, které se nikdy nikde neocitly na papíře - aspoň tedy ne ve vládních dokumentech - a pravděpodobně se na papír taky nikdy nedostanou. Tohle ‚nikdy' znamená takových padesát let. Váš otec sepisuje paměti, dvě verze, jednu pro zveřejnění za pár let, ta druhá nespatří světlo světa po dobu pár generací. Vyjde až po jeho smrti. Tak zní jeho příkaz."

Jacka se bolestivě dotklo, že otec chová nějaké plány na dobu až po své smrti. Táta - a mrtvý? To se vymykalo pochopení a dalo se připustit snad jen jako jakási vzdálená úvaha. "No dobrá," vysoukal ze sebe. "Máma o tomhle všem ví?"

"Pravděpodobně - vlastně ne, téměř určitě ne. Něco z toho se možná nedostalo dokonce ani do Langley. Vláda občas dělá věci, které se papíru nesvěřují. Váš otec měl ten dar, že do podobných záležitostí vždycky spadl rovnýma nohama."

"A vy?"

Hendley se opřel a přeladil na filozofickou notu. "Problém je v tom, že ať uděláte cokoli, vždycky se najde někdo, komu se to nebude moc líbit. Vezměte si třeba vtip; může být jak chce legrační, vždycky se vyskytne někdo, koho se dotkne a urazí ho. Ale když se něco takovéhleho přihodí na vysokých místech,

ten potrefený ne že by vám to pěkně vyříkal do očí; sebere se a vypláče se před někým od tisku a všechno pronikne na veřejnost, obvykle doprovázeno hodně hlasitým odsuzujícím křikem. Většinou tu vystrkuje svou ošklivou hlavu kariérismus, snaha dostat se zákeřně dopředu přes záda někoho, kdo je před vámi. Ale je tomu tak rovněž proto, že lidé ve vysokém postavení rádi provádějí svou politiku podle své představy dobra a zla. Tomu se říká ego. Problém je v tom, že každý má svou vlastní verzi dobra a zla. Někomu z toho může dokonce až přeskočit.

Vezměte si třeba našeho nynějšího prezidenta. Kdysi mi v Senátě řekl, že se proti trestu smrti staví tak zásadně, že by nesouhlasil ani s popravou Adolfa Hitlera. To mi svěřil po pár skleničkách - když pije, má sklon moc mluvit, a je smutné, že tu a tam pije trochu moc. Když mi tohle řekl, zavtipkoval jsem, povídám mu, ať tohle náhodou nezamíchá do nějakého svého projevu - židovských voličů je hodně, mají velkou váhu a nemuseli by to brát jako hluboce morálně založený princip, nýbrž naopak jako hlubokou urážku. Obecně vzato, proti trestu smrti je plno lidí; já to můžu respektovat, třebaže s nimi nesouhlasím. Odmítání trestu smrti má tu vadu, že se potom s lidmi, kteří druhým škodí - někdy hodně vážně -, nemůžete rázně vypořádat tak, abyste přitom své zásady neporušil. A některým lidem svědomí nebo citlivá politická hlediska nedovolují zásady porušit. Je ovšem politováníhodné, že náležitý zákonný postup se pak nezřídka míjí účinkem, za hranicemi často, a občas i u nás.

A jak se tohle projevuje v Americe? CIA lidi nezabíjí - nikdy; přinejmenším tedy ne od padesátých let. Eisenhower využíval Ústřední zpravodajskou službu velmi dovedně, svou moc uplatňoval tak brilantně, že lidé nikdy nepoznali, že se něco děje, a měli ho za tupce, protože neprovozoval před kamerami ty staré válečné tance. Abych byl přesnější -tenkrát byl svět jiný. Druhá světová válka je nedávná minulost a zabíjení spousty lidí - i nevinných civilistů - nebyla tehdy nijak vzdálená představa, hlavně když si člověk připomněl bombardování," vysvětloval Hendley. "Byla to prostě cena za to, že se vedla válka."

"A Castro?"

"To byl ale prezident John Kennedy a jeho bratr Robert. Byli celí diví, aby Castro šel pod kytičky. Většina lidí si myslí, že z rozčarování nad fiaskem v Zátoce sviní. Můj osobní názor je, že lidi možná četli až moc bondovek. Vraždění bylo tehdy opředeno slávou. Dneska tomu říkáme sociopatie," poznamenal Hendley trpce. "Potíž byla v tom, že za prvé je o hodně zábavnější číst si o tom než to doopravdy dělat. A za druhé, není nijak snadné dělat to bez dobře vycvičených a motivovaných lidí. Řekl bych, že se ti dva poučili. Pak, když věc vyšla na veřejnost, podíl rodiny Kennedyů se zaretušoval a CIA zaplatila za to, že plnila - špatně -,

co jí tehdejší prezident přikázal. Fordův prezidentský výnos s tím vším skoncoval. A tak CIA už lidi nezabíjí."

"A co John Clark?" zeptal se Jack při vzpomínce na výraz jeho očí.

"Ten se jaksi vymyká. Ano, zabil, a nejednou, jenže vždycky dbal, aby to udělal pouze tehdy, když to bylo v dané chvíli z taktického hlediska nezbytné. Langley lidem v terénu dovoluje bránit se, a on měl ten dar, že z toho dovedl udělat taktickou nutnost. S Clarkem jsem se párkrát setkal, znám ho však hlavně podle jeho pověsti. Ale vymyká se. Teď, když už aktivně nepůsobí, napíše možná knihu. Ale i když ji napíše, úplně všechno v ní nebude. Clark hraje podle pravidel, jako váš táta. Někdy ta pravidla trochu takříkajíc ohne, ale pokud vím, ani jednou je neporušil; nu... ne jakožto vládní zaměstnanec," opravil se Hendley. On a Jack Ryan starší spolu kdysi o Johnu Clarkovi dlouze hovořili a byli jediní na světě, kdo o něm znali plnou pravdu.

"Jednou jsem tátovi řekl, že bych Clarka nechtěl mít proti sobě."

Hendley se usmál. "Chápu, ale jinak byste mu mohl svěřit i život svých dětí. Minule jste se mě na něj ptal; teď vám už můžu odpovědět: být mladší, tak je zde," prohlásil, jako kdyby se svěřoval s nějakým zvláštním objevem.

"Teď jste mi teda leccos vyzradil," prohlásil Jack náhle.

"Vím; dokážete se s tím smířit?"
"Se zabíjením lidí?"
"Takhle jsem to ale neřekl - doslova takhle ne, viďte?"
Jack odložil šálek. "Teď už vím, proč táta říkal, že se vyznáte."
"Dokážete se smířit s tím, že váš otec kdysi několik lidí připravil o život?"
"O tom vím. Stalo se to toho dne, kdy jsem se narodil. Je z toho rodinná legenda; novináři s tím hodně nadělali, když byl táta prezidentem, pořád to vytahovali na světlo, jako kdyby šlo o nějaké malomocenství nebo co. Až na to, že na malomocenství existuje lék."
"Jistě. Ve filmu je takový kousek něco úplně super, ale ve skutečném životě se z toho lidi málem zjeví. Potíž je v tom, že v reálném světě někdy - ne často, ale někdy - je nezbytné takové věci dělat, jak váš otec zjistil... při víc než jedné příležitosti, Jacku. Nikdy před takovou nutností neuhýbal. Asi kvůli tomu měl dokonce zlé sny, ale když to bylo třeba udělat, udělal to. Proto jste teď naživu. A proto je naživu i spousta dalších lidí."
"O té ponorce vím taky. Ta věc se dostala dost ven, ale -"
"Je toho víc než jen tohle. Váš otec nikdy nevyhledával potíže, ale když ony našly jeho -jak jsem říkal, udělal, co bylo nutné."
"Tak trochu si vzpomínám, že ty lidi, co tátu a mámu napadli - tu noc, co jsem se narodil -, pak popravili. Vyptával jsem na to mámy; není nijak moc nakloněná tomu, aby se lidi popravovali, ale v tamtom případě jí to celkem nevadilo. Neměla z toho nijak dobrý pocit, ale vy byste asi řekl, že pochopila logiku té situace. Táta - víte, jemu se ten rozsudek taky moc nezamlouval, ale slzy kvůli tomu neproléval."
"Váš otec měl pistoli, držel ji tamtomu chlapovi - tomu vůdci - u hlavy, ale nevystřelil. Nebylo to nutné, a tak se dokázal ovládnout. Být na jeho místě já, no... nevím. Bylo to těžké rozhodování, ale váš otec zvolil správné řešení, i když měl veškeré důvody k tomu, aby jednal jinak."
"Právě tohle mi pan Clark řekl. Jednou jsem se ho na to zeptal. Prý tam už byli policajti, tak jaképak rozhodování? Já mu ale moc nevěřil. Je to pěkně tvrdej prevít. Vyptával jsem se taky Mika Brennana. Prý u civilisty bylo působivé, že se nenechal unést. Ale on sám by býval toho chlapa taky nezabil. Asi díky výcviku."
"U Clarka si nejsem tak jistý. On vlastně není vrah. Nezabíjí lidi pro zábavu nebo pro peníze. Možná by byl toho chlapa ušetřil. Pravda - od policajta s výcvikem se neček á, že někoho takhle zabije. Co myslíte... jak byste se zachoval vy?"
"To nemůžete vědět, dokud u toho opravdu nejste," odvětil Jack. "Párkrát jsem o tom přemýšlel a nakonec jsem si řekl, že to táta vyřešil správně."
Hendley přikývl. "Máte pravdu. A správně vyřešil i jinou věc. Jak tamtomu chlapovi na té lodi provrtal hlavu - tak to musel, jestli chtěl přežít, a když není jiné východisko, prostě se dá udělat jediné."
"Takže Hendley Associates dělají co?"
"Shromažďujeme zpravodajské informace a pak podle nich jednáme.
"Ale nejste součástí vlády," namítl Jack.
"Přísně vzato ne. Děláme věci, které je nutné udělat, když na ně lidé ze Služby nestačí."
"Jak často se to stává?"
"Nijak moc," odtušil Hendley jen tak mimochodem. "To se ale může změnit - anebo taky možná nemusí. Zatím... těžko říct."
"Kolikrát už -"
Hendley zvedl obočí. "To vás nemusí zajímat," přerušil ho.
"Dobrá. Co o tomhle místě ví táta?"
"K tomu, abych ho založil, mě přemluvil on."
"Aha..." A bylo to venku. Hendley se rozžehnal s politickou kariérou, aby vlasti sloužil způsobem, který se nikdy nedočká uznání ani odměny. Zatraceně.

To se jeho táta zmátořil a zkusil tohle? "A když se dostanete do maléru...?"

"V bezpečnostní schránce u mého advokáta leží celá stovka prezidentských milostí, vztahujících se na všechny nezákonné činy, které mohly být spáchány mezi daty, která moje sekretářka doplní, až bude formuláře vypisovat; podepsal je váš otec, týden před tím, než odešel z úřadu."

"A je to legální?"

"Víceméně. Pat Martin, ministr spravedlnosti v dobách prezidentování vašeho otce, říkal, že to obstojí, i když v očích veřejnosti by se z toho stal dynamit."

"Dynamit - hergot, spíš atomovka na Kapitol," uvažoval Jack nahlas; a to použil ještě celkem slabý výraz.

"Proto jsme opatrní. Nemůžu své lidi nabádat k věcem, kvůli kterým by mohli skončit ve vězení."

"Jen nadobro ztratit kredit."

"Vidím, že máte po otci smysl pro humor."

"No, pane, je to koneckonců můj otec. Zdědil jsem ho po něm navíc k černým vlasům a modrým očím."

Reference z vysoké školy říkaly, že to Jackovi myslí. Hendley viděl, že má tutéž zvídavou povahu a schopnost oddělit zrno od plev. Má taky otcovu odvahu...? Tak tohle raději nemuset nikdy zjišťovat. Ale ani jeho nejlepší lidé nedokážou předpovědět budoucnost, kromě vývoje stability měny - a v tom podvádějí; to byla jediná nezákonná věc, za kterou by mohl být stíhán... k tomu ale přece nikdy nedojde?

"Je čas, abyste navštívil Ricka Bella. On a Jerry Rounds tu mají na starosti analýzu."

"Znám je?"

"Ne. A váš otec taky ne. Tohle je jeden z problémů zpravodajců; jejich společenství je až moc velké. Moc lidí - organizace zakopávají jedna o druhou. Když máte na jediné profesionální fotbalové mužstvo stovku těch nejlepších hráčů, mužstvo samo sebe zničí vnitřními rozpory. Každý člověk má od narození své ego a lidé pak nevědí kam dřív, jako ten přísloveční kocour v pokoji plném houpacích křesel, co neví kam skočit, aby si pod některým nepřiskřípl svůj dlouhý ocas. Tímhle se nikdo moc nevzrušuje, protože od vlády se nečeká, že snad bude fungovat nějak efektivně. Kdyby tak fungovala, lidi by to děsilo. A proto jsme tu my. Tak už pojďte; Jerry má kancelář tady kus dál po chodbě."

*****

"CHARLOTTESVILLE?" zeptal se Dominic. "Já myslel..."

"Od dob ředitele Hoovera má FBI utajené pracoviště tam. Oficiálně k FBI nepatří. Máme tam uloženou Šedou kartotéku."

"Aha." O tomhle slyšel od instruktora na akademii. V Šedé kartotéce - nezasvěcenci se o tomto názvu nikdy nedoslechli - měly být Hooverovy záznamy o politických činitelích, o všemožných jejich osobních zvyklostech a výstřelcích; takové záznamy politici sbírali tak, jako jiní sbírají známky nebo mince. Po Hooverově smrti v roce 1972 byla kartotéka údajně zničena, ve skutečnosti však byla skrytě uložena v rozlehlé budově v Charlottesvillu ve Virginii; o skutečném poslání té budovy neměl nikdo tušení. Stojí na kopci nad nehlubokým údolím, naproti Monticellu, bývalé plantážnické usedlosti Thomase Jeffersona, a naskýtá se z ní výhled na Virginskou univerzitu. Starý dům má prostorný vinný sklep, v němž se po víc než padesát let uchovával cennější obsah. Budova je tím nejtemnějším tajemstvím Úřadu, jež zná jen hrstka lidí, mezi které nemusí nutně patřit ani sám jeho ředitel; to tajemství střeží spíš jen ti nejdůvěryhodnější agenti. Záznamy v kartotéce nebyly nikdy otevřeny, přinejmenším ty politické ne. Například zalíbení onoho mladšího senátora - z časů vlády prezidenta Trumana - v holčičkách ještě pod zákonem se před veřejností odhalovat nemuselo; tak jako tak byl už dávno mrtvý, právě tak jako

lékař, který provedl potrat. Avšak strach z těchto záznamů, o kterých se mělo za to, že se v nich pokračuje, vysvětloval, proč Kongres jen zřídka napadá FBI i za činy na hranici patřičnosti či legálnosti. Opravdu dobrý archivář s počítačovou pamětí by si možná existenci takových záznamů mohl odvodit z nenápadných mezer v objemných svazcích Úřadu, to by však byl výkon hodný Hérakla. A koneckonců stejně existovala mnohem pikantnější tajemství, která se dala nalézt v Bílé kartotéce, ukryté hluboko v bývalém uhelném dole v Západní Virginii - tak se aspoň mohl domnívat nějaký historik.

"Vezmeme vás od FBI," oznámil mu pak Werner.

"Cože?" vyhrkl Caruso. "Cože?" opakoval. Ohromením z tohoto sdělení málem vyletěl ze židle.

"Dominiku, chtějí si s vámi promluvit v jednom zvláštním oddělení. Váš zaměstnanecký poměr bude pokračovat dál. Ostatní se dozvíte. Řekl jsem ‚vezmeme' ne že ukončíme váš pracovní poměr. Plat vám půjde od FBI. Ve spise vás povedeme, ovšem jen na papíře, jakožto zvláštního agenta se speciálním pověřením pro vyšetřování teroristických útoků, podléhajícího přímo mému úřadu. Budete normálně dál povyšován a zachová se vám platový postup. Tahle informace je tajná, agente Caruso," pokračoval Werner. "Nesmíte o ničem z toho hovořit s nikým kromě mě. Je to jasné?"

"Ano, pane, ale nemůžu tvrdit, že tomu všemu rozumím."

"Porozumíte, až nadejde pravý čas. Budete dál vyšetřovat trestné činy a v souladu s výsledky vyšetřování pravděpodobně také následně jednat. Kdybyste došel k názoru, že se vám nové zařazení nezamlouvá, můžete mi to povědět a my vás přeřadíme k nějaké jiné pobočce, kde vám bude služba víc vyhovovat. Ale, opakuji, o svém novém pověření nesmíte mluvit s nikým kromě mě. Když se někdo bude ptát, pořád jste zvláštní agent FBI, jen nesmíte o své práci s nikým hovořit. Pokud ji budete konat náležitě, nepovede se proti vám žádné kárné řízení. Zjistíte, že dohled nad vaší činností bude volnější, než na jaký jste přivykl, ale budete z ní neustále někomu skládat účty."

"Pane, pořád ještě mi to není úplně jasné," odtušil zvláštní agent Caruso.

"Vaše práce bude mít ten největší možný význam pro národní bezpečnost, hlavně v boji s terorismem. Je s ní spojeno i nebezpečí; teroristé nejsou nijak civilizovaní."

"Takže je to utajené zařazení?"

Werner přikývl. "Správně."

"A řídí se odtud?"

"Víceméně," odtušil Werner vyhýbavě a přikývl.

"A můžu kdykoli odejít?"

"Správně.

"Dobrá, pane, podumám o tom. Co mám dělat teď?"

Werner cosi napsal na lístek z bloku a podal mu jej. "Jděte na tuhle adresu a řekněte tam, že chcete mluvit s Gerrym."

"Hned, pane?"

"Pokud nemáte na práci něco jiného."

"Ano, pane." Caruso vstal, potřásl si s Wernerem rukou a vyšel ven. Aspoň si užije příjemnou jízdu do kraje, kde se ve Virginii chovají koně.

04 KAPITOLA - VÝCVIKOVÝ TÁBOR

DOMINIC PŘEJEL přes most, v Marriottu si vyzvedl zavazadla - pikolíkovi nechal dvacetídolarovku -, načež se za pomoci navigačního počítače ve svém mercedesu vydal k cíli. Zanedlouho mířil na jih po Interstate 95 a Washington nechal za zády. Panorama hlavního města, rýsující se proti obloze, vypadalo ve zpětném zrcátku opravdu krásně. Auto jelo pěkně, tak, jak se na mercedes sluší, vysílání místního policejního rádia bylo příjemně zdrženlivé -

policisté k tomu mají sklon -a provoz nebyl nijak hustý. Dominic přesto litoval ty chudáky, kteří musí každý den jezdit do D.C. a v Hooverově budově i ve všech těch ostatních prapodivných vládních budovách poblíž Mallu, třídy vedoucí ke Kapitolu, se hrabat v papírech. Velitelství FBI má aspoň vlastní pistolovou střelnici, kde se člověk zbaví stresu. Ta se pravděpodobně hodně užitečně uplatňuje, říkal si.

Těsně předtím, než vjel do Richmondu, ho ženský hlas z počítače vyzval, aby zabočil doprava na obchvat Richmond Beltway. Ten ho vzápětí dovedl na I-64, vedoucí na západ, k oblým zalesněným kopcům. Krajina působila mile, měla dostatek zeleně; nejspíš tu bude plno golfových hřišť a farem, kde chovají koně. Slyšel, že CIA tu má už od dřívějška, z dob, kdy musela zpovídat sovětské přeběhlíky, své utajené budovy. Vrtalo mu hlavou, k čemu ty budovy slouží teď. Třeba tam přicházejí Číňané? Možná Francouzi. Ty budovy se určitě neprodaly, vláda nerada pouští něco z rukou, snad jen kromě toho, že uzavře vojenské základny. To ti šaškové ze severovýchodu a ze západu dělají rádi. FBI jim taky není moc po chuti, ale nejspíš z ní mají strach. Nevěděl, co některé politiky tak znepokojuje na vojácích a policajtech, ale nijak se tím netrápil. On má svou misku rýže, oni mají zase svou.

Po další hodině a asi patnácti minutách začal vyhlížet návěstní tabuli, která ho upozorní na výjezd z dálnice, ale počítač si poradil bez něj.

"PŘIPRAVTE SE K ODBOČENÍ NA PŘÍŠTÍM VÝJEZDU DOPRAVA," pronesl hlas asi dvě minuty předem.

"Fajn, drahoušku," odpověděl zvláštní agent Caruso; žádné reakce se nedočkal. Po minutě na uvedeném výjezdu odbočil - od počítače se mu dostalo pouhého "DOBŘE", načež projížděl jakýmisi obyčejnými ulicemi příjemného městečka a potom mírným stoupáním do kopců k severnímu svahu údolí, až se ozvalo:

"NA PŘÍŠTÍ ODBOČCE DOLEVA, A JSTE U CÍLE..."

"To je prima, drahoušku, díky."

"CÍL" byl konec zcela obyčejně vyhlížející venkovské silničky, snad příjezdové vozovky, protože na ní nebyly žádné čáry. Asi o sto metrů dál Dominic spatřil dva sloupy z neomítnutých cihel, podpírající oblouk klenoucí se nad bránou s bílou závorou; potěšilo ho, že je zvednutá. O dalších tři sta metrů dál uviděl dům se šesti pilíři v průčelí, na nichž spočívala přední část střechy. Byla břidlicová - nejspíš hodně stará; zdi byly z cihel ošlehaných větrem a deštěm. Červenou barvu neměly už nejméně sto let. Ten dům tu musí stát aspoň jedno století, možná dvě. Příjezdovou vozovku kryla vrstva drobného štěrku, nedávno uhrabaného. Tráva - té tu rostla spousta - zářila šťavnatou zelení jako povrch golfového hřiště. Kdosi vyšel z postranních dveří a mávnutím ruky ukázal doleva. Dominic zatočil ostře volantem, zajel dozadu za dům a tam se dočkal překvapení. Sídlo - jak jinak se takhle velkému domu dalo říkat? - bylo větší, než se zprvu zdálo, a mělo pořádně velké parkoviště, nyní obsazené terénním chevroletem, buickem a - dalším mercedesem třídy C, přesně takovým, jako měl on, s poznávací značkou státu Severní Karolína. Pravděpodobnost, že jde jen o shodu náhod, byla tak vzdálená, že mu ani v nejmenším nepřišlo na my-

"Enzo!"

Dominie prudce otočil hlavu. "Aldo!"

Lidé často poukazovali na to, jak si jsou oba navzájem podobní; ta podobnost však byla nápadnější, když nestáli vedle sebe. Měli tmavé vlasy a světlou pleť. Brian byl o čtyřiadvacet milimetrů vyšší, Dominie snad o pět kilogramů těžší. Způsoby chování, které si v dětství vypěstovali a jimiž se lišili, jim po dobu, kdy společně dospívali, zůstaly. Protože oba měli po předcích částečně italský původ, vřele se objali - ale nepolíbili se; taková Italové zase nebyli.

"Člověče, co ty tu děláš?" První tu otázku položil Dominic.

"Já? A co ty?" odrazil ho Brian; chopil se bratrových zavazadel. "Dočetl

jsem se o té tvé střílečce v Alabamě. O co tam šlo?"
"Pedofil," odtušil Dominic. Vytáhl z auta dvoudílný kufr. "Znásilnil a zabil malou holku. Nestihl jsem to o půl hodiny."
"Nojo, nikdo není dokonalý, Enzo. Noviny psaly, žes mu ty jeho spády zarazil definitivně."
Dominic pohlédl Brianovi zpříma do očí. "Jo, to se mi podařilo."
"A jak?"
"Tři do prsou."
"To vždycky funguje," poznamenal kapitán Brian Caruso. "A nad mrtvolou aspoň nebudou brečet žádní advokáti."
"Tentokrát ne." Dominikova slova nezněla ani trochu radostně, bratr v nich zaznamenal pouze chladné uspokojení.
"Tímhle, co?" Mariňák vytáhl bratrovi z pouzdra jeho automatickou pistoli. "Pěkný kousek."
"Střílí krásně. Je nabitá, tak bacha, brácho."
Brian vyhodil zásobník i náboj z komory. "Deset milimetrů?"
"Jo. Takové teď u FBI máme. Dělá pořádné díry. Úřad se k nim vrátil po té přestřelce, tenkrát, jak si to inspektor O'Day rozdal s tou partou grázlů - pamatuješ, holka strýčka Jacka."
Brian se na tu událost dobře pamatoval: útok na Katie Ryanovou, k němuž došlo ve škole krátce poté, co se její otec stal prezidentem; divoká přestřelka; hodně zabitých.
"To byl sekáč, tehdy se s nikým nesral," prohlásil. "A koukni - nebyl to ani bývalej mariňák, jen čičmunda od válečnýho námořnictva, než se stal policajtem. Tak to aspoň říkali v Quantiku."
"Podle té akce natočili pásku a použili ji k instruktáži. Sešel jsem se s ním, potřásli jsme si akorát rukama, a se mnou ještě dvacet dalších chlapů. Ten prevít teda dovede střílet. Mluvil o tom, jak si počkat, až přijde ta pravá chvíle, a pak trefit hned první ranou. Ty dva sundal dvojstřelem přímo do hlavy."
"Jak dokázal být takový kliďas?" Na oba Carusy záchrana Katie Ryanové hluboce zapůsobila. Koneckonců, je to jejich sestřenice, a prima děvče, celá matka.
"Hele, tys tam přičichnul ke střelnýmu prachu; jaks dokázal zůstat kliďas ty?"
"To všechno výcvik. A měl jsem na starosti mariňáky, brácho."
Společně dovlekli Dominikova zavazadla dovnitř a Brian ukázal bratrovi cestu nahoru. Jejich ložnice spolu sousedily. Potom se vydali do kuchyně, tam si vzali kávu a posadili se ke stolu.
"Tak jak jde život u námořní pěchoty, Aldo?"
"Brzo udělám majora, Enzo. Za tamto jsem dostal Stříbrnou hvězdu - nebylo to zas tak nic extra, prostě jsem dělal to, v čem mě vycvičili. Jednoho z mých postřelili, ale už je v pořádku. Toho chlapa, po kterém jsme šli, jsme nelapili; neměl chuť se vzdát, tak ho seržant Sullivan poslal k Alláhovi. Ale dostali jsme dva živé, a ti trochu zpívali, dali nám pár dobrých informací, povídal jeden od zpravodajců."
"Tak za co jsi tu prima stužku vlastně dostal?" zeptal se Dominic uštěpačně.
"Hlavně za to, že jsem zůstal naživu. Sám jsem zastřelil tři ty mizery. Nestálo mě to ani moc námahy, prostě jsem je odprásknul. Později se mě doktoři vyptávali, jestli kvůli tomu nemám noční můry; kolem námořní pěchoty se těch doktorů motá trochu moc - a všichni jsou od námořnictva."
"U Úřadu máme to samé, ale já tu událost prostě pustil z hlavy. Kvůli tomu hajzlovi žádný zlý sny nemám. Chudák holka. Měl jsem mu ustřelit ptáka."
"Pročs to neudělal?"
"Protože tak nikoho neodkrouhneš. Třema do srdce, to jo."
"Nezastřelils ho jen tak, že tě to zrovna napadlo, vid?"

"Tak zrovna ne, ale -"

"A proto jste tady, zvláštní agente Caruso," přerušil ho muž, který právě vešel dovnitř. Měřil přes sto osmdesát centimetrů, statný padesátník, a ve formě, jak si oba všimli.

"Kdo jste, pane?" zeptal se Brian.

"Pete Alexander."

"S vámi jsem se měl sejít minulý -"

"To neplatilo, jenom jsme to tak řekli generálovi." Alexander se posadil, také se šálkem kávy.

"Tak kdo teda jste?"

"Váš instruktor pro výcvik."

"Jen vy?" vyptával se dál Brian.

"Výcvik v čem?" zeptal se Dominic současně s ním.

"Ne, jen já ne, ale budu pořád poblíž. A to, k čemu se budete cvičit, poznáte z toho, jak ten výcvik bude vypadat," odpověděl Alexander. "Tak - asi se chcete něco o mně dozvědět. Před třiceti lety jsem absolvoval na Yale, obor politologie. Dokonce jsem byl členem klubu Smrtihlav - toho, co o něm teoretikové konspirace tak rádi plkají. Panebože, jako by teenageři nesvedli víc, než si to v opravdu pěknej pátek večer rozdat s holkou." Pohled jeho hnědých očí však neodpovídal

pohledu absolventa univerzity, a už vůbec ne absolventa některé z těch elitních, které patří do Ivy League. "V minulosti CIA s oblibou nabírala lidi z Yale, Harvardu a Dartmouthu, teď ale mládenci odtamtud ztratili zájem, všichni chtějí být obchodními bankéři a nadělat peníze. Já u CIA pracoval pětadvacet let, pak mě přijala Univerzita. Od té doby pracuju tam."

"Univerzita? Co to je?" zeptal se Brian. Alexander si povšiml, že Dominic Caruso se nezeptal, jen poslouchá a vše pozorně sleduje. Brian nikdy nepřestane být mariňákem a Dominic policajtem od FBI. Takoví se nikdy nezmění; u těchto dvou taková vlastnost znamená jak plus, tak i minus.

"Tohle vaše ‚to' je zpravodajská služba financovaná ze soukromých zdrojů."

"Soukromých zdrojů?" divil se Brian. "Jak k čertu může fun-"

"To ještě uvidíte, a pak budete jen zírat, jak snadno to jde. Vás se teď netýká jak, ale co ta služba dělá."

"Zabíjí lidi," ozval se Dominic vzápětí; ta slova jako kdyby mu vyšla z úst sama od sebe.

"Proč si to myslíte?" zeptal se nevinně Alexander.

"Je tu málo osazenstva, jsme tu vlastně jen my, soudě podle toho parkoviště venku. Na to, abych mohl pracovat jako specializovaný agent, nemám dost zkušeností, akorát jsem odbouchnul někoho, kdo si nic jiného nezasloužil; hned druhý den se ocitnu na velitelství a bavím se tam se zástupcem ředitele, a dalších pár dní nato jedu do D.C. - a odtamtud mě pošlou sem. Tenhle podnik je moc a moc zvláštní, moc a moc malý, a ať se tu provádí co chce, děje se to se souhlasem shora, z nejvyšších míst. A neprodáváte americké státní dluhopisy, co?"

"Podle spisu máte dobré analytické schopnosti," poznamenal Alexander. "Dokážete se naučit držet jazyk za zuby?"

"Řekl bych, že zrovna tady to není moc nutné. Ale -jo, dokážu, když si to situace vyžaduje," opáčil Dominic.

"No dobrá, takže první proslov: oba víte, co znamená slovo ‚černý', že jo? Znamená program či projekt, který není odklepnutý vládou. Ti, co se jich účastní, dělají, jako že žádný takový projekt neexistuje. Univerzita jde ještě o krok dál: my vůbec neexistujeme, pro nikoho. Žádný vládní činitel nemá v ruce jediný písemný doklad, kde by o nás byla třeba jediná zmínka. Od tohoto okamžiku, mladí pánové, i vy dva prostě neexistujete. A... jistě, vy, kapitáne - nebo snad už majore? - Caruso budete dostávat výplatu šekem, a ten se přímo převede na kterýkoli bankovní účet, který si ještě tenhle týden založíte, ale u námořní pěchoty už nejste. Jste dočasně odvelen do akce, jejíž povaha není

známá. A vy, zvláštní agente Dominiku Caruso -"

"Já vím, Gus Werner mi to už řekl. Zavřela se nad tím voda."

Alexander přikývl. "Než odejdete, necháte tu své úřední osobní doklady, psí známky, všechno. Jména vám můžou zůstat, ale jméno je akorát pár slov, pravosti nějakého jména stejně v tomhle podnikání nikdo nevěří. Co se týče jmen při práci v CIA - jedna věc mi připadá legrační: při akcích v terénu jsem si je měnil jen tak, bez rozmýšlení. Nakonec jsem z toho byl úplně magor. Jak nějaký herec; jsem Macbeth, a najednou zjistím, že mám být Hamlet. Nic se tím naštěstí nepokazilo, hlavně že tak či tak jsem na konci hry nezaklepal bačkorama."

"A co přesně budeme dělat?" To se zeptal Brian.

"Většinou vyšetřování. Sledování toku peněz. V tom je Univerzita zvlášť dobrá. S tím, jak to dělá a proč, se seznámíte později. Odtud pravděpodobně odejdete oba společně. Vám, Dominiku, připadne obtížnější část vyšetřování; vy, Briane, mu budete poskytovat podporu silou, a přitom se naučíte to, co tadyhle - jak že jste mu to před chvílí říkal?"

"Jo, vy myslíte Enzo? Tak mu říkám proto, že když dostal řidičák, měl těžkou nohu na plynovém pedálu; víte - jako Enzo Ferrari."

Dominic ukázal na bratra a rozesmál se. "On je Aldo, protože se strojí jak hejsek. Jak v té reklamě na víno, Aldo Cella: ‚On že není otrokem módy?' S těmi jmény je to takový rodinný vtípek."

"Tak fajn, jděte teda k Brooks Brothers a oblékněte se líp," poradil Alexander Brianovi. "Krytí budete mít většinou buď jako obchodník, nebo turista, takže se budete muset oblékat úpravně, ale ne zase jako princ z Walesu. A oba si necháte narůst vlasy, hlavně vy, Aldo."

Brian si přejel rukou po svém krátkém ježku. Ten ho v celém civilizovaném světě označoval jako příslušníka námořní pěchoty Spojených států. S tou délkou to mohlo být horší; Rangeři pozemního vojska jsou ohledně vlasů ještě radikálnější. Asi tak do měsíce bude Brian vypadat jako docela normální lidská bytost. "Hergot, to abych si koupil hřeben."

"Jak to bude dál?"

"Dneska budete odpočívat a nějak se tu usadíte. Zítra se budíme časně, tak koukejte, ať jste ve formě. Potom následuje zacházení se zbraní, pak se sedí na učebně. Počítačovou gramotnost oba máte, doufám?"

"K čemu tahle otázka?" zeptal se opět Brian.

"Univerzita pracuje hlavně jako virtuální úřadovna. Dostanete počítače s vestavěnými modemy a těmi budete komunikovat s centrálou."

"Jak jsou zabezpečené?" zeptal se Dominic.

"Ty mašiny mají zabudovaný slušný systém; jestli existuje způsob, jak zabezpečení prolomit, tak na něj zatím nikdo nepřišel."

"Tak to mě uklidňuje," prohlásil pochybovačně Enzo. "Používají se u námořní pěchoty počítače, Aldo?"

‚Jo, máme všechny moderní vymoženosti, dokonce i toaletní papír."

*****

"A VY SE JMENUJETE Muhammad?" zeptal se Ernesto.

"Ano, ale teď mi říkejte Miguel." Tohle jméno, na rozdíl od "Nigela", si Ernesto dokáže zapamatovat. Muhammad rozhovor nezačal prosbou k Alláhovi, aby schůzce požehnal; tihleti nevěřící by to nepochopili.

"Vaše angličtina je - no, zní jako od rodilého Angličana."

"Vyrostl jsem tam," vysvětloval Muhammad. "Moje matka byla Angličanka; otec byl Saúd."

"Byli?"

"Oba už zemřeli."

"Upřímnou soustrast," řekl Ernesto s pochybnou upřímností. "Takže - co můžeme jeden pro druhého udělat?"

"Pověděl jsem tuhle Pablovi o tom nápadu. Seznámil vás s ním?"

"Sí, ale chci to slyšet přímo od vás. Mějte na paměti, že zastupuji šest dalších, se kterými mám společné obchodní zájmy."

"Chápu. Jste zplnomocněn vyjednávat jménem jich všech?"

"Ne zcela, ale s tím, co řeknete, je seznámím - nemusíte se setkat s nimi všemi; moje návrhy ještě nikdy nezamítli. Jestli se tu domluvíme, do konce týdne může být dohoda schválena v plném rozsahu."

"Dobrá. Jaké zájmy zastupuji, víte. I já mám zplnomocnění uzavřít dohodu. Na severu máme svého hlavního nepřítele, právě tak jako vy. Vyvíjí na mé přátele stále silnější tlak. Chceme uskutečnit odvetnou akci a ten tlak odvést jiným směrem."

"S námi je to hodně podobné," podotkl Ernesto.

"Proto je v našem společném zájmu vyvolat v Americe nepokoje a chaos. Ten nový americký prezident je slaboch; ale právě z této příčiny může být nebezpečný, slabí lidé se uchylují k použití síly spíš než silní. I když ji použijí neúčinně, může způsobit nesnáze."

"Nám dělají starosti jejich metody výzvědné činnosti; vám také?"

"Naučili jsme se obezřetnosti," odtušil Muhammad. "V Americe nám ale chybí dobrá infrastruktura. A v tom potřebujeme přispění."

"Že vám chybí? To mě překvapuje. Jejich média jsou plná zpráv o FBI i dalších organizacích, které tam u nich tak usilovně sledují vaše lidi."

"V téhle chvíli se honí jen za stíny - tím si zasévají nesoulad ve své vlastní zemi, a to nám komplikuje vybudování náležité sítě, která umožní provádět útočné operace."

"Povaha těch operací se nás nedotýká?" zeptal se Pablo.

"Správně - nedotýká. Nejsou ale samozřejmě jiné než ty, jaké už provádíte sami." Jenže ne v Americe; to už Muhammad neřekl. Zde v Kolumbii se bojuje bezohledně, bez rukaviček, ale tihle lidé dbají na to, aby se ve Spojených státech, své "zákaznické" zemi, drželi zpátky. Tím lépe. Naprosto by to protiřečilo jejich zájmům a tomu, čeho tam už dosáhli. Bezpečnostní zajištění operací, to byla koncepce, které obě strany dokonale rozuměly.

"Rozumím," přikývl vysoký představitel Kartelu. Nebyl hlupák, Muhammad mu to viděl na očích. Tyhle lidi ani jejich schopnosti nebude podceňovat...

... ani je nebude mylně považovat za své přátele. Dokážou být stejně nemilosrdní jako jeho vlastní lidé, toho si byl vědom. Ti, kdo popírají Boha, mohou být v každém ohledu stejně nebezpeční jako ti, kdo jednají Jeho jménem.

"Co nám tedy můžete nabídnout?"

"V Evropě provádíme operace už dlouho," začal Muhammad. "Vy tam chcete rozšířit svůj trh. My tam už dvacet let máme velmi dobře utajenou síť. Změny na evropském trhu - snížení významu hranic a tak dál -, to všechno pracuje ve váš prospěch stejně jako v náš. V Pireu máme buňku, která se může snadno ujmout toho, co potřebujete, a vedle toho máme i kontakty na společnosti provozující mezinárodní automobilovou dopravu. Když mohou pro nás přepravovat zbraně a lidi, určitě mohou bez problémů přepravovat i vaše zboží."

"Budeme potřebovat seznam lidí, se kterými bychom projednali technická hlediska tohohle obchodu," pokračoval Ernesto.

"Ten mám s sebou." Muhammad ukázal na svůj notebook. "Jsou zvyklí provozovat obchod, když z toho plyne finanční prospěch." Všiml si, že hostitelé přikývli, aniž by se ptali, jak velký prospěch. Na téhle záležitosti jim očividně velmi záleží.

Ernesto i Pablo uvažovali: v Evropě žije přes tři sta milionů lidí a mnozí z nich by kokain od Kolumbijců bezpochyby s potěšením uvítali. Některé evropské země dokonce povolují užívání drog v diskrétních -"řízených" a zdaňovaných - zařízeních. Peníze takto získané nepřinášejí žádný výrazný zisk, nicméně výhodou je, že se tak navodí patřičná atmosféra. A nic, ani ten nejčistší heroin, není tak dobré jako koka z And. Platilo by se za ni v eurech, a to by už stačilo, aby ten podnik byl výnosný. Nebezpečí ovšem hrozí

v oblasti distribuce; někteří neopatrní pouliční dealeři budou nepochybně zatčeni, někteří z nich budou mluvit. Takže velkoobchodní distribuci a maloobchodní prodej je nutné patřičně od sebe oddělit; v tom se však už vyznají - ať jsou evropští policisté jakkoli profesně zdatní, nemohou se zase tak moc odlišovat od amerických. Někteří dokonce ochotně přijmou eura od Kartelu, a kolečka se tak náležitě promažou. A jestli s tím může tenhle Arab pomoci - zadarmo, což opravdu stojí za pozornost -, tím líp.

Na předloženou nabídku obchodní transakce Ernesto s Pablem nereagovali navenek nijak zjevně: člověk neznalý situace by jejich postoj i chování považoval za výraz naprosté lhostejnosti až nezájmu. Samozřejmě že cítili všechno možné, jen ne lhostejnost. Tuhle nabídku seslalo samo nebe; otevře se nový trh a za pomoci příjmu, který přinese, by možná mohli skoupit celou svou zemi. Budou se muset naučit novému způsobu, jak obchod provozovat, ale na to, aby mohli experimentovat, budou mít peníze, a jsou přizpůsobiví tvorové - ryby, prohánějící se v moři venkovských prosťáčků a kapitalistů.

"Jak můžeme ty lidi kontaktovat?" zajímal se Pablo.

"Mí lidé vše potřebné zařídí."

Čím dál tím líp, pomyslel si Ernesto.

"A jaké služby budete požadovat od nás?" zeptal se konečně.

"Budeme potřebovat, abyste dostali do Ameriky naše lidi. Jak to provedeme?"

"Jestli máte na mysli přepravu od vás do Ameriky, nejlepší bude letecky je dopravit do Kolumbie - přímo sem do Cartageny. My pak zařídíme lety do španělsky mluvících zemí na severu, například do Kostariky. Odtamtud, pokud budou mít spolehlivé doklady, už mohou použít americké aerolinky nebo cestovat přes Mexiko. Když budou vypadat jako Latinoameričané a mluvit španělsky, dají se propašovat přes mexicko-americkou hranici; je s tím spojeno jisté fyzické ohrožení a někteří z nich mohou být zadrženi, ale pokud se tak stane, budou prostě vráceni do Mexika a pokus se může opakovat. Anebo - opět, když budou mít patřičné doklady - můžou přejít pěšky do San Diega, do Kalifornie, a jak jednou budou v Americe, půjde už jen o to, jak si udržet krytí. Pokud nehrají zásadní úlohu peníze -"

"Nehrají," ujistil ho Muhammad.

"Potom si tedy obstaráte nějakého místního advokáta - jen málokteří z nich jsou nějak příliš mravně úzkostliví - a zařídíte koupi příhodného utajeného místa, třeba domu, který poslouží jako operační základna. A... promiňte - vím, dohodli jsme se na tom, že taková operace se nás

nijak nedotýká, ale kdybyste mi nějak naznačil, jaké máte úmysly, mohl bych vám poradit."

Muhammad po krátké úvaze Ernestově žádosti vyhověl.

"Rozumím. Vaši lidé musí mít k něčemu takovému náležitou motivaci," poznamenal Ernesto.

"Tu mají." Jak o tom může ten člověk vůbec pochybovat? říkal si Muhammad.

"A když vše dobře naplánují a nepovolí jim nervy, můžou i přežít. Ale americké policejní instituce nesmíte nikdy podceňovat. V naší branži dokážeme s některými z nich dojednat finanční vypořádání, ale ve vašem případě je to hodně nepravděpodobné."

"To chápeme. Ideální by bylo, kdyby přežili, a tomu bychom byli rádi, ale o některé bohužel přijdeme. S tím rizikem počítají." O ráji se nezmínil, to by tihle lidé nepochopili; božstvo, které vyznávají, se ukládá do peněženek.

Jaký fanatismus žene tyhle lidi k tomu, že takhle opovrhují životem? tázal se v duchu Pablo. Jeho lidé na sebe podobné riziko brali dobrovolně, peníze, které se tím daly získat, poměřovali s následky svého selhání, a rozhodnutí činili z vlastní svobodné vůle. Tihleti ne. Nu, obchodní partnery si člověk nemůže vždycky vybírat.

"Máme plno nevyplněných amerických pasů. Aby vaši lidé uměli pořádně mluvit anglicky nebo španělsky, a k tomu také náležitě vystupovat, už je vaše starost. Doufám, že se nikdo z nich nepřihlásí na lekce v létání?" Ernesto to

myslel jako žert.

Muhammad to jako žert nevzal.

"Ta doba už je pryč. V tom, o co usiluji, se úspěch opakuje jen stěží."

"Naštěstí máme různé obory," poznamenal Ernesto. A to byla pravda. On může své zboží posílat v přepravních kontejnerech obchodními plavidly a pak je v kamionech rozvážet po celé Americe. Když o některý přijde nebo když se vyzradí místo jeho určení, v Americe existuje pro jeho zaměstnance na nižších úrovních mnoho způsobů právní ochrany. Do vězení jdou jen ti hloupí. Během let se naučil, jak oklamat psy vycvičené k tomu, aby drogy vyčenichali, i jak vítězně čelit různým jiným způsobům, kterými lze drogy objevit. Nejdůležitější je, že má lidi ochotné riskovat; většina z nich přežila, vrátila se do Kolumbie a stala se součástí vyšší střední třídy. Jejich prosperita je výsledkem jen čehosi v dávné, mlhavé minulosti, která se nikdy neopakuje ani se o ní nemluví.

"Kdy tedy můžeme s operacemi začít?" zeptal se Muhammad.

Ten chlap je ale nedočkavý, pomyslel si Ernesto. Ale vyjde mu vstříc; cokoli z toho, co se tomu Arabovi podaří uskutečnit, zredukuje v Americe síly zabývající se operacemi zaměřenými proti pašování, a to je dobré. Poměrně nízké ztráty, které utrpěl na hranicích a s nimiž se dokázal vyrovnat, se smrsknou na zanedbatelnou úroveň. Cena kokainu prodávaného na ulici klesne, ale poněkud se zvýší poptávka, takže ke ztrátě na prodeji nedojde. To bude taktický přínos a zisk. Důležitější je, že se Amerika přestane tolik o Kolumbii zajímat a zpravodajské operace se zaměří jiným směrem. A to bude strategická výhoda vyplynuvší z těchto jeho snah...

... a vždycky má ještě na vybranou: může Ústřední zpravodajské službě poskytnout informace. Řekne, že na dvorku se mu nečekaně, zčistajasna objevili teroristé, a jejich operace se pak budou jevit jako něco, co se odehrává jen za plotem Kartelu. Lásku Ameriky si tím sice nezíská, ale ani si neuškodí. A s každým z jeho lidí, který si s teroristy zadal a poskytl jim pomoc, se to může vyřídit interně; na tohle Američané přistoupí, a snad si toho budou i vážit...

Takže jedna záležitost je v podstatě hotovou věcí, druhá se dá upravit podle potřeby. V souhrnu tedy úmluva nese známky cenné a výnosné operace.

"Señore Migueli, s naším jednáním seznámím své kolegy a doporučím, abychom toto spojenectví stvrdili a uskutečnili. Konečné rozhodnutí můžete očekávat do konce tohoto týdne. Zůstanete v Cartageně anebo odcestujete?"

"Raději se nezdržuji na jednom místě příliš dlouho. Zítra odletím. Pablo mi může vaše rozhodnutí sdělit přes internet. Zatím vám děkuji za srdečné přijetí."

Ernesto vstal a potřásl si se svým hostem rukou. Už v téhle chvíli na Miguela nahlížel jako na člověka podnikajícího v podobné, ne však konkurenční oblasti. Není to přítel, to jistě ne, ale příhodný spojenec ano.

*****

"JAK JSTE TOHLE ksakru skoulel?" zeptal se Jack.

"Slyšel jste někdy o společnosti jménem INFOSEC?" odpověděl otázkou Rick Bell.

"Šifrování, co?"

"Správně; Společnost pro bezpečnostní zajištění informačních systémů. Usídlila se kousek od Seattlu. Má ten nejlepší program bezpečnostního zajištění informací, jaký existuje. Řídí ji bývalý zástupce vedoucího Divize Z ve Fort Meadu. On a tři jeho kolegové ji založili asi před devíti lety. Nevím jistě, jestli Národní úřad pro dekódování zpráv dokáže ten jejich systém rozluštit, pokud na něj ty jeho nové počítače Sun Workstation nepůjdou hrubou silou. Používají ho v podstatě všechny banky na světě, zvlášť v Lichtenštejnsku i jinde v Evropě. Ale v tom programu jsou skrytá dvířka."

"A nikdo je ještě neobjevil?" Lidé, kteří si kupují počítačové programy, už

během let přišli na to, že je dobré obstarat si experty zvenčí k tomu, aby takové programy řádek po řádku prošli; je to obrana proti hravým softwarovým inženýrům, jichž je až příliš.

"Hoši z Národního úřadu pro dekódování zpráv dělají dobré kódy," prohlásil Bell. "Nemám tušení, co za tím vězí, ale pořád ještě se jim nevykouřilo z hlavy, co si s sebou ze své staré školy Úřadu odnesli."

"A Fort Meade odposlouchává, a co tam vydolujou, my chytáme, když to posílají do Langley," doplnil Jack. "Dovede někdo v CIA dobře vysledovat peníze?"

"Ne tak dobře jako naši lidé."

"Chce to udělat pytláka hajným, co?"

"Dá se tak proniknout do způsobu uvažování protivníka," souhlasil Bell. "Tady nemáme co do činění s nijak zvlášť velkou komunitou. Hergot - většinu jich známe, jsme přece ze stejné branže, ne?"

"A proto jsem já ten, kdo může nějak víc přispět?" zeptal se Jack. Americké právní povědomí nezná pojem "princ", nástupník trůnu, Evropané však v takovýchto kategoriích dosud uvažují; jsou samé poklonkování a derou se dopředu, aby si s někým takovým potřásli rukou, hledí na něj jako na slibného mladého muže, ať si se ukáže, jak moc je tupohlavý, a předhánějí se v tom, aby získali jeho přízeň, především proto, že o nich může ztratit vlídné, příznivé slovo pronesené do toho správného ucha. Samozřejmě, říká se tomu korupce, nebo alespoň atmosféra pro korupci příznivá.

"Co všechno jste se doslechl v Bílém domě?" zajímal se Bell.

"Nic moc," odtušil Jack; většinou se o lecčem dozvídal od Mika Brennana, jenž upřímně nenáviděl všechny ty diplomatické bláboly, nemluvě o politikaření, které je tam na denním pořádku. Brennan o tom často mluvil se svými zahraničními kolegy, kteří viděli totéž v hlavních městech svých vlastních zemí a měli na to téměř stejný názor jako on, ačkoli se tvářili jako že nic. Takovýhle způsob, jak se toto vše dozvídat a poučovat se, je pravděpodobně lepší než ten, jaký měl k dispozici otec, říkal si Jack. On sám se nemusel učit plavat tak, že ho prostě hodili do vody. O tomhle otec nemluvil, jen tehdy, když se na všechny ty způsoby, křivící charakter, navztekal.

"Na tohle si dávejte pozor, až budete mluvit s Gerrym," varoval Bell. "Ten rád zdůrazňuje, jak ve srovnání s tím je finančnictví čisté a přímočaré podnikání."

"Táta ho má rád; připadá mi, že si jsou dost podobní."

"To ne," opravil ho Bell. "Jsou si hodné podobní."

"Hendley odešel z politiky kvůli té nehodě, je to tak?"

Bell přikývl. "Je. Počkejte, až budete sám mít manželku a děti; taková nehoda je snad ta nejhorší rána, jaká může člověka potkat. Bylo to horší, než si myslíte. Musel mrtvé identifikovat. Nebyl to hezký pohled. Někdo by si po něčem takovém prostřelil hlavu; on ne. Pomýšlel na to, že se bude ucházet o prezidentské křeslo, myslel si, že z Wendy by byla prima první dáma. Možná že ano, ale jeho chuť na tu funkci zemřela spolu s ní a s dětmi." Dál už o tom Bell nemluvil; lidé v Univerzitě svého šéfa chrání, přinejmenším jeho pověst, považují ho za člověka, který si zaslouží loajalitu. V Univerzitě neexistuje předem stanovená nástupnická linie, tak dopředu nikdo neuvažuje a na schůzích rady se toto téma nikdy nedostalo na pořad jednání. Zabývali se tam hlavně otázkami, které se finančnictví netýkaly. Říkal si, jestli si John Patrick Ryan Jr. tohohle prázdného místa ve struktuře Univerzity všimne. "Takže - jak se vám to zatím jeví?" pokračoval.

"Četl jsem záznamy, co mi dali - toho, o čem se čelní představitelé centrálních bank tak porůznu baví; člověk se až diví, jaká korupce z toho čiší." Odmlčel se. "Nojo - a proč se vůbec ještě něčemu divit, co?"

"Když někdo vládne tolika penězi nebo takovou mocí, nějaká korupce se zákonitě vždycky objeví. Mě ale překvapuje, jak to jejich kamarádství sahá

přes hranice; spousta těch chlapů z toho má osobní zisk, i když se jejich vlastní oběživo dostane do potíží, a nekoukají na to, že tím utrpí jejich spoluobčané. Kdysi v minulosti se šlechta často cítila volněji s cizí šlechtou než s lidmi na svých vlastních panstvích, kteří se klaněli témuž králi. Tahle vlastnost pořád ještě nevymřela - přinejmenším ne tam venku. Tady sice velcí průmyslníci společně lobbují v Kongresu, ale nijak často mu nenabízejí ‚pozornosti' a nekšeftujou s tajemstvími. Spiklenectví na té úrovni není nemožné, ale nějak dlouho ho tajit nejde jen tak, na něco takového je tam moc lidí a všichni mají pusu. S Evropou to začíná být stejné. Nic nezpůsobí médiím větší potěšení než nějaký skandál, tady i tam, a spíš vezmou po hlavě nějakého bohatého darebáka než ministra. Ten je koneckonců často dobrým zdrojem informací. Tamten je akorát darebák."

"Jak tedy docilujete toho, aby vaši lidé byli poctiví?"

To je dobrá otázka, pomyslel si Bell; přesně ta, která je tu neustále trápí, třebaže se o ní moc nemluví.

"Své lidi dobře platíme a všichni jsou součástí skupinového investičního programu; to dává dobrý pocit. Posledních pár let byl roční výnos asi devatenáct procent."

"To není špatné," poznamenal mladík. "A všechno v rámci zákona?"

"To záleží na právníkovi, se kterým o tom mluvíte, ale žádný prokurátor kolem toho nebude dělat rozruch, a my si dáváme moc dobrý pozor na to, jak na věc jdeme. Hamižnost tu nemáme rádi. Mohli bychom tady z toho udělat takový podvodnický podnik, jaký tu od dob Ponziho ještě nebyl, ale to by lidem neušlo. Takže nic nestavíme moc okatě na odiv. Vyděláváme dost, aby to stačilo na naše operace a aby bylo dobře postaráno i o lidi dole." Také se sledovaly peníze zaměstnanců, i obchody, které prováděli, pokud je prováděli. Většina z nich to nedělala, někteří si však vedli účty prostřednictvím úřadovny; opět, přinášelo to zisk, ale nešlo tu o hamižnost. "Dáte nám čísla účtů a hesla pro přístup ke všem vašim osobním financím, a počítače je povedou v patrnosti."

"Mám od otce svěřenecký účet, ten ale vede účetnická firma v New Yorku. Mám z toho slušný příjem, ale k jistině přístup nemám. To, co si vydělám sám, patří jen mně, pokud to nepředám autorizovaným účetním revizorům. Ti to shromáždí a každého čtvrt roku mi pošlou výpis. Až mi bude třicet, budu s tím moci nakládat po svém." Do třicítky Jackovi však ještě scházelo tolik, že si s tím zatím nemusel dělat starosti.

"To víme," sdělil mu Bell. "Ale nejde o nedostatek důvěry; prostě jen chceme mít jistotu, že si nikdo nevypěstuje hráčskou váš eň."

Systém pravidel pro hazardní hry pravděpodobně vymysleli ti nejlepší matematici všech dob, říkal si Bell. Vypracovali takové iluzorní představy o šanci na výhru, že na to spousta lidí naletěla. V lidské mysli se zrodila ta nejnebezpečnější droga; také se jí říká "ego".

"Takže začnu na té ‚bílé' straně? Budu sledovat kolísání měny a tak dál?" zeptal se Jack.

Bell přikývl. "Přesně tak. Nejdřív musíte zvládnout abecedu."

"Tak dobrá." Jackův otec začal na ještě mnohem skromnější úrovni, jakožto zástupce hlavního účetního u Merrilla Lynche; tam si musel sám shánět zákazníky. Usilovně a s odříkáním se vypracovávat k určitému postavení bylo možná zlé pro ego, ale dobré pro duši. Otec ho často poučoval o ctnosti zvané Trpělivost. Říkal, že něčeho nabývat je jako když člověk vláčí na noze kouli, a pak, když už toho nabyl, to není o nic lepší. Ta hra ale má svá pravidla, dokonce i zde. Hlavně zde, uvědomil si

Jack po krátké úvaze. Říkal si, jak asi dopadli ti, kdo v Univerzitě překročili čáru. Nejspíš nijak dobře.

*****

"BUON VINO," poznamenal Dominic. "Na vládní instituci tu nemají špatný

vinný sklep." Ročník uvedený na láhvi byl 1962, víno tedy pocházelo z doby dlouho před tím, než se on a bratr narodili... z dávné doby, kdy jejich matka uvažovala o tom, že půjde na střední školu Milosrdných, nacházející se pár bloků od Loch Raven Boulevardu v Baltimoru, kde bydleli prarodiče... nejspíš někdy ke konci doby ledové. Baltimore však je od Seattlu, kde oba vyrůstali, zatraceně daleko. "Jak je to tady staré?" zeptal se Alexandera.

"Tenhle dům? Stojí tu někdy od časů občanské války. Začal se stavět asi tak v roce sedmnáct set a něco. V roce 1882 shořel a postavili ho znova. Vláda ho získala těsně před tím, než byl zvolen Nixon. Tehdy patřil člověku z Úřadu strategických služeb, J. Donaldu Hamiltonovi; pracoval s Donovanem a jeho partou. Prodal ho za dobrou cenu, přestěhoval se do Nového Mexika a tam, myslím, že v roce 1986, zemřel ve věku čtyřiadevadesáti let. Ve své době to prý byl neklidný živel, hodně se vyznamenal v první světové válce a pomáhal Divokému Billovi proti nacistům. V knihovně je jeho portrét. Vypadá na něm jako člověk, kterému je líp uhnout z cesty. A - jo, ve vínech se vyznal; tohleto je z Toskánska."

"K telecímu se krásně hodí," prohlásil Brian; jídlo připravoval on.

"K tomuhle telecímu se hodí všechno. Vařit jste se ale asi nenaučil u námořní pěchoty," poznamenal Alexander.

"Ne; od táty, ten umí vařit líp než máma," vysvětloval Dominic. "Víte - tak to u nás bylo už odedávna. A dědek, ten prevít, to taky pořád ještě dovede. Kolik mu je, Aldo - dvaaosmdesát?"

"Bylo, minulý měsíc," potvrdil Brian. "Legrační děda, cestuje na druhý konec světa, až do Seattlu, a pak z města nevytáhne paty celých šedesát let."

"A posledních čtyřicet pořád v tom samém domě," dodal Dominic. "Jediný blok od restaurace."

"Tenhle recept na telecí je jeho?"

"Na to vemte jed, Pete. Rodina pochází z Florencie. Před dvěma lety jsem tam zajel, když moje loď přistála v Neapoli. Jeho bratranec má restauraci kousek po proudu řeky od Ponte Vecchio. Když se dozvěděl, kdo jsem, všichni byli celí diví a pořád by mě krmili. To víte - Italové mariňáky milujou."

"To musí být tou zelenou uniformou, Aldo," poznamenal Dominic.

"Možná. Prostě mám mužnou postavu, Enzo. To tě nikdy nenapadlo?"

"Ale jo, napadlo," utrousil zvláštní agent Caruso a ukousl si další sousto telecího po francouzsku. "Sedí tady před námi nový Rocky."

"Takhle se bavíte pořád, hoši?" zeptal se Alexander.

,Jen když pijeme," odtušil Dominic; jeho bratr se rozesmál.

"Enzo nic nevydrží. To my mariňáci jsme jinší pašáci."

"A tohle si mám nechat líbit od někoho, kdo si myslí, že Miller Lite je opravdu pivo?" pronesl Caruso od FBI jen tak do prázdna.

"No - dvojčata si mají být podobná," podotkl Alexander.

"Jen jednovaječná. Mámě tenkrát vyšla vajíčka dvě. Máma s tátou si nás pletli, jen než nám byl asi tak rok. Vůbec si nejsme podobní, Pete." Dominic to vyslovil s úsměvem, bratr se k němu připojil.

Alexander však věděl své; rozdíl je jen v tom, že se každý z nich jinak obléká - a to se brzy změní.

05 KAPITOLA - SPOJENECTVÍ

MUHAMMAD LETĚL prvním letadlem společnosti Avianca do Ciudad de Mexico a tam čekal na let British Airways 242 do Londýna. Na letištích, kde vládne anonymita, se cítil naprosto bezpečně; musel si jen dávat dobrý pozor na to, co jí, protože Mexičané jsou národ nevěřících, ale první třída ho ochránila před jejich kulturním barbarstvím a množství ozbrojených policistů zaručovalo, že lidé jako on nenaruší pořádek. Vybral si tedy sedadlo v koutě, dál od oken,

a četl knihu, kterou si koupil v jednom knihkupectví. Podařilo se mu neumřít při její četbě nudou. Samozřejmě že na takovémhle místě nikdy nečetl ani Korán, ani nic jiného o Blízkém východě, aby se ho nikdo na nic nevyptával. Musí vystupovat v souladu se svou krycí legendou, jako každý jiný profesionální pracovník zpravodajské služby, aby zčistajasna neskončil tak jako v Římě ten Žid Greengold. On sám si na toaletách dával dobrý pozor, aby se někdo nepokusil o něco podobného s ním.

Nepoužíval ani notebook, třebaže zde k tomu byl dostatek příležitostí. Usoudil, že bude líp jen tak sedět jako pecka. Do čtyřiadvaceti hodin bude zpátky v Evropě. Docela ho zaskočilo, když si uvědomil, že většinu života tráví ve vzduchu. Nemá domov, jen střídá pobyt v utajených budovách, místech, o jejichž spolehlivosti se dá pochybovat. Saudská Arábie je mu už téměř pět let uzavřena. Podobně nedostupný je i Afghánistán. Je to zvláštní, že jediné země, kde se může cítit jakž takž v bezpečí, jsou evropské křesťanské země, ty, jež se muslimové při nejedné příležitosti usilovně a neúspěšně pokoušeli dobýt. Ty země se téměř sebevražedně otvírají cizincům a k tomu, aby člověk na těch rozsáhlých územích zmizel, není zapotřebí nijak zvláštních dovedností - v podstatě vůbec žádných, pokud má peníze. Ti lidé jsou tak sebezničujícím způsobem otevření, tolik se bojí urážlivě dotknout těch, kdo by je i jejich děti nejraději viděli mrtvé a jejich kulturu v troskách. Je to příjemná vize, říkal si Muhammad, ale on nežije ve snech; pracuje na jejich uskutečnění. Ten zápas potrvá déle, než on bude žít; smutné pomyšlení, avšak pravdivé. Přesto je lepší dát se do služeb "věci" než do služeb osobních zájmů; těch je na světě i tak dost.

Přemítal, o čem asi ti, kteří se po včerejší schůzce mají stát jeho spojenci, nyní hovoří a uvažují. Vlastně ani pravými spojenci nejsou; ano, má s nimi společné nepřátele, tato skutečnost však není to pravé naplnění spojenecké úmluvy. Ti lidé jim vše usnadní - mohli by usnadnit -, ale nic víc. Tam, kde půjde o opravdové nasazení sil pro věc, jeho lidem nepřispějí. Žoldnéři se nikdy v dějinách neukázali jako vojáci, na které se dá skutečně spolehnout; má-li člověk bojovat tak, aby něčeho dosáhl, musí věřit. Jen věřící dokáže riskovat život, protože jen věřící se nemá čeho obávat, určitě ne, když po jeho boku stojí sám Alláh. Z čeho tedy mít strach? Z jediného, přiznal si: z nezdaru. Nezdar se nepřijímá. S překážkami, které stojí mezi ním a úspěchem, je třeba se vypořádat jakýmkoli příhodným, odpovídajícím způsobem, jsou to pouhé věci. Ne lidé. Ne duše. Muhammad vylovil z kapsy cigaretu a zapálil si. Aspoň v tomhle ohledu je Mexiko civilizovaná země; nicméně nechtěl spekulovat o tom, co by na tabák řekl Prorok.

*****

"AUTEM TO JDE LÍP co, Enzo?" dobíral si Brian bratra, když dobíhali k cílové čáře; pro mariňáka nebyl pětikilometrový běh žádnou velkou událostí, zato Dominic, který nedávno úspěšně prošel zkouškou tělesné zdatnosti, vyžadovanou pro příslušníky FBI, musel napínat všechny síly.

"Hele, ty moulo, já musím akorát běhat rychlejc než mí poddaní, vyhekl Dominic.

"V Afghánistánu bys zhebnul." Brian běžel pozpátku, aby mohl líp pozorovat bratra, úporně zápasícího s únavou.

"Asi jo," přiznal Dominic. "Jenže Afghánci nevylupujou banky v Alabamě a v New Jersey." Ve vytrvalosti se Dominic bratrovi nikdy v životě nevyrovnal, ale Briana námořní pěchota zcela určitě donutila udržovat si lepší formu, než jak tomu bylo u FBI. Jenomže zase - jak to bratr umí s pistolí? Konečně měli běh za sebou a volným krokem se vraceli k plantážnickému domu.

"Prošli jsme?" zeptal se Brian cestou dovnitř Alexandera.

"Tak moc se zase nehoňte, oba dva. Tohle není škola pro Rangery, hoši. Nebudeme vás přece zkoušet, jestli můžete na olympiádu, ale v terénu se moc

hodí, když dokážete utéct."
"Tohle rád říkal seržant Honey v Quantiku," podotkl Brian.
"Kdože?" zeptal se Dominic.
"Nicholas Honey, vrchní seržant, námořní pěchota Spojených států. A kvůli tomu jeho jménu, ‚Zlatíčko', si z něj pravděpodobně kdekdo pořádně utahoval - ale každý nejspíš jen jednou. Byl to jeden z instruktorů na Základní škole. Taky mu říkali ‚Guma'" dodal Brian. Popadl ručník a hodil jej bratrovi. "Je to zatraceně tvrdej mariňák. Ale povídal, že umět utýct je to jediný, co pěšák potřebuje."
"Potřebovals to ty?" opáčil Dominic.
"Já v poli bojoval jen jednou a byl jsem tam jen pár měsíců; většinou jsme koukali dolů na horský kozy, co dostávaly infarkt z toho, jak šplhaly po těch zkurvenejch kopcích."
"Tak zlé to bylo?"
"Ještě horší," vmísil se do hovoru Alexander. "Ale bojovat ve válkách je pro mladíky, ne pro rozumně uvažující dospělé. Víte, agente Caruso, venku v terénu máte na zádech třeba taky třicet kilo."
"To teda musí být sranda," pronesl Dominic k bratrovi, nikoli bez jisté úcty.
"Jo, až na půdu. Tak, Pete, co máme na dnešek dalšího?"
"Nejdřív očistu," poradil mu Alexander. Nyní, když měl jistotu, že oba jsou v odpovídající fyzické kondici - byť o nich původně měl trochu pochybností, avšak na tom stejně zase tolik nezáleželo, navzdory tomu, co říkal předtím -, můžou se pustit do práce naostro. Do důležité práce.

*****

"DOLAR DOSTANE RÁNU," sdělil Jack svému novému šéfovi.
"Jak silnou?"
"Jen škrábnutí. Němci oslabí dolar vůči euru, asi o pět set milionů dolarů."
"Je to výrazný zásah?" zeptal se Sam Granger.
"Ptáte se mě?" opáčil Jack.
"Jistě; musíte mít nějaký názor. Není nutné, aby byl správný, ale musí dávat nějaký smysl."
Jack mu podal své odposlechy. "Tenhle chlap, Dieter, jedná se svým francouzským protějškem. Mluví tónem, jako kdyby šlo o běžnou transakci, ale tlumočník říká, že v tom tónu je něco zlověstného.
Německy trochu umím, ale ne tolik, abych na takové jemné odstíny stačil," vysvětloval. "Nemůžu tvrdit, že chápu, proč by Němci a Francouzi měli proti nám kout nějaké pikle."
"Nynějším zájmům Německa vyhovuje, když bude Francouzům trochu podkuřovat, žádné dlouhodobé oboustranné spojenectví za tím ale nevidím. V zásadě se Francouzi Němců bojí, a Němci se na ně dívají svrchu. Jenže Francouzi mají velmocenské ambice - ale ty měli vždycky. Podívejte se na jejich vztahy s Amerikou; něco jako bratr a sestra, věk takových dvanáct let. Mají se rádi, ale moc dobře se spolu nedokážou snášet. S Německem a Francií je to podobné, jen složitější. Francouzi kdysi nakopali Němce do zadku, ti se pak ale zorganizovali a nakopali do zadku zase Francouze. A obě země mají dlouhou paměť; tohle prokletí si Evropa v sobě pořád nese. Její dějiny jsou plné sporů, a nedokážou tam na ně jen tak zapomenout."
"A co to má co dělat s tímhle?" zeptal se mladý Ryan.
"Přímo vůbec nic, ale v pozadí může být zájem toho německého bankéře dostat se k Francouzovi nějak blíž, kvůli nějaké chystané hře. Je taky možné, že ho ten Francouz nechává, aby si myslel, že se blíž dostává, aby potom francouzská centrální banka mohla uhrát na Berlíně body. Je to divná hra. Nemůžete do soupeře moc bušit, protože příště by s vámi nehrál, a navíc se nebudete přece

překonávat v tom, abyste si nadělal nepřátele. Vcelku je to tak, jako když sousedé spolu hrajou doma poker; když se vám moc daří, naděláte si nepřátele, a tím pádem máte po zábavě, protože už neseženete nikoho do hry. Když jste u stolu ten nejpitomější, ostatní se dají proti vám krásně dohromady a oberou vás - ne tolik, aby vás poškodili, jen tolik, aby si mohli pochvalovat, jací jsou šikulové. Takže nakonec každý hraje kousíček pod svými možnostmi a všichni jsou dál kamarádi. Od velké celonárodní krize likvidity je v Evropě dělí akorát jediná generální stávka, a když k něčemu takovému dojde, potřebujete přátele. Zapomněl jsem vám říct, že tam se bankéři z centrálních bank dívají na všechny ostatní jako na sedláky; a mezi ty můžou zařadit i šéfy různých vlád."

"Dívají se tak i na nás?"

"Na Američany? To víte, že ano. Jako na lidi nízkého původu, s bídným vzděláním - a přitom s nesmírnou dávkou štěstí -, ale pořád jako na sedláky."

"S velkými bouchačkami?" zeptal se Malý Jack.

"Jo; sedláci s bouchačkami vždycky naháněli šlechtě strach," přitakal Granger; musel se přemáhat, aby se nerozesmál. "Pořád ještě tam žvaní o společenských třídách. Nedokážou pochopit, jak moc je to brzdí,

odsouvá dozadu, když s tím přijdou na tržiště, protože urození hlavouni jen málokdy vyrukujou s nějakým opravdu novým nápadem. Ale to není náš problém."

Oderint, dum metuant, pomyslel si Jack. Jedna z těch mála věcí, které si zapamatoval z hodin latiny. Údajně to bylo osobní motto císaře Gaia Caliguly: Ať nenávidí, jen když se bojí. Cožpak civilizace nepokročila za dvě tisíciletí dál?

"A co je náš problém?" zeptal se.

Granger zavrtěl hlavou. "Tak jsem to nemyslel. Moc rádi nás tam nemají - a nikdy neměli -, ale současně nemůžou žít bez nás. Někteří si začínají myslet, že můžou, to když zmizel Sovětský svaz, ale když se o to pokusí, dostanou od tvrdé reality takovou do nosu, že se jim spustí krev. Nepleťte si myšlení aristokracie s myšlením lidí. Právě v tomhle je její problém. Opravdu si myslí, že lidi jdou tam, kam je vede, jenže oni nejdou. Jdou za svými vlastními peněženkami, a občan z ulice si věci dá dohromady sám, jen když bude mít dost času, aby si všechno promyslel."

"Takže Univerzita vydělává peníze z jejího snového světa?"

"To jste trefil. Podívejte -já nesnáším všechny ty mýdlové opery. A víte proč, Jacku?" Dostalo se mu jen prázdného pohledu. "Protože se v nich tak přesně odráží skutečnost. Skutečný život, a to i na téhle úrovni, je plný přízemních kravin a prosazování své vlastní důležitosti. Světem nehýbe láska; dokonce ani peníze ne. To je kec."

"Heleďte - už jsem slyšel různé cynické výroky, ale -"

Granger ho zarazil zvednutím ruky. "Tohle není cynismus. Jde o lidskou přirozenost - o jediné, co se nezměnilo za deset tisíc let zaznamenaných dějin. A říkám si, jestli se to vůbec někdy změní. Jistě, lidská přirozenost má i své dobré stránky: ušlechtilost, dobročinnost, sebeobětování, v některých případech i odvahu - a lásku. Láska hraje svou úlohu, a velkou. Ale spolu s ní jdou závist, touha připravit druhé o to, co mají, chtivost, všech sedm smrtelných hříchů. Ježíš asi věděl, o čem mluví, co?"

"Je tohle přednáška z filozofie nebo z teologie?" Já myslel, že se tu má provozovat výzvědná činnost, pomyslel si mladý Ryan.

"Příští týden mi bude padesát; moc brzo na stáří, a moc pozdě na zmoudření - tohle řekl tak před sto lety jakýsi kovboj." Granger se usmál. "Problém je v tom, že když si tuhle pravdu uvědomíte, jste už tak zatraceně starý, že s tím nemůžete nic dělat."

"A co byste dělal vy - založil nové náboženství?"

Granger si se smíchem nalil ze svého osobního kávovaru další šálek. "Ne, u mého domu nehoří žádný keř. S hlubokomyslnými úvahami je ta potíž, že i tak pořád ještě musíte sekat trávu a dávat na stůl jídlo. A ve vašem případě taky

bránit svou zemi."
"Tak co uděláme s tím Německem?"
Granger se na okamžik znovu zadíval do zápisu. "Nic; teď hned nic, ale máme na paměti, že Dieter uhrál na Claudovi pár bodů, za které může tak do půl roku shrábnout zisk. Euro je ještě moc nové na to, aby se už teď ukázalo, jak bude fungovat. Francouzi si myslí, že vedoucí pozice ve finančnictví přejde na Paříž, Němci zase, že na Berlín. Fakt je ten, že přejde na zemi s nejsilnější ekonomikou a nejproduktivnější pracovní silou. Francie to nebude. Má opravdu dobré techniky a inženýry, ale obyvatelstvo není organizované tak dobře jako v Německu. Kdybych si měl vsadit, vsadím na Berlín."
"Tím Berlínem nebudou Francouzi nijak nadšení."
"To je fakt, Jacku. To je fakt," opakoval Granger. "Ale co, čert to vzal. Francouzi mají atomovky, Němci ne - alespoň zatím ne."
"To myslíte vážně?"
"Ne," odvětil s úsměvem Granger.

*****

"NĚCO Z TOHO nás učili v Quantiku," prohlásil Dominic. On, Brian a Alexander byli ve středně velkém nákupním středisku, které sloužilo studentům, protože bylo blízko Virginské univerzity.
"Co říkali?" zajímal se Brian.
"Nezdržuj se dlouho na stejném místě, kde je předmět tvého zájmu. Snaž se měnit svůj zevnějšek - slunečními brýlemi a tak. Když to jde, i parukou. Oboustranným sakem. Nekoukej na svůj subjekt upřeně a neodvracej se, když se on podívá na tebe. Mnohem lepší je, když se na sledování cíle nasadí víc než jeden agent. Zkušeného protivníka nedokáže jeden člověk sledovat nijak dlouho, aniž by se prozradil. Vycvičenému člověku se těžko pověsíš na paty i za těch nejpříznivějších okolností. Proto ty největší agentury mají speciální sledovací skupiny. Jsou to zaměstnanci FBI, jen nesložili přísahu a nenosí zbraň. Někdy se jim říká 'milice z Baker Street', to je ulice, kde žil Sherlock Holmes. Vypadají jako pouliční pobudové nebo dělníci v overalech, můžou být špinaví, dělat podomní obchodníky, ale v ničem nepřipomínají policajta. Pár takových jsem potkal v newyorské pobočce, pracujou proti organizovanému zločinu a v kontrarozvědce. Profíci, ale ani v nejmenším na ně nevypadají, a přitom lepší abys pohledal."
"To je to taková těžká práce?" zeptal se Brian bratra. "Teda - myslím sledovačka."
"Já sám to nikdy nezkusil, ale z toho, co jsem slyšel, to chce hodně lidí, takových patnáct až dvacet na jeden subjekt, k tomu auta, letadla -a opravdu zdatný lump jim i tak dokáže vypálit rybník. Zvlášť Rusové. Ti prevíti jsou moc dobře vycvičení."
"Tak co se teda ksakru čeká od nás?" zeptal se kapitán Caruso.
"Prostě se naučit základům," sdělil jim Alexander. "Vidíte tamhletu ženskou v červeném svetru?"
"S dlouhými tmavými vlasy?" zeptal se Brian.
"Jo, tu. Zjistěte, co kupuje, jakým jezdí autem, kde bydlí."
"Jen my dva?" divil se Dominic. "Moc toho nechcete, co?"
"Říkal jsem vám snad, že je to snadná práce?" opáčil s výrazem naprostého neviňátka Alexander. Předal jim dvě vysílačky. "Sluchátka si dáte do uší, mikrofon připnete k límci. Dosah je asi tři kilometry. Oba dva máte klíčky od auta." S těmi slovy je opustil a zamířil k obchodu Eddieho Bauera koupit si šortky.
"Vítáme tě v rejži, Enzo," ozval se Brian.
"Aspoň nám nastínil, co máme za úkol."
"Jo, a ten stín byl pěkně krátkej, jak v poledne."
"Subjekt" zatím vešel do obchodu s oděvy; oba bratři zamířili tím směrem a

jakožto fušerské maskování si u Starbucka každý koupil velký kelímek kávy.

"Ten kelímek nevyhazuj," upozornil Dominic bratra.

"Proč ne?" divil se Brian.

"Kdyby se ti chtělo chcát. Tenhle svět dokáže ve své zvrácenosti najít způsob, jak ti v takovéhle situaci tvoje pečlivě sestavené plány rozhodit. To je praktická poučka z jedný lekce na akademii."

Brian na to nic neřekl, ale Dominikovy vývody mu připadaly celkem rozumné. Jeden po druhém se chopili vysílaček, že vyzkoušejí, jestli náležitě fungují.

"Aldo Enzovi, přepínám," zavolal Brian na kanálu 6.

"Enzo přijímá, brácho. Přejdeme na vizuální sledování, ale zůstaneme na dohled, jo?"

"To je rozumné. Tak já jdu k tomu obchodu."

"Rozumím. Konec, brácho." Dominic se otočil a viděl, jak se bratr vzdaluje. Nato se posadil, upíjel kávu a sledoval subjekt - nikdy se nedíval přímo na ni, nýbrž asi dvacet stupňů stranou.

"K čemu se chystá?" zeptal se Aldo.

"Asi si vybírá blůzu." Subjektu bylo asi třicet let, hnědé vlasy sahající na ramena, celkem přitažlivá, měla snubní prsten, ale bez diamantu, a levný, žlutě zbarvený náhrdelník, pravděpodobně koupený ve Wal-Martu na druhé straně ulice. Delší blůza broskvové barvy, široké černé kalhoty, černé, nízké a pohodlné, "rozumné" střevíce. Dost velká kabelka. Nezdálo se, že by si nějak zvlášť všímala okolí, což bylo dobré. Zřejmě je sama. Konečně se rozhodla, jakou blůzku si vezme; blůzka vypadala na hedvábí. Zaplatila platební kartou a vyšla ven.

"Subjekt se přesunuje, Aldo."

O sedmdesát metrů dál se Brian napřímil, natáhl krk a natočil se přímo k bratrovi. "Mluv, Enzo."

Dominic zvedl kelímek, jako kdyby se chystal napít. "Jde doleva, k tobě. Tak za minutku si ji můžeš převzít."

"Rozumím, konec, Enzo."

Auta zaparkovali na protilehlých stranách obchodního střediska. To se ukázalo jako výhodné, protože subjekt zabočil doprava a zamířil ke vchodu na parkoviště.

"Aldo, jdi blíž, ať můžeš zmáknout její značku," přikázal Dominic.

"Cože?"

"Přečti mi poznávací značku jejího auta a popiš ho. Já jdu ke svému."

"Jasně, rozumím, brácho."

Dominic ke svému autu neutíkal, šel však tak rychle, jak to odpovídalo okolnostem. Nasedl, nastartoval a spustil všechna okna.

"Enzo Aldovi, přepínám."

"Tak -jede v tmavozeleném stejšnu volvo, značka Virginská, dvojité vé, Karel, Rudolf šest jedna devět. Sama, vyjíždí, míří na sever. Já už jedu."

"Rozumím. Enzo sleduje." Co nejrychleji, jak mu dovoloval provoz, objel obchodní dům Sears, uzavírající východní konec nákupního střediska, a sáhl do kapsy saka pro mobil. Zavolal informace a požádal o číslo úřadovny FBI v Charlottesvillu; telefonní společnost ho za příplatek padesáti centů sama spojila. "Pozor, tady zvláštní agent Dominic Caruso, číslo jedna šest pět osm dva jedna. Potřebuju vyjet majitele auta dvojité vé, Karel, Rudolf, šest jedna devět, hned!"

Na druhém konci linky napsali číslo Dominikova dokladu do počítače a ověřili si jeho totožnost.

"Co děláte tak daleko od Birminghamu, pane Caruso?"

"Na to teď není čas. Prosím, vyjeďte to číslo."

"Rozumím; je to volvo, zelené, rok staré, zaregistrované na Edwarda a Michelle Petersovy, Riding Hood Court 6, Charlottesville. To je na západní straně města, na okraji. Ještě něco? Potřebujete zálohu?"

"Ne. Děkuju, vyřídím to sám na místě. Konec." Vypnul telefon a adresu

předal vysílačkou bratrovi. Pak oba udělali totéž - uložili si ji do navigačního počítače.

"Tohle je podvod," poznamenal s úsměvem Brian.

"Hodní hoši nepodvádějí, Aldo; prostě jen dělají svou práci. Hele, už subjekt vidím. Míří na západ po Shady Branch Road. Kde jsi ty?"

"Asi pět set metrů za tebou. Kurva - chytil jsem červenou!"

"To nic, vydrž. Zdá se, že míří domů, a kde to je, víme." Dominic se k subjektu přiblížil na sto metrů; jel tak, aby mezi sebou a jím měl malé nákladní auto. Něco podobného dělal až dosud zřídka a překvapilo ho, jaké vypětí to vyžaduje.

"PŘIPRAVTE SE K ODBOČENÍ PO STO PADESÁTI METRECH DOPRAVA," vyzval ho počítač.

"Díky, miláčku," zamumlal Dominic.

Volvo zabočilo za roh, který počítač označil. Tak tohle není špatné, co? Dominic se nadechl a poněkud se uklidnil.

"No, Briane, zdá se, že jede přímo domů. Jednoduše jeď za mnou," řekl do vysílačky.

"Rozumím, jedu za tebou. Netušíš, co ta ženská může být zač?"

"Podle dopravního inspektorátu Michelle Petersová." Volvo zahnulo doleva, pak doprava do slepé ulice a tam zajelo na příjezdovou vozovku končící u garáže pro dvě auta; garáž tvořil přístavek středně velkého dvoupodlažního domu obloženého bílým hliníkovým plechem. Dominic zastavil o sto metrů dál na ulici. Upil trochu kávy. Brian se objevil za třicet vteřin; zůstal stát o půl bloku vzadu.

"Vidíš na to auto?" zeptal se Dominic.

"Vidím, Enzo." Odmlčel se. "Co teď?"

"Zajdete si ke mně na kafe," ozval se ženský hlas. "Já jsem ta ženská v tom volvu," dodala na vysvětlenou.

"Ale do prdele," pronesl Dominic šeptem stranou od mikrofonu. Vylezl z mercedesu a mávnutím naznačil bratrovi, ať vystoupí také.

Brian se k němu připojil a oba bratři se vydali k Riding Hood Court 6; když došli na příjezdovou vozovku, dveře domu se otevřely.

"Parádně jsme jí nalítli," řekl Dominic tiše. "Tohle jsem mohl vědět hned od začátku."

"Jo. Můžeme se pasovat na pitomce," mínil Brian.

"Tak úplně ne," řekla ode dveří paní Petersová. "Ale obstarat si mou adresu od dopravního inspektorátu, to teda podvod byl."

"S pravidly nás nikdo neseznámil, paní," hájil se Dominic.

"Ta neexistují - aspoň ne často a ne při téhle práci."

"Tak vy jste celou dobu naše vysílání odposlouchávala?" zeptal se Brian.

Přikývla a vedla je do kuchyně. "Ano; vysílačky jsou ale zakódované, to, o čem jste mluvili, nikdo další neví. Jak vám chutnala ta káva?"

"Takže jste o nás hned od začátku věděla," konstatoval zcela zbytečně Dominic.

"No, vlastně úplně ne. Já vysílačku nepoužívala k tomu, abych podváděla - teda ne moc." Její úsměv byl podmanivý a změkčoval údery zasazované jejich sebevědomí. "Vy jste Enzo, je to tak?"

"Ano, paní."

"Drželi jste se trochu blízko, ale během té krátké doby by si vás všiml jen někdo s opravdu pozorným zrakem. Dobrý je typ auta, tady v okolí je těch malých mercedesů hodně. Ale nejlepší by byl pick-up - neumytý. Spousta venkovských lidí je nikdy nemyje, a tak s nimi začali stejně zacházet i někteří vzdělanci, asi aby se neodlišovali. Na Interstate 64 byste ovšem spíš potřebovali letadlo a chemický záchod. Nenápadné sledování může dát v téhle práci nejvíc zabrat. To ale teď už víte, hoši."

Potom se otevřely dveře a vyšel Pete Alexander. "Jak jim to šlo?" zeptal se Michelle.

"Dávám jim dvojku."
Dominikovi v té chvíli přišlo, že to je velkomyslné.
"A to, co jsem říkala předtím, nechte plavat - zavolat FBI a dostat mou adresu přes dopravní inspektorát bylo chytré."
"Ne podvádění?" ujišťoval se Brian.
Odpověděl mu Alexander. "Jediné pravidlo je splnit úkol a neprozradit se. V Univerzitě nepřidělujeme body za umělecký dojem."
"Rozhoduje počet mrtvol," potvrdila paní Petersová; Alexandera tím očividně rozladila.
Její slova stačila, aby se Brianovi trochu sevřel žaludek. "Heleďte, lidi, já vím, že jsem se už jednou ptal, ale... k čemu se tu vlastně cvičíme?" Dominika to očividně také začalo nesmírně zajímat.
"Trpělivost, mládenci," připomněl jim Pete.
"Tak jo," přikývl Dominic na znamení, že se podrobuje. "Tentokrát ji teda ještě budu mít."
Ale už ne moc dlouho; to dodávat nemusel.

*****

"TAKŽE TO NIJAK nevyužijete?" zeptal se Jack, když končili.
"Mohli bychom, ale vlastně to ani nestojí za ten čas. Přinejlepším bychom otočili jen pár set tisíc, pravděpodobně ani tolik ne. Ale je moc dobré, že jste si toho všiml," prohlásil trochu zdrženlivě Granger.
"Kolik takovýchhle vzkazů tudy projde týdně?"
"Jeden nebo dva, čtyři, když je týden opravdu rušný."
"A kolik z toho k něčemu je?"
"Tak každý pátý. Jsme opatrní, ale i tak vždycky riskujeme, že si nás povšimnou. Kdyby v Evropě viděli, že toho víme nějak o moc víc než oni, začali by se zajímat, jak to děláme - pravděpodobně by proklepávali své lidi a hledali člověka, který pouští informace. Tak tam uvažují. Dává to hodně široký prostor teoriím o spiknutí, protože tak pracují oni sami. Ale hra, kterou hrají, je z toho uvažování obvykle vyvede."
"Co ještě zkoumáte?"
"Počínaje příštím týdnem budete mít přístup k tajným účtům - říká se jim číslované, protože by se měly identifikovat podle číselných znaků; teď, s příchodem počítačové techniky, se používají hlavně slovní kódy. Nejspíš to převzali od výzvědných služeb. Často najímají špiony, aby se jim starali o zabezpečení - ale ne ty dobré, ti se od řízení peněžních transakcí drží dál, hlavně ze snobismu. Pro výše postaveného špiona to není dost významné," vysvětloval Granger.
"A ty ‚zabezpečené' účty - dají se identifikovat majitelé?"
"Ne vždycky. Někdy se všechno provede přes slovní kód, banky mají interní evidenci, do které se můžeme nabourat. Ale ne vždycky, a bankéři si nikdy mezi sebou nesdělují podrobnější údaje o svých klientech, alespoň tedy ne v písemné formě. Určitě si o různých věcech povídají u oběda, ale spoustě z nich je v zásadě jedno, jaký mají ty peníze původ - ať při tom jde třeba o Židy, kteří zahynuli v Osvětimi, o nějakého mafiánského capa z Brooklynu - to všechno jsou peníze rovnou z tiskárny."
"Ale kdybyste tohle předali FBI -"
"Nemůžeme, protože se to dozvídáme nezákonným způsobem, a nepředáváme to, protože bychom ztratili stopu jak těch mizerů, tak jejich peněz. Z právního hlediska existuje víc než jedna jurisdikce, a co se týče některých evropských zemí - no, bankovnictví je pro ně oblast, kde se vydělávají velké peníze, a žádná vláda se k příjmům z daní nikdy neobrátí zády. Vrána vráně oči nevyklove. A co se děje dál, to jim je fuk."
"Co tomuhle říká můj táta?"
"Vsadím se, že nic pěkného," mínil Granger.

"To asi ne," souhlasil Jack. "Takže vy sledujete tajné účty lumpů, abyste měli přehled, co jsou zač a kam jdou jejich peníze?"

"Ano, tak nějak si to představujeme. Jde to hůř, než byste si možná myslel, ale když se trefíte, tak pořádně zabodujete."

"Takže já mám být něco jako stavěcí pes?"

"Správně," potvrdil Granger. "Když se osvědčíte," dodal.

*****

MUHAMMAD SE V TÉ CHVÍLI nacházel téměř přímo nad jejich hlavami. Jeho velká okružní cesta ze Ciudad de Mexico do Londýna vedla tak blízko Washingtonu, D.C., že z výše dvanácti tisíc metrů viděl pod sebou americké hlavní město jako na dlani. Patřit k Vybraným mučedníkům, byl by nyní mohl vystoupit po točitých schůdcích nahoru do kokpitu, pistolí postřílet letovou posádku a s tím letadlem střemhlav... ale to už tu bylo, nyní jsou dveře pilotní kabiny zabezpečené a uvnitř je možná ozbrojený policista v civilu, který by to divadlo překazil. Anebo něco ještě horšího - třeba dokonce ozbrojený voják v civilu. O policistech neměl Muhammad valné mínění, ale dostalo se mu tvrdé lekce v tom, že vojáky západních armád nemá brát na lehkou váhu. On však členem Vybraných nebyl, přestože ty bojovníky za Svatou věc bezvýhradně obdivoval. Jeho schopnost obstarávat informace z něj dělala člověka do té míry cenného, že ho nebylo lze obětovat ani takovýmto šlechetným činem. To bylo dobré, ale i zlé, avšak ať dobré či zlé, byl to fakt, a on žil ve světě faktů. S Alláhem se shledá a do ráje vejde v době, kterou Bůh zapsal vlastní rukou do Svaté knihy. V této chvíli má před sebou dalších šest a půl hodiny, kdy bude uvězněn na tomhle sedadle.

"Ještě víno, pane?" zeptala se růžolící letuška. Jaká odměna by pro něj table byla v ráji...

"Ano, děkuji," odpověděl svou nejlepší cambridgeskou angličtinou. Pití alkoholu je v rozporu s islámem, ale kdybych odmítl, vzbudilo by to podelení, opakoval si v duchu; a úkol je příliš důležitý, než abych teď nějak riskoval. Tak o tom alespoň sám sebe často přesvědčuju, přiznával si v skrytu duše; to když se v něm slabounce ozvalo svědomí. V krátké chvíli víno vypil a potom si upravil polohu sedadla; víno je možná v rozporu se zákony islámu, ale zcela určitě pomáhá usnout.

*****

"MICHELLE ŘÍKÁ, že na začátečníky jsou ta dvojčata schopná," sdělil Rick Bell svému šéfovi.

"To podle toho cvičného sledování?" zeptal se Hendley.

"Jo." Nemusel připomínat, že do cvičného sledování takového, jaké má správně být, by bylo zapojeno osm až deset aut, dvě letadla a až dvacet agentů; Univerzita neměla ani zdaleka tolik prostředků, výměnou za to však měla širší prostor v tom, jak se svými subjekty zacházet. Vyplývaly z toho jak výhody, tak i nevýhody. "Zdá se, že Alexanderovi se zamlouvají. Prý jsou bystří a dovedou uvažovat."

"Tak to je dobře. Ještě něco?"

"Rick Pasternak prý má cosi nového."

"A co?"

"Nějakou variantu cholinu kyseliny jantarové - succinylcholin; to je syntetická verze kurare. Téměř okamžitě vyřazuje kosterní svalstvo. Zhroutíte se a nemůžete dýchat. Prý by to byla bídná smrt, jako když vám vrazí do prsou bajonet."

"Dá se v těle zjistit?" zeptal se Hendley.

"V tomhle ohledu je to dobré; tělní esterásy ji rychle rozloží na acetylcholin, takže se pravděpodobně zjistit nedá, pokud postižený náhodou

nezkape rovnou u vchodu nějakého prvotřídního zdravotnického zařízení, kde mají patologa s hodně pronikavým úsudkem, který by pátral po něčem vymykajícím se normálu. Zabývali se tím Rusové - věřil byste, že už v sedmdesátých letech? Uvažovali o použití na bojišti, ale neosvědčilo se to. Překvapivé je, že tu věc nepoužívala KGB. Příznaky jsou stejné jako při náhlém infarktu myokardu, a jako takové se budou jevit už po hodině v pitevně."

"Jak se k tomu Rick dostal?"

"Na Columbijské univerzitě ho navštívil jeden jeho ruský kolega. Vyklubal se z něj Žid a Rickovi se podařilo přimět ho, aby se rozpovídal. Rozpovídal se tak, že Rick vyvinul systém aplikace rovnou ve své laboratoři. Teď ho zdokonaluje."

"Víte, je s podivem, že na tohle nekápla mafie. Když chcete někoho zabít, obstarejte si na to doktora."

"Pro většinu z nich je něco takového v rozporu s tím, s čím šli na školu." Ale nikdo z té většiny neměl bratra ve finančnické firmě Cantor Fitzgerald, který jednoho úterního dopoledne sjel z výšky sedmadevadesátého patra až na úroveň mořské hladiny.

"Je tahle varianta lepší než ta, co už máme?"

"Je lepší než to, co má kdokoli jiný, Gerry. Prý když se s ní náležitě zachází, je téměř stoprocentně spolehlivá."

"Je drahá?"

Bell zavrtěl hlavou. "Nijak moc."

"A je vyzkoušená, opravdu funguje?"

"Rick říká, že zabila šest psů - všichni byli velcí - tak spolehlivě, jak si jen můžete přát."

"Dobrá; schváleno."

"Rozumím, šéfe. Měli bychom to mít do dvou týdnů."

"A co se děje venku?"

Bell sklopil oči k zemi. "Nevíme," přiznal. "Jeden z hochů z Langley v hlášeních říká, že jsme jim možná hodně zatopili, donutili je zpomalit postup, ne-li úplně to zabalit, ale když něco takového čtu, akorát mě to dožere. Je to jako všechny ty kecy typu ‚tenhle trh nemá strop', kterými vás krmí do té doby, než naopak upadne dno. Hubris ante nemesis: pýcha předchází pád. Fort Meade je nemůže na internetu vysledovat, ale možná že jsou teď o něco chytřejší. Na trhu je spousta dobrých kódovacích programů, dva z nich Národní úřad pro dekódování ještě nerozluštil - přinejmenším tedy ne spolehlivě. Tráví nad tím u těch svých velkých počítačů pěkných pár hodin denně. Jak vždycky říkáte, Gerry, ti nejlepší programátoři už pro strýčka Sama nedělají -"

"- a vyvíjejí videohry," dopověděl za něj Hendley. Vláda své lidi nikdy neplatila tak dobře, aby přilákala ty nejlepší - a tahle situace se nikdy nezlepší. "Takže vám starosti s nimi nedají spát?"

Rick přikývl. "Dokud nebudou mrtví, pod zemí a s dřevěným kůlem v srdci, nebudu mít klid."

"Dostat je všecky by byla asi trochu fuška, Ricku."

"To teda nabeton jo." A s tím jim nemůže pomoci ani jejich osobní doktor Smrt na Columbijské.

06 KAPITOLA - PROTIVNÍCI

LETADLO 747-400 HLADCE a jemně dosedlo na dráhu v Heathrow o pět minut dříve, ve 12:55. Muhammad, stejně jako většina ostatních cestujících, toužil jen po tom, aby už byl z bachratého boeingu venku. Se zdvořilým úsměvem prošel pasovou kontrolou, zaskočil si na toaletu, a když se zase cítil trochu jako člověk, přešel do odletové haly Air France; poletí do Nice. Do odletu zbývalo devadesát minut, a pak dalších devadesát minut do cíle. V taxíku předvedl

francouzštinu, jakou se člověk mohl naučit na britské univerzitě. Taxíkář ho opravil jen dvakrát. Když se Muhammad zapisoval v hotelu, předložil svůj britský pas - váhavě, avšak ten pas byl bezpečný doklad, který použil již mnohokrát. Starosti mu dělal proužek s čárovým kódem na vnitřní straně desek nových pasů; ve svém jej neměl, a až za dva roky vyprší jeho platnost, bude se muset bát, že ho nějaký počítač vysleduje všude, kam se hne. No, má tři solidní a zabezpečené britské totožnosti, a jde jen o to, získat pas pro každou z nich a držet se hodně při zemi, aby nějakého britského konstábla nenapadlo je ověřovat. Žádné krytí nemůže obstát před byť i zběžným prošetřováním, tím méně před důkladným, a kvůli tomuhle čárovému kódu by se jednoho dne mohlo stát, že se na panelu imigračního úředníka rozbliká světélko a objeví se jeden či dva policisté. Nevěřící to věřícím hodně ztěžují, ale to už k nim patří.

Hotel neměl klimatizaci, ale okna se dala otevřít a větřík vanoucí od oceánu byl příjemný. Muhammad připojil notebook k telefonu na stolku. Pak ho k sobě vábila postel a on jejímu volání podlehl. Cestoval sice hodně, přesto však nenalezl lék na působení pásmové nemoci. Příštích několik dní bude žít o cigaretách a kávě, dokud jeho biologické hodiny nedojdou k závěru, že vědí, kde se Muhammad v dané chvíli nachází. Podíval se na hodinky; člověk, který za ním přijde, tu nebude dřív než za čtyři hodiny. To je od něj hezké, pomyslel si. V době oběda bude organismus očekávat snídani. Cigarety a kávu.

*****

V KOLUMBII BYLA DOBA snídaně. Pablo i Ernesto dávali přednost angloamerické, vejcím se slaninou nebo šunkou; a k tomu patří vynikající místní káva.

"Tak budeme s tím oturbanovaným banditou spolupracovat?" zeptal se Ernesto.

"Nevím, proč by ne," odtušil Pablo. Přidal si do šálku smetanu a kávu zamíchal. "Trhneme na tom hromadu peněz, a možnost nadělat norteamericanos u nich doma zmatek může našim zájmům jedině dobře posloužit. Jejich pohraniční stráž pak bude slídit spíš po lidech než po tom, co je v kontejnerech. A ta spolupráce nám nemůže ublížit, ani přímo, ani nepřímo."

"Co když některého toho muslima chytnou živého a donutí ho mluvit?"

"A o čem? S kým budou ve styku, kromě s nějakými mexickými coyotes?" opáčil Pablo.

"Sí, to ano," souhlasil Ernesto. "Určitě si myslíš, že jsem nějaká vystrašená bába."

Jefe, poslední, kdo si tohle o vás myslel, je už dávno mrtvý." Za tato slova si Pablo vysloužil zamručení a pokřivený úsměv.

"Ano, to je pravda, ale jen hlupák zapomíná na opatrnost, když po něm pase policie dvou států."

"Jistě, jefe; tak jim teda předhodíme jiné, ať pronásledují je, ne?"

Tahle hra, do které se pouštíme, v sobě může skrývat nebezpečí, uvažoval Ernesto. Ano, už provozoval kšefty se spojenci, kteří se v dané chvíli hodili, ale spíš je využíval, než že by s nimi spolupracoval; dělal z nich nastrčené figuríny, aby Američané měli po kom pátrat a koho zabíjet. Těmhletěm fanatikům ale přece nezáleží na tom, jestli je zabijí. Oni smrt vyhledávají; takže tím, že je využije, jim vlastně prokáže službu, ne? Dokonce by je mohl - hodně obezřele - zradit norteamericanos, aniž by na sebe přivolal hněv zrazených. A kromě toho, jak by mu tihle lidé mohli uškodit? Na jeho hřišti? Zde v Kolumbii? To sotva. Ne že by měl v plánu je zradit, ale kdyby přece - jak by na to mohli přijít? Kdyby jejich výzvědné síly byly nějak zvlášť dobré, nepotřebovali by vyhledávat jeho pomoc, to za prvé. A když ho zde v Kolumbii nedokázala dostat vláda yanquis - ani jeho vlastní -, jak by se to mohlo podařit těmhle lidem?

"Pablo, jak vlastně budeš s tím chlapem komunikovat?"

"Přes počítač. Má několik e-mailových adres, všechny s evropskými poskytovateli."

"Dobrá. Pověz mu, že rada tu věc schválila." To, že radou je sám Ernesto, vědělo jen málo lidí.

"Muy bien, jefe." Pablo se posadil ke svému notebooku a za necelou minutu byl vzkaz odeslán. Pablo to s počítači uměl. Jako většina zločinců i teroristů mezinárodního formátu.

*****

TA VĚTA BYLA ve třetím řádku vzkazu elektronickou poštou: "A ještě něco, Juane, Maria je těhotná; bude mít dvojčata." Muhammad i Pablo měli ty nejlepší šifrovací programy, jaké se daly na běžném trhu sehnat - programy, o kterých prodejci tvrdili, že je nikdo nedokáže rozluštit; Muhammad tomu však věřil asi tak, jako věřil v Santa Clause. Všechny ty společnosti sídlí na Západě a jsou loajální vůči svým vlastním zemím, nikomu jinému. Navíc, použije-li takovéto programy, na svou elektronickou poštu tím jedině přivolá pozornost každého sledovacího programu používaného NSA, Národním bezpečnostním úřadem, britskou GCHQ, Vládní ústřednou pro komunikaci, a francouzským DGSE, Hlavním ředitelstvím zahraniční kontrarozvědky, nemluvě o dalších neznámých agenturách, které by, ať už legálně nebo ne, mohly pronikat do mezinárodních komunikačních sítí. Žádná z těchto institucí a agentur nemá ani v nejmenším v lásce jak jeho, tak jeho kolegy. Izraelský Mossad by určitě byl ochoten zaplatit cokoli za to, aby měl jeho hlavu nabodnutou na kůlu, i kdyby nevěděl - a to nemohl -, jakou roli Muhammad hrál při likvidaci Davida Greengolda.

S Pablem si domluvili šifru, nevinně znějící věty, které mohly znamenat cokoli - a jež, aniž vzbudily podezření, mohly oběhnout celý svět třeba až k pracovníkům "výstřižkové služby", kteří je potom doručí uživatelům. Účty za elektronickou poštu se platily anonymními kartami, samotné účty pak byly vedeny u velkých evropských poskytovatelů internetu, těšících se dobré pověsti. V tomto ohledu byl internet bezpečný a spolehlivý - stejně jako švýcarské bankovní zákony týkající se anonymity. A éterem denně prochází tolik elektronické pošty, že vzkazy nikdo nedokáže nějak prověřovat, prosévat a třídit, a to ani pomocí počítače. Pokud nepoužijeme kódová slova tak nápadná, že se dají snadno předem očekávat, vzkazy budou bezpečné, uvažoval Muhammad.

Takže Kolumbijci budou spolupracovat - Maria je těhotná. A bude mít dvojčata - operace může začít hned. Svému hostu to poví dneska u večeře a vše začne bez odkladu. Ta zpráva stála za jednu či dvě číše vína; dá si je v naději na Alláhovo milosrdné odpuštění.

*****

S RANNÍM BĚHÁNÍM je ten problém, že je nudnější než společenská rubrika v arkansaských novinách - ale absolvovat se musí, a čas, věnovaný této činnosti, využili oba bratři k úvahám... převážně o tom, jaká je to všechno nuda. Běhali jen půl hodiny. Dominic pomýšlel na to, že si obstará nějaké miniaturní rádio, ale nikdy se k tomu nedostal, v nákupním středisku jako kdyby se jeho myšlenky vždycky toulaly někde docela jinde. Ale bratrovi se tahle oblbovačka zřejmě líbí. Služba u námořní pěchoty musí člověka teda hodně zle poznamenat.

Pak následovala snídaně.

"Tak co, hoši, všichni vzhůru?" zahlaholil Pete Alexander.

"Jak to, že ráno nikdy necvičíte?" divil se Brian. U námořní pěchoty kolovala spousta zaručených zkazek o speciálních silách, všechny neuctivé a jen málokterá přesně odpovídající pravdě.

"Stárnutí má některé výhody," odtušil důstojník pro výcvik. "Jedna z nich je, že se už nemusíte honit."

"Prima; tak co je v plánu na dnešek?" Ty línej mizero, to si kapitán nechal

pro sebe. "Kdy dostaneme ty počítače?"

"Už hodně brzo."

"Říkal jste, že ten šifrovací systém je moc dobrý," pokračoval v hovoru Dominic. "Jak dobrý je ‚moc dobrý'?"

"Národní úřad pro dekódování zpráv ho dokáže rozluštit, když na něj tak na týden nasadí své hlavní počítače a použije hrubou sílu. Když se jim poskytne čas, dokážou rozluštit všechno. Už teď si poradí s většinou běžně dostupných systémů; zaonačili si to u většiny programátorů," vysvětloval Alexander. "A jdou nám na ruku... výměnou za některé algoritmy z Národního bezpečnostního úřadu. Jiné země by to mohly udělat taky, ale k plnému pochopení kryptologie potřebujete spoustu odborných poznatků; jenže prameny k nim a čas získat je má jen málo lidí. Takže běžně dostupný program může věci ztížit, ale ne zase nějak moc, když znáte kód toho, od koho vzkaz jde. Proto se naši protivníci snaží vzkazy předávat při osobních setkáních nebo používat kódy místo šifer, ale protože uskutečnit takové schůzky je zdlouhavé, postupně od toho upouštějí. A když potřebují vzkaz předat v časové tísni, dokážeme ho rozluštit."

"Kolik vzkazů jde přes internet?" zeptal se Dominic.

Alexander dlouze vydechl. "Tak tohle je ta potíž. Jsou jich miliardy, a programy k jejich třídění na to zatím nestačí. A podle všeho nikdy stačit nebudou. Háček je v tom, jak zachytit a identifikovat cílovou adresu a napojit se na ni. Vyžaduje si to čas, ale většina lumpů si nedává nijak záležet na tom, jak do systému vstupuje - a uhlídat celou kupu různých totožností je těžké. Tihle hoši nejsou supermani, do hlav nemají voperované mikročipy. Takže když se dostaneme do počítače, který patří nějakému darebákovi, nejdřív ze všeho si vytiskneme jeho adresář. To je pak, jako když narazíte na zlatonosnou žílu - i když někdy vysílají všelijakou hatmatilku, nad kterou pak Fort Meade tráví celé hodiny nebo i dny a pokouší se rozluštit něco, od čeho se nečeká, že dá nějaký smysl. Profíci to kdysi dělávali tak, že vysílali jména z telefonního seznamu Rigy; to vypadá jako blábol v každém jazyce kromě lotyštiny. Hlavním problémem je mít dostatek lidí, kteří umějí cizí jazyky. Nemáme dost arabštinářů; v Monterey i na některých univerzitách na tom ale pracují. Teď už je na výplatní listině plno arabských studentů; v Univerzitě ovšem ne. Nám stačí, že dostáváme překlady od Národního bezpečnostního úřadu. Znalců jazyka tudíž nepotřebujeme moc."

"Takže my tu nejsme proto, abychom shromažďovali zpravodajské informace, co?" zeptal se Brian; Dominikovi to už bylo jasné.

"Ne; pro to, co vyhrabete, použití samozřejmě najdeme, ale naším úkolem je na základě těch informací jednat, ne je shromažďovat."

"A jsme zase zpátky u původní otázky," poznamenal Dominic. "Tak co je to ksakru za úkol?"

"A co myslíte třeba vy, že to je?"

"Asi něco, čím by pan Hoover nebyl nadšený."

"Správně. Byl to prevít, ale přitom úzkostlivě lpěl na občanských právech. My v Univerzitě ne."

"No a dál?" ozval se Brian.

"Naší prací je jednat na základě zpravodajských informací. Přikročit k rázné, rozhodné akci."

"Neznamená to náhodou vlastně přikročit k 'likvidaci'?"

"Tak to chodí jen ve filmu," odtušil Alexander.

"A proč jsme u toho my?"

"Podívejte, věc se má tak: CIA je vládní organizace a je tam moc náčelníků a ne dost indiánů. Kolik vládních organizací vede lidi k tomu, aby se odhodlali strčit hlavu do smyčky? I když věc provedete úspěšně, právníci a účetní vás potom jak slepice uklovou k smrti. Takže když je potřeba rozhodnout, že se někdo má rozloučit se životem, oprávnění musí přijít shora, po velitelské linii. Postupně - no, ne zas moc postupně -

jdou ta rozhodnutí k Velkému šéfovi v Západním křídle. A jen málo prezidentů stojí o to, aby podobné papíry vyplavaly na povrch v jejich osobních archivních záznamech, kde by je nějací historikové mohli najít a strčit veřejnosti pod nos. Takže my jsme se od tohohle oprostili."

"A problémů, co se ve správnou dobu a na správném místě nedají vyřídit kulkou z Pětačtyřicítky, moc neexistuje," dal se slyšet Brian jakožto správný mariňák.

Pete opět přikývl. "Ano, tak."

"Takže mluvíme o politických vraždách? To by mohlo být nebezpečné," poznamenal Dominic.

"Nic takového, v tom je moc politických dopadů. Takové věci se sice v minulých staletích stávaly, ale nijak často. Jenže tam venku jsou lidi, kteří cítí až moc naléhavou potřebu odebrat se ke svému Bohu. A na nás někdy je, abychom jim takové shledání zařídili."

"A sakra!" utrousil Dominic.

"Moment - a kdo k tomuhle dává oprávnění?" ozval se major Caruso.

"My."

"Ne prezident?"

Alexander zavrtěl hlavou. "Ne; jak jsem říkal, prezidentů, odhodlaných dát k tomuhle souhlas, není mnoho. Mají až moc velký strach z novin."

"A co zákon?" zeptal se zvláštní agent Caruso, jak se také dalo čekat.

"Jak jsem od jednoho z vás už jednou slyšel, a určitě to stojí za zapamatování -jako zákon platí, že když chcete nakopnout tygra do zadku, je záhodno mít taky plán, jak si potom poradíte s jeho zuby. Vy, hoši, budete těmi zuby."

"Jen my?" zajímal se Brian.

"Ne, ne jenom vy; ale kdo jsou nebo nejsou ti ostatní, nemusíte vědět."

"A kurva..." Brian se napřímil.

"Kdo tohle - tu Univerzitu - založil?"

"Někdo důležitý. A může to snadno popřít. Univerzita nemá žádné svazky s vládou. Žádné," zdůraznil Alexander.

"Takže budeme vlastně lidi střílet na svou vlastní odpovědnost?"

"Na střílení nedojde. Máme jiné metody. Střelné zbraně pravděpodobně moc používat nebudete. Při všech těch kontrolách na letištích a tak dál se s nimi dá jen těžko projít."

"A v terénu být jako nahý v trní? Žádné krytí?" zeptal se Dominic.

"Dostanete dobrou krycí legendu, ale nepůjde o nic na úrovni diplomatické ochrany. Budete se muset spoléhat na svůj vlastní důmysl. Žádná zahraniční rozvědka nebude mít k dispozici způsob, jak vás odhalit. Univerzita neexistuje. Není součástí federálního rozpočtu, dokonce ani jeho černých fondů, takže nikdo nedokáže vysledovat žádné peníze až k nám. O sledování peněz tu samozřejmě jde; pro nás to je jeden ze způsobů, jak lidi vypátrat. Budete mít krytí mezinárodních podnikatelů v bankovnictví a investicích. Nastudujete si veškerou terminologii, abyste se na tahle témata mohli bavit třeba v letadle. Tihleti lidé příliš o svých záměrech nemluví, chtějí je udržet v tajnosti, takže neochota nějak široce se rozpovídat nebude nikomu připadat nápadná."

"Tajný agent...," pronesl Brian tiše.

"Vybíráme si agenty, kteří dovedou myslet vlastní hlavou, kterým to zapaluje a kteří neomdlí při prvním pohledu na krev. Vy oba jste ve skutečném světě už zabili, v obou případech jste se ocitli před nečekanou situací a oba jste se s ní účinně vypořádali. Ani jeden z vás z toho nemá výčitky. Tohle bude vaší prací."

"Co nějaká ochrana?" zajímal se znovu agent FBI.

"Pro vás pro oba je k dispozici příkaz k propuštění z vězení."

"Prdlajs; žádnej takovej papír neexistuje," prohlásil Dominic.

"Je to milost podepsaná prezidentem," upřesnil Alexander.

"Ale kurva..." Brian okamžik přemýšlel. "To strýček Jack, co?"

"Na to vám neodpovím, ale jestli si přejete, můžete ty prezidentské milosti vidět, než půjdete do terénu." Alexander odložil šálek. "No, pánové... dáme vám nějaký čas na rozmyšlenou, ale budete se muset nějak rozhodnout. Nechci toho po vás málo. Nepůjde o žádnou zábavu ani o nic snadného nebo příjemného, ale o práci, která poslouží zájmům vlasti. Svět je nebezpečný; a s některými lidmi je třeba vzít to zkrátka."

"A když odděláme někoho nepravého?"

"Dominiku, to není vyloučeno, ale ať vás pošleme na kohokoli, můžu vám slíbit, že se po vás nebude chtít, abyste zabili mladšího brášku Matky Terezy. Na to, na koho se zaměříme, si dáváme sakramentsky dobrý pozor. Kdo to bude, i jak a proč je třeba jeho nebo ji vyřídit, se dozvíte, ještě než vás pošleme ven."

"Máme zabíjet i ženy?" zeptal se Brian. To do etického kodexu námořní pěchoty nepatřilo.

"Pokud vím, nic takového se ještě nestalo, teoretická možnost tu ale je. Takže, jestli toho už bylo k snídani dost, můžete se dát do přemýšlení."

"Prokrista," pronesl Brian, když Alexander odešel. "Jak asi bude vypadat oběd?"

"Překvapuje tě to?"

"Tak úplně ne, Enzo, ale jak to řekl, jen tak jakoby nic..."

"Hele, brácho, kolikrát už ti vrtalo hlavou, proč nemůžeme tady v Americe vzít věci do rukou sami?"

"Ty jsi policajt, Enzo. Ty jsi chlápek, od kterýho se čeká, že řekne ,ale co, do prdele , no ne?"

"Nojo, ale to moje střílení v Alabamě... tam jsem trochu vybočil z lajny, víš? Celou cestu do D.C. jsem přemýšlel, jak to před Gusem Wernerem zdůvodním; a on ani nemrknul."

"Tak jak, co myslíš?"

"Ještě jsem ochoten vyslechnout si něco víc. V Texasu mají takové rčení: ,Vždycky je víc chlapů, co potřebujou zastřelit, než koní, co potřebujou ukrást.'"

Prohození rolí připadalo Brianovi víc než jen trochu překvapivé; koneckonců, on je skrznaskrz mariňák; tím, koho vycvičili, aby lidem sdělil jejich ústavní práva, než jim zaklapne na rukou želízka, je Enzo.

Oba si celkem jasně uvědomovali, že dokážou připravit někoho o život, aniž z toho potom mají zlé sny, ale tohle zacházelo trochu daleko. Tady šlo o předem připravenou a uváženou vraždu. Brian se obvykle vydával do akce a na povel měl výborně vycvičeného odstřelovače, takže si byl vědom, že to, co dělají, nemá k vraždě také příliš daleko. Jenže měl při tom na sobě uniformu, a tím se celá věc posunula jinam; uniforma jako kdyby jakýmsi způsobem dávala jeho akci posvěcení. Cílem byl nepřítel, na bojišti si musí svůj život chránit každý sám, a když to nedokáže, nu, je to jeho vlastní selhání, ne provinění toho druhého, který ho zabil. Zde ale jde o něco víc. Budou pronásledovat jednotlivé lidi, a to s úmyslem je zabít. A k tomu Brian nebyl ani vychován, ani vycvičen. Bude mít na sobě civilní oděv - a zabíjení lidí za takových okolností z něj udělá špiona, přestane být důstojníkem námořní pěchoty Spojených států. Být jejím příslušníkem je čest, ale ta druhá alternativa - v té je cti pramálo; tak ho aspoň učili uvažovat. Svět už nemá své Pole cti, skutečný život již není souboj, v němž soupeři mají stejné zbraně a volné pole, na němž se jimi utkávají. Nikoli, jeho vycvičili, aby operaci připravil tak, že nepříteli naopak nedá žádnou šanci, protože má pod svým velením lidi, jejichž životy se přísahou zavázal uchovat. Boj má svá pravidla: tvrdá, zajisté, ale přesto pravidla. A teď se po něm chce, aby ta pravidla odvrhl a stal se - čím? Placeným vrahem? Mají z něho být zuby symbolické šelmy? Maskovaný mstitel z nějakého starého filmu, který si pustí na kanálu Nick at Nite? To nijak nezapadalo do jeho úhledně uspořádané představy reálného světa.

Když ho vyslali do Afghánistánu, neudělal - co neudělal? Nepřevlékl se za prodavače ryb a nepostavil se někde na městské ulici; v těch zatracených horách stejně žádné ulice nebyly, spíš to tam bylo jako hon na velkou lovnou zvěř, a ta zvěř měla své vlastní zbraně. A takový hon byl čestný. Za úsilí a vytrvalost se mu dostalo od vlasti uznání: vyznamenání za statečnost v boji, kterou mohl, ale také nemusel prokázat.

Vcelku tedy měl u druhého šálku ranní kávy hodně o čem uvažovat.

"Panebože, Enzo...," vydechl.

"Briane, víš, co je snem každého policajta?" zeptal se Dominic.

"Porušit zákon a vyváznout z toho bez následků?"

Dominic zavrtěl hlavou. "O tomhle jsem si povídal s Gusem Wernerem. Ne, tím snem není porušit zákon, jen prostě být zákonem. Být božím mečem odplaty; tak se tomu říkalo - mečem, který viníky srazí, aniž by při tom stály v cestě řeči advokátů a jiné podobné hovadiny, prostě vidět, že spravedlnosti je učiněno zadost jen tvým vlastním přičiněním. Nestává se to nijak často, ale přesně tak jsem to musel udělat tam v Alabamě, a říkám ti, byl to prima pocit. Jen musíš mít jistotu, žes dostal toho pravýho."

"A jak ji můžeš mít?"

"Když ji nemáš, stáhneš se zpátky; nemůžou tě přece pověsit za to, že vraždu nespácháš, brácho."

"Takže je to vražda?"

"Když si o to ten prevít koleduje, tak ne." Tohle bylo hledisko sice obecně etické, nicméně důležité pro toho, kdo už pod záštitou zákona vraždu spáchal a pak kvůli tomu neměl žádné zlé sny.

*****

"HNED?"

"Ano. Kolik lidí už máme?" zeptal se Muhammad.

"Šestnáct."

"Hm." Muhammad upil trochu lahodného francouzského vína původem z údolí Loiry. Jeho host pil perrier s citronem. "Jak umějí jazyk?"

"Myslíme, že dostatečně."

"Vynikající. Řekni jim, ať se nachystají na cestu. Poletí do Mexika, tam se sejdou s našimi novými přáteli a odcestují do Ameriky. A jakmile tam budou, mohou vykonat své dílo."

"Inš' Alláh," řekl host. Bude-li Bůh chtít.

"Ano, bude-li Bůh chtít," řekl Muhammad anglicky, aby mu připomněl, jakým jazykem má mluvit.

Seděli u stolku na chodníku před restaurací s výhledem na řeku, stranou od ostatních stolků. Oba rozmlouvali nenuceně, dva obyčejní, dobře oblečení muži při přátelském posezení u večeře; nenakláněli se jeden ke druhému, ani se nechovali spiklenecky. Museli se trochu soustředit, aby takovýmto nenápadným dojmem působili, protože k tomu, co bylo předmětem jejich hovoru, určitá míra spikleneckého chování přirozeně patřila; jenomže takováto setkání nebyla ani jednomu z nich ničím cizím.

"Tak jaké to bylo, zabít v Římě toho Žida?"

"Byl to příjemný pocit, Ibrahime, cítit, jak ochabl, když jsem mu probodl páteř, a pak ten udivený výraz v jeho obličeji."

Ibrahim se široce usmál. Nestávalo se každý den, aby zabili nějakého důstojníka Mossadu, tím méně šéfa pobočky. Izraelci budou vždycky jejich nejnenáviděnějšími, rovněž však nejnebezpečnějšími nepřáteli. "Bůh nám byl toho dne milostivě nakloněn."

Pro Muhammada znamenala "akce Greengold" něco jako oddechové cvičení; dokonce nebyla ani bezpodmínečně nutná. Nastražit tu schůzku a krmit Izraelce chutnými informacemi byla... hračka; a ani to nebylo nic těžkého. Jenomže něco podobného se už nebude hned tak opakovat, Mossad teď po nějakou dobu nenechá

žádného ze svých důstojníků něco podnikat bez zálohy. Nejsou to hlupáci a ze svých chyb se již poučili. Ale zabít tygra přináší už samo o sobě uspokojení. Škoda, že nemá kůži jako trofej. Ale kam by si ji pověsil? Nemá už žádný pevný domov, jen řadu úkrytů v utajených, "zabezpečených" domech, které mohou být zcela bezpečné, nebo také ne. Ale člověk se nemůže trápit vším, co život přináší, to by potom nikdy ničeho nedosáhl. Ani Muhammad, ani jeho host se nebáli smrti, pouze nezdaru. A utrpět nezdar neměli ani v nejmenším v úmyslu.

"Potřebuju zařídit setkání a to ostatní. O cestu tam se postarám. Zbraně seženou naši noví přátelé?"

"Ano," přikývl Muhammad.

"A jak naši bojovníci proniknou do Ameriky?"

"To je na našich přátelích. Ale nejprve tam pošleš tříčlennou skupinu, abychom se mohli spolehnout, že domluvená opatření jsou uspokojivě zajištěná."

"Ovšem." O bezpečnostním zajištění operací věděli oba všechno, co bylo třeba; dostalo se jim mnoha lekcí a každá byla tvrdá. Členové Muhammadovy organizace seděli v mnoha věznicích všude po světě - ti, které postihlo to neštěstí, že unikli smrti. Tenhle problém nedokázala jeho organizace nikdy uspokojivě vyřešit. Zemřít v akci je skutek vznešený a odvážný; být chycen policistou jako prachobyčejný zločinec je ponižující a zahanbující, a jeho lidé dávali přednost smrti i tehdy, když své poslání nesplnili. A věznice na Západě nejsou pro mnohé z jeho druhů zase nic tak hrozného. Jsou zavření, to je pravda, ale podává se tam aspoň pravidelně jídlo a západní země je nenutí porušovat zásady stravování.

Tyhle země jsou ve svém postoji ke svým nepřátelům tak slabé a hloupé - milosrdné k těm, kdo se jim žádným milosrdenstvím neodvděčí. Za to ale Muhammad nemůže.

*****

"NO HERGOT!" pronesl Jack; dnes se poprvé dostal k "černé" stránce podnikání Hendleyho společnosti. Jackovo školení ve světě vysokých financí probíhalo díky jeho vzdělání a výchově velmi rychle. Dědeček Muller ho během svých nečetných návštěv u jeho rodiny hodně naučil. On a Jackův otec byli vůči sobě zdvořilí, ale dědeček Joe zastával názor, že praví muži pracují ve finančnictví, ne ve špinavém světě politiky -třebaže musel samozřejmě přiznat, že zeť si ve Washingtonu vedl celkem dobře. Ale peníze, které si vydělal na Wall Street... jak někdo může od takové činnosti utéct? Tohle Muller pochopitelně nikdy před "malým" Jackem neřekl, ovšem, co si o tom myslí, bylo nabíledni. V každém případě by Jack mohl dostat své první zaměstnání u kterékoli finančnické firmy a pravděpodobně by se hodně rychle vypracoval výš. Teď však pro něj bylo důležité, že prošel finančním úsekem Univerzity a nyní se ocitl v Operačním oddělení - tak se vlastně nenazývalo, ale jeho pracovníci mu tak říkali. "To jsou tak dobří?"

"Co tam máte, Jacku?"

"Materiál zachycený od Národního bezpečnostního úřadu." Podal Tonymu Willsovi list papíru; Wills si text přečetl.

Sdělení obsahovalo identifikaci již známého společníka teroristů; zatím nebylo přesně známo, jakou funkci plní, byl pouze identifikován, a to na základě analýzy hlasu.

"To je z digitálních telefonů: ty generují velmi čistý signál, identifikace podle analýzy hlasu je pro počítač snadná. Jak vidím, toho druhého neidentifikovali." Wills Jackovi papír vrátil.

Obsah hovoru byl natolik bezvýznamný, že se člověk mohl divit, proč k němu vůbec došlo. Ale někteří lidé prostě rádi jen tak po telefonu klábosí. A přitom možná právě tihle mluvili v kódech, dohadovali se o biologické válce nebo domlouvali uložení bomb v Jeruzalémě. Možná. Spíš si jen krátili čas; takových hovorů je v Saúdské Arábii spousta. Na Jacka však hluboce zapůsobilo,

že hovor byl zachycen a vyslechnut v reálném čase.

"Přece víte, jak digitální telefony pracují, že? Vždycky vyšlou do místní buňky signál TADY JSEM, a každý přístroj má svůj vlastní, jedinečný kód pro příjem. Jak ten kód jednou identifikujeme, stačí už jen poslouchat, když telefon zazvoní nebo když volá jeho majitel. Podobně můžeme identifikovat číslo a přístroj volajícího. Těžké je především určit totožnost. Takže teď v jejich počítači přibyl další identifikovaný přístroj k monitorování."

"Kolik přístrojů monitorují?" zeptal se Jack.

"Něco přes sto tisíc, a to jen v jihozápadní Asii; skoro ze všech nic nekápne, za úvahu stojí tak jeden z deseti tisíc - ale někdy výsledek stojí za to," poučoval ho Wills.

"Takže když počítač má vytěžit nějaký ‚neutrální' hovor, odposlouchává jej, pátrá po 'horkých' slovech a zachycuje je?"

‚Jo, po horkých slovech a horkých jménech. Bohužel tam jsou hromady lidí jménem Muhammad, je to nejoblíbenější jméno na světě. Spousta dalších má tohle jméno ještě jako příjmení nebo jako přezdívku. Další problém je, že na trhu existuje záplava klonovaných telefonů; klonujou je v Evropě, hlavně v Londýně, tam má většina přístrojů mezinárodní software. Anebo má takový chlápek šest sedm telefonů, každý použije jednou a pak ho vyhodí. Nejsou to blbečci. Ale můžou to s tou sebedůvěrou přehnat. Někteří z nich nám toho nakonec povědí spoustu, a občas se nám to hodí. To všechno jde do toho velkého společného fasciklu Národní bezpečnostní úřad/CIA, a k tomu máme přes naše terminály přístup."

"A co je tenhle chlap zač?"

"Jmenuje se Uda bin Sálí. Pochází z bohaté rodiny, blízkých přátel krále. Otecko je hodně vysoce postavený saudský bankéř. Má jedenáct synů a devět dcer. Čtyři manželky, člověk s pozoruhodnou životní silou. Není to zřejmě špatný chlap, jen má trochu moc svérázný vztah ke svým dětem. Dává jim peníze, místo aby se jim věnoval, chová se jako nějaký nabob z Hollywoodu. Tenhleten Uda nalezl cestu k Alláhovi, pořádně ho to chytilo, když mu nechybělo moc do dvaceti let, a patří k nejkrajnější pravici ve wahhábovské odnoži sunnitského islámu. Nijak zvlášť nás nemiluje - totiž tenhle hoch, co ho sledujeme. Mohl by být branou k jejich bankovním transakcím. V CIA o něm mají složku i s fotografií; je mu asi sedmadvacet let, sto sedmdesát centimetrů vysoký, štíhlý, upravený krátký plnovous. Hodně létá do Londýna. Má v oblibě dámičky, co se dají koupit na hodinu. Zatím není ženatý. To je nezvyklé, ale pokud je gay, tak to dobře skrývá. Britové mu nastrčili do postele holky; ty hlásí, že je výkonný, tak, jak by odpovídalo jeho věku, a dost vynalézavý."

"To je mi ale práce pro zpravodajského důstojníka!" poznamenal Jack.

"Štětky si najímá spousta zpravodajských služeb," vysvětloval Wills. "Ty holky celkem ochotně vypovídají a za správný svazeček prachů udělají cokoli. Tenhle Uda má rád pikantní kuřátko s oblohou; já sám jsem to ještě nezkusil. Je to nějaká asijská specialita. Víte, jak si načíst jeho svazek?"

"To mi nikdo neukázal."

"Tak pojďte." Wills se patami odstrkal se svou otočnou židlí k počítači a předvedl mu to. "Tohle je hlavní rejstřík. Přístupové heslo máte JIHOZÁPAD 91."

Jack přičinlivě vyťukal heslo a svazek se zobrazil jako soubor v Acrobatu.

První fotografie pocházela pravděpodobně z pasu, po ní následovalo šest dalších, již méně úředních; Jack měl co dělat, aby se nezačervenal. Jak dospíval, viděl svou dávku fotografií v Playboyi, dokonce i když byl na katolických školách. Wills pokračoval v instruktáži.

"Z toho, jak to mužský se ženskými dělá, se o něm můžete hodně dozvědět. V Langley mají dokonce psychoanalytika, co tohleto analyzuje hodně do podrobností; pravděpodobně to tady bude jako příloha. Těm jeho analýzám tam říkají informace typu ‚pošuk a šukna'. Ten doktor se jmenuje Stefan Pizniak, je profesorem na lékařské fakultě na Harvardu. Jak si vzpomínám, říkal, že

tenhle mládenec je vzhledem ke svému věku, solventnosti a sociálnímu původu ve svých pudech normální. Jak uvidíte, hodně se ochomýtá kolem obchodních bankéřů v Londýně, jako nováček, co se učí. Jde o něm řeč, že je chytrý, přátelský, přístupný a hezký. V otázkách peněz zdrženlivý a opatrný. Nepije; takže je trochu nábožensky založený. Nedává to nijak okázale najevo a druhým o tom nekáže, ale v životě se řídí většinou zásad, které mu jeho náboženství určuje."

"A podle čeho jste si ho zařadili mezi lumpy?"

"Hodně se stýká s lidmi, které už známe. Nic nevíme o tom, v čí společnosti se pohybuje u nich doma; tam jsme na něj nikoho nenasadili. Neudělali to dokonce ani Britové, a ti mají na místě o moc víc prostředků. CIA jich moc nemá, a jeho status není nijak vysoký, takže jí nestojí za to, aby se na něj podívala důkladněji; aspoň si to myslí. Škoda. Jeho tatík údajně není špatný chlap, a až se dozví, že syn se doma stýká se závadnou společností, zlomí mu to srdce." Wills pronesl toto moudro, načež se odebral ke svému pracovnímu stolu.

Jack zkoumal obličej na monitoru. Jeho máma toho uměla hodně o lidech vyčíst už z jediného pohledu do jejich tváře, tuhle dovednost mu však nepředala. Jack měl potíže i jen s tím, aby se vyznal v děvčatech - jsem na tom ovšem stejně jako většina mužských na světě, utěšoval se. Dál se upřeně díval na tu tvář a pokoušel se číst myšlenky někoho, kdo je stovky a stovky kilometrů daleko, mluví jiným jazykem a vyznává jiné náboženství. Jaké asi myšlenky se honí za tím čelem? Jack věděl, že otec má Saúdy rád; zvlášť se sblížil s princem Alím bin Sultánem, vysokým vládním činitelem. Jack se s ním setkal také, ale jen zběžně; vybavoval si pouze plnovous a smysl pro humor. Jedna z věcí, v něž Jack starší hluboce věřil, byla, že lidé jsou v podstatě stejní, a tento názor přenesl i na syna. To však rovněž znamenalo, že tak jako existují zlí lidé v Americe, existují takoví i jinde na světě; o této smutné skutečnosti se jeho země nedávno přesvědčila, a byla to tvrdá lekce. Nynější prezident si však bohužel ještě zcela neujasnil, co s tím dělat.

Jack dál pročítal svazek. Takže takhle to tady v Univerzitě začíná. Pracuju na případu - vlastně snažím se pracovat na čemsi jako případ, opravil se. Uda bin Sálí se vypracovává na mezinárodního bankéře; jistě, uvádí do koloběhu peníze. Peníze svého otce? uvažoval Jack. Pokud ano, pak je ten otec hodně bohatý prevít. Transakce probíhají u všech velkých londýnských bank - Londýn je stále ještě středem světového bankovnictví. Jacka by nikdy nenapadlo, že Národní bezpečnostní úřad nějak dokáže takovou věc rozlousknout.

Sto milionů tu, sto milionů tam, a pěkně brzy z toho jsou pořádné peníze. Sálí jede v oboru uchovávání obchodního kapitálu, což znamená, že svěřené peníze nerozmnožuje, spíš dbá na to, aby zámek na pokladnici byl opravdu pevný. Je tu jedenasedmdesát pomocných účtů, z nichž třiašedesát, jak se zdá, je identifikovaných - banka, číslo i heslo. Děvčata? Politika? Sport? Správa financí? Auta? Nafta? O čem se bohatá saudská princátka baví? Zde zůstala v záznamech velká nevyplněná mezera. Proč Britové nezařídili odposlech? Výslechy jeho holek toho moc nepřinesly, jen to, že je obzvlášť štědrý k těm, které mu v jeho domě na Berkeley Square - Jack si připomněl, že to je honosná část města - poskytly hodně potěšení. Většinou jezdí taxíkem; přitom má auto, černý kabriolet Aston Martin, ale podle toho, co sdělují Britové, toho s ním moc nenajezdí. Šoféra nemá. Často navštěvuje Saúdské velvyslanectví. Vcelku hodně informací, které toho však moc neříkají. Takhle se o tom Jack vyjádřil před Tonym Willsem.

"Jo, to vím, ale jestli se ukáže, že je nafoukaný, můžete si být jistý, že tady na těch stránkách jsou dvě či tři věci, co vás měly praštit do očí. To je v téhle zatracené záležitosti problém. A nezapomeňte - tohle jsou materiály, které už prošly úpravami; nějaký pilný pracant musel posbírat údaje přímo z terénu a prosít je, až z toho vzniklo tohleto. Jaké významné skutečnosti se tak cestou ztratily? To se absolutně nedá říct, hochu. Absolutně ne."

Tohle dělával táta, připomněl si Jack. Pokoušel se najít perlu v kupě hnoje. Jack se nadál, že to bude snazší; no nic, musí zjistit přesuny peněz, které se dají jen těžko vysvětlit. Tohle je ta nejprotivnější práce - a on ani nemůže požádat otce o radu; táta by nejspíš vyletěl z kůže, kdyby se dozvěděl, že tu syn pracuje. Ani máma by z toho neměla nijak velkou radost.

A proč by na tom mělo vůbec záležet? Cožpak už není velký, nemůže si se svým životem dělat, co chce? Tak docela ne; rodiče mají nad člověkem moc, která nikdy nevymizí. Vždycky se snažil dělat jim radost, ukázat, že ho dobře vychovali, že jedná správně. Nebo něco v tom smyslu. Otec měl štěstí, nikdo se nikdy nedozvěděl úplně o všem, co musel dělat. Jestlipak by se všem těm lidem okolo něj zamlouvaly věci, co nevyšly najevo?

Ne. Rozzlobilo - rozzuřilo - by je, kdyby věděli, čím vším musel v životě projít. A úplně by stačilo už jen to, o čem syn ví. V Jackově paměti bylo hodně prázdných míst, období, kdy otec nebyl doma a máma nevysvětlila proč... takže nyní je Jack zde, a jestli nedělá totéž, pak tedy zatraceně jistě míří stejným směrem... Táta vždycky říkal, že svět je místo plné bláznovství, a najednou už i on přemítá, jak moc bláznovství může v tom světě asi tak být.

07 KAPITOLA - PŘEMÍSTĚNÍ

ZAČALO TO V LIBANONU letem na Kypr. Odtud aerolinkou KLM na letiště Schipol v Nizozemsku a dál do Paříže. Ve Francii těch šestnáct mužů přenocovalo v osmi různých hotelích; vyčlenili si čas na procházku a při ní se procvičovali v angličtině - nemělo nijak zvláštní smysl mít je k tomu, aby se učili francouzsky - a zápolili s omezeností místního obyvatelstva; přece jen se mohlo chovat vstřícněji. Příznivým zjištěním, jak jim alespoň připadalo, bylo, že jisté francouzské občanky se mohly přetrhnout, jen aby s nimi mluvily slušnou angličtinou, a ty byly skutečně velmi vstřícné. Za taxu.

Všichni vypadali z velké části zcela obyčejně: blížila se jim třicítka, byli hladce oholení, průměrného vzrůstu i vzhledu, avšak oblečení lépe, než byl průměr. Nejistotu skrývali dobře, třebaže se tu a tam neubránili kradmým pohledům na policisty; byli si vědomi, že na sebe nesmějí upoutat pozornost nikoho v policejní uniformě. Francouzská policie si vydobyla pověst svou důkladností, a ta u těchto návštěvníků nevyvolávala kladnou odezvu. V dané chvíli cestovali s katarskými pasy, celkem bezpečnými, ale před cíleně zaměřeným vyšetřováním by neobstál ani pas vydaný samotným francouzským ministrem zahraničí, takže se drželi při zdi. Všem se dostalo poučení, že se nemají příliš nápadně rozhlížet, mají být zdvořilí a snažit se usmívat na každého, s kým budou mít co do činění. Měli štěstí, že ve Francii probíhala turistická sezóna a Paříž byla přecpaná jim podobnými. Mnozí z těchto návštěvníků mluvili francouzsky jen málo, k pohrdavému pobavení Pařížanů, jimž ovšem tento nedostatek nijak nebránil brát od nich peníze.

*****

SNÍDANĚ NÁSLEDUJÍCÍHO dne neskončila žádným dalším ohromujícím odhalením a právě tak tomu bylo s obědem. Bratři Carusově poslouchali výklady Peta Alexandera a dělali vše pro to, aby na ně nepřišla dřímota, protože jim ty lekce připadaly hodně polopatické.

"Nuda, co?" podotkl Pete u oběda.

"Nic, co by pohnulo zemí," odtušil po několika okamžicích Brian.

"V cizím městě, někde na ulici nebo na tržišti, se vám to bude jevit trochu jinak, až budete po svém subjektu pátrat v tisícihlavém davu. Důležité bude zůstat neviditelný. Na tom zapracujeme dneska odpoledne. Vy s tím máte nějaké zkušenosti, Dominiku?"

"Nijak zvláštní, jen to základní. Nedívat se na subjekt přímo. Používat oboustranné součásti oděvu. Měnit kravaty, když jste někde, kde se vyžadují. A závisíte na dalších, kteří vás při sledování vystřídají. My ale nebudeme mít při diskrétním sledování k dispozici lidi tak, jak je máme u FBI, co?"

"Ani náhodou. Takže - budete si udržovat odstup do té doby, než nadejde čas začít. Potom na věc půjdete co nejrychleji, jak dovolí okolnosti -"

"A chlapa odkráglujeme?" vpadl mu do řeči Brian.

"Pořád ještě vám to leží v hlavě?"

"Ještě z toho nejsem venku, Pete. Řekněme to tak, že mám své obavy a výhrady, a u toho zatím zůstaňme."

Alexander přikývl. "No dobrá. Dáváme přednost lidem, kteří přemýšlejí, a jsme si vědomi, že přemýšlení někdy vyústí v leccos, co není příjemné."

"Asi to tak budete muset brát. Co když se nakonec ukáže, že ten, co ho máme odstranit, je v pořádku?" zeptal se mariňák.

"Tak vycouváte a ohlásíte to. Je teoreticky možné, že v přidělení úkolu dojde k chybě, ale kam až mi paměť sahá, nic takového se ještě nikdy nestalo."

"Nikdy?"

"Nikdy, ani jednou," ujistil ho Alexander.

"Dokonalé záznamy bez chyb, to mi moc nesedí."

"Snažíme se dávat si pozor."

"A jaká jsou pravidla? Nojo, možná mě 'nemusí zajímat' - teď -, kdo nás pošle někoho zabít, ale bylo by fajn vědět, podle jakých měřítek se sepisuje rozsudek smrti nad nějakým ksindlem; co vy na to?"

"Ten ksindl bude někdo, kdo přímo či nepřímo zavinil smrt amerických občanů nebo se přímo či nepřímo podílí na plánech něco takového udělat v budoucnosti. Nejdeme po lidech, co moc nahlas zpívají v kostele nebo pozdě vrátili knihy do knihovny."

"Mluvíme o teroristech, je to tak?"

‚Je," odtušil Pete stručně.

"Proč je prostě nezatkneme?" zeptal se Brian.

"Jako jste to udělal v Afghánistánu?"

"To bylo něco jiného," namítl Brian.

"V čem?"

"Tak za prvé: bojovali jsme v uniformě, operovali v poli podle rozkazů pravomocně ustavené velitelské instituce."

"Nějakou vlastní iniciativu jste snad uplatnil, ne?"

"Důstojníci jsou od toho, aby používali mozek. Obecné rozkazy k úkolu mi ale přišly shora, po velitelské linii."

"A vy k nim nemáte výhrady?"

"Ne; pokud to není nějaká šílenost, tak tu nejste od toho, abyste se k nim vyslovoval."

"A co případ, kdy naopak neděl at nic je šílenost?" opáčil Pete. "Co když máte možnost zakročit proti lidem, kteří plánují něco hodně ničivého?"

"Od toho jsou CIA a FBI."

"Ale když tu práci z toho či onoho důvodu nemůžou udělat - tak co? To prostě lumpy necháte v těch plánech pokračovat a vyřídíte si to s nimi až potom? To může přijít draho," odporoval Alexander. "Naší prací je udělat, co je nutné, tam, kde se úkol nedá splnit běžnými metodami."

"Jak často se tohle stává?" zeptal se Dominic ve snaze bratra hájit.

"Zlepšuje se to."

"Kolik máte za sebou zásahů?" vyptával se Brian dál.

"To nemusíte vědět."

"Hm, tak tohle moc rád slyším," poznamenal s úsměvem Dominic.

"Trpělivost, hoši. Ještě nepatříte do klubu," odtušil Pete v naději, že oba mají tolik rozumu, aby v tomto stadiu nevznášeli námitky.

"Dobrá, Pete," navázal Brian po chvilce. "S bratrem jsme dali slovo, že co se tady dozvíme, tady taky zůstane. Prima. Jde jen o to, že chladnokrevné

vraždění lidí není zrovna to, k čemu nás připravovali, víte?"

"Taky se od vás nečeká, že z toho budete mít nějaké uspokojení. Tam v Afghánistánu - zastřelil jste někoho, kdo se zrovna díval jinam?"

"Dva," přiznal Brian. "Heleďte, bojiště není olympijskej stadion!" pokoušel se o chabou obranu.

"A zbytek světa taky ne, Aldo." Výraz v mariňákově tváři říkal Tos mě dostal. "Svět je nedokonalý, mládenci. Jestli ho chcete udělat dokonalým, prosím, jen do toho, ale takové pokusy už tu byly. Já bych spíš byl pro něco jistějšího a s předvídatelnějším výsledkem. Představte si, že by se kolem roku 1934 někdo postaral o Hitlera nebo ve Švýcarsku v roce 1915 o Lenina. Svět by byl býval lepší, ne? Anebo špatný, jen jiným způsobem. Ale s tímhle my nemáme nic společného; do politických vražd se nezaplétáme. Jdeme po těch malých žralocích, co zabíjejí nevinné lidi, a jdeme po nich způsobem, který nemůžeme použít za běžných okolností, tam, kde běžné způsoby nikam nevedou. Není to ten nejlepší postup, já vím. Všichni to víme. Ale existuje, a my zkusíme, jestli funguje. Nemůže být o moc horší než to, co už máme, ne?"

Po celou dobu, co Pete hovořil, Dominic nespustil z jeho obličeje oči; Pete jim právě vyzradil něco, co možná neměl vůbec v úmyslu jim vyzradit. Univerzita ještě žádné zabijáky nemá. Oni budou první. Musí do nich dvou vkládat hodně moc nadějí. To znamená velkou zodpovědnost. Ale všechno dohromady do sebe zapadá. Bylo jasné, že Alexander je nepoučuje na základě své vlastní zkušenosti z reálného světa. Jako důstojník pro výcvik je vhodný ten, kdo sám má za sebou to, co učí; proto většina instruktorů na Akademii FBI jsou zkušení agenti z terénu. Dovedou člověku říct, jaké to doopravdy je, Pete jim může jen říct, co je třeba udělat. Proč ale vybrali právě jeho a Alda?

"Chápu, jak to myslíte, Pete," řekl. "Ještě od toho nejdu."

"Já taky ne," přidal se Brian. "Chci jen znát pravidla, abych věděl co a jak."

Pete jim neprozradil, že pravidla si budou určovat sami a za pochodu. Na to stejně už brzy přijdou.

*****

LETIŠTĚ JSOU na celém světě jedno jako druhé. Instrukce zněly, že mají dodržovat zásady zdvořilosti, nechali si tedy zkontrolovat zavazadla, čekali ve správných halách, kouřili na vyhrazených místech a četli knihy zakoupené v kioscích na letišti. Nebo četbu předstírali. Ne všichni měli jazykové znalosti takové, jaké by si byli přáli. Když letadlo vystoupilo do cestovní výšky, jedli to, co letecká společnost poskytla, a většina z nich si za letu zdřímla. Téměř všichni seděli v zadních řadách sedadel ve svém oddělení, občas měnili polohu, aby se jim sedělo pohodlněji, a říkali si, se kterými z těch, kdo sedí na sedadlech vedle nich, se za pár dní nebo týdnů znovu setkají, až budou vypracovány podrobnosti. Všichni doufali, že se brzy odeberou k Alláhovi, od něhož se jim dostane hojné odměny za to, že bojovali za Svatou věc. Ty, kdo byli víc rozumově založení, napadlo, že ani sám prorok Mohamed, budiž

Jeho jméno pochváleno, nemohl zúplna vylíčit, jak ráj vlastně vypadá. Býval by to musel objasňovat lidem, kteří neměli ani tušení o tryskových letadlech, automobilech a počítačích. Jak tedy ráj vypadá doopravdy? Musí být tak obdivuhodný, až se vymyká popisu, ale i tak toto tajemství teprve čeká na odhalení. Ta úvaha byla do jisté míry vzrušující, jakési očekávání, příliš mlhavé a prchavé, než aby se o něm dalo hovořit s ostatními. Tajemství, avšak nezměrně žádoucí. A jestli se k Alláhovi mají odebrat i ostatní, nu, stojí tak psáno ve Velké knize osudu. Nyní zatím všichni podřimovali, spali spánkem spravedlivých, spánkem teprve budoucích Svatých mučedníků. Mléko, strdí a panny.

*****

JACK ZJISTIL, že Sálího obklopuje jakési tajemství. Spis, který o něm měla CIA, v sekci ‚pošukové a šukny' dokonce uváděl délku jeho penisu. Britské kurvy prohlašovaly, že jeho velikost je úplně a obyčejně průměrná, ale v akci že je nezvykle zdatný - a Sálí sám že je hodně štědrý, což se zamlouvalo jejich obchodnickému cítění. Na rozdíl od ostatních mužů však o sobě moc nemluvil, hovořil hlavně o dešti a vlhkém chladu Londýna a pronášel uznalé lichotky na adresu té které ze svých momentálních společnic, což se zase zamlouvalo jejich marnivosti. Příležitostný dárek, pěkná kabelka - ve většině případů od Louise Vuittona -, se moc zamlouval jeho "pravidelným" návštěvnicím, z nichž dvě chodily vypovídat do Thames House, nového sídla Britské tajné služby a Bezpečnostní služby. Jackovi vrtalo hlavou, jestli jim za poskytované služby platí jak Sálí, tak vláda Jejího Veličenstva. Pro zúčastněná děvčata je to dobrý kšeft, tím si byl jistý, třebaže Thames House asi nebude rozdávat střevíce a kabelky.

"Tony?"

"Jo, copak, Jacku?" ozval se Wills a zvedl oči od práce.

"Jak můžeme vědět, že tenhle Sálí je darebák?"

"To s jistotou nevíme. A nebudeme, dokud něco doopravdy neprovede nebo dokud nezachytíme nějaký hovor mezi ním a někým, kdo se nám nelíbí."

"Takže já toho ptáčka jen prověřuju."

"Tak, správně. A toho prověřování vás čeká ještě hodně. Už jste si o něm udělal nějakou představu?"

"Pěknej vošoust."

"Být bohatý a svobodný, to se těžko nese, jestli jste si ještě nevšiml, synku."

Jack zamrkal; no, asi si o to říkal. "Nojo, ale ať se propadnu, jestli za to budu platit. A on platí hodně."

"No, a co dalšího máte?"

"Zatraceně málo toho namluví."

"A co z toho vyvozujete?"

Ryan se opřel ve své otáčecí židli a zamyslel se. On sám toho svým přítelkyním taky moc nenapovídá, přinejmenším tedy ne o své nové práci. Jak člověk pronese slova "finanční management", u většiny žen obvykle poněkud poleví smysl pro sebeobranu. Znamená Sálího nemluvnost vůbec něco? Možná prostě není hovorný. Třeba je natolik sebevědomý, že necítí potřebu zapůsobit na ty své dámy ničím jiným než hotovostí - vždycky jim dával hotové peníze, nikdy žádné kreditky. A proč? Aby se něco nedozvěděla rodina? Nu, Jack mámě a tátovi také nevypráví o svém milostném životě. Vlastně jen zřídkakdy přivedl některou svou přítelkyni domů; máti jako kdyby ty dívky něčím odstrašovala. Táta kupodivu ne. MUDr. Ryanová působila na jiné ženy dojmem jakési vnitřní síly, a i když většině mladých žen ta síla připadala obdivuhodná, mnohé naopak málem děsila. Otec všechnu takovouhle vnitřní sílu odsunul kamsi do pozadí a hostům se jevil jako roztomilý, distingovaný šedovlasý medvídek na hraní. Nejradši ze všeho si na trávníku, odkud bylo vidět na zátoku Chesapeake, se synem házel baseballovým míčkem; možná se tak vracel do dob, kdy byl svět jednodušší. Měl na to Kylea; nejmenší Ryan chodil teprve do základní školy, prožíval období, kdy se potají vyptával na Santa Clause, ale jen když u toho nebyli táta nebo máma. Ve třídě zřejmě byl kluk, který chtěl, aby každý věděl to, co ví on - v každé třídě někdo takový je -, a Katie v té době už leccos pochytila; pořád ještě si ráda hrála s barbínami, ale věděla, že je máma a táta kupují v hračkářství "Hračky jN od nás" a na Štědrý večer shánějí dohromady všechno, co přijde pod stromeček. Tuhle práci měl otec doopravdy rád, třebaže měl kolem toho plno řečí. Když člověk už přestane věřit na Santa Clause, celý ten zatracený svět začne sklouzávat kamsi dolů...

"Vyvozuju z toho, že není hovorný. Nic moc jiného mi to neříká," odtušil Jack po krátké úvaze. "My tu ale neděláme z domněnek fakta, že ne?"

"To ne. Plno lidí to dělá, ale my ne. Všechny průsery jsou jedině plodem předem hotových předpokladů. Ten doktor v Langley se specializuje na dalekosáhlé závěry. Je dobrý, ale člověk se musí naučit rozlišovat mezi spekulací a fakty. Tak mi teda něco o panu Sálím povězte," přikázal Wills.

"Rád šuká, moc nemluví. S rodinnými penězi hraje hodně zdrženlivě."

"A něco, co by naznačovalo, že je to lump...?"

"Nic, ale stojí za to ho sledovat kvůli jeho náboženskému - no, extremismus není ten pravý výraz. Něco tu chybí. Není žádný obtížný, hlučný otrapa, nepředvádí se, tak jak to v jeho věku boháči obvykle dělají. Kdo ten spis o něm založil?"

"Britové. Jednoho z jejich starších analytiků něco na tom chlapovi ťuklo a začal se o něj zajímat. Pak se na to podívali v Langley a založili si svůj vlastní spis. Potom zachytili jeho hovor s chlápkem, kterého mají v registru taky; ten hovor se netýkal ničeho významného, nicméně byl tu," vysvětloval Wills. "A víte - spis se založí o moc snáz, než uzavře. Jeho mobil má v počítači Národní bezpečnostní úřad, takže má o tom pánovi hlášku pokaždé, když telefonuje. Já si ten spis pročetl taky. Řekl bych, že stojí za to mít ho v patrnosti - ale nejsem si úplně jistý proč. V naší práci se naučíte věřit svým instinktům, Jacku. Takže vás jmenuju dvorním expertem na toho mládence."

"A budu sledovat, co podniká se svými penězi...?"

"Tak, správně. Podívejte - na financování party teroristů toho zase není třeba nijak moc, aspoň jak to počítá on; milion babek za rok je pro ty lidi spousta peněz. Žijou z ruky do huby a výdaje na jejich vydržování nejsou vysoké. Takže se dívejte na rozpětí. Je docela dobře možné, že všechno, co podnikne, se pokusí skrýt do velkých transakcí."

"Já ale nejsem účetní," upozornil Willse Jack. Jeho otec dostal osvědčení autorizovaného účetního revizora už dávno a nikdy je nevyužil, ani když dělal daňové přiznání; na to měl poradce.

"Počty umíte?"

"No, to jo."

"Tak si vyhrňte rukávy, zapojte svůj nos a dejte se do toho."

No to je teda vynikající, pomyslel si John Patrick Ryan Jr. Potom si připomněl, že výzvědné operace nejsou, jako že odbouchnete lumpa a přefiknete Ursulu Andersovou, načež bondovka skončí a běží titulky. Něco takového se děje jenom ve filmu. A tohle je skutečný svět se vším všudy.

*****

"TO MÁ NÁŠ PŘÍTEL tolik naspěch?" zeptal se značně překvapeně Ernesto.

"Vypadá to tak. Norteamericanos na ně v poslední době hodně tlačí. Řekl bych, že tihle chtějí svým nepřátelům připomenout, že pořád ještě mají zuby. Asi je to pro ně věc cti," uvažoval Pablo; jeho přítel tomu jistě porozumí.

"Tak co uděláme teď?"

"Až se usadí v Ciudad de Mexico, zařídíme převoz do Ameriky a nejspíš i obstaráme zbraně."

"Mohly by nastat nějaké komplikace?"

"Jestli norteamericanos pronikli do našich organizací, nějaké varování možná dostali, a mohlo by se už taky něco šeptat o naší účasti. Ale to jsme vzali v úvahu."

Ano, vzali, jenže se o tom mluvilo jen krátce a pěkně s odstupem, uvažoval Ernesto. Teď, když už je akce na spadnutí, je čas na další úvahy. Ale od úmluvy odstoupit nemůže, ta je rovněž věcí cti a součástí jeho podnikání: chystají se začít s dodávkami kokainu do zemí Evropské unie. Ty slibují být opravdu velkým odbytištěm.

"Kolik jich přijde?"

"Prý čtrnáct. Nemají žádné zbraně."

"Jaké budou potřebovat, co myslíš?"

"Měly by samozřejmě stačit lehké automatické a k tomu pistole," odtušil Pablo. "V Mexiku máme dodavatele a ten to zařídí za necelých deset tisíc dolarů. A za dalších deset můžeme ty zbraně nechat dopravit do Ameriky, kde si je adresáti převezmou, aby během přepravy nedošlo ke komplikacím."

"Bueno, zařiď to. Do Mexika poletíš ty sám?"

Pablo přikývl. "Zítra ráno, zkoordinuju to tam s nimi i s coyotes."

"Buď opatrný," varoval ho důrazně Ernesto. Jeho doporučení měla vždy sílu výbušniny; Pablo měl ve zvyku dost riskovat, ale jeho služby byly pro Kartel velmi cenné. Těžko by se za něj hledala náhrada.

"Samozřejmě, jefe. Musím si vyhodnotit, jak jsou ti lidé spolehliví, jestli nám mají být v Evropě něco platní."

"Ano, to je pravda," souhlasil Ernesto; k celé věci se stavěl obezřetně. Jako při všech obchodech se ve chvíli, kdy nastal čas k akci, vynořovaly dodatečné varovné úvahy. Ale on není žádná stará bába; nikdy se nebál jednat rozhodně.

*****

AIRBUS POJÍŽDĚL k příletové hale a zastavil. Nejdřív vystoupili cestující první třídy. Skupina, vedena barevnými šipkami namalovanými na podlaze, pokračovala k celnímu odbavení a k imigrační kontrole. Tam všichni ujistili uniformované úředníky, že nemají nic k proclení, do pasů dostali patřičná razítka a šli si vyzvednout zavazadla.

Vůdce, původem ze Saúdské Arábie, se jmenoval Mustafa. Byl hladce oholen, což mu bylo proti mysli, třebaže tak bylo vidět pleť, která, jak se zdálo, se líbila ženám. On a jeho kolega jménem Abdulláh si společně vyzvedli brašny a vyšli ven, kde na ně měl čekat odvoz. Tohle bude první zkouška jejich nově nalezených přátel ze západní polokoule. Ano, tamhle kdosi drží nad hlavou lepenkovou tabulku s nápisem "MIGUEL"; to bylo Mustafovo krycí jméno pro tuto akci. Přistoupil k tomu člověku a potřásl si s ním rukou. Muž nic neřekl, jen jim gestem naznačil, že ho mají následovat. Venku čekala malá hnědá dodávka plymouth. Brašny uložili dozadu a sami se usadili na prostřední sedadlo. V Ciudad de Mexico bylo teplo; tak páchnoucí vzduch, jaký byl zde, ještě nikdy nedýchali. Den měl být slunný, ale vše halil šedý opar prostírající se nad městem; znečištěný vzduch, pomyslel si Mustafa. Řidič je vezl k jejich hotelu; stále mlčel, a to na ně zapůsobilo kladně. Když není co říkat, pak tedy má člověk být zticha.

Hotel byl dobrý, podle očekávání. Mustafa se zapsal, použil falešnou kartu Visa, předem poslanou faxem, a za pět minut byl on i jeho přítel v prostorném pokoji v pátém poschodí. Než promluvili, pokoj prohlédli, jestli neobjeví nějaké odposlouchávací zařízení.

"Už jsem si myslel, že ten prokletý let nikdy neskončí," prohlásil mrzutě Abdulláh a nahlédl do minibaru, není-li tam balená voda; před odletem dostali varování, aby tu, co teče z kohoutku, nepili.

"Máš pravdu. Jak se ti spalo?"

"Nijak dobře. Měl jsem za to, že na alkoholu je dobrá jedna věc - že člověka uspí do bezvědomí."

"Jen někoho; každého ne," odtušil Mustafa. "Na to jsou jiné drogy."

"Ty Bůh přísně odsuzuje," podotkl Abdulláh. "Pokud je nepředepíše lékař."

"Teď máme přátele, kteří takhle neuvažují."

"Nevěřící." Abdulláh si při tom slově málem odplivl.

"Nepřítel našeho nepřítele je náš přítel."

Abdulláh odšrouboval víčko láhve s vodou Evian. "Tak to není; důvěřovat můžeš jen opravdovému příteli. Můžeme důvěřovat těmhletěm?

"Jen do té míry, do jaké musíme," prohlásil Mustafa. Instrukce pro akci Muhammad připravil velmi pečlivě. Tihleti noví spojenci budou pomáhat proto, že jim to tak v dané chvíli vyhovuje, neboť také touží uškodit Velkému

satanovi. To prozatím stačí. Jednoho dne budou z těchto spojenců nepřátelé, a oni se s nimi budou muset vypořádat. Avšak ten den ještě nenadešel. Potlačil zívnutí. Je čas si odpočinout. Zítřek bude rušný.

*****

JACK BYDLEL v Baltimoru; činžovní dům, v němž měl koupený byt, stál pár bloků od Orioles Parku v Camden Yards, kam měl sezonní lístky; dnes večer tam však byla tma, protože Orioles hráli v Torontu. Nebyl dobrý kuchař, najedl se tedy jako obyčejně venku, tentokrát sám; nedal si žádné rande, což nebylo tak neobvyklé, jak by si možná přál. Když dojedl, vrátil se do bytu a zapnul televizi, potom si to však rozmyslel, sedl si k počítači a podíval se, jestli přišla nějaká elektronická pošta. Pak surfovat po internetu. A v té chvíli mu vytanula v mysli úvaha, která ho zaujala: Sálí také bydlí sám, a třebaže mu často dělají společnost kurvy, neděje se tak každou noc. Co v takové době dělá? Sedí u počítače? To dělá spousta lidí. Napíchli se Britové na jeho telefon? Určitě. Ale ve svazku o Sálím není žádná elektronická pošta... proč? Tak tohleto si zaslouží důkladně se na věc podívat.

*****

"O ČEM DUMÁŠ, Aldo?" zeptal se Dominic bratra. Na kanálu ESPN běžel baseballový zápas, Mariners hráli proti Yankees, a Mariners se momentálně moc nedařilo.

"Tak nějak se mi nezamlouvá myšlenka, že bych někde na ulici zastřelil nějakého chudáka, brácho."

"A co když budeš vědět, že je to lump?"

"A co když odkrouhnu někoho nepravého akorát proto, že jede ve stejném autě a má stejný knírek? Co když po něm zůstane manželka a děti? Pak budu prachsprostej vrah - a navíc ještě nájemnej vrah. Tohle nás na Základní škole neučili, co?"

"Ale když budeš vědět, že to je lump, co potom?"

"Hele, Enzo, k tomuhle nás taky nevycvičili!"

"To vím, ale tohleto je jiná situace. Když budu vědět, že ten ksindl je terorista, že ho ale nemůžeme zatknout a že má nějaké další plány, pak bych to nejspíš svedl."

"V těch afghánských horách se naši rozvědčíci občas chovali bez příkras, člověče. Jo, naučil jsem se riskovat, že mi ustřelí palici, ale byla to moje palice, ne nějakýho ubohýho mamlasa."

"A tamti, cos je honil v Afghánistánu, koho zabíjeli oni?"

"Koukni, ti patřili k organizaci, co válčí proti Spojeným státům. A asi to nebyli žádní svatoušci. Jenže já žádné přímé důkazy o zabíjení neviděl."

"A kdyby ano?" dotíral Dominic.

"Jenže já je neviděl."

"Tak tos měl štěstí," odtušil Enzo při vzpomínce na holčičku s hrdlem prořízntým od ucha k uchu. Existovalo úsloví, že obtížné případy vedou ke špatnému zákonu, jenže knihy nemohou předvídat všechno, co lidé udělají. Leccos, co je psáno černé na bílém, není někdy dost černé, aby zachytilo to, co se děje v reálném světě. On však byl vždy založený víc emocionálně než bratr; ten si uchovával mnohem chladnější hlavu, jako Fonzie v Happy Days. Dvojčata - to ano, ale přece jen pouze dva bratří. Dominic byl víc po otci, pravý Ital plný vášní, Brian se vyvedl spíš po matce, jež byla chladnější povahy díky podnebí na severu země. Nezúčastněnému člověku by ty rozdíly možná připadaly víc než nevýznamné, ale dvojčatům často zavdávaly příčinu k různým šťouchancům a žertům. "Když takový důkaz vidíš, Briane, když ho máš přímo před sebou, zacloumá to s tebou, člověče. Rozpálí tě to do běla."

"Tak podívej - já byl v akci, úkol jsem splnil a tím to končí, jo? Sám jsem

odprásknul pět lidí, to ale byla práce, nic osobního. Pokoušeli se nás dostat ze zálohy, ale špatně si přečetli návod a já, jak mě to učili, využil palby a manévrování, přehrál je a bylo po nich. Nemůžu za to, že byli blbí. Mohli se vzdát, ale radši to chtěli vyřídit zbraněma. To sáhli vedle, ale ‚člověk má udělat to, co považuje za nejlepší'." Brianovým oblíbeným filmem byl odedávna Hondo s Johnem Waynem.

"Aldo, já přece neříkám, že jsi posera."

"Já vím, co říkáš, ale nechci být jako tamti, jo?"

"O tohle tady nejde, brácho; já mám taky pochybnosti, ale neuteču, počkám, co se z toho vyklube. Pořád jim tady můžeme dát sbohem, kdykoli budeme chtít."

"To doufám."

Pak legendární Derek Jeter udělal dvojaut. Nadhazovači si nejspíš mysleli o něm, že je terorista, co?

*****

NA OPAČNÉ STRANĚ budovy Pete Alexander mluvil zabezpečeným telefonem s Columbií ve státě Maryland.

"Tak jak si vedou?" zeptal se Sam Granger.

Pete upil ze sklenice trochu sherry. "Jsou dobří. Oba mají své pochybnosti. Mariňák o tom mluví otevřeně, ten od FBI k tomu mlčí, ale pomalu se to s nimi rozjíždí."

"Půjde to nějak moc ztuha?"

"Těžko říct. Podívejte, Same, vždycky jsme věděli, že s výcvikem to nepůjde jen tak. Jenom málo Američanů má chuť stát se profesionálními zabijáky - aspoň teda ne ti, které k tomuhle potřebujeme."

"U CIA byl chlápek, co by se býval hodil -"

"Jenže ten je už moc starý, sakra, to přece víte," opáčil okamžitě Alexander. "A kromě toho má svou práci tam za louží, ve Walesu; zdá se, že je docela spokojený a už to tam doklepe do konce."

"Kdyby-"

"Kdyby byly v prdeli ryby, nebyly by v rybníce," odrazil ho Pete. "Výběr kandidátů je vaše práce, vycvičit je zase moje. Těmhle dvěma to myslí a mají potřebné dovednosti. Věci nám komplikuje jejich povaha. Na tom pracuju. Mějte trpělivost."

"V biografu to vypadá lehčí."

"Ve filmu je každý jen krůček od toho, aby se z nej stal psychopat. Chceme snad mít na výplatní listině někoho takového?"

"To asi ne." Psychopatů se dá najít spousta, každé větší policejní oddělení o několika ví. A ti zabijí za trochu peněz nebo drog. Potíž s těmito lidmi je, že se dají jen těžko přimět, aby plnili rozkazy, a nemyslí jim to nijak dobře. Na rozdíl od toho, co člověk vidí ve filmech. Kde je ta malá Nikita, když ji člověk opravdu potřebuje?

"Takže máme co do činění s dobrými, spolehlivými lidmi, kteří mají v hlavě mozek. Takoví přemýšlejí, a ne vždycky tak, že víme, k čemu dojdou, že? Chlápek, co má svědomí, je prima, ale každou chvíli začne dumat, jestli dělá správnou věc. Proč jste musel poslat zrovna dva katolíky? Problémy by byly i se Židy, a ti se s pocitem viny už rodí - ale katolíci se to všechno naučí ve škole."

"Děkuji vám, Vaše svatosti," odtušil bez hnutí brvou Granger.

"Same, když jsme do toho šli, věděli jsme, že to nebude nic lehkého. Prokrista, strčil jste mi sem mariňáka a agenta FBI; proč ne rovnou párek skautů?"

"No dobrá, Pete. Je to vaše práce. Máte nějakou představu, jak se záležitost bude vyvíjet časově? Dost se toho na nás hrne," dodal Granger.

"Snad měsíc, a uvidíme, jestli budou s námi hrát nebo ne. Musí se jednou dozvědět ‚proč' a ne jen ‚koho'; to jsem vám ale říkal vždycky."

"Pravda," přiznal Granger. Ve filmu to je opravdu snazší, ne? Stačí jen nalistovat si ve Žlutých stránkách oddíl "Vrazi jsme my". Zprvu uvažovali o tom, že najmou bývalé důstojníky KGB; všichni mají odborný výcvik a všichni potřebují peníze - současná taxa činí necelých pětadvacet tisíc dolarů za jedno zabití, vcelku pakatel -, ale ti by to nejspíš hlásili do moskevského centra v naději, že je tam přijmou zpátky, a o Univerzitě by se pak vědělo v "černé" komunitě po celém světě. A to tady nemůžou potřebovat.

"Co ty nové hračky?" zeptal se Pete. Dříve či později bude muset dvojčata naučit zacházet s novými nástroji k téhle práci.

"Prý dva týdny."

"Tak dlouho? Hergot, Same, navrhl jsem je už před devíti měsíci!"

"Pro něco takového si nemůžete zajít do místního autosalonu Western Auto. S výrobou se musí začít od píky; vždyť to znáte - vysoce kvalifikovaná obsluha strojů, práce v bůhvíjakém Vystrkově, lidi, co se zbytečně nevyptávají."

"Říkal jsem vám, ať na to vezmete lidi, co něco takového dělají pro vojenské letectvo; ti vždycky přijdou s různými chytrými udělátky." Jako třeba magnetofony, co se vejdou do zapalovače. Vida, tohle pravděpodobně opravdu nalezlo inspiraci ve filmu. Na skutečně dobré věci vláda téměř nikdy nemá na skladě ty správné lidi, a proto práci zadává civilním kontrahentům, takovým, kteří si vezmou peníze, práci udělají a drží jazyk za zuby, protože chtějí získat další podobné kontrakty.

"Na všem se pracuje, Pete. Dva týdny," zdůraznil Granger.

"Rozumím. A já do té doby připravím pěkně v tichosti všechno, co potřebuju. Při sledovačkách si vedou fajn. Hodně pomáhá, že vypadají tak obyčejně."

"Takže, vzato kolem a kolem, se to daří?" ujišťoval se Granger.

"Jo, až na tamto s tím svědomím."

"Prima. Průběžně mě informujte."

"Budu."

"Tak nashle."

Alexander položil sluchátko. Zatracený svědomí, říkal si. Bylo by fajn mít roboty, ale někdo by si mohl všimnout, jak si to robot Robby rázuje po ulici. A to taky nemůžou potřebovat. Anebo možná Neviditelného, ale v románu od H. G. Wellse ta látka, která člověka dělala neviditelným, z něj taky udělala šílence, a tahleta facha už je sama o sobě šílená až dost. Hodil do sebe zbytek sherry a po krátké úvaze si nalil další dávku.

08 KAPITOLA - USVĚDČENÍ

MUSTAFA A ABDULLÁH vstali za svítání, odříkali ranní modlitby, potom zapnuli počítače a podívali se, jestli došla nějaká elektronická pošta. Mustafovi přišel vzkaz od Muhammada, upozorňující na jiný vzkaz od kohosi dalšího, údajně jménem Diego, s instrukcemi ke schůzce v... ano, v 10:30 místního času. Probral i ostatní poštu; většinou šlo o "spam", jak Američané nazývají nevyžádanou poštu. Dozvěděl se, že tohle slovo také znamená "konzervované mleté vepřové maso"; ten výraz mu připadal zcela na místě. Krátce po deváté vyšli ven, každý sám, hlavně proto, aby si trochu rozproudili krev a prozkoumali okolí. Důkladně, avšak jen velmi pokradmu se ujistili, jestli je někdo nesleduje, nic však nezpozorovali. Na místo schůzky dorazili v 10:25.

Diego tam už byl a četl noviny; na sobě měl bílou košili s modrým proužkem.

"Diego?" zeptal se přívětivě Mustafa.

"Vy jste určitě Miguel," odpověděl s úsměvem kontakt; vstal a oba si potřásli rukama. "Prosím, posaďte se." Pablo se rozhlédl. Ano, je tu "Miguelův" společník, sedí sám, objednává si kávu a vše sleduje jako profesionál. "Tak jak se vám líbí naše hlavní město?"

"Netušil jsem, že je tak velké a rušné." Mustafa udělal rukou pohyb, kterým

obsáhl vše okolo. Chodníky byly plné lidí mířících všemi směry. "A vzduch je tu tak špatný!"

"S tím tu máme problémy. Hory ten znečištěný vzduch zadržují, rozežene ho jen silný vítr. Kávu?"

Mustafa přikývl. Pablo mávl na číšníka a zvedl do výše kávovou konvici. Kavárna takhle venku na chodníku připomínala podobná zařízení v Evropě, až na to, že nebyla tak přeplněná hosty, byla obsazena jen asi polovina stolků; seděli tu ve skupinkách lidé, kteří si sem přišli proho-

vořit obchodní záležitosti nebo jen tak posedět se společností. Rozmlouvali a hleděli si svého. Číšník donesl další konvici s kávou. Mustafa nalil a vyčkával, až Pablo začne mluvit.

"Tak co pro vás můžu udělat?"

"Jsme tu všichni, podle úmluvy. Jak brzy budeme moci jít?"

"Jak brzy si přejete?" zeptal se Pablo.

"Výborné by bylo dnes odpoledne, ale to je možná trochu moc brzy na to, abyste stačili všechno zařídit."

"Ano; ale co třeba zítra, kolem jedné odpoledne?"

"To by bylo vynikající," odpověděl Mustafa, mile překvapen. "Jak bude přechod probíhat?"

"Já se ho přímo nezúčastním, chápete, ale odvezou vás k hranici a předají někomu, kdo se specializuje na převádění lidí a přepravu určitého zboží do Ameriky. Budete muset jít asi šest kilometrů pěšky; bude teplo, ale ne moc. V Americe vás dopraví do utajeného domu nedaleko Santa Fé v Novém Mexiku. Odtud můžete do místa určení letět letadlem nebo jet auty z půjčovny."

"A zbraně?"

"Co přesně požadujete?"

"Nejvíc by se nám zamlouvaly kalašnikovy."

Pablo okamžitě zavrtěl hlavou. "Ty dodat nemůžeme, ale můžete dostat samopaly Uzi a ingramy. Pistolové náboje devět milimetrů a ke každému řekněme šest zásobníků po třiceti nábojích."

"Munice víc," opáčil vzápětí Mustafa. "Dvanáct zásobníků a k tomu tři bedničky munice pro každou ze zbraní."

Pablo přikývl. "To se zařídí snadno." Výdaje se tím zvýší jen o pár tisíc dolarů. Zbraně i s municí se nakoupí na otevřeném trhu; dají se vysledovat jak k místu původu, tak případně i ke kupci, to však je problém teoretický, nikoli reálný. Zbraně budou převážně ingramy, nikoli dokonalejší a přesnější izraelské Uzi, těmhle lidem to ale může být jedno. Kdoví, třeba by dokonce mohli mít náboženské nebo morální zábrany proti tomu, aby se dotýkali zbraní vyrobených Židy. "Povězte, jak jste vybavení pro cestovní výdaje?"

"Každý máme pět tisíc amerických dolarů v hotovosti."

"Hotovost můžete použít na drobné výdaje, jako benzin nebo potraviny, na to ostatní potřebujete platební karty. Za pronájem aut Američané nechtějí hotové peníze přijímat, a nikdy je nevezmou při nákupu letenek."

"Karty máme," odpověděl Mustafa. On i všichni členové skupiny měli karty Visa vydané v Bahrajnu. Byly dokonce s pořadovými čísly za sebou,

všechny vedené na jednom účtu v jisté švýcarské bance, kde bylo něco přes pět set tisíc dolarů. K účelu, za kterým sem přišli, to stačilo.

Pablo si všiml, že jméno na kartě je JOHN PETER SMITH. Dobré; ten, kdo tohle zařizoval, se nedopustil té chyby, že by použil některá vyloženě blízkovýchodní jména. Nesmějí ovšem padnout do rukou policisty, kterého by mohlo napadnout zajímat se, odkud pan Smith přesně pochází. Doufal, že se jim dostalo poučení o amerických policistech a jejich zvycích.

"Co ostatní doklady?" zeptal se.

"Pasy máme katarské, řidičské průkazy mezinárodní. Všichni mluvíme přijatelně anglicky a umíme číst v mapě. Známe i americké zákony. Budeme jezdit opatrně a dodržovat povolenou rychlost; kdo vybočuje z řady, ten si říká o malér. Takže se budeme držet zpátky."

"Správně," poznamenal Pablo. Poučení se jim tedy dostalo. "Pamatujte, jediná chyba může všechno zhatit. A udělat chybu je snadné. V Americe lidé žijí podle svého a mají volnost pohybu, ale policie je zdatná; když si vás nepovšimne, jste před ní v bezpečí, proto se musíte vyvarovat toho, aby si vás všimla. Udělejte chybu v tomhle, a skončíte spatně."

"Diego, my chybu neuděláme," ujišťoval Mustafa.

V čem neuděláte chybu? říkal si Pablo, ale nahlas se nezeptal. Kolik žen a dětí zabijete? Ale na tom mu nijak zvlášť nezáleželo. Bude to zbabělý, nečestný způsob zabíjení, ale kultura země jeho "přítele" i zásady, jimiž se tam řídí pojetí cti, jsou hodně odlišné od jeho kultury. Tohle je obchod, a víc ho zajímat nemusí.

*****

PĚT KILOMETRŮ BĚH, kliky a navrch káva - takový byl život v jižní Virginii.

"Briane, jakou střelnou zbraň obvykle nosíte?"

"M16 a k ní pět či šest rezervních zásobníků; taky pár fragmentačních granátů, to tvoří základní vybavení, Pete."

"Já měl na mysli krátké zbraně."

"Berettu M9; na tu jsem taky zvyklý."

"Jak vám to s ní jde?"

"Mám to ve spise, Pete. Po výcviku jsem dostal osvědčení o vynikající střelbě, ale to dostala většina třídy, takže to zase není nic tak světoborného."

"A zvykl jste si nosit ji pořád?"

"Myslíte i v civilním obleku? Ne."

"No tak s tím začněte."

"Je to legální?"

"Ve Virginii platí, že když máte čistý rejstřík, Commonwealth of Virginia vám vydá průkaz na skryté nošení zbraně. Co vy, Dominiku?"

"Ještě pořád jsem u FBI, Pete. Bez tohohle přítele si na ulici připadám tak trochu jako nahý."

"Co máte?"

"Smith & Wessona 1076; ráže deset milimetrů, dvojčinnou. V poslední době Úřad přešel na glocky, mně se ale Smith zamlouvá víc." A do pažby jsem si žádný zářez neudělal. To už nahlas nevyslovil, třebaže podobný nápad mu už na mysl přišel.

"Fajn. Mimo budovu tedy oba budete zbraň nosit, jen tak pro formu, abyste si zvykli, že něco takového u sebe máte. A abyste měl klidné svědomí, Briane."

Brian jen pokrčil rameny. "Nojo, dobrá." Kam se to hrabe na třicetikilový ruksak.

*****

BYLO TOHO SAMOZŘEJMĚ víc než jen Sálí; Jack měl v práci celkem jedenáct lidí; až na jednoho pocházeli z Blízkého východu a všichni se zabývali peněžnictvím. Ten jeden, Evropan, žil v Rijádu; byl to Němec, který přestoupil na islám, což některým lidem připadlo tak zvláštní, že si vysloužil elektronické sledování. Jackova němčina z vysoké školy stačila k tomu, aby mohl číst jeho elektronickou poštu, avšak nic objevného z ní nevzešlo. Němec očividně přejal místní zvyky, dokonce ani nepil pivo. U svých saudských přátel byl rovněž zjevně oblíbený: v islámu platí jedno - když člověk dodržuje pravidla a správně se modlí, nikdo se nepozastavuje nad tím, jak vypadá. Takový postoj by sám o sobě byl obdivuhodný, nebýt toho, že s tváří obrácenou k Mekce se modlí většina světových teroristů. Za to však samotný islám nemůže, připomněl si Jack; oné noci, kdy se narodil, se ho ještě v matčině lůně pokusili zabít lidé, kteří se prohlašovali za katolíky. Fanatici zůstanou

fanatiky, a to všude na světě. Pomyšlení, že se jeho matku někdo pokusil zavraždit, stačilo, aby zatoužil mít v ruce čtyřicítku berettu. Otec - nu, táta se o sebe dovedl postarat, ale takhle si dovolovat na ženy už byl hodně velký krok stranou, a ta hranice se dá překročit jen jednou a pouze jediným směrem. Cesta zpátky neexistuje.

To, co se tehdy stalo, samozřejmě nebyly Jackovy vlastní vzpomínky; ti teroristé z Ulsterské osvobozenecké armády se všichni odebrali ke svému Bohu - za laskavého přispění státu Maryland - ještě před tím, než šel do první třídy, a rodiče o tom nikdy nemluvili. Mluvila však sestra Sally. Pořád ještě ji ta událost děsila ve snech. Říkal si, jestli tak straší i mámu a tátu. Vymizí takovéhle události nakonec z paměti? Na televizním kanálu History Channel viděl leccos, z čeho vyplývalo, že veteránům z druhé světové války se stále ještě v noci vybavují obrazy bojů -a to jsou obrazy z doby před více než šedesáti lety. Takové vzpomínky musí být doslova prokletím.

"Tony?"

"Jo, Juniore?"

"Tenhle chlap, ten Otto Weber - proč je vlastně kolem něj tolik rozruchu? Vždyť na něm není zajímavého, ani co by se za nehet vešlo."

"Když jste lump, budete snad nosit na zádech neonový nápis nebo spíš zalezete do houští?"

"Společně se zmijemi," doplnil Jack jeho myšlenku. "Já vím - díváme se i po maličkostech."

"Jak jsem říkal. Stačí vám počty ze čtvrté třídy. Zapojit nos. A máte pravdu, díváme se po věcech, o kterých se předpokládá, že budou skoro neviditelné, hergot. Proto je tahle práce tak plná podivností. A nevinné maličkosti jsou většinou opravdu nevinné maličkosti. Jestli rozšiřuje po internetu dětskou pornografii, nedělá to proto, že je terorista; dělá to proto, že je zvrhlík. To ve většině zemí není hrdelní zločin."

"Vsadím se, že v Saúdské Arábii ano."

"Pravděpodobně, ale já se zase vsadím, že tam po tom přece jen nejdou jako diví."

,Já myslel, že je to tam samý puritán."

"U nich si své libido každý nechává pro sebe. Ale proveďte něco skutečnému, živému dítěti, a jste v pěkném maléru. V Saúdské Arábii se zákony dodržují: můžete zaparkovat mercedesa i s klíčky v zapalování, a když se vrátíte, je tam. Tohle nemůžete udělat ani v Salt Lake City."

"Vy jste v Saúdské Arábii byl?"

"Čtyřikrát. Lidé tam se k vám chovají přátelsky, pokud se i vy k nim chováte patřičně, a když se s někým doopravdy spřátelíte, je to přítel na celý život. Ale pravidla chování jsou odlišná a cena za to, když je porušíte, se vyšplhá pěkně vysoko."

"Takže Otto Weber hraje podle pravidel?"

Wills přikývl. "Ano, hraje. Do systému zapadl bezezbytku, do náboženství, do všeho. Mají ho za to rádi. Jejich kultura se točí kolem náboženství. Když člověk přestoupí na jejich víru a žije podle islámských zásad, dodává tím jejich světu váhu a potvrzuje jeho platnost; a to se jim líbí tak, jak by se to líbilo každému jinému. Ale neřekl bych, že Otto je hráč. My pátráme po sociopatech, a ti se můžou vyskytnout kdekoli. V některých kulturách je zachytí včas a změní je - nebo zabijí; v některých kulturách ne. My to nedovedeme tak, jak bychom chtěli, a mně připadá, že Saúdové ano. Ale ti opravdu dobří v tom umějí chodit v rámci kterékoli kultury a někteří k tomu jako zástěrku využívají právě náboženství. Islám není víra pro psychopaty, jenže se může zvrhnout do té míry, že psychopaty využije, stejně jako se to může stát i s křesťanstvím. Chodil jste na přednášky z psychologie?"

"Ne; ale je to škoda," přiznal Jack.

"Tak si kupte pár knih. Najděte si lidi, kteří o tom něco vědí, a ptejte se jich. A pozorně si poslechněte odpovědi." Wills se otočil zpátky ke svému

počítači.

Do pytle, říkal si Junior. Tahle práce je čím dál horší. Za jak dlouho budou ode mě očekávat, že přijdu s něčím užitečným? uvažoval. Za měsíc? Za rok? Jaká známka je kčertu třeba k tomu, aby člověk složil zkoušku na tuhle Univerzitu...?

...a coby se teda stalo, kdybych s něčím užitečným doopravdy přišel?

No, tak zpátky k Ottu Weberovi...

*****

NEMOHLI SE ZDRŽOVAT v pokoji celý den, jinak by si někdo mohl položit otázku, co za tím asi je. Mustafa s Abdulláhem odešli hned poté, co si dali v bufetu lehký oběd, a vydali se na procházku. O tři bloky dál objevili muzeum umění. Vstup byl volný; proč, to zjistili až uvnitř. Bylo to muzeum moderního umění a obrazy i skulptury se zcela vymykaly jejich chápání. Prochodili po muzeu dvě hodiny. Oba dospěli k názoru, že v Mexiku asi mají levné barvy. Návštěva muzea jim však napomohla k tomu, že si vylepšili své krytí, protože předstírali zájem a dávali najevo uznání nad mazanicemi rozvěšenými po stěnách, a nad výtvory z odpadu, postavenými na podlaze.

Potom se vycházkovým tempem vrátili do hotelu. Počasí se jim zamlouvalo; na lidi původem z Evropy tu bylo příliš teplo, v arabských návštěvnících však šedý opar i to ostatní vyvolávaly příjemné pocity. Zítra zase spatří poušť. Možná naposledy.

*****

ZPRACOVAT A PROVĚŘIT všechny vzkazy, které každou noc prolétly kyberprostorem, bylo nad síly i dobře vybavené vládní instituce, takže Národní bezpečnostní úřad používal počítačové programy, s jejichž pomocí zachycoval klíčová slova. Elektronické adresy některých známých teroristů nebo lidí z terorismu podezřelých byly identifikovány již před lety a tito lidé byli sledováni; stejně tomu bylo se servery poskytovatelů internetu. Úřad tak potřeboval nesmírné množství prostředků k ukládání dat s tím výsledkem, že do Fort Meadu nákladní auta neustále přivážela další a další diskové paměťové jednotky, které se potom připojovaly na centrální počítače, takže kdyby byla identifikována cílová osoba, její elektronická pošta by se mohla zpětně prověřit za celé měsíce, ne-li roky. Jestli se někde provozovala hra na sokola a na myš, pak to bylo právě zde. Zlí hoši samozřejmě věděli, že se příslušné programy soustřeďují na určitá slova nebo věty, tudíž se uchýlili k používání svých vlastních kódových slov - což samo o sobě s sebou neslo jinou skrytou past, protože kódy dodávaly falešný pocit bezpečí, a agentury se sedmdesátiletou zkušeností v tom, jak proniknout do myšlení nepřátel Ameriky, ten pocit pohotově a snadno využily.

Tento postup měl své hranice: příliš rozmařilé používání elektronické špionáže způsobilo, že její existence vešla ve známost, což cíle jejího zájmu vedlo k tomu, že změnily metody šifrování a zdroj přestal být spolehlivý. Naopak, používala-li se příliš málo, bylo to skoro tak špatné, jako kdyby neexistovala vůbec. Výzvědné služby se bohužel přikláněly spíš ke druhé metodě. Založením ministerstva vnitřní bezpečnosti teoreticky vzniklo jakési ústředí pro vyčlenění informací týkajících se otázek ohrožení, avšak velikost této nové superagentury ochromila její činnost již v samém zárodku. Informace tam byly, avšak v tak velkém množství, že je ani nešlo zpracovat, a příliš vysoký počet zpracovatelů nedokázal dodat upotřebitelný výstup.

Ale zvyk je železná košile. Zpravodajská komunita zůstala nedotčená; superagentura se mohla klidně zahltit svou vlastní byrokracií, ale jednotlivé součásti komunity spolu nerušeně komunikovaly dál. Jako vždycky si lidé z nich libovali v tom, že oni, zasvěcenci, "vědí" - oproti těm, kdo nevědí... a přáli

si, aby to tak vydrželo.

Hlavní prostředek komunikace Národního bezpečnostního úřadu s Ústřední zpravodajskou službou se dal v zásadě charakterizovat slovy Tohle je zajímavé, co říkáte? Bylo tomu tak proto, že obě instituce vyznávaly svůj vlastní étos, způsob jednání. Hovořily každá jinou řečí. Uvažovaly každá jinak. A tam, kde vyvíjely vůbec nějakou činnost, lišila se u obou i ona.

Aspoň že se jejich uvažování ubíralo po liniích, které vedly souběžně, nikoli různoběžně. Vcelku lze říci, že CIA měla lepší analytiky, zatímco Národní bezpečnostní úřad si vedl lépe ve shromažďování informací.

Obě tato obecná pravidla měla své výjimky: ti skutečně talentovaní v obou těchto oblastech se navzájem znali a hovořili mezi sebou stejnou řečí.

*****

PROKÁZALO SE TO následujícího rána. Starší analytik z Fort Meadu sdělení vyslal jakožto zprávu s označením BLESKOVĚ svému protějšku do Langley. Tím pádem bylo jisté, že sdělení zachytí Univerzita; Jerry Rounds je uviděl hned, jak si načetl svou ranní elektronickou poštu, zaujímalo první místo a Rounds s ním hned na ranní poradě seznámil ostatní.

"'Tentokrát jim pěkně zatopíme,' prohlašuje ten chlap; co tím může myslet?" uvažoval nahlas. Tom Davis byl přes noc v New Yorku, v poradenské firmě Morgan Stanley měl při snídani schůzku s akcionáři. Je to k zlosti, když se jedna práce plete do cesty práci jiné.

"Ten překlad je dobrý?" zeptal se Gerry Hendley.

"V poznámce pod čarou se říká, že v tomto ohledu žádný problém není. Je to zachycené čistě a bez šumů, jednoduchá oznamovací věta ve spisovné arabštině, bez nějakých nuancí, které by mohly vyvolávat pochybnosti," prohlásil Rounds.

"Co původ a příjemce?" ptal se dál Hendley.

"Vyslal to chlap jménem Fuád, příjmení neznámé. O něm víme - máme za to, že je to jeden z těch, co provádějí operace na střední úrovni - spíš plánovač než člověk z terénu. Zdržuje se kdesi v Bahrajnu. Telefonuje jen mobilem a z jedoucího auta nebo z nějakého veřejného prostranství, třeba z tržiště nebo tak podobně. Na tělo se mu zatím nikdo nedostal. Příjemce," pokračoval Bell, "je podle všeho někdo nový - spíš ale někdo starý s nově klonovaným telefonem. Je to starý analogový přístroj, takže se nepodařilo sestavit hlasový otisk."

"Takže rozběhli nějakou operaci...," podotkl Hendley.

"Vypadá to tak," souhlasil Rounds. "Charakter a místo neznámé."

"Takže víme velký kulový." Hendley sáhl po šálku kávy a podařilo se mu zlostně odfrknout tak, že se to dalo měřit Richterovou stupnicí. "Co tam s tím hodlají udělat?"

Odpověděl mu Granger. "Nic užitečného, Gerry. Ocitli se v logické pasti: když vůbec něco udělají, jako třeba že upřesní stupeň ohrožení, tak bijí na poplach, a toho už od nich bylo tolik, že je to teď kontraproduktivní. Pokud s tím textem nevyrukují ven a neuvedou jeho zdroj, nikdo tu věc nebude brát vážně. A když přece jen s něčím vyjdou ven, tak ten zdroj nadobro spálíme."

"A když nebudou bít na poplach, Kongres jim do všeho, co se pak v důsledku toho stane, namočí čumák." Volení činitelé si mnohem víc libovali v tom, že vyvolávají problémy, než že by nabízeli řešení. Na nikam nevedoucím vykřikování se dá přihřát politická polívčička. Takže CIA i ostatní služby budou dál pracovat na tom, aby identifikovali lidi kdesi v dálavách a s mobilními telefony. Byla to mravenčí policejní práce nepřinášející žádnou slávu a probíhající tempem, které až hrubě netrpěliví politici nemohli nadiktovat - a jít na problém tak, že se do řešení budou cpát peníze, rovněž k ničemu nevedlo, což lidi, kteří nedovedli nic jiného, frustrovalo dvojnásob.

"Takže ten problém prostě překročí a udělají něco, o čem vědí, že nebude fungovat -"

"- a budou doufat v zázrak," dokončil za svého šéfa Granger.

Samozřejmě, budou upozorněna všechna policejní oddělení po celé Americe - ale za jakým konkrétním účelem a kvůli jaké hrozbě, to nikdo nevěděl. Policisté se i tak neustále zajímali o lidi s obličeji napovídajícími, že pocházejí z Blízkého východu, a odváděli si je k výslechu; došlo to tak daleko, že i je samotné tahle téměř vždy nikam nevedoucí aktivita, proti které Americká unie pro občanské svobody zuřivě protestovala, už otravovala. U několika federálních okresních soudů leželo šest případů "řízení vozidla Araby"; čtyři z těch lidí byli lékaři, ostatní dva prokazatelně nevinní studenti, proti kterým místní policie použila poněkud nepřiměřený zákrok. Ať se z těch incidentů vyvine jaké chce precedenční právo, nadělají mnohem víc škody než užitku. Právě tohle Sam Granger nazval logickou pastí.

Hendley se začal mračit ještě víc; byl si jistý, že na ně jako ozvěnou bude reagovat půl tuctu vládních institucí, které i se vším svým finančním zajištěním a personálním obsazením jsou zemi platné asi tolik co mrtvému zimník. "Tak můžeme něco podniknout?" zeptal se.

"Ano - být nadále v pohotovosti, a když si všimneme něčeho neobvyklého, přivolat policajty," odpověděl Granger. "Pokud nebudete mít po ruce pistoli."

"A zastřelit nějakýho nevinnýho mamlasa, co se nejspíš učí na zkoušku pro udělení občanství," dodal Bell. "Za všechno to potahování něco takovéhо nestojí."

Měl jsem zůstat v Senátě, říkal si Hendley. Být součástí problému aspoň přináší uspokojení; a dát občas volný průchod pocitům uleví smutku v duši. Kdyby úzkostlivě vykřikoval tady, bylo by to naprosto kontraproduktivní a podrýval by tím morálku a odhodlání svých lidí.

"Tak teda budeme dělat, že jsme řadoví občané," uzavřel. Ostatní přikývli na souhlas a odebrali se za zbývajícími rutinními úkoly pro ten den. Nakonec se Hendley zeptal Roundse, jak si vede mladý nováček.

"Pálí mu to; dost na to, aby měl spoustu otázek. Přikázal jsem mu, ať prověřuje lidi, o kterých víme, že provozují machinace s přesuny peněz, nebo jsou z toho podezřelí."

Jestli u toho vydrží, tak mu Bůh žehnej," podotkl Bell. "Z toho by člověk zblbnul."

"Trpělivost je ctnost," poznamenal Gerry. "Až na to, že vypěstovat si ji dá pěknou fušku."

"Na tenhle zachycený hovor upozorníme všechny své lidi?"

"To bychom mohli," odpověděl Bell.

"Takže dohodnuto," sdělil Granger všem přítomným.

*****

"NO KURVA!" pronesl Jack o patnáct minut později. "Co má tohle znamenat?"

"To bychom mohli vědět zítra, příští týden - anebo nikdy," odpověděl Wills.

"Fuád... to jméno znám..." Jack se otočil k počítači a načetl si pár souborů. "Jo! To je ten chlápek v Bahrajnu. Jak to, že si ho tam poldové už trochu neproklepli?"

"Zatím o něm nevědí. Sleduje ho jeden čičmunda z Národního bezpečnostního úřadu, ale možná že se Langley pokusí dozvědět se o něm něco víc."

"A stačí na policejní práci tak dobře jako FBI?"

"Vlastně ne, nestačí. Mají jiný výcvik, ale ten zas nemá nijak daleko k tomu, co dokáže normální člověk -"

Ryan mladší mu skočil do řeči. "Blbost. Vyznat se v lidské mysli - to poldové dovedou; je to získaná dovednost. A taky se musíte naučit, jak klást otázky."

"To říká kdo?" zeptal se Wills.

"Mike Brennan. Dělal mi bodyguarda a hodně mě naučil."

"Nojo, a dobrý vyzvědač se v lidské mysli vyzná taky. Jinak přijde o kejhák."

"To snad. Ale když nechcete přijít o oči, jděte za mojí mámou. A když jde o uši, tak zajděte za někým jiným."

"Ale jo, dejme tomu. Zatím se věnujte svému příteli Fuádovi."

Jack se tedy vrátil k počítači. K tomu vůbec prvnímu zajímavému hovoru, který zachytili; potom si to však rozmyslel a vrátil se až k samému začátku, k okamžiku, kdy ten člověk vzbudil pozornost. "Proč nestřídá telefony?"

"Třeba je líný. Tihle hoši jsou chytří, ale i oni mají svá slabá místa; upadnou do stereotypu. Nejsou hloupí, ale chybí jim formální výcvik, jaký dostane vyškolený špion, třeba od KGB, nebo tak."

Národní bezpečnostní úřad měl v Bahrajnu velké, přesto však utajené odposlouchávací zařízení; nacházelo se na americkém velvyslanectví a jeho stav doplňovala americká bitevní plavidla, která v zemi pravidelně přistávala. Z elektronické špionáže je ale nikdo nepodezříval; týmy Národního bezpečnostního úřadu, které se na nich pravidelně plavily, dokonce zachycovaly hovory lidí procházejících se se svými mobily po nábřeží.

"S tímhle chlapem to není v pořádku," prohlásil Jack po chvíli. "Patří k těm mizerům, na to dám krk."

"A taky se k lecčemu dobrému hodil; dozvídáme se přes něj spoustu zajímavých věcí, jak z barometru."

"Tak to by ho měl někdo sebrat."

"V Langley o tom uvažují."

"Jak velká je ta stanice v Bahrajnu?"

"Šest lidí. Náčelník, dva špioni v terénu a tři další na všecko možné, spojení a papírování."

"A to je všecko? Tam? Akorát taková hrstka?"

"Jo, přesně tak," ujistil ho Wills.

"Kruci! Na tohleto jsem se vyptával táty. Obyčejně pokrčil rameny a jen tak pro sebe něco zahučel."

"Moc se snažil, aby CIA dostala víc peněz a lidí; Kongres ale ne vždycky vyhověl."

"Už jsme někdy někoho čapli a ‚popovídali si' s ním?"

"V poslední době ne."

"Proč ne?"

"Pracovní síly," odtušil Wills stručně. "Na zaměstnancích je taková podivná věc - chtějí dostávat plat; a na to jsme my moc krátcí."

"Tak proč CIA nepožádá tamní poldy, aby ho sebrali? Bahrajn je přece spřátelená země."

"Spřátelená - to ano, ale ne náš vazal. Mají tam taky své vlastní představy o občanských právech, akorát ne takové jako my. A nemůžete chlapa sbalit za něco, co ví a co si myslí. Jen za to, co provedl; a jak asi uznáte, nevíme, jestli něco doopravdy provedl."

"Tak ať se mu někdo pověsí na paty!"

"A jak to má CIA udělat jen se dvěma špiony, co má do terénu?"

"Proboha!"

"Vítejte v reálném světě, mladíku." CIA by bývala měla najmout pár agentů, třeba bahrajnské policajty, aby s takovýmihle úkoly pomohli, k tomu však ještě nedošlo. I šéf odposlouchávací stanice mohl požádat o pár lidí do terénu, jenže takových, kteří mluví a vypadají arabsky, bylo v Langley pomalu; a ty, kteří vyhovovali oběma hlediskům, už poslali do míst, kde hrozily zřetelně vážnější nepokoje.

*****

SETKÁNÍ PROBĚHLO TAK, jak bylo v plánu. Byla tu tři vozidla, každé s řidičem; ten utrousil sotva slovo, a to ještě španělsky. Jízda byla příjemná, okolí vzdáleně připomínalo domov. Řidič jel opatrně, nepřekročil povolenou rychlost ani neudělal nic, čím by na sebe upoutal pozornost, cesta však přesto

ubíhala rychle. Téměř všichni Arabové kouřili, výlučně cigarety americké značky, například Marlboro. I Mustafa kouřil a přemítal - tak jako před ním i Muhammad -, co by o cigaretách býval řekl Prorok. Nejspíš nic dobrého, jenže on neřekl nic, ne? Takže Mustafa může kouřit podle chuti. Otázka poškození jeho zdraví teď tak jako tak zůstala kdesi daleko. Očekával, že bude žít ještě čtyři či pět dní, ale i o něco déle, pokud vše půjde podle plánu.

Rovněž očekával, že jeho lidé budou mezi sebou vzrušeně hovořit, ale nic takového se nedělo; jen zírali prázdnými pohledy na krajinu ubíhající dozadu; míjela je země s kulturou, o které toho věděli jen málo a o které se toho o moc víc nedozvědí.

*****

"TAK, BRIANE, tady máte svůj zbrojní pas." Pete Alexander mu jej podal.

Mohl to docela klidně být druhý řidičský průkaz; Brian si jej zastrčil do náprsní tašky. "Takže teď s tím můžu legálně na ulici?"

"Obecně vzato, žádný polda nebude mariňáka popotahovat za to, že u sebe nosí pistoli, ať už skrytě nebo ne, ale přesto bude líp moc nepokoušet osud. Vezmete si tu berettu?"

"Jsem na ni zvyklý a patnáct nábojů dodává pocit jistoty. Kam si ji mám dát?"

"Do tohohle, Aldo," ozval se Dominic a zvedl do výše malý batůžek, ledvinku. Vypadala jako opasek na peníze nebo jako kabelka podobná váčku, jaké nosí spíš ženy než muži. Trhnutím za šňůrku se batůžek rozevřel; ukázala se pistole a dva rezervní zásobníky. "Tohle používá

spousta agentů, je to pohodlnější než pouzdro na boku. To té může při dlouhé jízdě autem pěkně dloubat do ledvin."

Pro tuto chvíli si Brian pistoli zastrčil za opasek. "Kam to bude dneska, Pete?"

"Do nákupního střediska. Další cvičení ve sledovačce."

"Nádhera," utrousil Brian. "Proč nemáte pilulky na neviditelnost?"

"H. G. Wells si vzorec vzal do hrobu."

09 KAPITOLA - VE SPOLEČNOSTI BOHA

JÍZDA DO UNIVERZITY trvala Jackovi asi pětatřicet minut; cestou měl puštěnou stanici National Public Radio, Ranní vydání, protože moderní hudbu neposlouchal, stejně jako jeho táta. Tyhle rysy podobné otcovým Johna Patricka Ryana Jr. po celý život rozčilovaly a současně fascinovaly. Během dospívání se jich pokoušel zbavit, zapuzoval je a snažil se vytvořit si svou vlastní identitu, aby se od poněkud upjatého, solidním dojmem působícího otce odlišil, avšak později, na vysoké škole, jako kdyby ho jakýsi proud uchvátil a odnesl zpátky tak nepozorovaně, že si to ani neuvědomil. Například měl za to, že prostě dělá rozumnou věc, když chodí s dívkami, které by se dobře hodily do manželství, třebaže tu pravou jaksi stále nemohl najít. Ty dívky zase podvědomě posuzoval podle matky. Zlobilo ho, když o něm profesoři v Georgetownu říkali, že jablko nepadlo daleko od stromu, a zpočátku to bral trochu jako urážku; pak si však připomněl, že otec vůbec není zas tak moc špatný. Mohlo to být horší. Dokonce i na tak konzervativně založené univerzitě, jako byla univerzita v Georgetownu se svými jezuitskými tradicemi a přísnými požadavky na studenty a jejich vzdělávání, byl svědkem spousty rebelantských myšlenek. Někteří spolužáci se až okázale zříkali svých rodičů - ale co to musí být za blba, který něco takového udělá? Ať je otec jakkoli usedlý a staromódní, a to zcela jistě je, vzato kolem a kolem, pořád to je prima táta. Nikdy se nad něj autoritativně nevyvyšoval, nechal ho jít svou

vlastní cestou a vybrat si, jak v životě dál... v důvěře, že se ze syna stane řádný člověk? Kdepak; kdyby se k tomu otec stavěl takhle spiklenecky, Jack by to určitě poznal.

Zamyslel se nad spiklenectvím; noviny i bulvární média jsou tohohle tématu plné. Otec nejednou žertoval o tom, že by přikázal, aby námořní pěchota dala jeho "osobní" vrtulník natřít na černo. To by teda byl gól, říkal si Jack. Jakýmsi druhým otcem mu byl Mike Brennan; toho pravidelně zasypával otázkami, z nichž mnohé se týkaly právě spiknutí. Náramně ho zklamalo, když se dozvěděl, že Tajná služba Spojených států si je stoprocentně jistá, že Jacka Kennedyho zavraždil Lee Harvey Oswald, a to zcela sám. V akademii v Beltsvillu držel Jack v rukou repliku pušky Mannlicher-Carcano ráže 6,5 mm - té, která bývalého prezidenta připravila o život - a dokonce si z ní vystřelil; o tom případu byl plně informován ke své plné spokojenosti; tak spokojený však nebyl mediální průmysl, jenž teoriemi o spiknutích žije a jenž horlivě a v doslova průmyslovém měřítku prohlašoval, že vše bylo jinak. Dokonce naznačoval, že jeho otec, bývalý pracovník CIA, byl konečným článkem, který z jakéhosi spiknutí, trvajícího už víc než padesát let, těžil s jediným cílem - dát CIA do rukou otěže, jimiž by řídila vládu. Nojo, jistě. Jako třeba ještě Trilaterální komise, světová lóže Svobodných zednářů a každý další, koho si romanopisci dokážou vymyslet. Od otce i od Mika Brennana slyšel o CIA celou řadu příběhů; jen v málokterých se zdatnost této vládní agentury halasně vynášela. Je dobrá, avšak zdaleka ne tak, jak ji líčí Hollywood. Hollywood ovšem pravděpodobně věří, že králík Roger je skutečný - nakonec, film o něm vydělal peníze, ne? Nikoli, CIA má pár hlubokých nedostatků...

... a je Univerzita prostředkem, který je napraví...? Toť otázka. Sakra, že by ti teoretici měli s těmi spiknutími nakonec pravdu...? říkal si, když vjížděl na Route 29. Jeho vlastní odpovědí byl jen pohrdlivý úšklebek.

Ne, Univerzita není vůbec nic takového, nic jako organizace SPECTRE - PŘÍZRAK ze starých bondovek, ani jako THRUSH ze seriálu Muž z U.N.C.L.E., co opakují na kanálu Nick at Nite. Teorie spiknutí spočívá na schopnosti velkého množství lidí držet jazyk za zuby, a jak Mike mnohokrát Jackovi říkal, zlí hoši jazyk za zuby udržet nedovedou. Mnohokrát mu také opakoval, že ve federálních věznicích nesedí hluchoněmí: jenže kriminálníci, ti pitomci, si tohle nikdy pořádně neuvědomí.

Tento problém mají i lidé, které sleduje; a podle všeho to jsou lidé chytří a vysoce motivovaní, nebo si to o sobě aspoň myslí. Ale ani oni nejsou pacholci z filmů. Tihleti potřebují mluvit a mluvení přivodí jejich pád. Přemítal, co je asi pravda: potřebují se ti, kdo konají zlo, tím chvástat anebo potřebují, aby jim jiní namlouvali, že jakýmsi zvráceným způsobem, na němž se oni všichni shodli, konají dobro? Ti, na které se nyní soustřeďuje jeho zájem, jsou muslimové; jenže existují ještě i jiní muslimové. On i otec znají prince Alího ze Saúdské Arábie, a to je dobrý člověk, muž, který daroval otci meč, podle něhož otec dostal kódové označení ŠERMÍŘ, jež pro něj používala tajná služba. Princ stále ještě aspoň jednou ročně navštíví jejich dům, protože Saúdové, když se s nimi člověk spřátelí, jsou ti nejvěrnější lidé na světě. Samozřejmě, když je člověk prezidentem, je to jedině ku prospěchu. Anebo, jako v Jackově případě, je-li synem bývalého prezidenta a nyní kráčí svou vlastní cestou do "černého" světa...

Hergot, jak se táta k tomuhle postaví? říkal si. Navzteká se. A máma? Ta bude prskat zlostí. Při té představě se Jack usmál. Ale máma se nemusí nic dozvědět. U ní jeho krycí legenda splní svůj účel - a u dědy rovněž -, ale neobstojí před tátou; ten pomáhal tuhle instituci založit. Možná že nějaký ten černý vrtulník přece jen tehdy potřeboval. Jack vklouzl na své vyhrazené místo na parkovišti; měl číslo 127. Univerzita ale přece nemůže být zas nějak zvlášť mocná, určitě ne s méně než sto padesáti zaměstnanci. Zacouval na místo a vykročil k budově; cestou si říkal, že jít takhle každé ráno z postele rovnou do práce je na draka. Ale každý musí nějak začít.

Zamířil k zadnímu vchodu, kudy chodila i většina ostatních. Stál tam stolek sloužící jako recepce a současně jako stanoviště strážného. Službu tu měl Ernie Chambers, bývalý seržant první třídy u pěší divize. Na modré blůze uniformy měl miniaturu označení pěšáka, který se účastnil boje, to pro případ, že by si někdo nepovšiml jeho ramenou a tvrdého pohledu černých očí. Po první válce v Perském zálivu přesedlal z obyčejného pěšáka na příslušníka vojenské policie. Pravděpodobně hodně dobře prosazoval zákon a řídil dopravu, říkal si Jack. Zamával mu na pozdrav.

"Brýtro, pane Ryan!"

"Dobrý, Ernie."

"Přeju pěkný den, pane." Ernie, jakožto bývalý voják, každého oslovoval "pane".

*****

V CIUDAD JUÁREZ bylo o dvě hodiny méně. Skříňový automobil zajel na odpočívadlo u benzinové pumpy a zastavil u skupinky jiných čtyř vozidel, která tam již stála. Následovaly je ostatní minivany, které za nimi jely až sem k americké hranici. Muži, vyburcovaní ze spánku, se vypotáceli ven do syrově chladného rána a protahovali se.

"Tady vás opustím, seňor," oslovil řidič Mustafu. "Přidáte se k tamtomu člověku u toho hnědého forda exploreru. Vayan con Dios, amigos," přidal ještě ona nejlíbeznější slova, kterými se lidé loučí. Jděte s bohem.

Mustafa přešel k vozu, který mu řidič označil; stál tam muž vyšší postavy, s kovbojským kloboukem na hlavě. Nevypadal příliš čistě a jeho knír potřeboval přistřihnout. "Buenos días. Já jsem Pedro. Zbytek cesty pojedeme spolu. Ke mně do auta přijdou čtyři, ano?"

"Ano, správně," přitakal Mustafa.

"V autě jsou láhve s vodou. Možná budete chtít něco k jídlu. Všechno, co potřebujete, si můžete koupit tamhle v tom obchodě." Mávnutím ruky ukázal, kde obchod je. Mustafa i ostatní tam zašli, za deset minut všichni nasedli a vyrazili na cestu.

Jeli po Route 2 na západ. Krátce po odjezdu se čtyři vozidla rozptýlila, už nejela v "letové formaci". Byly to velké americké džípy, všechny pokryté tlustou vrstvou bláta a hrubých zrnek prachu, aby nevypadaly jako nové. Vzadu za nimi se slunce vyšplhalo nad obzor a vrhalo stíny na zelenohnědou zem.

Pedro svou zásobu slov zřejmě vyčerpal tam na odpočívadle, a nyní už nevydal jediný zvuk, jen si tu a tam říhl a připaloval si jednu cigaretu od druhé. Měl puštěné rádio; vysílalo španělskou hudbu a Pedro si pobrukoval s ním. Arabové seděli mlčky.

*****

"AHOJ, TONY!" pozdravil Jack; Tony už seděl u svého počítače.

"Nazdárek," odpověděl Wills.

"Dneska ráno nic nehoří?"

"Po včerejšku nic, jen Langley říká - zase - něco o tom, že na našeho přítele Fuáda někoho nasadí."

"A udělají to opravdu?"

"Můžeme si tipnout, ale vyjde nám to oběma nastejno. Šéf stanice v Bahrajnu na to prý potřebuje víc lidí a personalisti v Langley si ten požadavek nejspíš přehazujou jako horký brambor."

"Táta říkával, že vládu ve skutečnosti řídí účetní a advokáti."

"Tak to se moc nemýlil, kamaráde. Sám bůh ví, jak do toho zapadá Ed Kealty. Co si o něm váš táta myslí?"

"Nemůže toho prevíta vystát. Na veřejnosti nechce o nové vládě mluvit, prý to není správné, ale když o tom chlápkovi něco řeknete u večeře, taky byste si

to mohl pěkně vypít. Je to zvláštní. Táta politiku nenávidí a fakt se snaží nezasévat nějaké rozbroje, tomuhle by ale nepodal ani sklenici vody. Nicméně mlčí o tom, odmítá reportérům o svých postojích vykládat. Mike Brennan mi povídal, že tajné službě tenhleten nový v tom křesle taky není po chuti; a tajné službě se musí zamlouvat."

"Profík už holt musí něco překousnout," odtušil Wills.

Jack zapnul počítač a načetl si noční provoz mezi Langley a Fort Meadem; materiál byl mnohem působivější svým objemem než obsahem. Zdilo se, že nový přítel Uda -

"Náš kámoš Sálí včera s kýmsi obědval," hlásil Jack.

"A s kýmpak?" zajímal se Wills.

"To Britové nevědí; vypadá na někoho z Blízkého východu, věk kolem osmadvaceti, s takovým tím tenkým - ne, spíš úzkým - vousem podél hrany čelisti a s knírkem. Ale identifikace na něj není žádná. Mluvili arabsky, ale nikdo se nedostal tak blízko, aby mohl slyšet, co říkají.

"Kde jedli?"

"V hospodě na Tower Hillu, jmenuje se to tam ‚U pověšeného, rozpáraného a rozčtvrceného'. Je to na samém okraji finančnické čtvrti. Uda pil perrier, jeho společník pivo. Oběd si dali lehký, chleba se sýrem. Seděli v rohovém boxu, a tak bylo těžké nějak moc se přiblížit a poslouchat je."

"Takže potřebovali soukromí. To ještě nutně neznamená, že to jsou zlí hoši. Pověsili na tamtoho Britové někoho?"

"Ne; to pravděpodobně znamená, že na Udu nasadili jednoho člověka?"

"Pravděpodobně," souhlasil Wills.

"Ale tady se píše, že pořídili fotografii toho nového. Ta není ke zprávě přiložená."

"Udu sledoval nejspíš někdo od Security Service - MI5. A zřejmě někdo s nižším postavením. Uda pro ně není příliš důležitý, nestojí za sledování se vším všudy. Žádná z těch agentur nemá tolik lidí, kolik potřebuje. Ještě něco?"

"Odpoledne nějaké peněžní transakce. Vypadá to na něco úplně běžného," řekl Jack a jednotlivé transakce si procházel. Pátrám po něčem malém a neškodném, připomněl si. A malé, neškodné věci jsou z větší části malé, neškodné věci. Uda prováděl přesuny peněz každý den, vysoké i nízké obnosy. Jelikož pracoval v oboru uchovávání obchodního jmění, spekuloval jen zřídka, většinou působil v obchodu s nemovitostmi. Londýn - a Británie vůbec - jsou pro uchování jmění vhodné. Ceny nemovitostí se drží dost vysoko, avšak zůstávají stabilní. Když člověk něco koupí, hodnota se nemusí nijak příliš vyšplhat, ale dá se spoléhat na to, že nespadne na samé dno. Takže Udův tatík synka nechává, aby se trochu otrkal, ale nenechává ho rozběhnout se do skrumáže. Jak moc solventní ten Uda je? Když těm svým kurvám platí v hotovosti a kupuje jim drahé kabelky, musí mít vlastní zdroj peněz. Možná

skrovný, jenže "skrovný" podle saudských standardů není tak docela skrovný podle standardů mnoha jiných lidí. Konečně, ten mládenec přece jezdí v austin martinu a nebydlí v přívěsové kolonii... takže -

"Jak rozpoznám Sálího obchody s rodinnými penězi od obchodů s jeho vlastními?"

"To nerozpoznáte. Máme za to, že si oba účty organizuje tak, aby si byly blízké, v tom smyslu, že oba jsou tajné a položky se od sebe moc neliší. Nejlíp pořídíte, když se podíváte na to, jak vypadají čtvrtletní výpisy, které jdou rodině."

Jack zasténal. "No nádhera; dát do kupy všechny transakce a analyzovat je, to mi zabere pěkných pár dní."

"Teď aspoň víte, proč nejste opravdický autorizovaný účetní revizor, Jacku," uchechtl se Wills.

Jack jen cosi zlostně zavrčel; ale ke splnění tohohle úkolu vede jediná cesta a jeho prací je tou cestou jít, ne? Nejprve se pokusil zjistit, jestli

jeho program dokáže tuhle proceduru zkrátit. Nedokáže. Takže počty ze čtvrté třídy a naděje, že na něco přijde, když "zapojí nos". Náramná sranda. Až skončí, bude umět hbitěji mačkat číslicové klávesy, když už nic jiného. To teda je na co se těšit! Proč Univerzita nezaměstná nějaké soudní účetní?

*****

SJELI Z ROUTE 2 na prašnou silnici vinoucí se v zatáčkách k severu. Už měla leccos za sebou, rušný provoz tu panoval ještě nedávno, soudě podle vyjetých kolejí. Okolí bylo hornaté, řetězec těch opravdových štítů Skalistých hor se však tyčil dál na západ, tak daleko, že jej Mustafa neviděl. Vzduch tu byl již řidší, než na jaký byl zvyklý; až půjdou pěšky ten poslední úsek, pořádně se zahřejí. Uvažoval, jak daleko budou muset jít a jak blízko k hranici se Spojenými státy se už dostali. Slyšel, že mexicko-americká hranice je střežena, nikoli však dobře střežena. Američané dokážou být v některých záležitostech smrtelně nebezpeční, avšak zcela bezmocní v jiných. Mustafa i jeho lidé doufali, že se vyhnou tomu prvnímu a že dobře využijí toho druhého. Asi v jedenáct hodin dopoledne spatřil v dálce velké, krabici připomínající nákladní auto; jejich džíp k němu zamířil. Když se přiblížili, viděl, že auto je prázdné a jeho velké červené dveře doširoka otevřené. Ford Explorer dojel na vzdálenost asi sta metrů od něj a zastavil. Pedro vypnul motor a vystoupil.

"Tak jsme tady, přátelé," oznámil. "Doufám, že jste připravení na pěší pochod."

Všichni čtyři vystoupili také a opět, jako už předtím, si protáhli nohy. Rozhlíželi se kolem; přicházel k nim jakýsi muž. To už zastavily i ostatní tři džípy a cestující se vyhrnuli ven.

"Zdar, Pedro," pozdravil Mexičan, když se k nim připojil; očividně to byl řidičův starý přítel.

"Buenos días, Ricardo. Tohle jsou ti lidé, co chtějí do Ameriky."

"Ahoj." Muž si potřásl s první čtveřicí rukama. "Jmenuju se Ricardo a jsem váš coyote."

"Cože jste?" zeptal se Mustafa.

"To si jen tak říkáme. Převádím za peníze lidi přes hranici. Samozřejmě za vás jsem už dostal zaplaceno."

"Jak daleko to je?"

"Deset kilometrů; taková menší procházka," odpověděl lehkým tónem Ricardo. "Terén bude většinou takový jako tady. Když uvidíte hada, prostě jen jděte od něj pryč; nebude vás pronásledovat. Když se ale přiblížíte na metr, může zaútočit a zabít vás. Jinak se není čeho bát. Když uvidíte vrtulník, musíte si rychle lehnout na zem a nehýbat se. Američani si svou hranici nehlídají dobře a ve dne kupodivu ještě méně důkladně než v noci. A také jsme udělali nějaká protiopatření."

"Jaká?"

"V tamhletom skříňovém autě bylo třicet lidí," odpověděl Ricardo a ukázal na velký automobil, který viděli, když sem přijížděli. "Půjdou před námi, na západ od nás. Když Američani někoho chytnou, tak to budou oni."

,Jak dlouho půjdeme?"

"Tři hodiny; míň, jestli jste v dobré kondici. Vodu máte?"

"Víme, co je to poušť," ujistil ho Mustafa.

"No jistě. Tak vyrazíme. Půjdu první, amigo." S těmi slovy Ricardo vykročil k severu. Na sobě měl oděv barvy khaki, přepásaný vojenským plátěným opaskem, na němž visely tři polní láhve; nesl si i vojenský triedr, na hlavě měl měkkou vojenskou čepici, jeho vysoké boty byly už hodně obnošené. Šel ráznými a úspornými kroky, ne příliš rychle, aby to nevypadalo, že se snad nějak předvádí, nýbrž tak, že ho chůze stála jen tu nejnutnější námahu. Zařadili se za něj do zástupu, aby před těmi, kdo by je snad stopovali, zamaskovali svůj skutečný počet. Mustafa šel v jejich čele, asi pět metrů za coyotem.

*****

ASI TŘI STA METRŮ od plantážnického domu se nacházela nekrytá pistolová střelnice. Byly tu ocelové terče vcelku odpovídající těm, jaké měla i střelnice na akademii, jejich části představující hlavu měly kruhový tvar a velikost zhruba lidské hlavy, a při zásahu vydaly příjemně znějící tlumené zazvonění, jak kov udeřil o kov, načež se terče skácely stejně, jako se při zásahu do hlavy kácí živý cíl. Enzo se v zasahování tohoto terče ukázal jako lepší. Aldo to zdůvodňoval tím, že námořní pěchota neklade na střelbu z pistole příliš velký důraz, zatímco FBI jí věnuje zvláštní pozornost; vychází z předpokladu, že přesně střílet z pušky zapřené o rameno dokáže kdokoli. Jeho bratr od FBI předvedl "combatovou" střelbu obouruč, nohy pokrčené, zatímco mariňák stál při střelbě vzpřímeně a pistoli držel v jedné ruce, tak, jak to vojáky učili.

"Hele, Aldo, takhle ze sebe akorát děláš lepší terč," varoval Dominic.

"Že by?" Brian vypálil tři rány a odměnou mu bylo trojí zazvonění. "Když dostaneš jednu mezi oči, potom se už střílí špatně, brácho."

"A co je to za kecy o zabití jednou ranou? Když už na něco střelit, tak dvakrát."

"Kolik jsi jich vpálil do toho úchyla tam v Alabamě?" zeptal se Brian.

"Tři. Neměl jsem chuť riskovat."

"No vidíš, brácho. Hele, můžu si to zkusit s tím tvým Smithem?"

Než mu Dominic zbraň podal, vybil ji; vyňal i zásobník. Brian stiskl několikrát naprázdno, aby si ji důkladně ohmatal a aby mu dobře seděla v ruce, potom ji nabil a natáhl závěr. První výstřel rozezvučel kovovou "hlavu", stejně tak i druhý; třetí šel mimo, čtvrtý, následující ve zlomku vteřiny, už zase ne. Potom Brian zbraň bratrovi vrátil. "Sedí v ruce jinak," vysvětloval.

"Na to si zvykneš," sliboval Dominic.

"Díky, ale já radši těch šest nábojů navíc v zásobníku."

"Nojo, tak si to teda měj radši."

"Co je to pořád s tím zásahem do hlavy?" zajímal se Brian. "Jistě, odstřelovačská puška je ten nejjistější způsob, jak to vyřídit jednou ranou, ale pistole je něco jiného."

"Když dokážete trefit chlapa do hlavy z patnácti metrů, takové umění se krásně hodí. Je to ten nejlepší způsob, co znám, jak nějaké dohadování ukončit," ozval se Pete Alexander.

"Kde jste se tu vzal?" divil se Dominic.

"Nedával jste pozor, agente Caruso. Pamatujte, že i Adolf Hitler měl přátele; to vás v Quantiku neučí?"

"Ale jo," přiznal Dominic poněkud schlíple.

"Jak složíte svůj cíl, rozhlídnete se, jestli kolem nejsou nějací jeho přátelé; anebo fofrem vypadnete. Nebo obojí."

"To myslíte utíkat pryč?" zeptal se Brian.

"To ne, leda byste na to měl běžeckou dráhu. Vzdálíte se tak, abyste nebyl nápadný; zajdete třeba do knihkupectví a něco si koupíte nebo si dáte někde kávu, cokoli. Rozhodnout se musíte podle okolností, ale pořád mějte na paměti, co je po akci žádoucí: a vždycky žádoucí je vyklidit prostor tak rychle, jak to okolnosti dovolují. Pohybujte se moc rychle, a lidi si toho všimnou; pohybujte se moc pomalu, a mohli by si vzpomenout, že viděli, jak jste se držel v blízkosti svého subjektu. Osobu, které si nevšimli, taky policii neohlásí, takže je důležité být jako jeden z nich. To, co máte při akci na sobě, jak se během ní chováte, způsob chůze, způsob myšlení - to všechno se musí připravit předem tak, abyste byli neviditelní," poučoval je Alexander.

"Takže řečeno jinými slovy to znamená, že až zabijeme ty lidi, na které se tu cvičíme, chcete po nás, abychom to dokázali provést a zmizeli tak, že nám to projde," poznamenal Brian tiše.

"Nechali byste se snad radši chytit?" odrazil ho Alexander.
"To ne, ale člověk se dá nejlíp zabít tak, že mu z pár set metrů vpálíte dobrou puškou kulku do hlavy. To vždycky vyjde."
"A co když budeme chtít, aby zemřel tak, že se nikdo nedozví, že byl zabit?"
"Jak tohle chcete ksakru provést?" dorážel Dominic.
"Jen trpělivost, mládenci; pěkně jedno po druhém."

*****

STÁLY TU ZBYTKY jakéhosi plotu. Ricardo jím jednoduše prošel dírou, která nevypadala jako z nedávné doby. Sloupky byly natřené sytě zelenou barvou, ta však ze zrezlého kovu už dávno z větší části odprýskala. Materiál plotu byl v ještě horším stavu a dostat se na druhou stranu byl pro ně ten nejmenší problém z těch, které je čekaly. Coyote pokračoval dál asi padesát metrů, našel si příhodný kámen, posadil se na něj, zapálil si cigaretu a napil se z polní láhve. Byla to jeho první zastávka; pochod nebyl vůbec namáhavý a bylo zřejmé, že hranici tu Ricardo takhle přecházel již mnohokrát. Ani Mustafa, ani jeho společníci nevěděli, že touto cestou již převedl přes hranici několik set skupin, a zatčen byl jen jednou - a to nic moc neznamenalo; zranilo to ovšem jeho pýchu. Také se tehdy zřekl odměny, protože byl čestný coyote. Mustafa k němu přistoupil.
"Vaši přátelé jsou v pořádku?" zeptal se Ricardo.
"Nebylo to nijak namáhavé," odtušil Mustafa, "a žádné hady jsem neviděl."
"Teď jich tu není nijak moc; lidi je obvykle střílejí nebo po nich házejí kamením. Hady nikdo nemá rád."
"Jsou nebezpeční - tedy... doopravdy?"
"Jen když uděláte nějakou pitomost, a ani pak nemusíte umřít, akorát vám nebude pár dní dobře. Víc nic, ale při chůzi vás všechno bolí. Teď pár minut počkáme, jsme tu o něco dřív. Jo - a vítejte v Americe, amigo."
"To je tu jen tenhle plot?" divil se Mustafa.
"Norteamericano je bohatý, jistě, a chytrý, ale taky líný. Mí lidé by do Ameriky vůbec nechodili, jenomže tam je práce, kterou je gringo líný dělat sám."
"Kolik lidí tedy do Ameriky propašujete?"
"To jako já? Tisíce. Mnoho tisíc. Za to dostávám dobře zaplaceno. Mám pěkný dům, pracuje pro mě šest dalších coyotes. Gringos mají víc starostí s těmi, co přes hranice pašujou drogy, a od toho já jdu pryč; za tu námahu mi to nestojí. Dělají to pro mě dva z mých lidí. Je za to hodně peněz."
"Jaké drogy?" zajímal se Mustafa.
"Takové, za jaké dostanu zaplaceno," ušklíbl se Ricardo a opět si lokl z polní láhve.
Přistoupil k nim Abdulláh; Mustafa se k němu otočil.
"Myslel jsem, že to bude namáhavý pochod," pronesl muž číslo dvě.
,Jen pro městské lidi," odtušil Ricardo. "Tohle je můj kraj; mě zrodila poušť.
"Tak jako mě," podotkl Abdulláh. "Máme pěkný den." Je to tu lepší než sedět vzadu v nějakém nákladním autě; to ani nemusel dodávat.
Ricardo si zapálil další cigaretu Newport; mentolové mu chutnaly, neškrábou tolik v krku. "Ještě měsíc, možná dva nebude nijak velké horko. Potom ale může být pořádné vedro a moudrý člověk si vezme dostatečnou zásobu vody. V srpnovém vedru tu už bez vody lidé zemřeli; matka Příroda nezná lásku ani smilování," dodal coyote. Na konci takovéhoto pochodu věděl, kam si zajít na pár cervezas, než se vydal na východ na zpáteční cestu autem do El Pasa a odtamtud pak do svého pohodlného domu v Ascensiónu; nacházel se daleko od hranice, takže Ricarda neobtěžovali budoucí emigranti, kteří mají špatný zvyk - krást věci, které by pro přechod hranice mohli potřebovat. Říkal si, kolik asi toho potom

nakradou na druhé straně, u gringů; to se ho ale přece netýká. Dokouřil a vstal. "Ještě tři kilometry, přátelé."

Mustafa i ostatní ho následovali; mířili dál na sever. Už jen tři kilometry? Doma to měli pěšky dál třeba jenom k autobusové zastávce.

*****

MAČKAT ČÍSLICE na klávesnici byla asi taková zábava jako pobíhat nahý mezi kaktusy. Jack byl typ, který potřebuje myšlenkové podněty; někdo by možná tuhle práci chápal jako investigativní účetnictví, on však mezi takové lidi nepatřil.

"Nuda, co?" poznamenal Wills.

"A pořádná," souhlasil Jack.

"Ta už ke shromažďování a zpracovávání zpravodajských informací prostě patří. Někdy to bývá napínavé, ale i tak vcelku pěkně otupující... pokud ovšem člověk není na stopě obzvlášť mazané a lstivé lišce. Teprve pak se to dá brát jako zábava, i když ne taková jako sledovat svého člověka v terénu. Já to nikdy nedělal."

"Táta taky ne," podotkl Jack.

"Záleží na tom, co se k vám donese. Váš táta se občas ocitl v místech, kde musel jít na věci zostra. Neřekl bych, že se mu to zamlouvalo. On o tom nikdy nemluvil?"

"Ne; ani jedinkrát. A mám dojem, že o tom moc neví ani máma; no... kromě záležitosti s tou ponorkou, ale většinu z toho, co o špionáži vím, mám z knih a tak. Jednou jsem se na tohle všechno táty vyptával. ‚Ty věříš všemu, co je v novinách?' zeptal se jen, a víc jsem z něj nedostal. A když tamten Rus, ten Gerasimov, byl v televizi, táta akorát něco zabručel."

"Po Langley o něm šla pověst, že to byl král mezi špiony. Všechna tajemství si nechal pro sebe, jak se od něj taky očekávalo. Většinou ale pracoval v sedmém poschodí; já se tak vysoko nikdy nevypracoval."

"Třeba mi něco můžete teď povědět vy."

"A co asi?"

"O tom Gerasimovovi; o Nikolaji Borisoviči Gerasimovovi. Opravdu byl šéfem KGB? A fakt ho táta vytáhnul z Moskvy?"

Wills okamžik váhal, ale uhnout se už nedalo. "Jo; Gerasimov byl ředitelem KGB - a taky je pravda, že jeho útěk na Západ zosnoval váš otec."

"Nekecáte? Hergot - a jak ho zosnoval?"

"To je dlouhé vyprávění - a pro něco takového nemáte bezpečnostní prověření."

"Tak proč v televizi tátu shodil?"

"Protože nepřešel dobrovolně. Váš otec ho donutil, aby pláchnul; a potom, když se stal prezidentem, si Gerasimov chtěl vyrovnat účty. Ale... Nikolaj Borisovič zpíval - ne zrovna jako kanárek, ale zpíval. Teď se na něj vztahuje program na ochranu svědků. Pořád ještě ho občas vytáhnou, aby zpíval ještě víc. Lidé, které lapíte do sítě, nikdy nevyklopí všechno najednou, a tak se k nim opakovaně vracíte. Dodává jim to pocit důležitosti - takový, že obvykle zpívají dál. Jenže Gerasimovovi moc do tance není. Domů nemůže, přišel by o kejhák. Velezradu Rusové nikdy neodpouštěli; no... my taky ne. Takže tu žije pod federální ochranou. Poslední, co jsem o něm slyšel, je, že se dal na golf. Jeho dcera se provdala do Virginie za nějakýho prachatýho aristokratickýho prďolu, co zdědil peníze po předcích. Teď je z ní pravá Američanka, ale taťka umře jako zklamaný a nešťastný člověk. Chtěl převzít vládu v Sovětském svazu; tím myslím, že ten džob opravdu chtěl, jenže kvůli vašemu otci mu jednou provždy sklaplo, a Nikolka ten pocit křivdy v sobě pořád nosí."

"No já teda zírám."

"Je něco nového se Sálím?" zeptal se Wills - a vrátil tak Jacka zpět do skutečnosti.

"Něco maličko by bylo. Padesát tisíc tuhle, osmdesát tisíc onde -v librách, ne v dolarech. Na účty, o kterých toho moc nevím. Převádí mezi dvěma až osmi tisíci liber týdně, obnosy, které nejspíš považuje za drobné sumy hotových peněz."

"Odkud ty peníze pocházejí?"

"Původ není nijak jistý, Tony. Mám dojem, že shrabuje něco z účtu rodiny, tak kolem dvou procent, ta se dají odepsat na výdaje. Není to tolik, aby jeho otec pojal podezření, že synáček okrádá rodinu. Docela by mě zajímalo, co by na to mamka s taťkou asi řekli?"

"Hlavu by mu neusekli, zato by mohli udělat něco horšího - přísun peněz mu zarazit. Připadá vám snad, že se tenhle chlápek živí prací?"

"Vy myslíte opravdovou prací? Dovolte, abych se zasmál. Veze se v kočáře už moc dlouho na to, aby se mu ho chtělo tlačit. Já byl v Londýně mockrát, a jen těžko si dovedu představit, jak se tam někdo udře k smrti a přesto dokáže vyžít."

Wills si začal pobrukovat melodii Jak je udržíte na farmě, když už byli v Paříži?".

Jack zrudl. "Koukněte, Tony, já vím, že jsem vyrůstal v blahobytu, ale táta vždycky dbal na to, abych si na léto našel nějakou práci. Dva měsíce jsem dělal i na stavbě. Mike Brennan a jeho lidi z toho měli pěkně těžkou hlavu, táta ale chtěl, abych poznal, co to je opravdová práce. Ze začátku jsem měl zlost, ale když se podívám zpátky, pravděpodobně udělal dobře. Pan Sálí nic takového za sebou nemá. Já kdybych musel, tak takové nějaké opravdické první zaměstnání přežiju; tenhle by si na to moc těžko zvykal."

"Tak jo; kolik je dohromady peněz, o kterých není jasné, odkud se vzaly?"

"Asi tak dvě stě tisíc liber - řekněme takových tři sta tisíc doláčů. Ještě jsem si to vlastně nedal do kupy, ale moc peněz to zase není."

"Za jak dlouho to upřesníte?"

"Tímhle tempem? Kruci, když se mi bude dařit, tak snad za týden. Podívejte, tohle je jako sledovat po New Yorku jediný auto v dopravní špičce."

"Tak vytrvejte; nikdo netvrdí, že to, co po vás chci, je snadné nebo nějak zábavné."

"Rozkaz, pane kapitáne!" Tohle měl Jack od mariňáků v Bílém domě; ti tak někdy dokonce odpověděli i jemu, až si toho otec všiml a neprodleně jim to zatrhl. Jack se vrátil ke svému počítači. Dělal si poznámky do zápisníku s bílými linkovanými listy, protože tak mu to připadalo přehlednější; potom každé odpoledne poznámky ukládal do samostatného souboru. Během psaní si všiml, že Tony odchází z jejich malé kanceláře a jde nahoru.

*****

"TEN MLADÍK MÁ POSTŘEH," sdělil Wills Ricku Bellovi, když dorazil do kanceláře v horním poschodí.

"Jo?" Na nějaké výsledky od takového bažanta je trochu brzy, ať je jeho táta kdo chce, říkal si Bell.

"Přidělil jsem mu jednoho mladého Saúda, jmenuje se Uda bin Sálí; obhospodařuje peněžní záležitosti své rodiny. Britové ho tak trochu sledují, protože volal komusi, o koho se už jednou zajímali."

"A dál?"

"A dál - náš mládenec objevil pár set tisíc liber, o kterých se nedá říct, kde se vzaly."

"A neplete se?" zeptal se Bell.

"Budeme na to muset nasadit někoho zapracovaného, ale... tenhle mladík má ten správný čich."

"Že bychom na to dali Dava Cunninghama?" Cunningham, soudní účetní, přešel do Univerzity z ministerstva spravedlnosti, z odboru pro boj s organizovaným zločinem. I nyní, krátce před šedesátkou, měl doslova legendární cit pro

čísla. Oddělení, které se v Univerzitě zabývalo kapitálovým trhem, ho využívalo k "běžným" záležitostem; byl by se dobře uplatnil na Wall Street, jenže jeho víc přitahovalo živit se chytáním lumpů. V Univerzitě se mohl této své zálibě věnovat, aniž by podléhal vládním předpisům pro odchod do penze.

"Ano, toho bych si na to vybral," souhlasil Wills.

"Prima; tak ty Jackovy soubory přeneseme i do jeho počítače a uvidíme, jak pořídí."

"Souhlas. Viděl jste, co včera zachytili v Národním bezpečnostním úřadě?"

"Jo, všiml jsem si." Bell vzhlédl od papírů. Počet vzkazů od zdrojů, o které se vládní výzvědné služby zajímaly, před třemi dny klesl o sedmnáct procent, a dva obzvlášť zajímavé zdroje se odmlčely téměř úplně. Když k tomuhle dojde v rádiovém provozu vojenských jednotek, takový klid často znamená, že jsou nastoupeny před chystanou operací; v řadách těch, kdo provádějí elektronickou špionáž, to naopak vyvolá neklid. Většinou se ukáže, že vůbec o nic nejde, je to jen náhoda, nicméně taková věc přece jen dost často přeroste v něco opravdu vážného, takže se rozjede horečná činnost.

"Co si o tom myslíte?" zeptal se Wills.

Bell jen zavrtěl hlavou. "Na pověry jsem přestal věřit tak před deseti lety."

Tony Wills však na ně věřit očividně nepřestal. "Ricku, jsme pozadu; a už hodně dlouho."

"Já vím, co tím chcete říct, ale na základě pověr tu pracovat nemůžeme."

"Ricku, tohle je, jako když sedíte na lavici náhradníků a nemůžete vyběhnout na hřiště, když máte chuť."

"Tak co teda dělat - zabít rozhodčího?"

"Toho ne, jen chlápka, co se chystá nadhodit míček odpalovači na hlavu.

"Trpělivost, Tony, to chce trpělivost," odtušil Bell. "Tahleta ctnost je prevít, nedá se jen tak získat, co?" Wills se jí přes veškeré své zkušenosti nikdy úplně nenaučil. "Máte s ní potíže? A co potom Gerry?" "Jo, Ricku, já vím." Wills vstal. "Tak se zatím mějte."

*****

NESPATŘILI ŽIVOU DUŠI, auto, vrtulník, nic; očividně tu nebyla ani jediná věc, která by měla nějakou hodnotu - žádná nafta, zlato, a dokonce ani měď. Nic, co by stálo za hlídání nebo za ochranu. Pochod mohl akorát tak prospět zdraví. Sem tam živořící křoviska, dokonce pár zakrslých stromů. Pár stop pneumatik, avšak žádná z nedávné doby. Tahle část Ameriky mohla klidně být Pustá končina, Rub'al-Chálí v Saúdské Arábii, kde by se zle putovalo i otužilému velbloudu z pouště.

Bylo však jasné, že pochod je u konce. Překročili nízký hřeben a uviděli pět osamocených vozidel; vedle nich stáli a rozmlouvali nějací lidé.

"Hm - jsou tu taky dřív; vynikající," prohlásil Ricardo; teď už si může s těmihle nepřístupně se tvářícími cizinci dát rozchod a jít za svými záležitostmi. Zastavil se, aby ho jeho zákazníci mohli dohnat.

"Už jsme na místě?" zeptal se Mustafa; zřejmě o tom neměl pochybnosti. Pochod sem byl snadný, daleko snazší, než očekával.

"Tamhle mí přátelé vás vezmou do Las Cruces. Tam si můžete naplánovat další postup."

"A vy?"

"Půjdu domů ke své rodině," odpověděl Ricardo. Není to snad nabíledni? To tenhle člověk nemá rodinu?

Zbytek cesty trval už jen deset minut. Ricardo si pak potřásl se zákazníky rukou a nasedl do džípu. Chovali se celkem přátelsky, třebaže s obezřelým odstupem. Dostat je sem bylo sice těžší, ale hranice ilegálně přechází víc lidí v Arizoně a Kalifornii, a většina sil pohraniční stráže se soustředí tam. Gringos projevovali snahu skřípající mechanismus namazat -jako asi všichni

ostatní na světě, ale nijak moc předvídavosti zatím neprokázali; dříve či později ovšem přijdou na to, že se hranice přecházejí i zde, pouze ne v nějak závratném měřítku. On se potom asi bude muset poohlédnout po nějakém jiném způsobu obživy. Posledních sedm let si ale vedl dobře - dost dobře, aby si mohl založit menší podnik a děti vychovat k práci méně se příčící zákonům.

Přihlížel, jak skupina nastupuje a odjíždí. On sám potom také zamířil zhruba k Las Cruces a zanedlouho zabočil k jihu na I-10 do El Pasa, Už dávno mu přestalo vrtat hlavou, co mají jeho klienti v plánu, až budou v Americe. Nejspíš někde ošetřovat zahrady nebo pracovat na stavbě; ale on dostal deset tisíc dolarů v hotovosti. Takže musí být pro někoho důležití... ne však pro něj.

10 KAPITOLA - CÍLE CESTY

PRO MUSTAFU a jeho přátele byla jízda do Las Cruces překvapivě vítanou změnou; třebaže se snažili nedat na sobě nic znát, zmocnilo se jich viditelné vzrušení. Jsou v Americe. Zde jsou lidé, které mají v úmyslu zabít. Jejich úkol jako by nyní měl blíž ke splnění; nedělí je od něj kilometry, jen magická, neviditelná čára. Jsou v domově Velkého satana. Zde žijí ti, kdo dštili smrt na jejich vlast a na věřící v celém muslimském světě, lidé, kteří tak lokajsky a podlézavě podporují Izrael.

V Demingu zabočili na východ, na Las Cruces. Dvaašedesát mil - sto kilometrů - k příští zastávce na I-10. Byly tu billboardy s reklamami hotelů nacházejících se při této silnici, podniků, kde se dá jíst, upozornění na zcela bezvýznamné turistické zajímavosti, a kolem zvlněná krajina a obzor, který se zdál daleký, třebaže automobil polykal vzdálenost stabilní rychlostí sto deseti kilometrů v hodině.

Řidič vypadal na Mexičana, jako ten první, a řídil mlčky. Pravděpodobně další najatý žoldák. Mlčeli všichni, řidič proto, že o nějaké vybavování nestál, cestující proto, že jejich angličtina měla cizí přízvuk a řidič by si to mohl zapamatovat. Takhle si vzpomene jen na to, že kdesi na prašné silnici v jižní části Nového Mexika naložil nějaké lidi a odvezl je kamsi jinam.

Ostatní ze skupiny mají pravděpodobně hodně o čem přemýšlet, říkal si Mustafa; musí mu důvěřovat, že ví, co dělá. Akci velí, vede skupinu bojovníků, kteří se zanedlouho rozdělí do čtyř menších skupin a už nikdy se nesetkají. Naplánování akce věnovali všechny síly. Veškeré další spojení se bude dít pomocí počítače, a to ještě nijak často. Budou pracovat nezávisle, avšak podle prostého časového rozvrhu a s jediným strategickým cílem. Ten plán Amerikou otřese tak jako ještě Žádný jiný, říkal si Mustafa při pohledu na stejšn, který je míjel. Rodiče a dvě děti, jedno asi čtyřletý chlapec, druhé menší, snad rok a půl. Samí nevěřící. Cíle.

Operační plán měl samozřejmě zaznamenaný, vytištěný středně velkým písmem Ženeva na listech obyčejného bílého papíru; čtyři exempláře, po jednom pro každého vůdce týmu. Ostatní údaje byly v souborech osobních počítačů, které každý měl v malé cestovní brašně spolu s rezervními košilemi, spodním prádlem a pár dalšími věcmi. Moc toho nebudou potřebovat, další součástí plánu bylo zanechat toho po sobě co nejméně, aby Američany ještě víc zmátli.

Tyto úvahy ho naladily tak, že krajině ubíhající dozadu věnoval nepatrný úsměv. Zapálil si cigaretu - zbývaly mu už jen tři - a zhluboka vdechl kouř; z klimatizace na něj zavanul studený vzduch. Slunce za jejich zády se sklánělo k obzoru. Příští - a poslední - zastávku udělají už za tmy; to považoval za takticky výhodné. Byl si sice vědom, že se jedná jen o příznivou náhodu, ale i pokud ano, je to znamení, že na jejich plán shlíží s potěšením sám Alláh. Tak, jak by také měl. Konají přece všichni Jeho dílo.

*****

DALŠÍ DEN OBLBUJÍCÍ práce za námi, říkal si Jack cestou k autu. Na Univerzitě bylo špatné to, že si o ní nemohl s nikým pohovořit. Její činnost byla toho druhu, pro který nemá bezpečnostní prověření nikdo, ačkoli dosud nebylo jasné proč. Určitě by šlo popovídat si o ní s tátou: prezident má už z titulu své funkce prověření pro všechno, a i bývalý prezident má přístup k informacím stejný, ne-li podle zákona, pak tedy proto, že tak to vyhovuje z praktického hlediska. Jenže Jack se mu svěřit nemohl. Táta by z jeho nové práce neměl radost; mohl by taky zvednout telefon a všechno pokazit, a Jack měl dost rozumu, aby to nutkání udržel na uzdě přinejmenším ještě pár měsíců. Ale i tak, moci si poklábosit o pár věcech s někým, kdo ví, o co tu jde, by bylo něco jako boží požehnání. Aspoň s někým, kdo by řekl, ano, opravdu to je důležité, ano, ty opravdu přispíváš k dosažení Pravdy, Spravedlnosti a k uskutečnění toho, kam Amerika směřuje.

Opravdu by mohl přivodit nějakou změnu? Běh světa je takový, jaký je, a on na tom moc změnit nemůže. Ani otec to nedokázal, přes veškerou moc, které se mu dostalo. A oč méně toho může uskutečnit on, v podstatě něco jako druhorozený princ? Ale má-li se ten svět, rozpadlý na kusy, dát zase dohromady, musí jej dostat do rukou někdo, kdo nedumá o tom, jestli je to možné nebo ne. Nejspíš někdo tak mladý a nechápavý, aby nevěděl, že nemožné je... prostě nemožné. Ale ani matka,

ani otec na ten rozpadlý svět nevěří, a v tom duchu také syna vychovali. Sally bude brzy promovat na lékařské fakultě a chystá se dělat onkologii - obor, na který se matka ke své lítosti nedala - a všem, kdo na to zavedou řeč, říká, že se dožije doby, kdy rakovina, ta saň moderní doby, bude jednou provždy zabita. Takže věřit na nemožné není součástí ryanovského kréda. Svět je přece plný věcí, kterým je třeba se učit, třebaže Jack ještě neví, jak na to. Je chytrý a vzdělaný - a bude-li mít dostatek důvěry v sebe sama, může jít životem beze strachu, že bude hladovět, kdyby urazil někoho nepravého. To je ta nejdůležitější svoboda, kterou mu otec dal do vínku; a John Patrick Ryan Jr. byl dost chytrý, aby věděl, jak je tahle svoboda důležitá - i kdyby snad nevěděl, jak se vyrovnat s odpovědností, kterou tato svoboda přináší.

*****

VEČEŘI SI NEVAŘILI; rozhodli sejít ten večer do místní restaurace, kde se podávaly převážně stejky. Byla plná studentů Virginské univerzity; dalo se to na nich poznat - všichni vypadali bystře, ale nebyli tak bystří, jak si o sobě mysleli, že jsou, a chovali se trochu moc hlučně, trochu moc sebevědomě. To je jedna z výhod, kterým se těší děti - jakkoli oni by se takovému označení rozhořčeně bránili -, děti, nad jejichž potřebami bdí milující rodiče, byť tak činí z příhodné vzdálenosti. Oběma Carusovým hochům připadalo zábavné dívat se na to, jak ještě před několika málo roky vypadali oni sami, předtím, než prošli tvrdým výcvikem a nabyli zkušeností se skutečným světem, který je změnil v cosi jiného. V co přesně - to ještě s jistotou nevěděli. Leccos z toho, co se zdálo prosté ve škole, se změnilo v něco nesmírně složitého, když opustili akademickou půdu. Svět není systém řízený digitálně - je to realita řízená analogově, vždy neuspořádaná, vždy s nějakými zpřetrhanými nitěmi, jejichž konce se nikdy nepodaří navázat tak úhledně, jako se zavazují tkaničky bot, takže stačí nepozorný krok a člověk může kdykoli zakopnout. Obezřelost se dostavuje jen a jen se zkušeností - po pár zakopnutích a bolestivých pádech, z nichž jen ty nejhorší poslouží jako trvalé poučení. Těchto poučení se oběma bratrům dostalo brzy; ne tak brzy jako jiným generacím, nicméně dost brzy, aby si uvědomili následky omylů a chyb ve světě, který neumí odpouštět.

"Není to tu špatné," prohlásil Brian nad již napůl sněděným filet mignon.

"Na slušném kousku hovězího se toho nedá moc zkazit, ať si je kuchař jaké

chce nemehlo," odtušil Dominic. Kuchaře tu zřejmě měli, nikoli však šéfkuchaře, ale hranolky ke stejku byly na uhlohydráty v téměř syrovém stavu vcelku dobré, a brokolice byla rovnou z mrazáku, jak usoudil.

"Měl bych s jídlem opatrněji, než jak jím tady," poznamenal major Brian.

"Užij si to, dokud můžeš. Ještě nám není třicet, ne?"

"Třicet nám kdysi připadalo jako strašně vysoké číslo, co?" pronesl se smíchem Brian.

"Podle tebe tam už začíná stáří? Ale na majora jsi dost mladý."

Aldo pokrčil rameny. "Dejme tomu. Můj šéf si mě oblíbil - a měl jsem pod sebou pár dobrých lidí. Ale hotové dávky jídla jsem si nikdy nezamiloval. Udrží tě při životě, to je ale všechno, co se o nich dá říct. Můj seržant je jedl rád, prý jsou lepší než to, čím ho krmili u divize."

"U FBI se zase živíš akorát samými koblihami - a dělají tam skoro to nejlepší kantýnský kafe v Americe. Při takové stravě pak těžko můžeš čekat, že ti zůstane opasek volný."

"Na válečníka od stolu jsi ve slušné formě, Enzo," poznamenal dost přejícně Brian. Na konci ranního běhu bratr někdy vypadal, jako kdyby už už měl padnout, pro mariňáka však byl pětikilometrový běh něco jako ranní káva, dobrý k tomu, aby se mu rozlepily oči. "Pořád ještě bych rád věděl, k čemu nás to cvičí," prohlásil Aldo po dalším soustu.

"Brácho, cvičí nás, jak zabíjet lidi, víc nás nemusí zajímat. Přikrást se tak, aby tě nikdo neviděl, a pak vypadnout tak, aby si tě nikdo nevšimnul."

"Pistolí?" odtušil Brian pochybovačně. "Trochu hlučné, a ne tak jisté jako puškou. V Afghánistánu jsem měl v týmu odstřelovače. Odprásknul pár těch pacholků skoro na půl druhýho kilometru. Měl barettku ráže 1,27 milimetru; pěkně velká potvora, asi jako kdybys starou automatickou pušku BAR nacpal steroidama. Náboje jsou stejné jako z těžkého půlpalcového kulometu Ma Deuce. Je přesná, mrcha, a když trefíš, je dokonáno; s půlpalcovou dírou se už sotva někam hneš." A už vůbec ne tehdy, když střílel desátník Alan Roberts, jeho ostřelovač, černoch z Detroitu, který dával přednost zásahům do hlavy; a kulka ráže 1,27 v hlavě udelá své.

"Možná budou mít pistole tlumič; pak je výstřel hodně tichý."

"Ty znám, trénovali jsme s nimi v průzkumnické škole; jsou ale strašně bachraté na to, abys něco takového nosil pod sakem obleku. A ještě ji musíš vytasit, zůstat nehnutě stát a namířit na hlavu. Pokud nás nepošlou do školy Jamese Bonda na kurzy kouzlení, tak pistolí moc lidí nepozabíjíme, Enzo."

"Třeba nám dají něco jiného."

"Takže ty taky vlastně nic nevíš?"

"Hele, člověče, šeky mi pořád ještě choděj od FBI. Vím jedině, že mě sem poslal Gus Werner, a tím to pro mě je úplně košer... řekl bych," uzavřel Dominic.

"O něm jsi už mluvil. Co je vlastně zač?"

"Zástupce ředitele, vedoucí nového protiteroristického oddělení. Gus není žádná Srágora; vedl tým pro záchranu rukojmích a okusil i ode všeho dalšího. Pašák, a pěknej tvrďas, ten neomdlí, když vidí krev. Ale má taky mozek v hlavě. Terorismus dostal Úřad na starost nově a Dan Murray si Wernera na tu práci nevybral proto, že dovede střílet z pistole. On a Murray se znají už dávno, přes dvacet let. A ani Murray není slabota. Ale - když mě sem Werner poslal, někdo mu to musel odklepnout. Takže hraju dál, do té doby, než mi přikážou porušit zákon."

"Já taky, ale - pořád je mi z toho trochu divně."

*****

LAS CRUCES mělo oblastní letiště pro krátké lety a lehká letadla; byly tu i půjčovny automobilů. Zastavili - a nyní nastal čas, kdy Mustafu opustil jeho klid. On a jeden z jeho kolegů si tu pronajmou auta. Další dva učiní totéž ve

městě.

"Všechno je připraveno," sdělil jim řidič. Předal jim dva listy papíru. "Tady jsou čísla zamluvených aut; pojedete čtyřdvéřovými sedany Ford Crown Victoria. Stejšny, jak jste žádali, jsme obstarat nemohli, museli bychom do El Pasa, a to nebylo bezpečné. Zaplaťte kartou Visa; jmenujete se Tomás Salazar, váš přítel Hector Santos. Ukažte jim ta čísla a jednoduše dělejte, co vám řeknou. Je to snadné." Ani jeden z těch dvou svým vzhledem řidičovi nepřipadal zrovna jako člověk z Latinské Ameriky, ale ti dva v téhle půjčovně byli zabedněnci, kteří španělsky uměli jen málo, ještě tak leda taco a cerveza.

Mustafa vystoupil z auta a vešel dovnitř; mávnutím vyzval svého společníka, aby šel také.

Okamžitě poznal, že to půjde snadno. Ten, komu tenhle podnik patřil, se nenamáhal, aby tu zaměstnal inteligentní lidi. Mladík za pultem se hrbil nad komiksem; zahloubal se do něj tak, až se zdálo, že vůbec nevnímá okolí.

"Nazdar," pozdravil Mustafa s hraným sebevědomím. "Mám tu objednávku." Napsal číslo na list z bloku a podal mu jej.

"Oukej." Mladík nedal najevo rozladění nad tím, že byl vyrušen z četby o nejnovějším Batmanově dobrodružství. S počítačem zacházet uměl, a skutečně, počítač vyplivl formulář již vyplněný téměř do všech podrobností.

Mustafa mladíkovi podal svůj mezinárodní řidičský průkaz; ten si jej oxeroxoval a kopii připevnil sešívačkou ke své fotokopii formuláře. Potěšilo ho, že pan Salazar využil všechny možnosti pojištění - za to, když k tomu zákazníky přiměje, dostával příplatek.

"Máte toho bílého forda ve stání číslo čtyři. Jděte tamhletěmi dveřmi a pak doprava. Klíčky jsou v zapalování, pane."

"Děkuju," řekl Mustafa anglicky s cizím přízvukem. Opravdu je to tak snadné?

Očividně bylo. Právě si upravil sedadlo, když se u čísla pět ukázal Saíd, aby si vzal světle zelené dvojče Mustafova sedanu. Oba měli mapy státu Nové Mexiko, ty však vlastně ani nepotřebovali. Nastartovali, pomalu vyjeli ze stání a zamířili ven na ulici, kde čekaly džípy. Jet za nimi bylo snadné, v Las Cruces sice provoz byl, ale touhle dobou celkem slabý.

O osm bloků dál na sever, v ulici, která byla zřejmě hlavní tepnou městečka, se nacházela další půjčovna. Jmenovala se Hertz; název Mustafovi vzdáleně připomněl cosi židovského. Jeho dva společníci vešli dovnitř a po deseti minutách byli venku a nasedli do svých pronajatých aut. Opět to byly fordky stejné značky jako jeho a Saídova. Když byla tato snad nejriskantnější část úkolu odbyta, byl čas jet za džípy několik kilometrů - asi dvacet, jak se ukázalo - na sever. Potom odbočili z téhle prašné silnice na jinou. Zdálo se, že takových tu je plno... vlastně jako u nás doma, říkal si Mustafa. Ještě asi kilometr, a byl tu osamocený dům, jen poblíž stál zaparkovaný nákladní automobil, aby dům budil zdání, že v něm někdo bydlí. Tam také zaparkovala všechna ostatní auta a cestující vystoupili; tohle, jak si Mustafa připomněl, je místo jejich vlastně poslední schůzky.

"Zbraně máte tady," oznámil jim Juan; ukázal prstem na Mustafu. "Pojďte se mnou, prosím."

Ze vnitřku zcela obyčejně vyhlížejícího dřevěného domu se vyklubala skutečná zbrojnice. V šestnácti kartonových krabicích tu spočívalo šestnáct samopalů MAC-10. Žádné elegantní zbraně; jsou zhotovené ze strojní oceli, lisované, a obyčejně s bídnou povrchovou úpravou. Ke každé zbrani patřilo dvanáct zásobníků, všechny plné a černou elektrikářskou izolační páskou spojené po dvou, konci proti sobě.

"Ty zbraně jsou úplně nové; ještě se z nich nestřílelo," sdělil jim Juan. "Pro všechny máme taky tlumiče; nejsou moc účinné, ale dobře zbraň vyvažují a zvyšují její přesnost. S tímhle samopalem se nemanipuluje tak lehce jako s Uzi - ale ty se tu také hůř obstarávají. Účinný dostřel je asi deset metrů. Snadno se nabíjejí i vybíjejí. Samozřejmě umožňují pohotovostní výstřel po výměně

zásobníku, a kadence palby je vysoká." Byla taková, že zásobník na třicet nábojů se vyprázdní za necelé tři vteřiny, což je přece jen až příliš rychlé na to, aby taková palba měla nějaký rozumný účinek; ale Juanovi nepřipadalo, že by na tom těmhle lidem nějak zvlášť záleželo.

A také že ne. Každý ze šestnácti Arabů si vzal jednu zbraň, vyvažoval ji a přehazoval v rukou, jako kdyby se zdravil s novým přítelem. Potom jeden z nich vzal dvojici zásobníků -

"Stop! Alto!" vyštěkl okamžitě Juan. "Ty zbraně nebudete nabíjet tady uvnitř. Jestli si je chcete vyzkoušet, venku máme terče."

"Nebude to dělat moc velký hluk?" zeptal se Mustafa.

"Nejbližší dům je odtud čtyři kilometry," odtušil Juan tónem naznačujícím, že o nic nejde. Kulky tak daleko nedoletí, a měl za to, že ani hluk se nedonese tak daleko. V tom se mýlil.

Jeho hosté však předpokládali, že o zdejším okolí všechno ví, a byli ochotní kdykoli si zastřílet, hlavně když to bude hodně bouchat. Dvacet metrů od domu byl pískový násep a kolem se povalovaly bedničky a kartonové krabice. Jeden po druhém nasadili do samopalů zásobníky s pistolovými náboji Remington ráže 9 milimetrů a natáhli závěry. Žádný oficiální povel k palbě nebyl vydán; jen čekali na Mustafu. Ten uchopil řemen, houpající se na ústí hlavně, a stiskl spoušť.

Výsledek se dostavil okamžitě a byl příjemný; MAC-10 dělal náležitý rámus, trhl sebou nahoru a doprava, jako všechny takové zbraně, ale protože tohle bylo poprvé, co Mustafa z takové zbraně střílel, a protože byl na střelnici, podařilo se mu propracovat řádkou výstřelů, jedním za druhým jako v zástupu, až ke kartonové krabici asi šest metrů nalevo od něj. Zdánlivě vzápětí se závěr prudce a hlučně zarazil: komora byla prázdná. Měl chuť zásobník obrátit a vychutnat si další dvě či tři vteřiny pocitu blaženosti ze záplavy ohnivých výšlehů, ale přece jen se ovládl. Na ten pocit ještě bude čas - v nepříliš vzdálené budoucnosti.

"Kde jsou tlumiče?" zeptal se Juana.

"Uvnitř. Našroubují se na ústí hlavně, a bude líp, když si je tam dáte - zmenší se tak rozptyl kulek." Juan hovořil s jistou převahou; MAC-10 už celé roky používal v Dallasu a v Santa Fé k odstranění konkurentů i jiných nepohodlných lidí. Přesto své hosty pozoroval s určitým znepokojením. Nějak moc se usmívají. Nejsou jako já, říkal si Juan Sandoval; a čím dřív půjdou svou cestou, tím líp. Lidé v místech, kam ta cesta vede, tak odejít nebudou moci, to ale není jeho starost. On má rozkazy shora. Hodně shora, jak mu minulý týden dal jeho nejbližší představený jasně na srozuměnou. A peníze tomu odpovídaly. Juan neměl žádný určitý důvod ke znepokojení, avšak jakožto dobrému čtenáři v myslích druhých lidí mu před očima blikalo varovné červené světélko.

Mustafa ho následoval do domu. Vzal si jeden tlumič; měl průměr snad deset centimetrů a délku málem půl metru. Jak mu Juan sdělil, našrouboval se na ústí hlavně a zlepšoval vyvážení zbraně. Mustafa si vyvážení vyzkoušel a dospěl k závěru, že s tlumičem to bude lepší, hlaveň se při dávce nebude zpětným rázem zvedat do výše a střelba se zpřesní. Ztlumení hluku nebude mít pro jeho úkol valný význam, zato přesnost ano. Tlumič však ze zbraně, která se jinak dala snadno skrýt, dělal nepřijatelně neforemnou a objemnou věc, takže jej zatím odšrouboval a uložil zpátky do pouzdra. Nato vyšel ven shromáždit své lidi. Juan šel za ním.

"Ještě něco vám musím povědět," oslovil vůdce týmů; potom pomalu a vyrovnaným hlasem hovořil dál: "Americká policie je výkonná, ale ne všemocná. Když vás policista zastaví na silnici, musíte s ním mluvit zdvořile. Když vás vyzve, abyste vystoupili z auta, vystupte. Americké zákony mu dovolují přesvědčit se, jestli nemáte zbraň - prohledat vás rukama -, ale když vám bude chtít prohledat auto, prostě řekněte ‚ne, nepřeju si, abyste to dělal' - a podle jejich zákonů vám auto prohledávat nesmí. Říkám ještě jednou: když vám

americký policista bude chtít prohledat auto, prostě řekněte ‚ne', a on to nebude smět udělat. Potom jeďte dál. Nejezděte rychleji, než jak udává číslice na dálničních tabulích. Když se tím budete řídit, pravděpodobně vás nikdo nebude obtěžovat. Když překročíte povolenou rychlost, jen tím poskytnete policistům důvod, aby vás zastavili. Takže tohle nedělejte. Neustále se učte trpělivosti. Máte nějaké otázky?"

"Co když se ten policista bude chovat agresivně, můžeme -"

Juan věděl, že tahle otázka přijde, a dokončil ji: "- ho zabít? Ano, možné to je, pak vás ale bude pronásledovat mnohem víc policistů. Když vás policista zastaví, hned ohlásí na ústředí vysílačkou místo, kde je, poznávací značku a popis vašeho auta. Takže i když ho zabijete, jeho kolegové po vás už v několika minutách začnou pátrat - a bude jich hodně. Uspokojení z toho, že jste zabili policistu, za to nestojí. Jen na sebe přivoláte malér. Americká policie má mnoho aut, dokonce letadla. Jak po vás jednou začne pátrat, najde vis. Takže vaší jedinou obranou je neupoutat na sebe pozornost. Nepřekračujte povolenou rychlost. Neporušujte jejich dopravní předpisy. Chovejte se takhle a budete v bezpečí; porušte ty předpisy a chytí vás. A bude úplně jedno, jestli se zbraněmi nebo bez nich. Rozumíte?"

"Rozumíme," ujišťoval ho Mustafa. "Děkuji vám za pomoc."

"Máme pro vás pro všechny veškeré potřebné mapy; jsou to dobré mapy, vydala je Americká automobilová asociace. Krycí legendy máte?" pokračoval Juan; doufal, že tohle celé vyřídí už co nejrychleji.

Mustafa pohlédl na své lidi, budou-li mít ještě nějaké další dotazy; ti však už tolik dychtili po tom, aby akce pokračovala, že se nemínili zdržovat něčím pro ně vedlejším. Když Mustafa viděl, že žádné otázky nebudou, otočil se k Juanovi. "Ještě jednou děkuju za pomoc, příteli."

Příteli - čerta starého, pomyslel si Juan, přesto však si s ním potřásl rukou a potom je všechny vyvedl před dům. Brašny byly rychle přeneseny z džípů do sedanů a Juan se díval, jak vyjíždějí a míří zpátky na State Route 185. Do Radium Springs a k přivaděči na I-25 Sever to bylo pár kilometrů. Cizinci se před odjezdem ještě naposledy shromáždili do hloučku a potřásli si rukama - Juana udivilo, že někteří se dokonce políbili. Potom se rozdělili do čtyř týmů po čtyřech lidech a nasedli do aut.

Mustafa usedl za volant; své krabičky cigaret si položil na vedlejší sedadlo, zkontroloval, jestli jsou zrcátka nastavená tak, aby na ně dobře viděl, a zapnul si bezpečnostní pás - dozvěděl se, že kvůli jízdě bez zapnutého bezpečnostního pásu ho policie zastaví stejně jistě, jako když překročí povolenou rychlost. Ze všeho nejméně stál právě o to, aby ho policie stavěla. I přes poučení, kterého se mu pro takový případ od Juana dostalo, neměl nejmenší chuť tohle riziko podstoupit. Policajt, který je bude jen míjet, by nemusel poznat, kdo doopravdy jsou, avšak stát mu tváří v tvář je něco jiného, a Mustafa si nedělal sebemenší iluze o tom, jak se Američané na Araby dívají. Z tohoto důvodu všechny své výtisky svatého Koránu zastrčil hluboko do kufru.

Pojedou dlouho; Abdulláh ho u volantu vystřídá, ale první úsek připadne na něj: na sever po I-25 do Albuquerque, potom na východ po I-40 téměř až k cíli. Přes tři tisíce kilometrů. Budu teď muset začít uvažovat v mílích, říkal si. Jedna míle - 1,6 kilometru: touhle konstantou bude muset přepočítávat každé číslo, anebo, pokud se týče auta, na metrickou soustavu vůbec zapomenout. Jel k severu po Route 185, až uviděl tabuli v barvě listové zeleně s šipkou ukazující směr na I-25 Sever. Opřel se pohodlně v sedadle; než se na dálnici zařadil, přesvědčil se, zda má volno, a potom zrychlil na pětašedesát mil v hodině; tuto hodnotu pak nastavil na omezovači rychlosti. Pak už zbývalo jen držet volant a dívat se na všechen ten anonymní provoz, auta, směřující stejně jako on a jeho přátelé na sever do Albuquerque...

*****

JACK NECHÁPAL, proč nemůže usnout; bylo po jedenácté, už si odbyl svou večerní dávku televize a dal si i dvě či tři - dnes večer to byly tři - skleničky. Měl by být ospalý. Ospalý byl, jenže spánek nepřicházel. A on nevěděl proč. Jako malému klukovi mu máma říkala "zavři oči a přemýšlej o něčem hezkém". Nyní však přemýšlet o něčem hezkém bylo těžké, a také už nebyl malý kluk. Vstoupil do nového světa a v tom toho moc hezkého není. Jeho prací je sledovat známá a podezřelá fakta týkající se lidí, které pravděpodobně nikdy neuvidí, pokoušet se dojít k závěru, jestli se chystají zabít lidi, které pravděpodobně také nikdy neuvidí, potom ty informace předat jiným, kteří se mohou, nebo také nemusí, pokusit něco s tím udělat. Co přesně se pokusí udělat, také neví, třebaže má svá podezření... a byla to ošklivá podezření. Překulit se na druhou stranu, natřást polštář, pokusit se najít na něm chladivé místo, položit hlavu, usnout...

... nic z toho se nedělo; ale nakonec to přijde. Vždycky to přichází, zdánlivě půl vteřiny před tím, než se ozve rádiobudík.

Krucifix! zuřil, upíraje oči na strop.

Honí teroristy. Většina z nich, když páchají své zločiny, si o sobě myslí, že konají cosi dobrého - ba dokonce heroického. V jejich očích to vůbec nejsou zločiny. Muslimští teroristé žijí v iluzi, že konají Boží dílo. Až na to, že svatý Korán o ničem takovém nehovoří; zvlášť silně se staví proti zabíjení nevinných lidí, těch, kdo se neúčastní boje. Jak to tedy je? Shlíží Alláh s potěšením na sebevražedné atentátníky, nebo je to jinak? U katolíků vládne nade vším svědomí jednotlivce. Když je člověk pevně přesvědčen, že dělá správnou věc, pak ho za to Bůh přece nemůže zatratit. Řídí se islám stejnými pravidly? A kromě toho, protože je jen jeden Bůh, možná že ta pravidla jsou stejná pro všechny. Problém je v tom, který soubor pravidel má nejblíž k tomu, co si Bůh skutečně myslí. A jak k čertu člověk pozná, co je co? Křižáci spáchali pár hodně zlých činů. To však byla klasická ukázka toho, jak válku, ve skutečnosti vedenou z hospodářských pohnutek nebo z obyčejné ctižádosti, kdosi označil za válku náboženskou. Šlechtic si jednoduše nepřál, aby se jevil jako člověk, který bojuje kvůli penězům - a měl-li na své straně Boha, pak neexistovalo nic, co by nemohl udělat. Mávne mečem, a ať uťal hlavu komukoli, je to v pořádku. Biskup tak pravil.

No dobrá. Skutečným problémem je, že z náboženství a z politické moci vznikne pěkně zhovadilá kombinace, které se však až příliš snadno chopí mladí a nadšení, pro něž je dobrodružství něčím, co je neodbytně vyzývá, aby se do něj pustili - jako když člověka někdo neustále tahá za rukáv. Otec o tomhle někdy mluvil při večeři v Bílém domě: přesvědčoval ostatní, že jedna z věcí, které je třeba mladým vojákům nebo povolancům v námořní pěchotě vštípit, je, že i války mají svá pravidla, za jejichž porušení se udělují tvrdé tresty. Jack Ryan starší svému synovi vysvětloval, že američtí vojáci tohle chápou lehce, protože pocházejí ze společnosti, v níž se nedisciplinovanost a bezuzdně násilí přísně trestají, což je lepší než abstraktní učení zásadám o tom, co je dobré a co špatné. Stačí dostat párkrát pořádně za uši a člověku dojde, co se po něm žádá.

Jack si povzdechl a znovu se obrátil na druhý bok. Opravdu je příliš mladý na to, aby přemítal o takovýchto velkých otázkách života, i když jeho diplom z Georgetownu říká cosi jiného. Na vysokých školách člověku zpravidla nikdo nepoví, že devadesát procent toho skutečného vzdělání přijde až poté, co si tu pergamenovou listinu pověsí na stěnu. Lidé by pak mohli chtít zpátky školné.

*****

V UNIVERZITĚ bylo po zavírací hodině. Gerry Hendley byl ve své kanceláři v horním poschodí a probíral se údaji, které se mu nevešly do běžného pracovního dne. Tom Davis na tom byl stejně; měl hlášení od Peta Alexandera.

"Něco nehraje?" zeptal se Hendley.

"Dvojčata pořád ještě trochu moc přemýšlejí, Gerry. Měli jsme s tím počítat. Oběma to myslí, oba jsou typy, co převážně hrajou podle pravidel, takže když vidí, že se cvičí v tom, jak ta pravidla porušovat, znepokojuje je to. A Pete říká, že hodně starostí si dělá ten od námořní pěchoty; s tím od FBI je to mnohem lepší."

"Já bych býval čekal pravý opak."

"To já taky; i Pete." Davis sáhl po sklenici ledové vody; kávu takhle pozdě nikdy nepil. "V každém případě si Pete prý není jistý, jak to vyjde, ale nemá jinou volbu než ve výcviku pokračovat. Měl jsem vás na tohle upozornit důrazněji; tušil jsem, že na tenhle problém narazíme. Nojo, hergot, ale tohle tu děláme poprvé. Typ lidí, jaké potřebujeme -jak jsem říkal, ti dva nejsou psychopati. Budou klást otázky. Budou chtít vědět, co to všechno obnáší. A nevezmou všechno tak, jak jim to podáme. Nemůžeme přece brát roboty, ne?"

"Přesně tak, jako když chtěli oddělat Castra," poznamenal Hendley. O tom šíleném, nepodařeném kousku četl v tajných materiálech. Operaci MONGOOSE prosadil Bobby Kennedy; o té hře se nejspíš rozhodlo jen tak nad skleničkou anebo možná po nějakém fotbalovém zápase. Ostatně - k podobným věcem využíval Ústřední zpravodajskou službu během svého prezidentování už Eisenhower, tak proč by nemohli i oni? Až na to, že bývalý poručík válečného námořnictva, který přišel o velení proto, že jeho loď narazila do jiné, a právník, který nikdy právnické řemeslo neprovozoval, instinktivně nevytušili všechno, co kdejaký voják z povolání, který to dotáhl na pět hvězdiček, plně chápal od samého začátku. A mimoto, měli potřebnou moc. Jack Kennedy byl vrchním velitelem podle ústavy - a s touhle pravomocí se nevyhnutelně dostavilo i nutkání ji využít a přetvořit svět v něco, co by víc vyhovovalo jeho osobnímu pojetí. A tak CIA dostala rozkaz postarat se, aby Castro zmizel. CIA ale nikdy neměla atentátnické oddělení a nikdy k takovým úkolům lidi necvičila; obrátila se tedy na mafii, jejíž čelní představitelé měli jen málo důvodů k tomu, aby Castra milovali - zarazil jim podnik, který sliboval, že se v nejbližší době stane tím nejziskovějším, na jaký vůbec kdy měli vyhlídky. Zdál se tak zaručený, že někteří velcí bossové z kruhů organizovaného zločinu investovali své vlastní peníze do havanských kasin, pouze s tím výsledkem, že jim je komunistický diktátor zavřel.

A neumí snad mafie zabíjet lidi?

Po pravdě řečeno, ne; nikdy v tom nebyla nijak zvlášť dobrá - hlavně ne tam, kde šlo o zabití těch, kdo se jim dokázali postavit na odpor -, na rozdíl od toho, co ukazují hollywoodské filmy. Přesto se ji vláda Spojených států amerických pokusila využít k zavraždění vůdce cizího státu - protože CIA nedokázala sama zařídit, aby se tak stalo. Při pohledu zpět se to jevilo jako poněkud směšné. Poněkud? tázal se v duchu Gerry Hendley sám sebe. Celá záležitost se dostala na samu hranici, kde hrozilo vyzrazení čehosi, co by vypadalo jako vládou nastrojená havárie vlaku. Stačila, aby prezident Gerry Ford byl nucen vydat výnos, podle něhož se takové operace považovaly za nezákonné. A ten výnos platil až do doby, kdy se prezident Ryan rozhodl odstranit dvěma chytrými bombami íránského náboženského diktátora. Tehdejší doba i okolnosti kupodivu zpravodajským médiím znemožnily, aby se k zabití diktátora nějak vyjádřila. Nakonec - provedlo to americké vojenské letectvo; použilo řádně označený bombardér - byť typu "stealth", nezjistitelný radarem - v době nevyhlášené, avšak velmi skutečné války, ve které byly proti americkým občanům použity zbraně hromadného ničení. Všechny tyto okolnosti se spojily tak, že se celá operace jevila jako nejen legitimní, ale navíc chvályhodná, jak to americký národ potvrdil v následujících volbách. Výraznější většinu získal ve volbách už pouze George Washington, což staršího Jacka Ryana stále ještě přivádělo do rozpaků. Jenže Jack si dopadu důsledků zabití Mahmúda Hadžiho

Darjájího byl vědom, a proto, než odešel z úřadu, přemluvil Gerryho

Hendleyho k založení Univerzity.

Jenže mi neřekl, jak to bude těžké, připomněl si Hendley. Takhle Jack Ryan pracoval vždycky: vybrat správné lidi, přidělit jim úkol a nástroje k jeho splnění, a potom je nechat úkol splnit s minimálními zásahy a návody shora. Právě tohle z něj dělalo dobrého šéfa a moc dobrého prezidenta, říkal si Gerry. Tím ovšem nijak příliš neulehčil život svým podřízeným. Proč jen jsem se tohohle vůbec ujal, krucinál? ptal se Hendley sám sebe. Potom se však musel usmát. Co by Jack řekl tomu, že jeho syn patří k Univerzitě? Pochopil by, jaká je to legrace?

Pravděpodobně ne.

"Takže Pete říká, že se jede dál?"

"Co jiného může říkat?" odpověděl Davis otázkou.

"Tome, nebyl byste někdy nejradši zpátky na tátově farmě v Nebrasce?"

"Tam je to dřina, a trochu nuda." A neexistoval způsob, jak Davise na farmě udržet, když jednou okusil práci agenta CIA v terénu. Nyní, kdy žil "bílým" životem, by možná byl moc dobrým obchodníkem s cennými papíry, jenomže ve svém nynějším "bílém" povolání nebyl o nic bělejší než barva jeho kůže. Tak moc se mu líbila činnost v "černém" světě.

"Co říkáte tomu materiálu z Fort Meadu?"

"Mám takové tušení, že do něčeho spadneme. Zatopili jsme jim, a oni nám to budou chtít oplatit."

"Myslíte, že se vzpamatují? Nedaly jim snad naše jednotky tam v Afghánistánu pořádně co proto?"

"Gerry, někteří lidé jsou tak tupí nebo tak oddaní své věci, že si ani neuvědomí, že utrpěli nějakou újmu. Náboženství je mocný hybatel. A i když jejich střelci jsou tak tupí, že nevidí následky toho, co dělají -"

"-jsou dost chytří na to, aby dokázali dát dohromady další akce," dopověděl za něj Hendley.

"A nejsme my tady právě proto?" odtušil Davis.

11 KAPITOLA - PŘES ŘEKU

NASTAL ROZBŘESK a slunce stoupalo rychle nad obzor. Mustafa se s úlekem probudil, když na něj dopadlo jasné světlo a současně auto prudce poskočilo přes výmol v silnici. Potřásl hlavou, aby si ji pročistil, a otočil se k Abdulláhovi; ten se za volantem usmíval.

"Kde jsme?" zeptal se Mustafa.

"Půl hodiny na východ od Amarilla; těch posledních tři sta padesát mil se jelo pěkně, ale brzy budu potřebovat benzin."

"Proč jsi mě už dávno nevzbudil?"

"Proč? Krásně jsi spal a silnice byla skoro úplně prázdná, až na ty prokleté kamiony. V noci musí snad všichni tihle Američani spát; několik hodin jsem neviděl víc než takových třicet normálních aut."

Mustafa se podíval na tachometr. Auto jelo jen pětašedesátkou, takže Abdulláh povolenou rychlost nepřekročil. Žádný policista je nestavěl. Nebylo nad čím se rozčilovat - kromě toho, že Abdulláh neuposlechl rozkazů tak přesně, jak by si Mustafa byl přál.

"Tamhle." Abdulláh ukázal na modrou tabuli ohlašující čerpací stanici. "Můžeme natankovat a něco sníst. Stejně jsem se tě chystal tady vzbudit, Mustafo. Jen klid, příteli." Mustafa se podíval na ukazatel stavu paliva; signalizoval téměř prázdnou nádrž. Abdulláh udělal hloupost, když to nechal dojít až tak daleko, ale nemělo význam mu to vyčítat.

Zastavili na prostorném odpočívadle u čerpací stanice. Stojany, označené nápisem Chevron, byly automatické. Mustafa vytáhl náprsní tašku a do výřezu zasunul kartu Visa; pak načerpal do fordky přes dvacet galonů vysokooktanového

benzinu.

To už ostatní tři navštívili toaletu a nyní zkoumali, co tu nabízejí k jídlu. Zase to vypadalo na koblihy. Deset minut poté, co sjeli z mezistátní dálnice, byli na ní zpátky a mířili na východ do Oklahomy. Po dalších dvaceti minutách přejeli hranici.

Rafi a Zuhajr vzadu v autě byli vzhůru a hovořili spolu; Mustafa řídil a poslouchal je, k jejich hovoru se však nepřipojil.

Krajina byla plochá, podobná té, jaká je u nich doma, jen tu bylo mnohem víc zeleně. Obzor se zdál překvapivě daleko, tak daleko, že odhadnout vzdálenosti jen na první pohled se zdálo nemožné. Slunce stálo nad obzorem a svítilo mu přímo do očí; vzpomněl si, že v kapsičce košile má sluneční brýle. Trochu pomohly.

Mustafa probíral v duchu své pocity. Jelo se mu příjemně, okolní krajina, ubíhající dozadu, lahodila oku, práce, jak se jevila nyní, mu připadala snadná. Každých asi devadesát minut uviděl označené policejní auto; obyčejně fordku svižně minulo, tak rychle, že policista uvnitř neměl čas nějak moc si jeho a ostatní prohlížet. Rada přesně dodržovat povolenou rychlost byla dobrá. Ujížděli pěkně, ale běžně je předjížděla jiná auta, dokonce i velké kamiony. Tím, že ani sebeméně neporušili předpisy, se stávali neviditelnými pro policisty, jejichž hlavní prací bylo trestat ty, kdo příliš spěchají. Byl si jist, že operace je neotřesitelně zabezpečena. Kdyby tomu tak nebylo, už by je někdo sledoval nebo je zastavil na nějakém hodně opuštěném úseku silnice, v pasti, kde by na ně čekala spousta nepřátel se střelnými zbraněmi. Nic takového se však nestalo. Další výhodou toho, že jede přesně na hranici povolené rychlosti, bylo, že každý, kdo by se na ně pověsil, by byl nápadný. Stačilo jen podívat se občas do zpětného zrcátka. Nikdo se za nimi nedržel déle než několik minut. Policista, který by je sledoval, by byl muž - určitě jedině muž - po dvacítce nebo třicítce. Možná dva; jeden, který řídí, druhý, který pozoruje okolí. Ti muži budou už od pohledu fyzicky zdatní, s konzervativními účesy. Pojedou pár minut za nimi, načež se odpoutají a sledování převezme někdo další. Budou samozřejmě chytří, ale charakter jejich činnosti je takový, že se její postup dá předvídat. Některá auta zmizí a zase se objeví. Mustafa se však plně soustředil; žádné auto se neobjevilo víckrát než jednou. Může je samozřejmě sledovat letoun, ale vrtulníky jsou nápadné. Jediným skutečným nebezpečím je malé letadlo s pevnými křídly, ale on nemůže dávat pozor na všechno. Je-li tak psáno, pak je to psáno a není proti tomu obrany. V téhle chvíli byla silnice volná - a káva byla dobrá. Den bude pěkný. OKLAHOMA CITY 36 MIL, hlásala zelená silniční tabule.

*****

STANICE NATIONAL PUBLIC Radio oznámila, že Barbra Streisandová má narozeniny; životně důležitá informace, hned jak začne den, říkal si John Patrick Ryan Jr. Převalil se na bok, sklouzl z lůžka a zamířil do koupelny. Po pár minutách už viděl, že kávovar s časovým spínačem zapracoval náležitě a do bílé plastové nádoby nakapal dva plné šálky. Rozhodl se, že dnes cestou do práce zapadne k McDonaľs a dá si Egg McMuffin a brambory, dohněda opečené v tuku. Není to zrovna zdravá snídaně, ale nasytí; ve svých třiadvaceti letech si cholesterol a spotřebu tuku nijak přehnaně nehlídal, jako to dělal otec, u něhož však šlo o vstřícné gesto vůči matce. Máma už bude oblečená a připravená odjet do Hopkinsovy nemocnice (vozí ji tam zvlášť k tomu určený agent tajné služby) a pustit se do své ranní práce - bez kávy, pokud bude toho dne operovat, protože se obávala, že kofein by mohl vyvolat jemné chvění ruky. Její nožík by zajel tomu chudákovi do mozku, ovšem ještě předtím by nabodla jeho oční bulvu na špejli jako olivu v martini (tak otec vtipkoval, a od matky se mu za to dostalo žertovného plácnutí). Táta se dá do práce na svých paměťech; společně s ním, spíš však místo něj, je sepisuje další člověk (což

je otci silně proti mysli, ale nakladatel na tom trval). Sally je v přípravném ročníku lékařské fakulty; co dělá v téhle chvíli, to Jack nevěděl. Katie a Kyle se strojí do školy. Ale Malý Jack musí do práce. Nedávno ho napadlo, že vysoká škola, to byly vlastně jeho poslední opravdové prázdniny. Jistě, každý malý kluk a holka chtějí honem být dospělí a vážně se ujmout řízení svého života; a pak je to tady a na návrat je pozdě. Tahle dennodenní práce je otrava; jasně, člověk za ni dostává peníze - ale on, ratolest pocházející ze ctihodné rodiny, je bohatý už teď. Peníze jsou v jeho případě již nadělané, a on přece není onen typ rozhazovačného marnotratníka, který by je prošustroval a stal se člověkem, co se vlastním úsilím nevyšvihl, nýbrž to prošvihl, ne? Odložil prázdný šálek do myčky a šel se do koupelny oholit.

Tohle je další otrava. Krucifix, kdekterý nedorostlý cucák je rád, když vidí, jak první porost chloupků, dodávajících jeho tváři spíš vzhled broskvové slupky, tmavne a začíná škrábat; potom se jednou nebo dvakrát týdně holí, obyčejně když vyráží na rande. Ale každé ráno - to už je fakt jen pro zlost. Vzpomínal, jak pozoroval tátu při holení, jako to malí kluci obyčejně dělají, a říkal si tehdy, jaké je to fajn být dospělý. Nojo, to určitě. Stát se dospělým prostě za všechno to honění nestojí. Je lepší mít mamku a taťku, kteří si vyřizování všech těch otravných úředních záležitostí vezmou na starost sami. A přesto...

A přesto... teď dělá důležitou práci, a ta přece jen přináší jisté uspokojení - no, dejme tomu, když už má člověk za sebou všechny ty domácí práce a úkony, které s ní souvisí. Tak. Čistou košili. Vybrat si kravatu a sponu. Hodit na sebe sako. Ven ze dveří. Aspoň že má auto, se kterým si něco užije. Možná by si měl sehnat jiné. Třeba nějaké se stahovací střechou; blíží se léto a bylo by to super, když vítr fouká do vlasů. Ovšem takové auto je super jen do té doby, než nějaké hovado rozřízne střechu nožem; potom aby člověk volal pojišťovnu a auto zmizí na tři dny do dílny. Vzato kolem a kolem, dospívat je stejné, jako když si člověk jde do nákupního střediska koupit spodní prádlo. Každý ho potřebuje, ale moc se s ním jinak podniknout nedá, akorát ho sundat.

Jízda do práce je stejná, zaběhaná rutina jako chodit do školy, jen si už nemusí dělat starosti se zkouškami. Až na to, že když něco pohnojí teď, přijde o práci, a tenhle černý puntík by ho doprovázel mnohem déle než propadnutí ze sociologie. Takže nechce nic pohnojit. Problém s tímhle místem je, že každý den se spíš učí, než aby uplatňoval znalosti. Celá ta velká lež o vysoké škole tvrdí, že škola člověku dá, co potřebuje pro život. No, to teda jistě. Tátovi to pravděpodobně nedala -a mámě... hergot, ta pořád čte ty svoje lékařské časopisy, aby se dozvěděla o všem, co je v jejím oboru nového. A čte nejen americké časopisy, taky anglické a francouzské, protože umí docela slušně francouzsky, a říká, že francouzští doktoři jsou dobří. Lepší než jejich politici, ale opět, každý, kdo Ameriku posuzuje podle jejího politického vedení, si pravděpodobně myslí, že USA jsou národem packalů. Přinejmenším od té doby, co táta odešel z Bílého domu.

Jack se opět zaposlouchal do NPR, své oblíbené stanice; vysílá zprávy a jeho ani nenapadne pouštět si současný pop. Od dětství poslouchal matku, jak hraje na klavír, většinou Bacha a jeho současníky -a možná i trochu Johna Williamse, jakožto vstřícné gesto moderně, ačkoli ten skládal spíš pro žestě než pro klávesy. Další sebevražedný atentátník s bombou v Izraeli. Zatraceně, táta se tak hrozně snažil tuhle situaci nějak urovnat, ale ona přes značné úsilí, míněné vážně dokonce i ze strany Izraelců, zůstává beze změny. Židé a muslimové spolu prostě asi nedokážou vyjít. Otec a princ Alí bin Sultán o tom mluvili pokaždé, když se sešli, a frustrace, která na nich byla znát, vyvolávala soucit už jen při pohledu na ně. Princ nebyl shledán vhodným k tomu, aby se stal králem své země - možná že to bylo štěstí, říkal si Jack, protože být králem je ještě horší než být prezidentem -, nicméně zůstal důležitou osobností, jejímu slovům nynější král z velké části naslouchá... a

těmito úvahami se Jack dostal k...

K Udovi bin Sálímu. Dneska o něm budou další novinky, to, co včera přišlo od britské SIS, s laskavým svolením špionku ze CIA v Langley. Špionku ze CIA? tázal se Jack v duchu. Táta tam pracoval, vysloužil si čestné uznání, než postoupil výš, a svým dětem mnohokrát říkal, aby nevěřily ničemu z toho, co o výzvědné činnosti ukazují ve filmu. Jack mladší mu kladl otázky; obyčejně dostal neuspokojivé odpovědi, a nyní se učí, jak ta činnost vypadá doopravdy. Většinou je nudná. Až moc připomíná účetnictví anebo honění myší v Jurském parku, ačkoli tady má člověk aspoň tu výhodu, že je pro dravce neviditelný. Nikdo neví, že Univerzita existuje, a po dobu, po kterou to tak zůstane, tam také všichni budou v bezpečí. To dodávalo pocit klidu, ale vyvolávalo rovněž pocit nudy. Jack byl zatím dost mladý, aby si ještě myslel, že napětí má přinášet také nějaké povyražení.

Sjel ze silnice U.S. Route 29 a pokračoval dál k Univerzitě. Obvyklé místo k zaparkování. Úsměv a zamávání členu bezpečnostní služby, a nahoru do kanceláře. Až tam si uvědomil, že McDonalďs přejel, takže si vzal z podnosu dvě smažené plněné taštičky a cestou do svého kumbálu si připravil šálek kávy. Zapnout počítač a dát se do práce.

"Dobré jitro, Udo," oslovil monitor. "Co máš za lubem?" Časový údaj na monitoru ukazoval 8:25; tomu odpovídalo časné odpoledne v londýnské finančnické čtvrti. Bin Sálí má kancelář v budově pojišťovny Lloyďs Insurance; budova, jak si Jack pamatoval z předchozích krátkých návštěv za Velkou louží, vypadá jako zasklená rafinérie ropy. Hogo-fogo čtvrť a pár hodně bohatých sousedů. Ve složce se neříkalo, které má Uda poschodí, Jack však v té budově stejně nikdy nebyl. Pojišťovnictví. To musí být ta nejnudnější práce na světě, čekat, až nějaká budova shoří. Takže včera měl Uda pár telefonátů, jeden z nich šel... aha! "To jméno odněkud znám," sdělil mladý Ryan monitoru. Patřilo velmi bohatému chlapíkovi z Blízkého východu, o kterém bylo rovněž známo, že příležitostně hraje na nesprávném hřišti a že ho má britská tajná služba pod dohledem. Takže - o čem že si ti dva povídali?

Byl tu i písemný záznam. Hovor byl v arabštině, a překlad... to si mohl jinde docela klidně přečíst instrukce od manželky: cestou z práce kup litr mléka. Zachycená rozmluva si s podobnými instrukcemi v ničem nezadala, byla stejně nezajímavá a nic neříkající - nebýt toho, že na zcela bezvýznamné a nezávadné sdělení Uda reagoval otázkou "Určitě?". A takhle se manželkám neodpovídá, když člověku řeknou, ať cestou domů koupí litr odstředěného mléka.

"Tón hlasu naznačuje nějaký skrytý význam," připojil britský analytik nezávazný názor dole pod textem hlášení.

Odpoledne Uda odešel z kanceláře o něco dřív a v jiném hostinci se sešel s člověkem, se kterým telefonoval. Takže ten telefonát nakonec nebyl tak docela nezávadný? Jenže hovor v boxu toho hostince se nepodařilo odposlechnout a v telefonátu se o nějaké schůzce nebo místě schůzky nemluvilo... a Uda se v tom hostinci stejně nijak dlouho nezdržel.

Do kanceláře vešel Wills. "Dobrýtro, Jacku," pozdravil a pověsil sako na věšák. "Něco nového?"

"Náš přítel Uda lítá jak fretka." Jack dal příkaz TISK a kopii Willsovi podal, ještě než ten si stačil sednout.

"To napovídá, že možnost, o které jsme mluvili, existuje, ne?"

"Tony, ten chlap v nějaké hře jede," odtušil Jack s jistou dávkou přesvědčení v hlase.

"Co dělal po tom telefonátu? Byly nějaké neobvyklé transakce?"

"Na to jsem se ještě nepodíval, ale pokud k nějaké došlo, dostal od svého přítele příkaz provést ji, pak se sešli a potvrdili ji u třetinky piva."

"Máte bujnou fantazii; tomu se tu snažíme vyhnout," varoval Wills.

"Já vím," zavrčel Jack v odpověď. Byl čas zkontrolovat pohyb peněz v minulém dni.

"Dneska za vámi přijde někdo nový."

"Kdo?"

"Dave Cunningham. Soudní účetní; kdysi pracoval na ministerstvu spravedlnosti - organizovaný zločin. Je moc dobrý v odhalování přesunů peněz, které se nějak vymykají běžným zvyklostem."

"A domnívá se, že něco zajímavého odhalil?" zeptal se s nadějí v hlase Jack.

"To poznáme, až přijde. Po obědě. Teď nejspíš probírá ta vaše numera."

"Dobrá," souhlasil Jack. Možná jsem přece jen zachytil nějakou stopu. Možná tahle práce opravdu má v sobě nějaký ten kousek napětí. Možná mi za tu práci s kalkulačkou aspoň dají purpurovou stužku. Jistě.

*****

DNY TEĎ UBÍHALY zavedeným tempem. Ranní běh, tělesná příprava, po ní snídaně a pak výuka, v podstatě totéž, co dělal v akademii FBI Dominic, nebo v základní škole Brian. Tahle podobnost mariňáka vzdáleně znepokojovala. Výcvik u námořní pěchoty se zaměřoval na zabíjení lidí a rozbíjení věcí. Tenhle také.

Dominic si vedl poněkud lépe ve sledování, protože je to učili na akademii FBI, kdežto námořní pěchota nic takového neprovozovala. I s pistolí to Enzovi šlo moc dobře; Aldo dával přednost své berettě před bratrovým Smith & Wessonem. Bratr odstřelil tamtoho mizeru svým Smithem, Brian byl od svých cílů ve slušné vzdálenosti a měl pušku MI6A2 - střílel z padesáti metrů, dost zblízka, aby viděl výraz v obličejích při zásahu, a současně z dostatečné dálky, aby ho případný odvetný výstřel nemohl nějak moc ohrozit. Jeho seržant mu vytýkal, že sebou neplácne na zem, když na něj míří kalašnikov, jenže Brian si i z té jediné účasti v boji přinesl důležitý poznatek: zjistil, že v tom okamžiku jeho mysl i úvahy pádí jako o závod, svět kolem jako kdyby zpomalil svůj běh a vnímání se neuvěřitelně projasnilo a zostřilo. Když si na to později vzpomněl, udivovalo ho, že letící kulky neviděl: tak rychle jeho mysl pracovala - no, posledních pět nábojů v zásobníku kalašnikova jsou obvykle stopovky, a ty opravdu viděl letět, byť nikdy ne přímo na sebe. V duchu se k těm horečným pěti či šesti minutám často vracel a sám sebe kritizoval za to, co možná mohl udělat lépe, a umiňoval si, že ty chyby v uvažování a velení nebude opakovat. Nicméně později, když na základně námořní pěchoty prováděl rozbor akce, seržant Sullivan hovořil o svém kapitánovi velmi uznale.

"Tak jak se vám dneska běhalo, hoši?" zeptal se Pete Alexander.

"Pohodička," odtušil Dominic. "Možná bychom měli zkusit běhat s pětadvacetikilovým batohem."

"To se dá zařídit," ujistil ho Alexander.

"Heleďte, Pete, to jsme dělávali při průzkumu bojem. Není to žádná sranda," namítl okamžitě Brian. "A ty ten svůj smysl pro humor trochu kroť, brácho," dodal.

"No, rád vidím, že jste ještě ve formě," poznamenal Pete spokojeně. Nakonec - on ráno běhat nemusí. "Takže co dál?"

"Pořád ještě bych rád věděl víc o tom, k čemu tu vlastně jsme, Pete," ozval se Brian od svého šálku kávy.

"Vy nejste z těch nejtrpělivějších, co?" odrazil ho Alexander.

"Podívejte, u námořní pěchoty máme výcvik každý den, ale i když není vždycky jasné k čemu, pořád víme, že jsme mariňáci a že se nepřipravujeme na prodávání koláčků skautkám před nákupním střediskem."

"A na co myslíte, že se tu připravujete?"

"Na zabíjení lidí bez varování; marně v tom hledám nějaká pravidla střetu. Vypadá to jako vražda." Tak, a je to venku, pomyslel si Brian; teď jsem to konečně vyslovil nahlas. Co bude dál? Pravděpodobně jízda zpátky do Camp Lejeune a návrat ke službě v té Zelené mašinérii. No, mohlo to být horší.

"Hm, myslím, že už přišel čas," prohlásil Alexander. "Co kdybyste dostali rozkaz někoho připravit o život?"

"Když ten rozkaz nebude v rozporu se zákonem, splníme ho, ale zákon - systém - mi dovoluje uvažovat o tom, jak moc zákonný takový rozkaz je."

"Dobrá, tak teda hypoteticky: řekněme, že dostanete rozkaz připravit o život někoho, o kom je známo, že je terorista. Jak budete reagovat?"

"To je jasné; skoncujem s ním," odpověděl okamžitě Brian.

"A důvod?"

"Teroristi jsou zločinci, ale ne vždycky je můžete zatknout. Tihle lidi válčí s mou zemí, a když dostanu rozkaz odpovědět taky válkou, v pořádku. K tomu jsem se upsal, Pete."

"Systém nám to vždycky nedovoluje," podotkl Dominic.

"Ale systém nám dovoluje skoncovat se zločinci přímo na místě, in flagrante delicto. Tys to udělal, a o nějakých výčitkách nic nevím, brácho."

"A taky vědět nebudeš. S tebou je to stejné. Když prezident přikáže někoho oddělat, a ty jsi v uniformě, je to rozkaz tvého vrchního velitele, Aldo. Máš zákonné právo - co právo, hergot: povinnost - zabít každého, koho řekne."

"Neargumentovali snad takhle někteří Němci v roce 1946?" namítl Brian.

"S tím bych si moc starostí nedělal. Museli bychom nejdřív prohrát válku, pak teprve by nás tohle mohlo nějak trápit. Neřekl bych, že zrovna něco takového se v nejbližší době stane."

"Enzo, kdyby to, cos teď řekl, byla pravda, pak kdyby Němci bývali druhou světovou válku vyhráli, nikdo by se nemusel trápit kvůli těm šesti milionům zabitých Židů. Takhle to myslíš?"

"Lidi, tohle není přednáška z teorie práva," skočil mu do řeči Alexander.

"Tadyhle Enzo je právník," upozornil ho Brian.

Dominic na návnadu skočil. "Když prezident poruší zákon, Sněmovna reprezentantů ho obžaluje a Senát odsoudí, on se ocitne na dlažbě, a potom se na něj vztahují trestní sankce."

"No dobrá; a co ti, kteří jeho rozkazy plní?" opáčil Brian.

"To je různé," odpověděl oběma Pete. "Když jim odstupující prezident udělí prezidentskou milost, co jim hrozí?"

Při těchto slovech sebou Dominic trhl. "Nic, řekl bych. Prezident má svrchovanou pravomoc udělit milost ve smyslu ústavy, podobně jako to za starých časů dělali králové. Teoreticky by mohl omilostnit i sám sebe, to by ale byl opravdický právnický galimatyáš s nejistým výsledkem. Ústava je nejvyšší zákon země. Ve svém výsledku je ústava Bůh a proti tomu není odvolání. Podívejte, kromě případu, kdy Ford omilostnil

Nixona, je tohle oblast, kterou se vlastně nikdo pořádně nezabýval. Ale ústava je tu od toho, aby ji rozumně uplatňovali rozumní lidé. To může být její jediná slabina. Právníci vystupují jakožto advokáti v něčí prospěch a to znamená, že nejsou vždycky rozumní."

"Takže, řečeno teoreticky, když ti prezident udělí milost za to, žes někoho zabil, nemůžeš dostat trest jako za zločin, je to tak?"

"Jo, je." Z Dominikova výrazu se dalo usoudit, že se mu tohle přiznání moc nezamlouvá. "Tak o čem to teda pořád mluvíme?" obrátil se k Alexanderovi.

"Jen o hypotéze," odtušil Alexander; znatelně couvl. Tak či onak, lekce z teorie práva tím skončila a on si v duchu blahopřál, že jim toho pověděl strašně moc a přitom vlastně vůbec nic.

*****

JMÉNA MĚST znějí tak cize, říkal si Mustafa v duchu. Shawnee. Okemah. Weleetka. Pharaoh. To je ze všech nejpodivnější; nejsou přece v Egyptě. Egypt je muslimská země, třebaže pomýlená, její politika neuznává důležitost Víry. To se ale dříve či později změní v pravý opak. Mustafa se pohodlně uvelebil na sedadle a sáhl po cigaretě. Nádrž je ještě z poloviny plná; ta fordka má opravdu pořádně velkou nádrž na muslimský benzin. Tihle Američani jsou takoví nevděční mizerové. Islámské země jim prodávají naftu - a co za to oni dávají

na oplátku? Zbraně Izraelcům, aby jimi zabíjeli Araby, jinak zatraceně málo. Časopisy se sprostými fotografiemi, alkohol a leccos dalšího, čím vnášejí zkaženost dokonce i mezi věřící. Ale co je horší: věřící do zkaženosti upadají nebo dopouštějí, aby je ovládla, stávají se oběťmi nevěřících. Jednoho dne bude všechno tohle napraveno, až se Alláhova vláda rozklene nad celým světem. A ten den přijde; on i jeho spolubojovníci jsou už nyní neseni první vlnou Alláhovy vůle. Jejich smrt bude mučednická a na to je třeba být hrdý. Rodiny se o jejich osudu dozvědí - v téhle věci se na Američany dá spolehnout -, budou nad jejich smrtí truchlit, ale také velebit jejich věrnost. Americká policie ráda předvádí, jak účinně pracuje, když už je bitva prohraná. Při té úvaze se neubránil úsměvu.

*****

DAVE CUNNINGHAM vypadal na svůj věk. Do šedesátky už má hodně blízko, usuzoval Jack. Řídnoucí šedivé vlasy. Špatná pleť. Přestal kouřit, ale ne dost brzy. Šedé oči však jiskřily lačností dakotské lasičky, slídící po psounech. "Vy jste Jack Junior?" zeptal se, když vstupoval do kanceláře.

"Jo, to jste trefil správně," odtušil Jack. "Co jste zjistil z těch mých numer?"

"Že na amatéra to není špatné," připustil Cunningham. "Zdá se, že váš subjekt stahuje a pere peníze - pro sebe a pro kohosi dalšího."

"Kdo je ten kdosi další?" zeptal se Wills.

"Není to jisté, ale je z Blízkého východu a bohatý; a držgrešle. Zvláštní. Každý si myslí, že takoví rozhazujou peníze jak opilí námořníci. Někteří ano," poznamenal účetní. "Ale někteří jsou lakomci, když pustí chlup, bizon na pěticentu zařve." To prozrazovalo jeho věk: "buffalo nickel", pěticent s hlavou indiána na averzu a postavou bizona na reverzu, ražený v letech 1913 až 1938, bylo něco z tak dávné minulosti, že Jack tomu vtipu ani nemohl rozumět. Cunningham pak položil na stůl mezi Ryana a Willse několik listů papíru. Tři transakce byly červeně zakroužkovány.

"Je trochu nedbalý; všechny své pochybné transakce provádí v dávkách po deseti tisících. Toho si pak každý hned všimne. Maskuje to jako osobní výdaje - všechno jde na tamten účet, pravděpodobně proto, aby to skryl před rodiči. Saudští účetní bývají taky nevšímaví a nedbalí. Řekl bych, že ze židle by je zvedlo až tak něco přes milion. Nejspíš si myslí, že za zvlášť pěknou noc s dámami nebo v kasinu dokáže takovýhle mládenec deset tisíc liber klidně bouchnout. Mladí bohatí muži si rádi zahrajou, ale moc dobří v tom nejsou. Kdyby bydleli blíž Las Vegas nebo Atlantic City, udělalo by to s naší obchodní bilancí divy."

"Třeba se jim evropské šlapky líbí víc než naše?" uvažoval nahlas Jack.

"Synu, ve Vegas si můžete objednat blonďatou, modrookou ošklivou Kambodžanku - a budete ji mít za dveřma půl hodiny po tom, co položíte telefon." Mafiánští bossové také měli své oblíbené činnosti, o kterých se Cunningham za ta léta poučil. Jeho dědečka, člena metodistické církve, to, co dělal, zprvu pohoršovalo, potom však, když si uvědomil, že to je prostě jen jedna z metod, jak vysledovat zločince, se s cenou za takový výsledek smířil. Zkažení lidé korumpují i vše ostatní kolem. Cunningham se také zúčastnil operace ELEGANTNÍ HADI, po které šest členů Kongresu putovalo do federální fešácké věznice na letecké vojenské základně v Eglinu na Floridě; metody, které tehdy použil, byly stejné jako ty, jež používal k lapení kořisti i zde. Představoval si, že těch šest může mladým pilotům, kteří odtamtud létají, dělat urozené nosiče golfových holí; pro bývalé zástupce lidu to pravděpodobně bude dobrá životní zkušenost.

"Dave, je tenhle Uda ve hře?"

Cunningham nahlédl do svých papírů. "Určitě se teda má k světu, jako kdyby byl, synu."

Jack se s pocitem značného uspokojení opřel v židli. Skutečně se k něčemu dopracoval... možná k něčemu důležitému?

*****

KRAJINA HNED za hranicí Arkansasu začínala být kopcovitá. Mustafa zjistil, že po ujetí čtyř set mil jsou jeho reakce poněkud pomalé, zastavil tedy u čerpací stanice, a když natankoval, nechal usednout za volant Abdulláha. Protáhnout si tělo mu přišlo vhod. Potom se vrátili na dálnici. Abdulláh jel zdrženlivě; předjížděl jen postarší řidiče a držel se v pravém pruhu, aby auto nerozmačkaly míjející kamiony. Kromě toho, že se chtěli vyhnout pozornosti policie, neměli rovněž nijak naspěch. Na výběr a obhlídku cíle a splnění úkolu zbývají ještě dva dny. A to je hojnost času. Přemítal, co asi dělají ostatní tři týmy. Cíle jejich cesty leží blíž; jeden z týmů už pravděpodobně do určeného města dorazil. Podle příkazu si měl vybrat nějaký slušný, ale ne příliš drahý hotel necelou hodinu jízdy od objektu, provést průzkum místa, elektronickou poštou potvrdit, že je připravený, a pak už jen vyčkávat, až jej Mustafa vyšle splnit úkol. Čím jsou rozkazy jednodušší, tím samozřejmě líp, je menší možnost, že dojde ke zmatku a k chybám. Jsou to dobří muži, vědí do všech podrobností, co mají dělat. Znal všechny. Saíd a Mahdí pocházejí ze Saúdské Arábie a stejně jako Mustafa rovněž z bohaté rodiny; začali rodiči opovrhovat za to, jak patolízalsky se chovají k Američanům a k dalším, jim podobným. Sabáwí pochází z Iráku; nenarodil se do bohatství, a proto se z něj stal pravý věřící. Jako ostatní byl sunnita a chtěl, aby si ho šíité, tvořící v jeho zemi většinu, pamatovali jako věrného Prorokova následovníka. Šíité v Iráku, tak nedávno osvobozeném - nevěřícími! - od nadvlády sunnitů, se po celé zemi naparovali, jako kdyby jediní věřící byli oni. Sabáwí jim chtěl ukázat, že se v tomto svém falešném přesvědčení mýlí. Mustafa se takovýmito triviálnostmi sotvakdy trápil. Pro něj islám představoval velký stan, ve kterém je místo téměř pro všechny...

"Už mě bolí zadek," ozval se ze zadního sedadla Rafi.

"S tím se nedá nic dělat, příteli," odpověděl Abdulláh; jakožto řidič si dočasně přisvojil velení.

"To vím, ale zadek mě přesto bolí," odtušil Rafi.

"Mohli jsme si vzít koně, ale ti by byli moc pomalí, a zadek by tě bolel taky," poznamenal Mustafa. Jeho poznámka vyvolala smích, a Rafi se vrátil ke svému výtisku Playboye.

Podle mapy bude cesta bez problémů až do města Small Stone. Tam budou muset být plně soustředění; zatím však silnice vedla líbeznou krajinou, vinula se mezi kopci porostlými zelenými stromy. Byl to značný rozdíl oproti severnímu Mexiku, které tolik připomínalo písčité kopce u nich doma... kam se nikdy nevrátí...

Abdulláh si řízení vychutnával; auto sice nebylo tak pěkné jako mercedes, který má jeho otec, pro tuto chvíli však stačilo a z rukou spočívajících na volantu se mu rozléval do těla velmi příjemný pocit. Pohodlně opřen kouřil winstonku a na rtech se mu usadil spokojený úsměv. V Americe někteří lidé s těmihle auty závodí na oválných drahách, a to teprve musí být zábava! Jet tak rychle, co to jen dá, soutěžit s ostatními - a porazit je! Musí to být lepší než mít ženu... no, skoro... anebo prostě jenom jiné, opravil se. No, mít ženu po vyhraném závodě, to by pak bylo to pravé potěšení. Říkal si, jestli v ráji jsou auta. Dobrá auta, rychlá jako vozy Formule I, oblíbené v Evropě, které řežou zatáčky a pak to na přímém úseku rozpálí naplno, tak rychle, jak to auto a dráha dovolí. Mohl by to zkusit tady. Tohle auto pravděpodobně dokáže jet dvě stě kilometrů v hodině - ale, ne, jejich úkol je důležitější.

Cvrnkl nedopalek ven oknem. V té chvíli se zezadu přihnalo policejní auto s modrými pruhy na bocích. Arkansaská státní policie. Tak tedy tohle vypadá na rychlé auto, říkal si Abdulláh, a ten člověk uvnitř má nádherný kovbojský

klobouk. Jako každý člověk na planetě, i Abdulláh viděl svou porci amerických filmů, včetně kovbojek, kde muži v sedlech shánějí dohromady dobytek nebo si v saloonech vyřizují záležitosti cti střeleckými souboji. Ty scény se mu zamlouvaly - ale to byl jejich účel, připomněl si: další pokus nevěřících svést věřící. Aby však byl spravedlivý - americké filmy se dělají hlavně pro americké diváky. Kolik jen viděl arabských filmů ukazujících vojska Saláha ad-Dína - Kurda! -, jak drtí křesťanské křižáky, kteří vpadli do země? Takové filmy jsou od toho, aby poučily o dějinách a vyburcovaly arabské muže ke statečnosti, aby mohli snáz rozdrtit Izraelce, což se, běda, ještě nepodařilo. S americkými westerny je to pravděpodobně stejné; jejich pojetí mužnosti se nijak moc neliší od pojetí Arabů, až na to, že ve westernech se používají revolvery namísto mečů, které muži sluší víc. Revolver se samozřejmě uplatní na větší vzdálenost, a proto jsou Američané ostřílení bojovníci, a navíc velmi chytří bojovníci. Ne ovšem statečnější než Arabové, jen chytřejší.

Na Američany a jejich střelné zbraně si budu muset dávat pozor, uvažoval Abdulláh. Jestli někteří z nich střílejí tak jako ti filmoví kovbojové, úkol by mohl skončit předčasně, a to se nesmí stát.

Říkal si, co policista v tom autě, které je míjí, asi má na opasku - a je vynikající střelec? To by samozřejmě mohli zjistit, ale jediným způsobem, a jejich akci by to ohrozilo. Abdulláh tedy přihlížel, jak se policejní vůz vzdaluje, až se rozplynul v dálce a zmizel z dohledu; pak se už věnoval pozorování tahačů s návěsy, které přesvištěly kolem, zatímco on jel na východ stabilní rychlostí pětašedesáti mil v hodině, s třemi cigaretami na hodinu a s kručícím žaludkem. SMALL STONE 30 MIL.

*****

"V LANGLEY je zase rušno," sdělil Davis Hendleymu.

"Co jste se doslechl?"

"K jednomu člověku v terénu se dostalo cosi podivného od agenta v Saúdské Arábii. Něco o tom, jak nějací podezřelí takříkajíc ‚vypadli z města'; místo dalšího pobytu neznámé, ale myslí si, že to bude západní polokoule; takových deset lidí."

"Do jaké míry je to zaručené?" zeptal se Hendley.

"Z hlediska spolehlivosti ‚trojka' ale ten zdroj je v zásadě považován za dobrý. Nějaký mamlas v ústředí se rozhodl stupeň snížit, důvod neznámý." Tohle byl jeden z problémů Univerzity; většina jejích analýz byla závislá na jiných osobách. Měla sice své vlastní dobré analytiky, samotná hlavní práce se ale dělala na druhém břehu Potomacu, a v posledních pár letech - řekněme spíš desetiletích, opravil se Gerry - měla Ústřední zpravodajská služba za sebou pěkných pár akcí, které vybouchly. V téhle lize nikdo nedosáhne stoprocentního výsledku a spousta ouřadů v CIA byla přeplacená, a to i bídnými mzdami od vlády. Pokud si ale řádně vedli šanony, nikdo se o tenhle stav věcí nijak zvlášť nestaral, nebo si jej vůbec ani nevšiml. Důležité bylo, jak šli Saúdové na věc: lidí, u kterých hrozilo, že by s nimi někdy v budoucnu mohly být potíže, se zbavovali tak, že jim dovolili jít jinam a zločiny páchat tam; a když je postihl trest, saudská vláda se mohla přetrhnout ochotou spolupracovat, a tak snadno zakryla všechny stopy.

"No, co tomu říkáte?" zeptal se Davise.

"Hergot, Gerry, nejsem přece cikánka; nemám žádnou křišťálovou kouli ani nejsem delfská věštírna." Utrápeně si nad svou bezmocností povzdychl. "Zprávu dostalo ministerstvo vnitřní bezpečnosti, což znamená FBI i ostatní z jejich týmu analytiků, ale tohle je ‚měkký' zpravodajský poznatek, víte? Nic, na čem by se dalo stavět. Tři jména, ale žádné fotografie, a přitom si doklad na nové jméno může obstarat kdejakej trouba." Jak tohle udělat, to si člověk mohl klidně přečíst v románech, a nebylo zapotřebí ani nějak moc dlouho trpělivě čekat na vyřízení, protože žádný stát unie neprováděl křížové ověřování

rodných a úmrtních listů, což by nedalo skoro žádnou práci ani vládním byrokratům.

"Tak co teď?"

Davis pokrčil rameny. "To co obyčejně. Bezpečnostní služba na letištích dostane další upozornění, aby nepolevovala v pozornosti, takže bude otravovat víc nevinných lidí, aby měla jistotu, že se nikdo nepokusí unést nějaké linkové letadlo. Poldové budou všude koukat po podezřelých autech, ale to povede akorát k tomu, že budou stavět kdekoho, kdo pojede jako blázen. Už bylo moc falešných poplachů. I policie to už může jen stěží brát vážně, Gerry - a kdo by jí to mohl zazlívat?"

"Takže veškerá naše obrana vypadla ze hry - a vyřadili jsme ji sami?"

"Prakticky ano. Dokud CIA nebude mít v terénu dostatek lidí, kteří by podezřelé identifikovali dřív, než se sem dostanou, my budeme jen reagovat, ne mít iniciativu. Ale co," ušklíbl se, "obchodování s cennými papíry mi jde poslední dva týdny nádherně." Tom Davis přišel peněžnictví docela na chuť - nebo přinejmenším zjistil, že se dá snadno zvládnout. Možná že dát se k CIA rovnou po absolvování univerzity v Nebrasce byl omyl? říkal si často.

"K tomu hlášení od CIA nic dalšího nepřišlo?"

"No, kdosi tam navrhl, aby se znovu promluvilo s naším zdrojem, ale návrh ještě neprošel sedmým poschodím."

"Proboha!" zaklel Hendley.

"Heleďte, Gerry, a tomu se divíte? Vy jste tam nikdy nepracoval; já ano - ale na Kapitolu jste něco podobného už musel vidět."

"Do prdele, proč si Kealty jako ředitele CIA nenechal Foleyho?"

"Má přítele právníka, který se mu zamlouvá víc, to nevíte? A Foley byl profesionální špion, a tím pádem nespolehlivý. Podívejte, berme to tak, jak to je - Ed Foley to trochu zlepšil, ale než se dá všechno skutečně do pořádku, potrvá to takových deset let. To je jeden z důvodů, proč tu jsme my, ne?" odtušil Davis s úsměvem. Pak dodal: "Jak si vedou ti dva, co se v Charlottesvillu cvičí na zabijáky?"

"Mariňák má ještě pořád záchvaty špatného svědomí."

"Ten generálský vazoun Chesty Puller se musí obracet v hrobě," mínil Davis.

"Jenže vzteklé psy najímat nemůžeme. Líp klást otázky teď než venku v terénu při akci."

"To je pravda. Co tamta věc?"

"Příští týden.

"Trvalo to dost dlouho. A testování?"

"V Iowě. Vepři: mají podobný kardiovaskulární systém; tak to náš přítel tvrdí." Jak případné, pomyslel si Davis.

*****

PROJET MĚSTEČKEM Small Stone nebylo nijak složité; I-40 je vedla nejprve k jihozápadu, nyní jeli na severovýchod. Mustafa opět řídil, ti dva vzadu dřímali, nasycení sendviči s hovězím masem, které zapili kokakolou.

Cesta nyní byla spíš jednotvárná a nudná; člověka nedokáže nic zaujmout po dobu delší než dvacet hodin - a sněním o akci, k níž má dojít za den a půl, je dokázalo udržet bdělé jen stěží, a tak Rafi a Zuhajr spali jako unavené děti. Již se ukazovaly tabule udávající vzdálenost do Memphisu. Mustafa se na okamžik zamyslel - po tak dlouhé době strávené v autě bylo těžké uvažovat nějak jasně - a uvědomil si, že ho čeká jízda už jen přes dva státy. Postupovali stabilním tempem, třebaže pomalým; bývalo by lepší cestovat letadlem, ale samopaly by se daly jen těžko pronést letištní kontrolou, říkal si s úsměvem. A on má jakožto velitel celé akce na starosti víc než jen jeden tým, proto si zvolil nejobtížnější a nejvzdálenější cíl ze všech čtyř; musí jít ostatním příkladem. Někdy však je vedení akorát jen něco jako osina v zadku, uvažoval Mustafa a zavrtěl se na sedadle, aby zaujal lepší polohu.

Následující půlhodina uběhla rychle. Dojel k širokému mostu klenoucímu se vysoko nad řekou; tabule oznamovala, že řeka se jmenuje Mississippi, a další tabule je vítala v TENNESSEE, DOBROVOLNICKÉM STÁTĚ. Mustafova jízdou unavená mysl se pokoušela přijít na to, co by ten název mohl znamenat, ale jeho úvahy se rozplynuly kamsi do ztracena. Ať to znamená cokoli, než bude ve Virginii, musí projet státem Tennessee; na odpočinek nedojde dřív než za patnáct hodin. Pojede dál na východ, asi sto kilometrů za Memphis, a pak řízení předá Abdulláhovi.

Právě přejel přes velkou řeku. V jeho zemi není ani jedna řeka, ve které by byla voda po celý rok, pouze vádí se po zřídka přicházející přepršce naplní na krátkou dobu vodou, a brzy opět vyschnou. Amerika je taková bohatá země; z toho pravděpodobně pramení její arogance, ale jeho akce i akce jeho tří společníků srazí té aroganci hřebínek. A to, inš'alláh, také splní, už za necelé dva dny.

Dva dny, a potom ráj; tahle představa mu neustále bloudila myslí.

12 KAPITOLA - U CÍLE

TĚM, KDO seděli vzadu, cesta přes Tennessee uběhla rychle, protože na třech stech padesáti kilometrech mezi Memphisem a Nashvillem se u volantu vystřídali Mustafa s Abdulláhem; Rafi a Zuhajr ten kus cesty většinou prospali. Jeden a tři čtvrti kilometru za minutu, počítal Mustafa; z toho vychází ještě... kolik? Něco přes dvacet hodin. Pomýšlel na to, že pojede rychleji, aby tu dobu zkrátil - ale ne, to je hloupost. Zbytečně riskovat je vždycky hloupost. Nepoučili se snad o tomhle od Izraelců? Nepřítel vždycky čeká jako spící tygr. Budit ho zbytečně je opravdu velká hloupost. Tygra člověk budí jen tehdy, a jedině tehdy, když už na něj míří puškou; to proto, aby tygr pochopil, že byl přelstěn a že nemůže nic dělat. Aby byl vzhůru jen tak dlouho, než přijde na to, jak byl hloupý, tak dlouho, aby stačil poznat strach. Amerika pozná strach. Všichni tihle namyšlení lidé se budou třást, ať si mají jaké chtějí zbraně a ať si jsou jak chtějí chytří.

Přistihl se, že se usmívá dopředu do tmy. Slunce opět zapadlo a reflektory probodávaly tmu bílými kužely, osvětlovaly bílou přerušovanou čáru na vozovce, řítící se mu jako krátké záblesky vstříc a mizící vzadu; rychlostí pětašedesáti mil v hodině ujížděl k východu.

*****

DVOJČATA NYNÍ vstávala přesně v šest a desítku svých denních cvičení prováděla již bez dohledu Peta Alexandera; oba bratři dospěli k závěru, že jeho dohled opravdu nepotřebují. Nyní se jim už běhalo snáz, i ostatní úkony se změnily v rutinu. Do čtvrt na osm byli se vším hotovi; vydali se na snídani a po ní za svým instruktorem k první denní dávce nalejvárny.

"S těma tvýma botama je potřeba něco udělat, brácho," poznamenal Dominic.

"Nojo," souhlasil Brian a vrhl na své stárnoucí niky smutný pohled. "Sloužily mi dobře pár let, teď se ale zdá, že by se měly odebrat za ostatními do nebe."

"Oddělení obuvi v nákupním středisku." Dominic měl na mysli středisko na Fashion Square v Charlottesvillu.

"Hmm; a co takhle dát si zítra k obědu filadelfskou bagetku s kořeněným smaženým sýrem?"

"To je něco pro mě," souhlasil Dominic. "K obědu jedině tuk a cholesterol, zvlášť když si jako přílohu dáš hranolky posypané sýrem. Ovšem za předpokladu, že ti ty boty ještě jeden den vydrží."

"Hele, Enzo, mně se líbí, jak jsou cítit. A ty boty si se mnou už něco

užily."
"Jako ta špinavá trička. Ksakru, Aldo, to se nemůžeš pořádně oblíknout?"
"Tak mě klidně nech zase vlézt do uniformy, kamaráde. Mně se líbí být mariňákem; tak vždycky víš, kde stojíš."
"Jo, po krk ve sračkách," poznamenal Dominic.
"Možná, ale pracuješ tam s lepší sortou chlápků." Už nedodal, že ti všichni jsou na jeho straně a nosí automatické zbraně. Dodávalo to pocit bezpečí, takový, jaký se v civilním životě nalezne jen zřídka.
"Tak na oběd někam ven, jo?" vmísil se do jejich hovoru Alexander.
"Možná zítra," odpověděl Dominic. "A potřebujeme uspořádat náležitý pohřeb pro Aldovy boty. Našla by se tu někde plechovka lyzolu, Pete?"
Alexander se rozesmál. "Už jsem myslel, že si o něj nikdy neřeknete."
"Víš, Dominiku," pronesl Brian a zvedl oči od talíře s vejci, "kdybys nebyl můj bratr, tyhle kecy bych si od tebe jen tak nenechal líbit."
"Fakt ne?" Caruso od FBI mu hodil bochánek. "Vy mariňáci se akorát vytahujete. Když jsme byli kluci, vždycky jsem mu napráskal," dodal k Petovi.
Brian div nevyletěl z kůže. "Leda hovno!"
A začal další den výcviku.

*****

ZA HODINU byl Jack zase u počítače. Uda bin Sálí si užil další bohatýrskou noc, zase s Rosalií Parkerovou. Musí se mu moc zamlouvat. Jack si říkal, jak by ten Arab asi reagoval, kdyby věděl, že po každém takovém dýchánku Rosalie všechno dopodrobna líčí britské tajné službě.
Pro ni však obchod byl obchod, a ego spousty mužských v hlavním městě Británie, kteří by k poznání této skutečnosti dospěli, by určitě splasklo. Sálí takové ego určitě má, uvažoval Jack. Ve tři čtvrtě na devět dorazil Wills se sáčkem koblih.
"Ahoj, Anthony. Tak jak?"
"To mi povězte vy," odrazil ho Wills. "Koblihu?"
"Díky, kamaráde. Uda si včera v noci zase zadovádět."
"Nojo, mládí, nádherná věc, ale pro mladé je ho škoda."
"To je George Bernard Shaw, co?"
"Já věděl, že jste sečtělý. Sálí objevil před pár lety novou hračku, myslím, že si s ní bude hrát tak dlouho, dokud se nerozbije - nebo mu neupadne. Ty jeho ‚stíny' to musí pěkně žrát, když trčí venku ve studeným dešti a vědí, že on si tam nahoře pěkně v teple namáčí péro." To byl citát z "Rodiny Sopránů" na. HBO, filmu, který Wills obdivoval.
"Myslíte, že ji zpovídají oni?"
"Ne, to je práce hochů v Thames House. Po nějakém čase ale ty pikantnosti vyčichnou. Škoda jen, že nám neposílají kompletní zápisy," dodal Wills a uchechtl se. "Po ránu by se to mohlo hodit, rozproudila by se nám aspoň krev."
"Vřelé díky; kdybych měl někdy v noci chuť na prasečinky, vždycky si můžu koupit ve stánku Hustlera."
"Při naší práci se zašpiníte, Jacku. Lidi, kterými se zabýváme, bychom si domů na večeři nepozvali."
"Heleďte, vzpomeňte si na Bílý dům. Polovičce z těch, co byli na slavnostní večeři, by táta jen těžko dokázal podat ruku; ale ministr Adler mu vysvětlil, že to je prostě byznys, a tak se táta musel k těm prevítům chovat mile. Politika přitahuje pěkný šmejdy."
"Amen. Ještě něco nového o Sálím?"
"Včerejší přesuny peněz jsem si ještě neprošel. A když na něco významného narazí Cunningham, co bude pak?"
"To záleží na Gerrym a na vedení." K tomu, abys šťoural do tohohle, jsi ještě nedorostl; nahlas to neřekl, ale mladému Ryanovi to došlo i tak.

*****

"TAK CO, DAVE?" zeptal se Gerry Hendley.

"Pere peníze a něco z nich posílá neznámé osobě. Lichtenštejnská banka. Kdybych měl hádat, řekl bych, že jdou na krytí účtů k platebním kartám. Přes tamtu banku můžete dostat Visa nebo MasterCard, a tak by ty peníze docela dobře mohly jít na krytí účtů ke kartám neznámých osob. Může to být milenka, nějaký blízký přítel - anebo někdo, kdo by nás mohl přímo zajímat."

"Dá se to nějak zjistit?" zeptal se Tom Davis.

"Ta banka používá stejný účetnický program jako většina jiných." Cunningham tím naznačoval, že při troše trpělivosti by do něho Univerzita mohla proniknout a dozvědět se víc. V cestě samozřejmě stály překážky, které si nezadaly s protipožárními stěnami. Bylo by lépe přenechat tuhle práci Národnímu bezpečnostnímu úřadu, takže šlo o to, jak jej přimět, aby některému ze svých počítačových machrů dal úkol ty stěny prorazit. To by znamenalo předložit padělaný požadavek od CIA, a Cunningham si byl vědom, že něco takového je přece jen těžší než prostě napsat příkaz do počítačového terminálu. Účetní nicméně Univerzitu podezřívал, že má uvnitř obou výzvědných institucí někoho, kdo by se o falšování požadavku mohl postarat tak, že by po něm na cestě, kterou putují všechny ty papíry, nezůstala žádná stopa.

"Je to naprosto nutné?"

"Možná tak do týdne najdu víc údajů. Tenhleten Sálí může docela dobře být bohatý chlapeček, co si jen tak na ulici čutá mezi auty míčem, ale... ale můj nos mi říká, že je zapletený do nějaké hry," dodal Cunningham. Za léta si vypěstoval dobrý instinkt: důkazem byli dva mafiánští bossové, nyní obývající samotky v Marionu ve státě Illinois. Ale on sám svým instinktům nedůvěřoval tolik jako jeho bývalí i nynější představení. Byl povahou účetní, a i když měl nos norníka, o svém čichu hovořil jen zdrženlivě.

"Myslíte tedy týden?"

Dave přikývl. "Asi tak."

"Co mladý Ryan?"

"Má dobrý postřeh; objevil něco, co by většině lidí uniklo. Možná mu je ku prospěchu jeho mládí. Mladý cíl, mladý ohař. Obyčejně to takhle neplatí, ale tentokrát... zdá se, že ano. Když jeho táta ustanovil Pata Martina ministrem spravedlnosti, slyšel jsem o Velkém Jackovi leccos vyprávět. Pat ho měl rád a já s panem Martinem pracoval dost dlouho, abych si ho hodně vážil. Ten mladík to možná někam dotáhne; samozřejmě, s jistotou se to pozná tak za deset let."

"My tady ale nedáme na to, z jakého je kdo chovu, Dave," podotkl Tom Davis.

"Čísla jsou jednou čísla, pane Davisi. Někteří lidé mají dobrý nos, jiní ne. On ho ještě nemá, teda ne ten pravý, ale určitě je na dobré cestě. Cunningham pomáhal při založení Zvláštního účetního oddělení při ministerstvu spravedlnosti; oddělení se zabývalo sledováním peněz teroristů. Na své operace potřebuje peníze každý terorista - a po penězích vždycky někde zůstane nějaká stopa; objevit ji však je snazší po činu než před ním. To je dost dobré pro vyšetřování, ale už méně pro aktivní obranu.

"Díky, Dave," uzavřel Hendley. "A průběžně nás informujte, prosun.

"Ano, pane." Cunningham si posbíral papíry a odešel.

"Víte, působil by o něco důrazněji, kdyby měl osobnost," pronesl Davis patnáct vteřin poté, co se zavřely dveře.

"Nikdo není dokonalý, Tome. Na tyhle věci je ten nejlepší, jakého kdy na ministerstvu spravedlnosti měli. Vsadím se, že když půjde na ryby, po jeho odchodu nezbyde v jezeře nic."

"V tomhle s vámi plně souhlasím, Gerry."

"Takže ten Sálí by mohl být bankéřem lumpů?"

"Taková možnost tu je. Langley a Fort Meade se pořád ještě nemůžou v názoru na nynější situaci sjednotit," pokračoval Hendley.

"Ty papíry jsem viděl. Na tak málo solidních údajů je jich spousta." Při

analýze zpravodajských informací člověk až příliš rychle sklouzne do spekulací a nastane chvíle, kdy i zkušení analytici začínají vnášet do stávajících údajů nejistotu a obavy; údaje sledují zpětně až bůhvíkam, pokoušejí se číst v myslích lidí, kteří toho moc nenamluví ani mezi sebou. Neběhá nám tu někdo třeba s antraxem nebo s bacily neštovic v lahvičkách uložených v holicí soupravě? Jak se to má k čertu poznat? Už se to v Americe stalo, ale v Americe se už stalo skoro všechno. To jí sice dodalo jistotu, že si její lid dokáže poradit skoro se vším; Američané si však také uvědomili, že zlé věci se mohou přihodit i zde a že se nemusí vždy podařit identifikovat ty, kdo je způsobili. Nový prezident neposkytoval záruku, že rejdy takových lidi dokáže zarazit a viníky potrestat. To byl v zásadě problém.

"Víte, my jsme obětí vlastního úspěchu," pronesl bývalý senátor tiše. "Dokázali jsme si poradit s každým státem, který nám zkřížil cestu, ale tihleti neviditelní prevíti, co jdou za svou vizí Boha, se identifikují a vysledují hůř. Bůh je všudypřítomný. A právě tak Jeho zvrácení vyslanci."

"Gerry, člověče, kdyby všechno šlo hladce, tak by nebylo třeba, abychom tu byli my."

"Díky bohu, že můžu vždycky počítat s vaší morální podporou, Tome.

"Žijeme přece v nedokonalém světě. Jednou není dost deště, aby vyrostlo obilí, a když je, může se stát, že se rozvodní řeky. Takhle to říkal táta."

"Vždycky jsem se vás chtěl zeptat - jak to, ksakru, že vaše rodina skončila v pitomý Nebrasce?"

"Můj praděděk byl voják - u kavalerie, Devátá, černý pluk. Neměl chuť vrátit se do Georgie, když mu vypršel závazek. Nějakou dobu strávil ve Fort Crooku u Omahy, a nevadily mu ty zimy, mamlasovi, tak koupil pozemek poblíž Seneky a pěstoval kukuřici. A tak začaly dějiny rodiny Davisů."

"V Nebrasce nebyl Ku Klux Klan?"

"Ne, ti se drželi v Indianě. A tam stejně byly menší farmy. Praděděk si v začátcích střelil pár bizonů. Doma máme nad krbem tu snad úplně největší hlavu jako trofej. Ta zatracená věc pořád ještě smrdí. Táta a bratr teď loví hlavně vidlorohy; u nás jim říkají ‚bidloroh'. Nikdy jsem tomu masu nedokázal přijít na chuť."

"Co říká váš nos těmhle novým zpravodajským informacím, Tome?"

"Hned tak do New Yorku nepůjdu, nemám to v plánu, kamaráde."

*****

VÝCHODNĚ OD KNOXVILLU se silnice rozdělovala; I-40 pokračovala na východ, I-81 na sever. Fordka z půjčovny jela po I-81; vedla horami, které prozkoumal Daniel Boone v době, kdy západní hranice Ameriky sahala sotva dál než na dohled od Atlantského oceánu. Tabule u silnice upozorňovala na odbočku k domovu kohosi jménem Davy Crockett. Kdovíkdo to je, myslel si Abdulláh, když sjížděl z kopce pěkným horským průsmykem. Pak město jménem Bristol - a byli konečně ve Virginii, u poslední větší územní hranice. Ještě asi šest hodin. Krajina zalitá sluncem oplývala šťavnatou zelení, po obou stranách silnice stály farmy, kde se chovali koně, a mléčné farmy. Byly tu i kostely, obvykle bíle natřené dřevěné stavby s kříži na věžích. Křesťané. Očividně tohle území ovládají.

Nevěřící.

Nepřátelé.

Cíle.

V kufru auta mají zbraně, kterými se s nimi vypořádají. Nejdřív I-81, pak k severu na I-64. Trasu se už dávno naučili nazpaměť. Ostatní tři týmy teď už jsou určitě na místě. Des Moines, Colorado Springs a Sacramento. Každé z nich je dost velké na to, aby v něm bylo nejméně jedno dobré nákupní středisko. Dvě jsou hlavní města států. Žádné však není nijak významně velké. Samá města "střední třídy", kde žijí "dobří" lidé, kde si budují své domovy "prostí,

tvrdě pracující" Američané a cítí se tam v bezpečí, daleko od velkých center moci - a zkaženosti.

V těch městech lze nalézt jen málo Židů, pokud vůbec nějaké. No, pár snad přece jen. Židé rádi provozují klenotnictví. Nějací možná budou i v nákupních střediscích. To by znamenalo něco jako prémii navíc, ale pouze cosi, co by se jen tak mimochodem shráblo, kdyby se to náhodou přece jen naskytlo. Jejich pravým posláním je zabíjet obyčejné Američany, ty, kteří se cítí bezpečně v lůně obyčejné Ameriky. Brzy zjistí, že v tomto světě je bezpečí pouhou iluzí. Zjistí, že Alláhův blesk dokáže zasáhnout všude.

*****

"TAKŽE TOHLE je ono?" zeptal se Tom Davis.

"Ano," odpověděl doktor Pasternak. "Opatrně s tím. Je to plné, vidíte, červený štítek. To s modrým náplň nemá."

"Jak to působí?"

"Je to succinylcholin, nervosvalový blokátor, v podstatě syntetická a silnější forma kurare. Ochromuje veškeré svalstvo včetně bránice. Nemůžete dýchat, mluvit ani se pohnout. Jste při plném vědomí. Bude to bídná smrt," dodal lékař chladným, odtažitým tónem.

"Jak to celé proběhne?" zeptal se Hendley.

"Nemůžete dýchat. Srdce zachvátí v krátké době anoxie, v podstatě celková srdeční zástava. Nic příjemného."

"A potom co?"

"První symptomy se dostaví asi po šedesáti vteřinách. Úplný účinek se projeví po dalších třiceti vteřinách. Postižený zkolabuje řekněme devadesát vteřin po injektování. Asi ve stejné době dojde k úplné zástavě dechu. Srdci se začne nedostávat kyslíku. Bude sice pracovat dál, ale nebude dodávat kyslík ani tělu, ani samo sobě. Tkáň srdečního svalstva odumře asi za dvě až tři minuty - a bude to hodně bolestivé. Do tří minut nastane bezvědomí, pokud dotyčná osoba nesportuje nebo necvičí - v tom případě dojde k vysokému přísunu kyslíku do mozku. Mozek má normálně zásobu kyslíku na tři minuty, aby mohl fungovat bez jeho dodatečného přísunu, ale asi do tří minut - od prvního projevu příznaků, to jest čtyři a půl minuty po injektování - postižený ztratí vědomí. Mozek zcela odumře tak do dalších tří minut. Potom succinylcholin v těle metabolizuje, a to dokonce ještě po smrti. Ne úplně, ale dost na to, aby jej při toxikologické zkoušce krve zjistil jen hodně pozorný patolog, a to ještě jen tehdy, když bude vědět, že jej má hledat. Důležité je píchnout to testovanému do hýždě."

"Proč zrovna tam?" zajímal se Davis.

"Ta látka působí nejlíp po nitrosvalové injekci. Při pitvě lidi většinou leží na zádech, abyste viděl na orgány a mohl je vyjmout. Tělo obrátí jen málokdy. Po vpichu ovšem zůstane stopa, ale objevit ji je těžké i za optimálních okolností, a to ještě jen tehdy, když se podíváte na správné místo. Ani lidi propadlí drogám - a po drogách bude patolog pátrat v prvé řadě - si je nepíchají do zadku. Závěr vyzní jako neobjasněný srdeční záchvat; k těm dochází, sice zřídka, ale takové případy jsou známé a nikoho nepřekvapí. Může ho způsobit například tachykardie. Injekční pero je upravené inzulínové pero, jaké používají diabetici. Vaši technici odvedli vynikající práci tím, jak je maskovali. Můžete jím dokonce psát, když ale prohodíte zásobníky, pero na psaní se změní v inzulínové a tu naši látku vypudí jehlou ven plynová náplň. Oběť si píchnutí pravděpodobně všimne, je to jako bodnutí včely, jenom méně bolestivé, ale po půldruhé minutě už o tom nebude nikomu vykládat. Nejspíš zareaguje takovým menším ‚au', potom se na tom místě podrbe - pokud vůbec. Jako když vás píchne komár do krku. Můžete ho plácnout, ale policii kvůli tomu volat nebudete."

Davis držel v ruce bezpečné "modré" pero; bylo poněkud tlusté, takové, jaké

by žák třetí třídy asi použil při prvním oficiálním seznámení s propiskou poté, co celé roky psal tužkami nebo maloval pastelkami. Takže člověk se přiblíží k subjektu, pero vytáhne z kapsy saka, nenápadným švihem ruky bodne za sebe a pokračuje v chůzi. Jeho společník, kterého má jako podporu, uvidí, jak subjekt padne na chodník, třeba se u něj i zastaví, aby poskytl pomoc, a potom se bude už jen dívat, jak ten prevít umírá; pak se zvedne a půjde svou cestou - možná zavolá sanitku, aby mrtvolu odvezla do nemocnice, kde ji pod lékařským dohledem rozeberou.

"Tak co, Tome?"

"Mně se to líbí, Gerry," odpověděl Davis. "Doktore, nakolik máte jistotu, že se v těle ta látka rozptýlí, až ten člověk půjde k zemi a začnete ho odpočítávat?"

"Na sto procent," prohlásil doktor Pasternak; Hendley i Davis si připomněli, že je profesorem anesteziologie na lékařské a chirurgické fakultě Columbijské univerzity. Nejspíš se ve své věci vyzná; a kromě toho mu důvěřovali natolik, že ho zasvětili do tajemství Univerzity. Na to, aby mu nyní důvěřovat přestali, už bylo trochu pozdě. "Je to elementární biochemie. Succinylcholin se skládá ze dvou acetylcholinových molekul; tělní esterázy tuto chemickou látku rychle rozloží na acetylcholin, takže je velmi pravděpodobně nezjistitelný i pro někoho z nemocnice Columbia-Presbyterian. Těžké je jedině provést to nepozorovaně. Kdybyste někoho takového mohli dostat například do nějaké ordinace, pak by stačila infuze chloridu draselného. Ten by vyvolal srdeční fibrilaci; když buňky odumřou, i tak vylučují draslík, takže by si jeho zvýšeného obsahu nikdo nevšiml, ale vpich po infuzi by se dal jen těžko skrýt. Dá se to provést mnoha způsoby. Musel jsem zvolit takový, který můžou poměrně snadno použít i laici. Jak říkám, přesnou příčinu smrti by nemusel zjistit ani hodně zkušený patolog - a ten bude vědět, že nic neví, a to mu nedá pokoj -, ale příčina by se zjistila, jen kdyby se mrtvola dostala do rukou opravdu nadanému chlápkovi. A těch moc není; napadá mě, že nejlepší na Columbijské je Rich Richards, ten nesnáší, když něco neví. Je to skutečný intelektuál, vytrvalý v řešení problémů, geniální biochemik a navíc i vynikající lékař. Na tohle jsem se ho ptal; ta látka by se prý dala nesmírně těžko detekovat, i kdyby předem věděl, co má hledat. Do hry obyčejně vstupují vnější faktory, specifická biochemie těla oběti, co jedla nebo pila; významným faktorem by byla okolní teplota. Venku, v chladném zimním dni, by esterázy nemusely v důsledku zpomalení chemických pochodů dokázat succinylcholin rozložit."

"Takže nezkoušet oddělat někoho v Moskvě v lednu?" zeptal se Hendley. Tenhle hluboce vědecký výklad mu působil potíže, ale Pasternak se ve své věci vyzná.

Profesor se usmál. Byl to krutý úsměv. "Správně. A v Minneapolisu taky ne."

"Říkáte bídná smrt?" ujišťoval se Davis.

Pasternak přikývl. "Rozhodně nepříjemná."

"Dá se ten chemický proces zastavit?"

Pasternak zavrtěl hlavou. "Jak je succinylcholin jednou v krvi, nic se s ním už dělat nedá... no, teoreticky byste takového člověka mohli napojit na dýchací přístroj a dýchat za něj tak dlouho, až ta látka zmetabolizuje - to jsem viděl dělat s Pavulonem na jednom operačním sále -, ale tím by se to celé akorát jen prodloužilo. Teoreticky by bylo možné přežít, ale je to hodně nepravděpodobné. Jsou lidi, co přežili i zásah kulkou mezi oči, pánové, ale to se opravdu nepřihází hned tak."

"Jak moc velká síla je potřeba k tomu bodnutí?" zeptal se Davis.

"Nijak velká, stačí jen pěkně přitlačit; tak, aby jehla pronikla oděvem. Problémem by mohl být tlustý kabát, kvůli její délce. Ale obyčejný oblek je bez problémů."

"Může být někdo vůči té látce imunní?" zeptal se Hendley.

"Vůči téhle ne. Nebo snad tak jeden z miliardy."

"A nemohl by ztropit povyk?"

"Jak jsem říkal, je to nanejvýš jako bodnutí včely - silnější než od komára, ale nic, při čem by člověk vykřikl bolestí. Akorát by se mohl podivit, co to bylo, případně se otočit, jestli něco neuvidí, ale váš agent půjde normálně, klidně pryč, nebude utíkat. Za takových podmínek, když subjekt nebude mít na koho se obořit a počáteční nepříjemný pocit pomine, postižené místo si nejspíš jen podrbe a půjde dál... takových deset metrů."

"Takže ta látka působí rychle, je smrtelná a není zjistitelná, je to tak?"

"Přesně jak říkáte," odtušil Pasternak.

"Jak se to pero znovu naplní?" zajímal se Davis. Hrome, jak to, že něco takhle dobrého nevyvinula CIA? vrtalo mu hlavou. Anebo KGB.

"Odšroubujete nádržku, takhle" - Pasternak předvedl jak - "obyčejnou injekční jehlou vpravíte dovnitř novou dávku a vytřepnete plynovou náplň. Tyhle drobné kapsle jsou jediná součástka, kterou vyrobit dá práci; použitou hodíte do odpadků nebo do kanálu - jsou jen čtyři milimetry dlouhé a mají dva milimetry v průměru - a vložíte novou. Když nádržku našroubujete zpátky, maličký hrot v ní kapsli propíchne a systém je připravený k novému použití. Kapsle jsou lepkavé, aby nevyklouzly z prstů." Ve chvilce bylo modré pero zase "nabité", až na to, že v něm nebyl succinylcholin. "S tou jehlou se samozřejmě musí opatrně, ale člověk by musel být hodně pitomý, aby se píchl. Když svému agentovi dáte krytí diabetika, vysvětlíte tak přítomnost jehel. Existuje karta na výdej zásobních dávek inzulinu; platí po celém světě, a diabetes nemá žádné vnější příznaky."

"Hergot, doktore, je ještě něco jiného, co by se dalo takhle použít?" poznamenal Tom Davis.

"Botulotoxin je podobně smrtící; je to neurotoxin, blokuje neurotransmisi a smrt nastane v důsledku asfyxie, a taky pěkně rychle, jenže tenhle jed se při pitvě snadno zjistí v krvi a jeho přítomnost se dost těžko vysvětluje. Lehce se sežene všude na celém světě, ale jen v mikrogramových dávkách, protože se používá v kosmetické chirurgii."

"To ho doktoři píchají ženským do obličeje?"

"Jen ti pitomí," odtušil Pasternak. "Vyhlazuje vrásky, ale protože umrtvuje obličejové nervy, taková ženská se už taky nedokáže nijak moc usmívat. To není moje parketa. Toxických a smrtelných chemikálií existuje spousta. Problém s nimi je v tom, jak kombinovat rychlý účinek s nezjistitelností. Jiný rychlý způsob, jak člověka zabít, je bodnutí malým nožem do místa, kde mícha prochází kostí fossa posterior. Vtip je v tom, jak se dostat přímo za oběť a pak zasáhnout poměrně malý cíl nožem tak, aby neuvízl mezi obratli. Proč se na takovou vzdálenost nehodí použít spíš dvaadvacítku s tlumičem? Protože je to sice rychlé, ale zůstanou stopy. Tahle moje metoda se dá snadno chybně diagnostikovat jakožto srdeční záchvat. Je skoro dokonalá," uzavřel lékař; jeho hlas byl tak studený, že by se dokázal proměnit ve sníh a zasypat koberec pod jejich nohama.

"Richarde, za tohle jste si svůj honorář zasloužil," prohlásil Hendley.

Profesor anesteziologie vstal a pohlédl na hodinky. "Žádný honorář, pane senátore. Tohleto je za mého mladšího bratra. Kdybyste mě potřebovali na něco dalšího, dejte vědět. Teď musím na vlak do New Yorku."

"Prokrista," vydechl Tom Davis, když lékař odešel. "Já vždycky věděl, že doktoři musí mít zlé myšlenky."

Hendley vzal do ruky balíček ležící na stole. Bylo v něm deset "per" s návodem k použití vytištěným na počítačové tiskárně, plastový sáček plný plynových kapslíček, dvacet velkých lékovek se succinylcholinem a k tomu svazeček injekčních stříkaček na jedno použití. "S tím bratrem se museli mít hodně rádi."

"Znal jste ho?" zeptal se Davis.

"Jo, znal. Prima člověk, měl manželku a tři děti. Jmenoval se Bernard. Absolvent obchodní fakulty na Harvardu, bystrý a zdatný obchodník. Pracoval v

sedmadevadesátém poschodí ve věži Jedna. Zanechal po sobě hodně peněz - v každém případě je o rodinu dobře postaráno. To už něco znamená."

"Je fajn mít Riche na své straně," uvažoval nahlas Davis; potlačil zachvění, které vyslovení této úvahy provázelo.

"To teda je," souhlasil Gerry.

*****

JÍZDA MĚLA BÝT podle všech předpokladů příjemná. Počasí bylo pěkné, jasné, silnice volná a vedla téměř přímo k severovýchodu. Jízda však příjemná nebyla; od Rafiho a Zuhajra, usazených vzadu, Mustafa neustále slyšel "Jak je to ještě daleko?" a "Ještě tam nejsme?", a to už tak dlouho, že nejednou měl chuť zastavit a uškrtit je. Možná se tam vzadu špatně sedí, ale on musí tohle bohem prokleté auto řídit!!! Napětí. Cítil je a oni pravděpodobně také, takže se jen zhluboka nadechl a přinutil se ke klidu. Konec cesty byl vzdálený sotva čtyři hodiny jízdy; co to je proti jejich putování přes celou pevninu? Jistě bylo delší, než když Svatý prorok Šel pěšky nebo jel z Mekky do Mediny a zpátky - tuhle myšlenku však okamžitě zapudil. Nemá přece právo srovnávat se s Mohamedem. Ne, nemá. Jedním si byl jist; až dorazí k cíli, vykoupe se a bude spát tak dlouho, jak jen to půjde. Čtyři hodiny do odpočinku - to si neustále říkal, zatímco Abdulláh spal na pravém sedadle.

*****

UNIVERZITA MĚLA svůj vlastní bufet a jídlo se do něj přiváželo porůznu zvenčí. Dnes to bylo z baltimorského lahůdkářství Atman's; nakládané hovězí tam měli moc dobré, třebaže ne takové jako z New Yorku - tohle řekni nahlas a skončí to pěstním soubojem, říkal si, když si vybíral hovězí plátek na pomakovaném šátečku. Co k pití? Kdyby měl newyorský oběd, pak tedy sodovku s karamelem a s vanilkovou příchutí, ale samozřejmě ne Utz, místní bramborové lupínky, protože ty byly v Bílém domě - na otcovo naléhání. Teď tam pravděpodobně mají něco z Bostonu. Není to zrovna nejvyhlášenější město, pokud jde o restaurace, ale každé velké město, dokonce i Washington, D.C., má alespoň jeden slušný podnik, kde se dá najíst.

Tonyho Willse, s nímž obvykle obědval, nebylo nikde vidět; rozhlížel se tedy kolem a spatřil Dava Cunninghama, který samozřejmě seděl u stolu sám. Zamířil k němu.

"Ahoj, Dave, můžu si přisednout?"

"Jen se posaďte, Jacku," odpověděl celkem srdečně Cunningham.

"Jak to jde s numery?" zeptal se Jack.

"Je to vzrušující," dostal nedůvěryhodnou odpověď. Pak se Cunningham vyjádřil přesněji: "Víte, to, jaký máme přístup do evropských bank, je fascinující. Kdyby takový přístup mělo ministerstvo spravedlnosti, tak nebude vědět, kam se se vším tím bohatstvím informací vrtnout - až na to, že u soudu podobné důkazy uvádět nemůžete."

"Jo, Dave, ústava dokáže být jak koule na noze. I všechna ta zatracená občanská práva."

Cunningham se málem udusil svým vajíčkovým salátem na krajíčku bílého chleba. "Nečilte se. FBI provádí spoustu poněkud pochybných operací - obyčejně když nám nějaký konfident něco přihraje možná proto, že to po něm někdo chtěl, možná taky ale, že ne, a oni to pak rozvádějí do šířky - ale v rámci pravidel trestního řízení. Obvykle je to součástí dohody při přiznání viny. Na vyřízení všech jejich potřeb -myslím potřeb mafiánů - není mezi advokáty dost kriváků."

"Já Pata Martina znám; táta si ho moc vážil."

"Je poctivý a hodně, hodně bystrý. Měl by být soudcem; tam poctiví právníci patří."

"Moc jim neplatí." Jackův oficiální plat v Univerzitě o hodně převyšoval

vše, co vydělával kterýkoli federální zaměstnanec. Na první zaměstnání to nebylo špatné.

"To je problém, ale -"

"Ale chudoba cti tratí, říká můj táta. "Pohrával si kdysi s myšlenkou, že zmrazí platy volených činitelů, aby poznali, co to je opravdická práce, ale nakonec dospěl k názoru, že by se tak stali jen tím náchylnější k braní úplatků."

Účetní se tohoto tématu chopil. "Víte, Jacku, je s podivem, jak málo potřebujete k tomu, abyste podplatil člena Kongresu. Kvůli tomu se pak úplatky těžko zjišťují," žehral. "Jako když máte někde v terénu hledat spadlé letadlo."

"Co naši milí teroristé?"

"Někteří z nich mají rádi pohodlný život. Spousta z nich pochází z bohatých rodin a přepych se jim líbí."

"Jako Sálí."

Dave přikývl. "Má nákladné záliby. Jeho auto ho přijde na hromadu peněz. Je hodně nepraktické; musí mít hroznou spotřebu, zvlášť v takovém městě, jako je Londýn. Ceny benzinu jsou tam pěkně vyšroubované."

"On ale jezdí hlavně taxíkem."

"Může si to dovolit. Pravděpodobně to má něco do sebe. Parkování ve finančnické čtvrti musí taky stát plno peněz a londýnské taxíky jsou dobré." Zvedl k Jackovi oči. "To vy víte; hodně jste tam pobýval."

"Tak trochu ano," souhlasil Jack. "Pěkné město, milí lidé." Nemusel dodávat, že ochranka, přidělená tajnou službou, i místní policajti nebyli k zahození. "Něco nového o příteli Sálím vám nepřibylo?"

"Musím si projít údaje podrobněji, ale jak jsem říkal, naprosto určitě se chová, jako by měl něco rozehraného. Kdyby patřil k newyorské mafii, tipoval bych ho na mladšího consigliere."

Jackovi jeho sodová voda div že nezaskočila v krku. "Tak vysoko?"

"Zlaté pravidlo, Jacku. Ten, kdo má zlato, určuje pravidla. Sálí má přístup k hromadám peněz. Jeho rodina je bohatší, než si dokážete představit. Jde o čtyři nebo pět miliard dolarů."

"Tolik?" zeptal se překvapeně Ryan.

"Podívejte se na účty, které se učí řídit. Zatím nehrál s víc než patnácti procenty z toho. Otec mu pravděpodobně nedovolí všechno. Pamatujte, že Sálí pracuje v oblasti uchování obchodního jmění. Člověk, který ty peníze vlastní, jeho otec, mu celou tu hromadu do hry nedá, bez ohledu na jeho vzdělání. V peněžnictví je opravdu významné až to, co se naučíte poté, co si rozvěsíte po stěnách diplomy. Ten mládenec vypadá slibně, ale kam se hne, tam pořád ještě myslí poklopcem. To není u mladého, bohatého mladíka nic neobvyklého, ale když máte ve šrajtofli pár miliard, budete chtít držet synáčka na uzdě. A kromě toho to, co synáček financuje - o čem máme podezření, že financuje -, není vlastně nijak kapitálově náročné. Vy jste odhalil pár marginálních obchodů. To bylo moc šikovné. Všiml jste si, že když letí domů do Saúdské Arábie, najímá si soukromé letadlo?"

"Hm, to ne," přiznal Jack. "Na to jsem se nepodíval. Prostě jsem si myslel, že všude cestuje první třídou."

"To dělá, jako jste to dělávali vy a váš otec. Opravdovou první třídou. Jacku, nic není tak malé, aby nebylo třeba to prověřit."

"Co si myslíte o způsobu, jakým používá platební karty?"

"Úplně běžným způsobem, ale ten i tak stojí za povšimnutí. Mohl by jimi platit cokoli, kdyby chtěl, ale spoustu výdajů zřejmě platí hotově -a utrácí méně hotovosti, než kolik si vybírá. Třeba na ty děvky. Saúdům je to jedno, tak platí hotově proto, že chce, ne proto, že musí. Snaží se něco ze svého života utajit, a to z důvodů, které nejsou na první pohled zřejmé. Třeba je to jen taková praxe. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych zjistil, že má víc platebních karet než ty, o kterých víme - na účty bez pohybu. Ještě dneska si

jeho bankovní účty projedu. Zatím si neumí udržet krytí. Je moc mladý, moc nezkušený, nemá systematický výcvik. Ale ano, myslím si, že je ve hře a doufá, že hodně brzy postoupí do vyšší ligy. Mladí a bohatí nevynikají trpělivostí," uzavřel Cunningham.

Taky jsem na to mohl přijít sám, plísnil se v duchu Jack. Tohle si musím promyslet líp. Další důležité poučení. Nic není tak malé, aby nebylo třeba to prověřit. S jakým člověkem máme co do činění? Jak se dívá na svět? Jak ho chce změnit? Otec mu vždycky říkal, jak důležité je dívat se na svět očima protivníka, vplížit se do jeho mozku a teprve potom se na ten svět podívat.

Sálího žene touha po ženách - ale není za tím víc? Kupuje si děvky proto, že dobře šukají, nebo proto, že on tak vyjebává s nepřítelem? Islámský svět považuje Ameriku i Spojené království za v zásadě stejného nepřítele. Stejný jazyk, stejná namyšlenost, sakra, dokonce i stejná armáda, protože Britové a Američané spolupracovali tak úzce v tolika věcech. To stojí za úvahu. Nesestavuj si Žádné předpoklady dřív, než se budeš dívat jeho očima. Na jeden oběd to nebyla špatná lekce.

*****

ROANOKE NECHALI napravo a pokračovali dál po I-81. Po obou stranách se zvedaly vlny oblých, zelení porostlých kopců, stály tu farmy, často mléčné, soudě podle všech těch krav. Zelené silniční tabule upozorňující na silnice, které z hlediska jejich potřeb nevedly nikam. A další a další bíle natřené, bednám podobné kostely. Míjeli školní autobusy, ale žádná policejní auta. Slyšel, že v některých amerických státech dálniční policisté jezdí v obyčejně vyhlížejících autech, která se nijak moc neliší od těch, jaká mají oni, pravděpodobně však navíc s anténami. Říkal si, jestli i tady jejich řidiči nosí kovbojské klobouky. To by bylo rozhodně od věci, dokonce i v oblasti, kde je tolik krav. "Kráva", druhá súra Koránu, pomyslel si. Když Alláh přikáže zabít krávu, je nutné ji zabít bez zbytečného uvažování. Ne starou, ne příliš mladou, jen takovou, která bude Pánu po libosti. A nejsou Alláhovi po libosti všechny oběti, pokud se za nimi neskrývá pýcha na sebe sama? Jistěže jsou, pokud je věřící nabízejí a odevzdávají s pokorou, neboť Alláh oběti od pravého věřícího vítá a raduje se z nich.

Ano.

A on a jeho přátelé nabídnou další oběti tím, že budou hubit nevěřící.

Ano.

Potom uviděl tabuli s nápisem INTERSTATE HIGHWAY 64, nebyla to však ta správná, vedla na západ. Oni musí jet na východ, překročit hory nacházející se tím směrem. Mustafa zavřel oči a vybavoval si v mysli mapu, do které se tolikrát díval. Asi hodinu na sever, potom na východ. Ano.

*****

"BRIANE, TY BOTY se ti za pár dní rozpadnou."

"Hele, Dome, v těch jsem běžel svou první míli za čtyři a půl minuty," hájil se mariňák; takové chvíle si člověk pamatuje a hýčká si je.

"To možná jo, ale až se o to pokusíš příště, budou na kusy a ty si pěkně zkurvíš kotník."

"Myslíš? O dolar, že se pleteš."

"Beru," prohlásil okamžitě Dominic; na stvrzení sázky si obřadně potřásli rukama.

"Mně taky připadají jako pěkný křápy," poznamenal Alexander.

"Mám si taky koupit nový trička, mami?"

"Ty křápy čeká samozničení, tak do měsíce," rozvíjel svou myšlenku nahlas Dominic.

"Ale nojo! Dneska jsem ti při střelbě z beretty natrhnul triko."

"Někdy se štěstí unaví," odfrkl Enzo. "Uvidíme, jestli to svedeš dvakrát za sebou."

"Na to vsadím pět doláčů."

"Platí." Další potřesení rukama. "Takhle bych moh docela zbohatnout," prohlásil Dominic. Potom byl čas pomýšlet na večeři; bude to telecí "piccata". Na dobré telecí si Dominic potrpěl - a v místních obchodech měli slušné. Pro to tele je to zlé, ale on mu krk podřezávat nebude.

*****

TAMHLE: I-84, následující výjezd. Mustafa byl tak unavený, že by byl řízení už možná předal Abdulláhovi, chtěl však jízdu dokončit sám a říkal si, že hodinu ještě vydrží. Mířili k průsmyku v dalším horském hřebeni před sebou; provoz byl hustý, ale v protisměru. Jeli nahoru po dálnici k... ano, tam je, mělký horský průsmyk s hotelem na jižní straně -a potom dál na místo, odkud se otevírá široký výhled na to nejkrásnější údolí, táhnoucí se k jihu. Tabule s nápisem oznamovala jeho jméno, ale písmena se mu jevila tak popletená, že z nich nedokázal sestavit souvislé slovo. Přesto se výhledem naskýtajícím se po pravé straně kochal. Ani samotný ráj by snad nemohl být líbeznější - dokonce tu je i místo, kde se dá zastavit, vystoupit a ten výhled si užít. Na něco takového ovšem nemají čas. Hodilo se, že silnice mírně klesala, a to mu zcela změnilo náladu. Už necelou hodinu. Ještě si zakouřit na oslavu toho, jak vše časově vyšlo. Rafi se Zuhajrem byli opět vzhůru a vyhlíželi ven na krajinu. Bude to jejich poslední takováto příležitost.

Den odpočinku a průzkum okolí - bude třeba e-mailem zkoordinovat činnost s ostatními týmy - a potom dokončí svůj úkol. Po něm bude následovat náruč samotného Alláha; velmi příjemné pomyšlení.

13 KAPITOLA - MÍSTO SCHŮZKY

PO VÍCE NEŽ dvou tisících mil jízdy příjezd na místo neznamenal žádné úchvatné vyvrcholení. Necelý kilometr od Interstate 64 stál Holiday Inn Express; vypadal, že bude vyhovovat, zvlášť proto, že hned vedle byla restaurace Roy Rogers a ani ne sto metrů do vrchu pak Dunkin' Donuts. Mustafa vešel do hotelu, objednal dva propojené pokoje a zaplatil kartou Visa, vydanou Lichtenštejnskou bankou. Zítra se vypraví na výzvědy, nyní však myslel jen na spánek; v téhle chvíli pro něj nic neznamenalo ani jídlo. Zajel s autem na tu stranu budovy, kde se ve druhém patře nacházely pokoje, které před chvílí objednal, a vypnul motor. Rafi a Zuhajr odemkli dveře pokojů, pak se vrátili k autu, otevřeli kufr a odnesli dovnitř svých pár brašen. Pod nimi ležely čtyři samopaly, stále ještě zabalené do tlustých, levných přikrývek.

Do pokoje vešel Mustafa. Jsme na místě, kamarádi," oznámil. Byl to zcela obyčejný motel, žádný z oněch přepychovějších hotelů, na jaké byli zvyklí. Oba pokoje měly vlastní koupelny a malé televizory. Spojovací dveře byly otevřené. Mustafa padl na záda na svou postel, dvojlůžko; měl je celé pro sebe. Ještě však zbývalo leccos udělat.

"Přátelé, samopaly se musí schovat a závěsy musí být pořád zatížené. Jsme už moc daleko, než abychom hloupě riskovali," varoval. "Tohle město má policejní stanici, a nemyslete si, že to jsou hlupáci. Do ráje se odebereme v době, kterou si sami zvolíme, ne v době, kterou nám stanoví nějaká naše chyba, na to pamatujte." Posadil se a zul si boty. Napadlo ho, že se osprchuje, ale byl příliš unavený; a zítřek přijde brzy.

"Kterým směrem je Mekka?" zeptal se Rafí.

Mustafa musel chvíli přemýšlet, uhadoval přímku k Mekce a k centru svatého města, kameni Ka'aba, samotnému středu islámského světa, k němuž se pětkrát

denně nesou modlitby, verše z Koránu přednášené věřícími, klečícími s hlavami schýlenými až k zemi.

"Tímhle," řekl a ukázal k jihovýchodu, po linii směřující k nejsvatějšímu ze všech Svatých míst a protínající severní Afriku.

Rafi rozvinul svůj modlitební kobereček a poklekl. S modlitbami se opozdil, svou náboženskou povinnost však neopomněl vykonat.

Mustafa sám pro sebe šeptal slova "nebudiž opomenuto" v naději, že vzhledem k tomu, jak je unavený, mu Alláh odpustí; není snad nekonečně slitovný? A mimoto, tohle není moc velký hřích. Stáhl si ponožky a ulehl na postel; spánek se ho zmocnil v necelé minutě.

Ve vedlejším pokoji se Abdulláh domodlil a hned připojil počítač k telefonu. Vytočil číslo začínající 800 a slyšel štěbetavě zpěvavé zvuky, jak počítač vyhledával síť. Za několik vteřin Abdulláh zjistil, že mu přišla elektronická pošta. Tři písmena a k nim obvyklá směsice znaků. Poštu si uložil a odhlásil se; spojení trvalo pouhých patnáct vteřin - další bezpečnostní opatření, které jim instrukce ukládaly.

*****

ABDULLÁH NEVĚDĚL, že Národní bezpečnostní úřad jeden ze čtyř účtů zachytil a částečně dešifroval. Když se jeho účet - identifikovaný pouze částí slova a několika čísly - převedl do Saídova účtu, byl tento rovněž identifikován, ale pouze jako příjemce, nikoli jako místo původu.

Saídův tým dorazil do Colorado Springs - město bylo identifikováno jen krycím názvem -jako první; pohodlně se ubytovali v motelu deset kilometrů od svého cíle. Iráčan Sabáwí byl v iowském Des Moines, Mahdí v Provu ve státě Utah. I oba tyto týmy byly již na místě a připravené spustit operaci. Ke splnění úkolu zbývalo necelých šestatřicet hodin.

Počká, až Mustafa vyšle odpovědi. Odpověď byla v podstatě již uložena v programu: "190,2", což znamenalo stodevadesátý verš druhé súry. Není to právě válečný pokřik, spíš potvrzení víry, která je sem přivedla. Význam byl tento: Pokračujte ve svém poslání.

*****

BRIAN S DOMINIKEM se dívali na kabelovou televizi, na kanál History Channel; vysílal cosi o Hitlerovi a holocaustu. Tohle téma bylo již prostudováno tak důkladně, až by se mohlo mít za to, že odolá všem snahám objevit na něm něco nového, nicméně historikům se to ještě dost často podařilo, zčásti pravděpodobně díky tomu, že v jeskyních v Harzu Němci zanechali objemné záznamy, které učenci zřejmě budou zkoumat ještě několik století; lidé se dál budou pokoušet proniknout do myšlenkových pochodů oněch lidských oblud, které si nejprve vytvořily vizi takovýchto zločinů a pak je spáchaly.

"Briane," ozval se Dominic, "co si o tom myslíš?"

"Mohla tomu nejspíš zabránit jediná kulka z pistole; potíž je ale v tom, že nikdo nedokáže vidět tak daleko do budoucnosti - dokonce ani cikánští jasnovidci ne. Hergot, cikánů Hitler oddělal taky pěknou řádku. Proč oni někam nevypadli?"

"Víš, Hitler měl po většinu života jen jednoho tělesného strážce. V Berlíně bydlel v bytě v prvním poschodí, a dole byl vchod, ne? U dveří hlídal jeden esesák, snad ani ne seržant. Stačilo sundat ho, dveře otevřít, vyjít nahoru a toho hajzla odklidit. Zachránila by se tak spousta životů, brácho," uzavřel Dominic a sáhl po sklenici bílého vína.

"No sakra; víš to tak jistě?"

"Tajná služba to tak učí. Posílá do Quantika jednoho ze svých instruktorů a ten každé třídě přednáší o bezpečnostním zajištění. My jsme se taky divili;

byla k tomu spousta otázek. Ten chlápek povídal, že kolem té esesácké stráže se dalo klidně projít, jako když si člověk jen tak jde třeba koupit něco tvrdýho k pití. Sakra, nebylo nic snazšího než ho uvnitř odprásknout. Prý si Adolf myslel, že je nesmrtelný, že kulku pro něj ještě nikdo nikde nevyrobil. Hele, jednoho našeho prezidenta oddělali na nástupišti, když čekal na vlak; který to byl? Myslím Chester Arthur. McKinleyho zastřelil chlap, co přišel až k němu, s rukou v obvaze. Tenkrát si lidi asi nedávali tak pozor."

"Hergot; to by nám naši práci hodně usnadnilo, ale pořád ještě bych dával přednost pušce tak z pěti set metrů."

"Ty nemáš smysl pro dobrodružství, Aldo?"

"Na to, abych dělal kamikadze, mi dost neplatí, Enzo. Z toho nekyne žádná budoucnost, víš?"

"A co ti sebevražední atentátníci na Blízkém východě?"

"To je jiná kultura, kamaráde. To si nic nepamatuješ ani z druhé třídy? Že spáchat sebevraždu je smrtelný hřích? A navíc po něm už nemůžeš ke zpovědi. Sestra Františka Marie to snad vysvětlila dost jasně."

Dominic se rozesmál. "Kruci, po té jsem už hodně dlouho ani nevzdechl, ale ona si vždycky myslela, že jsi něco extra."

"To proto, že já ve třídě neblbnul tak jako ty."

"A co u mariňáků?"

"Blbnout? O to se postarali seržanti, ještě než mě to vůbec mohlo napadnout. Na seržanta Sullivana si nikdo nevyskakoval, ani plukovník Winston ne." Chvíli se zase díval na televizi. "Víš, Enzo, možná, že někdy opravdu jedna kulka může ušetřit hodně utrpení. Ten Hitler potřeboval, aby mu někdo zatnul tipec; jenže na to se nezmohli ani zkušení oficíři."

"Chlápek, co tu bombu uložil, prostě předpokládal, že všichni v té budově musí být mrtví, a nešel se o tom dovnitř přesvědčit. V akademii

FBI tohle říkají každý den, brácho: z předpokladů se rodí jedině průsery."

,Jasně, je potřeba mít jistotu. Všecko, co stojí za to, abys po tom střílel, stojí za to, abys po tom střelil dvakrát." "Amen," souhlasil Dominic.

*****

VĚCI DOŠLY tak daleko, že když Jacka Ryana Jr. probudily ranní zprávy NPR, očekával, že uslyší něco hrozného. Říkal si, že to je tím, kolik se mu dostává do rukou zpravodajských informací přímo z terénu, jenže bez možnosti posoudit, co z toho je "horké" a co ne.

Jenomže přestože toho nevěděl zase nějak moc, to, co věděl, bylo víc než jen trochu znepokojivé. Ocitl se zcela ve vleku Udy bin Sálího -snad proto, že Sálí byl jediný "hráč", o kterém toho věděl hodně. Amuselo tomu tak být proto, že Sálí se stal jeho osobní případovou studií. Musí přijít na kloub tomu, co tenhleten ptáček provádí, protože kdyby se mu to nepodařilo, byl by... nějak nepřímo vyzván, aby si hledal jiné zaměstnání...? Ta možnost mu až dosud nepřišla na mysl; kdyby k ní došlo, nijak slavná budoucnost ve vyzvědačské profesi by mu nekynula. Otci samozřejmě trvalo dlouho, než objevil, v čem je dobrý - vlastně devět let od promoce na Boston College -, a Jack sám ještě nemá za sebou ani rok od chvíle, kdy dostal vysokoškolský diplom. Takže: složí závěrečnou zkoušku v Univerzitě? Je tu téměř nejmladší; i sekretářky jsou starší než on. Zatraceně, tak tohle si teda zatím vůbec neuvědomil.

Sálí pro něj opravdu představuje zkoušku a pravděpodobně hodně důležitou. Neznamená to náhodou, že Tony Wills už má Sálího prokouknutého - a on se honí za již plně analyzovanými údaji? Anebo to znamená, že má dospět k nějakým vlastním závěrům, a až k nim dospěje, jít s nimi ven? Takovéhle úvahy jsou příliš dalekosáhlé, než aby se jimi zabýval, zrovna když stojí v koupelně před zrcadlem s elektrickým holicím strojkem v ruce. Teď už není ve škole. Nyní propadnout znamená propadnout - smrti? Ne, tak zlé to není, ale ani ne nijak dobré. Promyslí si to spíš v kuchyni nad kávou a při zprávách CNN.

*****

PRO SNÍDANI šel Zuhajr nahoru do Dunkin' Donuts; koupil dvě desítky koblih a čtyři velké kávy. Amerika je taková prapodivná země; tolik přírodního bohatství - stromy, řeky, nádherné silnice, neuvěřitelná prosperita -, ale všechno to slouží modlosluţebníkům. A on tu pije jejich kávu a jí jejich koblihy. Svět se opravdu zbláznil, a pokud v něm věci vůbec běží podle nějakého řádu a záměru, pak tedy podle záměru Alláhova, kterému nemusí nutně rozumět ani sami věřící; ti prostě musí uposlechnout toho, co je psáno. Vrátil se do motelu a viděl, že oba televizory jsou naladěné na zprávy - na stanici CNN, přinášející zpravodajství z celého světa, ovšemže stanici orientovanou prožidovsky. Jaká škoda, že se Američané nedívají na Al-Džazíru, která se alespoň snaží oslovovat Araby, třebaže - v jeho očích - i ji už zasáhla nákaza šířená Amerikou.

"Jídlo," oznámil. "A pití." Jednu krabici koblih odnesl do svého pokoje, druhou dal Mustafovi, který si stále ještě mnul oči, aby zahnal zbytky jedenácti hodin spánku proloženého chrápáním.

"Jak ses vyspal, bratře?" zeptal se Abdulláh vůdce týmu.

"Bylo to požehnání, ale nohy mám pořád ještě celé ztuhlé." Prudkým pohybem sáhl po velkém šálku kávy, z krabice málem vytrhl koblihu lesknoucí se povlakem z javorového cukru, rozevřel doširoka ústa a jedním rázem spolkl celou její polovinu. Promnul si oči a pohlédl na televizor, ať ví, co je dneska ve světě nového. Izraelská policie zastřelila dalšího svatého mučedníka dřív, než stačil odpálit svůj semtexový oděv.

*****

"BLBEC," poznamenal Brian. "Jakou asi práci může dát zatáhnout za špagátek?"

"Mně vrtá hlavou, jak se to o něm Izraelci domákli; člověk aby si myslel, že v tom hamásovským spolku mají placený informátory. Tohle si policie určitě povede jako Velký případ, se spoustou zdrojů informací, a navíc s pomocí špionů."

"A taky lidi mučí, ne?"

"Nad vyšetřováním údajně bdí jejich soudnictví, ale při výsleších přitlačí trochu víc než my," prohlásil Dominic po chvilce přemýšlení.

"A funguje to?"

"Tohle jsme jednou probírali na akademii. Přilož někomu k ptáku nůž a uvidíš, že mu začne připadat moudřejší vyklopit, co ví, ale málokdo je z toho asi nadšenej; jo, takhle z odstupu se ti to může jevit jako sranda, ale dělat to sám... do něčeho podobného by člověk asi neměl zrovna chuť, co? Další otázkou je, kolik doopravdy dobrých informací se tak

vymáčkne? Takový chlápek nejspíš řekne cokoli, jen aby ten nůž už byl od toho jeho nádobíčka pryč, aby přestala bolest... cokoli. Tihle mizerové ti toho nalžou hromadu, pokud nevíš víc než oni. A stejně... my to dělat nemůžeme; ústava a tak dál, co ti mám povídat, však to znáš. Můžeš jim vyhrožovat pořádnou pálkou v base, řvát na ně, ale i tady je čára, kterou nemůžeš překročit."

"A přesto zpívají?"

"Většinou jo; vyslýchání je umění. Někteří mládenci se v něm opravdu vyznají. Já neměl moc možností se to naučit, ale viděl jsem jich pár v akci. Hlavní je navázat s tím prevítem něco jako vnitřní vztah, třeba mu vykládáš, že jo, ta ošklivá holčička si o to fakt koledovala, ne? Potom se ti z toho chce zvracet, ale to divadýlko směřuje k tomu, aby takovej hajzl kápnul božskou. A jak se ocitne v base, spoluvězni mu dají do těla hůř, než jak bych to já vůbec kdy udělal. Nechtěl bych seděť ve vězení za zneužívání dětí."

"Tomu věřím, Enzo. Možná žes tamtomu v Alabamě ještě prokázal službu."
"To záleží na tom, jestli věříš na peklo nebo ne," odtušil Dominic. Měl na to svůj vlastní názor.

*****

TOHO RÁNA dorazil Wills časně; když Jack vešel do kanceláře, zastihl ho už u jeho stolu. "Tentokrát jste mi to natřel."
"Manželčino auto je zpátky z opravny. Teď může vozit děti do školy pro změnu ona," vysvětloval Wills. "Mrkněte se, co přišlo z Meadu," vyzval Jacka.
Jack zapnul počítač, seděl a čekal, až se nastartuje, potom napsal své přístupové heslo, aby se dostal k souboru z počítačové místnosti dole.
První dávce elektronické pošty vévodila zpráva s prioritou BLESKOVĚ od Národního bezpečnostního úřadu ve Fort Meadu pro CIA, k tomu pro FBI a k tomu pro ministerstvo vnitřní bezpečnosti. Jedna instituce z těch tří už o ní ráno určitě informovala také prezidenta. Kupodivu na ní bylo sotva něco zvláštního, byla to jen soustava čísel.
"Takže?" pronesl vyčkávavě Jack.
"Takže... mohla by to být pasáž z Koránu. Korán má sto čtrnáct súr -kapitol -, každou s různým počtem veršů. Jestli se jedná o odkaz na tohle, jde o verš, na kterém není nic zvlášť pozoruhodného; Sjeďte si to a podívejte se sám."
Jack kliknul myší. "To je všechno?"
Wills přikývl. "To je všechno, ale v Meadu si myslí, že takovýhle neslaný nemastný vzkaz pravděpodobně vyjadřuje něco jiného - něco důležitého. Vyzvědači používají spoustu fíglů, jak dát míčku faleš."
"No samozřejmě! Chcete mi tvrdit, že jelikož to vypadá, jako že to není důležité, tak právě proto by to důležité být mohlo? Hergot, Tony, tohle by se dalo říct o čemkoli! Co ještě vědí? Znají síť, na kterou se tamten napojil a poslal to... něco takového?"
"Je to evropská síť, v soukromém vlastnictví, s osmistovkovými čísly po celém světě, a my víme, že ji někteří lumpové už použili. Nedá se říct, odkud se účastníci přihlašují."
"No dobrá; tak za prvé: nevíme, jestli ten vzkaz má nějakou důležitost. Za druhé: nevíme, kde má původ. Za třetí: nemáme šanci zjistit, kdo vzkaz četl a kde. Zkrátka, nevíme ani hovno, ale všichni jsou kvůli tomu úplně vedle. Co dalšího? Ten, kdo ho vyslal - co víme o něm?"
"Jeho - nebo ji, kdoví - považují za možného hráče."
"Z jakého týmu?"
"Hádejte. Ti, co v Národním bezpečnostním úřadě sestavujou osobnostní profily, říkají, že syntax ukazuje na arabštinu jakožto rodný jazyk - na základě předchozího zachyceného provozu. Psychoanalytici v CIA souhlasí. Vzkazy od tohohle ptáčka už zažili. Příležitostně říká ošklivým lidem ošklivé věci, a ty nám časově zapadají do dalších moc ošklivých věcí."
"Je možné, že to má spojitost s tím atentátníkem, co izraelská policie dneska odbouchla?"
"Možné to je, ale ne moc pravděpodobné. Pokud víme, tak odesilatel není napojený na Hammás."
"Ale doopravdy to nevíme, co?"
"U těchhle lidí si nemůžete být úplně jistý ničím."
"Takže jsme zase tam, kde jsme začali. Lidi se plašej kvůli něčemu, o čem vědí akorát prd."
"To je právě ten problém. V téhle byrokratické spleti je lepší křičet ,hoří a mýlit se než držet hubu a potom brečet nad spáleništěm."
Ryan se opřel v židli. "Tony, kolik let jste byl v Langley?"
"Pár."
"Jak jste to tam ksakru mohl vydržet?"
Analytik pokrčil rameny. "Taky se někdy divím."

Jack se otočil zpátky ke svému počítači, že si projede ostatní ranní elektronickou poštu. Rozhodl se podívat, jestli Sálí nepodnikal během posledních dní něco neobvyklého; rozhodl se tak proto, aby si kryl svá vlastní záda. A tímto rozhodnutím John Patrick Ryan Jr. začal, aniž si to uvědomil, uvažovat jako byrokrat.

*****

"ZÍTRA TO BUDE trochu jiné," sdělil Pete dvojčatům. "Vaším objektem bude Michelle, tentokrát ale v přestrojení, a vaším úkolem bude ji identifikovat a sledovat k cíli její cesty. Jo, a to jsem vám neřekl - v přestrojování je moc dobrá."

"Vezme si pilulku, která ji udělá neviditelnou, co?" poznamenal Brian.

"To bude zase její úkol."

"Vydáte nám kouzelný brejle, abysme viděli skrz mejkap?"

"Ne, i kdybychom je měli - což nemáme."

"Vy jste teda kamarád," utrousil Dominic chladně.

*****

V JEDENÁCT HODIN byl čas prozkoumat terén.

Nákupní středisko na Fashion Square v Charlottesvillu se nacházelo v příhodné vzdálenosti asi čtyř set metrů od silnice U.S. Route 29; bylo střední velikosti, navštěvované převážně klientelou z místních vyšších urozených vrstev a studenty nedaleké Virginské univerzity. Na jednom konci byl JCPenney, na druhém Sears, uprostřed pak Belk's, pánská a dámská móda. Kupodivu tu nebyla žádná specializovaná prodejna potravin - ten, kdo to tu projektoval, práci pěkně odflákl. Zklamání, ale na druhé straně zase nijak neobvyklé. Podobné přípravné týmy, jaké stavební organizace najala, často sestávají z lidí, kteří se nijak dlouho nezdržují na jednom místě a pro které jsou podobné akce jen tak něco pro zpestření. Jak však Mustafa viděl, když vcházel dovnitř, bude to vadit jen málo.

Všechny čtyři hlavní pasáže vedly z ústřední dvorany; na informační tabuli byly plánky střediska udávající polohu jednotlivých oddělení. Mustafa si jeden takový plánek prohlížel; do očí ho udeřila šesticípá Davidova hvězda. Synagoga - a zde? Je tohle možné? Vydal se na to místo, aby se podíval, napůl s nadějí, že to opravdu je možné.

Nebylo. Jednalo se o pracoviště bezpečnostní služby; uvnitř seděl muž v uniformě - světle modré košili a tmavomodrých kalhotách. Mustafa si ho prohlédl; muž neměl opasek s pistolí. A to bylo dobré. Měl telefon, jímž se pravděpodobně může dovolat na místní policejní stanici. Takže tenhle černoch bude muset přijít na řadu první. Když Mustafa dospěl k tomuto závěru, změnil směr obchůzky; vydal se dál kolem toalet a automatu na kolu; tam zahnul doprava, pryč od oddělení s pánskou módou.

Tohle místo je prima cíl. Jen tři hlavní vchody a přímý palebný prostor z ústřední dvorany. Jednotlivá oddělení měla většinou obdélníkový půdorys, s otevřeným vstupem z jednotlivých pasáží. Zítra, zhruba ve stejnou dobu, tu bude ještě víc lidí, předpokládal takových dvě stě jen tam, kam dohlédne. Po celou cestu do tohohle města sice doufal, že budou mít šanci zabít jich snad až tisíc, jakékoli množství nad dvě stě však bude nikoli bezvýznamným úspěchem a vítězstvím. Nacházejí se tu obchody všemožného zaměření a na rozdíl od podobných středisek v Saúdské Arábii zde muži i ženy nakupují na stejném poschodí. A je tu i hodně dětí. Jsou tu čtyři dětská oddělení - a dokonce Disney Store, oddělení hraček, dětského oblečení a Disneyho filmů! S tím nepočítal; zaútočit na děti, na poklad Američany považovaný za jeden z nejdražších, bude opravdu sladký zážitek.

Přistoupil k němu Rafí. "Tak co?"

"Cíl by mohl být větší, ale pro to, co potřebujeme, je uspořádání téměř dokonalé. Všechno na jednom poschodí," odpověděl Mustafa tiše.

"Alláh je přejícný jako vždy, příteli," odtušil Rafí, neschopen skrýt své nadšení.

Lidé přecházeli od jednoho pultu ke druhému; některé z žen tlačily před sebou vozíky s dětmi - vozíky se daly vypůjčit ve stánku hned vedle kadeřnického salonu.

Mustafu čekal jeden nákup, v obchodě Radio Shack, hned vedle klenotnictví Zales. Čtyři přenosné vysílačky a k nim baterie. Zaplatil hotově a dostalo se mu krátkého poučení, jak s vysílačkami zacházet.

Celkově to mohlo teoreticky být lepší, ale jejich úmyslem nebylo svůj čin provést na rušné městské ulici. A kromě toho, na ulici by byli policisté s pistolemi a ti by zasáhli. Takže, jako vždy v životě, nezbylo než se smířit s tím, že sladké se mísí s hořkým, a sladkého, jež tu okusí, bylo hodně. Všichni čtyři si u stánku Tetičky Anne koupili preclíky a zamířili kolem oddělení JCPenney zpátky ke svému autu. Na další plány dojde v motelovém pokoji. Tam si dopřejí další koblihy a kávu.

*****

OFICIÁLNÍ PRACÍ Jerryho Roundse bylo řídit strategické plánování "bílé" stránky činnosti Univerzity. V té práci si vedl dobře - býval by mohl být štikou Wall Street, kdyby se po promoci na Pensylvánské univerzitě nestal zpravodajským důstojníkem vojenského letectva. To mu dokonce zaplatilo studium na Wharton School of Business, kde dosáhl magisterského titulu ještě předtím, než to dotáhl na plukovníka. Získal tak diplom, s nímž původně nepočítal a který si mohl pověsit na stěnu; poskytl mu velkolepou záminku k tomu, aby pracoval v obchodě s cennými papíry. Pro bývalého vedoucího analytika vojenského letectva bylo působení v budově ústředí Obranné zpravodajské služby na vojenské letecké základně v Bollingu ve státě Washington docela příjemnou změnou. Postupem času však zjistil, že být "maníkem" bez označení -stříbrná křídla amerického vojenského pilota nikdy nenosil - mu nepomůže přestat být druhořadým občanem v instituci bezezbytku řízené lidmi, kteří opravdu "dělali díry do nebe", i kdyby byl chytřejší než všech těch dvacet, co sedí v jedné místnosti s ním. Přestup do Univerzity pak rozšířil jeho obzory v mnoha směrech.

"Tak copak se děje, Jerry?" uvítal ho Hendley.

"Lidi v Meadu a tam za řekou něco zvedlo ze židlí," odpověděl Rounds a podal Hendleymu nějaké papíry.

Bývalý senátor je chvíli pročítal a pak je Roundsovi vrátil. Vmžiku si uvědomil, že většina z toho je mu už povědomá: "Takže...?"

"Takže tentokrát můžou mít pravdu, šéfe. Všímám si celého pozadí; jde o to, že se do jisté míry zmenšil objem elektronické pošty od známých hráčů - a pak se najednou přivalí tohleto. U Obranné zpravodajské služby jsem neděl nic jiného, než že jsem dával pozor, jestli se neobjeví nějaké shody náhod. Tohle je jedna z nich."

"Dobrá; a co tam s tím dělají?"

"Ode dneška budou o něco přísnější bezpečnostní kontroly na letištích. FBI postaví své lidi k některým odletům."

"Je o tom něco v televizi?"

"Hoši a děvčata z ministerstva vnitřní bezpečnosti už jsou možná trochu chytřejší, teď už nevyhlašujou do světa všechno, co mají. Předtím to bylo kontraproduktivní. Krysy se nezbavíte tak, že na ni budete křičet, ale ukážete jí, co chce vidět, a pak jí přerazíte ten její zatracenej vaz."

Nebo třeba pošlete kočku, ať po ní nečekaně skočí. To Hendley neřekl nahlas; nějakou poslat už je ovšem těžší úkol.

Tuto úvahu před Roundsem nerozváděl; místo toho se zeptal: "A napadá vás

něco, co bychom mohli udělat my?"

"V téhle chvíli mě nenapadá nic. Je to, jako když vidíte, že se blíží studená fronta; může z ní být lijavec a krupobití, ale neexistuje způsob, jak ji zastavit, můžete se jen dívat."

"Jerry, máme nějaké údaje o těch, co to plánují, co vydávají rozkazy?"

"Některé údaje jsou docela dobré, jenomže jenom o těch, co rozkazy předávají dál, ne o těch, kdo je vymýšlejí."

"A když ti, o kterých víme, zmizí ze scény?"

Rounds okamžitě porozuměl; pokývl. "Tak to už je jiná řeč, šéfe. Potom ti opravdoví velcí bossové vystrčí hlavy z děr. Zvlášť když nebudou vědět, že se blíží bouře."

"Čeho je třeba se teď obávat nejvíc?"

"FBI si myslí, že bomb v autech, možná někoho s C-4 pod kabátem, jako v Izraeli. Tohle je možné, ale pokud jde o způsob provedení, tam si už nijak jistý nejsem." Rounds se posadil na nabídnutou židli. "Dát chlapovi balíček s výbušninou, posadit ho do městského autobusu a hotovo - to je jedna věc, ale u nás je taková záležitost složitější: atentátníka sem dostat, vybavit ho - což znamená mít výbušninu už připravenou, a to je další komplikace -, potom ho seznámit s cílem útoku, dopravit na místo... Od atentátníka se očekává, že si po celou dobu udrží motivaci, i když je daleko od sítě, která mu poskytuje podporu. Může se zvrtnout spousta věcí, a proto se černé operace dělají co nejjednodušší. Proč si zbytečně říkat o malér?"

"Kolik máme ověřených cílů?" zeptal se Hendley.

"Celkem? Takových šest a z nich čtyři jsou opravdové, ne jenom tak někdo sebraný z luftu."

"Můžete mi obstarat místa pobytu a profily těch lidí?"

"Kdykoli, stačí říct."

"V pondělí." Nemá smysl zabývat se tím přes víkend. Hendley si naplánoval dva dny ježdění na koni; má snad sem tam nárok na pár dní volna.

"Rozumím, šéfe." Rounds vstal a zamířil ven. "Ještě moment - u Morgan and Steel je jeden chlápek z oddělení s cennými papíry. Je to křivák; hraje moc rychle a moc volně nakládá s penězi klientů; s takovými sto padesáti." Myslel tím sto padesát milionů dolarů patřících jiným lidem.

"Je na něj někdo nasazený?"

"Ne, kápnul jsem na něj sám. Setkal jsem se s ním před dvěma měsíci v New Yorku; něco se mi na něm nezdálo, tak jsem dal jeho osobní počítač pod dohled. Chcete vidět jeho zápisy?"

"To není naše práce, Jerry."

"Já vím; naše obchody s ním jsem přerušil, aby nám něco neplichtil s fondy, ale nejspíš mu došlo, že je čas zmizet, možná udělat si výlet někam za moře - bez zpátečního lístku. Někdo by se na to měl kouknout. Snad Gus Werner?"

"O tom budu muset podumat. Díky za upozornění."

"V pořádku." A Rounds zmizel za dveřmi.

*****

"TAKŽE SE K NÍ máme přikrást tak, aby si nás nevšimla, je to tak?" zeptal se Brian.

"Ano, takové je zadání," souhlasil Pete.

"Na jak blízko?"

"Tak, jak to dokážete."

"Myslíte tak blízko, abychom jí mohli jednu vpálit zezadu do hlavy?" zeptal se mariňák.

"Tak, abyste viděli její náušnice," odtušil Alexander, přesvědčený, že tohle je ta nejzdvořilejší formulace, jak vyjádřit to, co má na mysli. Dokonce to byla formulace přesná, protože paní Petersová má dost dlouhé vlasy.

"Takže ne ji střelit do hlavy, ale podříznout jí hrdlo?" dotíral Brian.

"Podívejte, Briane, říkejte si tomu, jak chcete. Tak blízko, abyste se jí mohli dotknout; stačí?"

"Jo, přesně tak jsem to myslel," odtušil Brian. "Budeme muset mít s sebou ty naše ledvinky?"

"Ano," odpověděl Alexander, třebaže to nebyla pravda. Brian je zase vlezlý jak osina v zadku. Kdo kdy slyšel, že by mariňák měl záchvaty špatného svědomí?

"S nimi si nás spíš někdo všimne," namítal Dominic.

"Tak je nějak zamaskujte. Projevte trochu tvořivého ducha!" poradil mu poněkud popuzeně instruktor.

"A kdy se dozvíme, k čemu vlastně tohle všechno je?" zeptal se Brian.

"Brzy."

"To říkáte pořád, člověče!"

"Heleďte, můžete se sebrat a odjet do Severní Karolíny, kdy budete chtít."

"To už mě napadlo," odtušil Brian.

"Zítra je pátek; přemýšlejte o tom přes víkend, jo?"

"Dobrá," couvl Brian. Tón téhle mezihry se zostřil o něco víc, než sám chtěl. Byl čas přestat tlačit na pilu. Vůči Petovi nepojal nechuť, dráždilo ho jen, že nic neví, a nechuť projevoval vůči tomu, jak se celá ta věc jevila. Zvlášť když si jako cíl představil ženu. Ubližování ženám nebylo součástí jeho kréda. Nebo ubližování dětem: právě to způsobilo, že bratr odhodil všechny zábrany. Ne že by Brian jeho reakci neschvaloval. Chvilku přemítal o tom, jestli by něco podobného udělal i on sám, a říkal si, ano, kvůli dítěti ano, ale jistý si přece jen nebyl. Po večeři bratři sklidili ze stolu, sešli dolů a usadili se před televizí, dali si něco k pití a dívali se na History Channel.

*****

V SOUSEDNÍM STÁTĚ se téměř totéž odehrávalo s Jackem Ryanem Jr,; popíjel rum s kolou, přepínal mezi History Channel a History International a občas si naladil kanál Biography, kde běžel dvouhodinový pořad o Josifu Stalinovi. Ten chlap, říkal si, byl opravdu pěkně otrlá svině. Donutit jednoho ze svých důvěrníků, aby podepsal příkaz k uvěznění své vlastní manželky... Zatraceně. Jak si ale tenhleten člověk, zjevem nijak zvlášť působivý, dokázal tak podřídit lidi, kteří patřili k okruhu jeho spolupracovníků? Co to bylo za moc, kterou vládl nad ostatními? Odkud se vzala? Jak si ji udržoval? Jackův otec býval hodně mocný člověk, ale něčím podobným lidi nikdy neovládal; pravděpodobně mu to vůbec ani nepřišlo na mysl, natožpak aby někoho zabíjel pro nic za nic, jen aby se něco dělo. Co je tohleto za lidi? A existují ještě?

No, musí existovat. Jediné, co se na světě nikdy neměnní, je lidská povaha. Krutí a brutální lidé existují stále, jediná změna snad spočívá v tom, že společnost nyní nenabízí takové podněty, jakých se jim dostávalo dejme tomu v římské říši. Gladiátorské hry naučily lidi myšlenku násilné smrti přijímat, a snad se pohledem na ni dokonce bavit. A temnou pravdou je, že kdyby Jack mohl nasednout do stroje času, možná že by cestoval - ano, cestoval by - zpátky v čase do Kolosea, aby ty hry viděl, ale jen jednou. Vedla by ho však lidská zvědavost, ne touha vidět krev, šlo by pouze o pokus využít možnost, jak získat poznatek z dějin, spatřit prostředí kultury svázané s jeho, a přesto odlišné, a proniknout do ní. Možná by se mu při tom pohledu žaludek obrátil naruby... možná ale, že ne; třeba by jeho zvědavost byla natolik silná, že by to nutkání překonala. Ale kdyby se někdy vrátil takhle do minulosti, určitě by si na takovou projížďku vzal nějakého přítele. Jako třeba pětačtyřicítku berettu, ze které se učil střílet s Mikem Brennanem. Uvažoval, kolik asi jiných by takový výlet chtělo podniknout. Pravděpodobně jen několik. Mužů. Ženy ne. Ženy by potřebovaly spoustu společenské přípravy, aby se na to chtěly dívat. Ale muži? Ti jsou odchováni filmy jako Silverado a Zachraňte vojína Ryana. Muži chtějí vědět, jak by si s takovými věcmi asi poradili oni. Takže -

ne, lidská povaha se nezměnila. Společnost se pokouší kruté lidi zadupat do země, a protože člověk je tvor rozumný, většina lidí se zdržuje jednání, které by je mohlo přivést do vězení nebo do cely smrti. Takže člověk se mohl časem poučit, avšak základní pudy tu pravděpodobně zůstanou, a tak ta ošklivá potvůrka v něm přetrvává, krmena představami, knihami a filmy, a také sny, úvahami procházejícími svědomím a čekajícími, až se dostaví spánek. Policisté to asi přece jen mají lehčí; oni mohou tu potvůrku umírnit tím, že se vypořádají s těmi, kdo překročí hranici. Pravděpodobně to přináší uspokojení a klid v duši, protože takhle tu potvůrku sice krmí, avšak současně chrání společnost.

Jestli však ono "zvíře v nás" stále žije v srdcích lidí, najdou se takoví, kdo veškeré své nadání použijí k tomu, aby... ani ne tak k tomu, aby to zvíře zkrotili, nýbrž aby je podřídili své vůli, použili je jako nástroj k ukojení své touhy po moci. Takovým se říká zloduši. Těm neúspěšným se říká sociopati. Těm úspěšným... prezidenti.

A kde je v tomhle všem moje místo? tázal se Jack sám sebe. Vždyť je ještě vlastně kluk, třebaže si to odmítá přiznat a podle zákona je dospělý člověk. Přestává dospělý dospívat? Je mu už všechno jasné a přestává si klást otázky? Pídit se po nových poznatcích - nebo, jak tomu ve svých úvahách říká - po pravdě?

Ale když už člověk tu pravdu nalezne, co s ní, ksakru? Tohle ještě neví. Umět zacházet s pravdou je možná další věc, kterou se musí naučit. Určitě ho žene stejná touha po poznání, jaká hnala jeho otce, neboť proč by se teď díval na tenhle program místo na nějakou bezduchou situační komedii? Asi si koupí nějakou knihu o Stalinovi a Hitlerovi. Historikové se pořád přehrabují ve starých dokumentech. Problém je v tom, že do toho, co najdou, vkládají své vlastní, osobní myšlenky. Pravděpodobně je opravdu zapotřebí, aby se na věci podíval psychoanalytik. Ti také mají své ideologické předsudky, ale jejich myšlenkové pochody aspoň vykazují patinu profesionality. Jacka zlobilo, že každou noc odchází spát s úvahami, k nimž nenachází konečné řešení, a s nenalezenými pravdami. To je však zřejmě podstatou toho, čemu se říká život.

*****

VŠICHNI SE MODLILI. Všichni tiše. Abdulláh mumlavě pronášel slova ze svého výtisku Koránu. Mustafa se v osamělosti své mysli probíral toutéž knihou - samozřejmě ne vším, pouze částmi, které vyjadřovaly podporu úkolu následujícího dne. Být statečný, mít na paměti jejich Svaté poslání, dokončit je bez slitování. Slitování je záležitostí Alláha.

Co když přežijeme? ptal se sám sebe, a ta myšlenka ho překvapila.

Pro ten případ mají samozřejmě také plán. Pojedou zpátky na západ, pokusí se dostat do Mexika, potom poletí domů - kde se jim od ostatních přátel dostane radostného uvítání. Po pravdě řečeno, s tím, že přežijí, nepočítal, ale naději nikdo neodsouvá úplně stranou, a ať jim ráj kyne sebelákavěji, on vyznává jedině pozemský život.

Těhle myšlenky se polekal. Vyjádřil snad právě pochybnosti o víře? Ne, tohle ne. Určitě ne; je to myšlenka jen náhodně vzniklá. Není Boha kromě Boha, a Mohamed je jeho prorok, odříkával v duchu; vyjadřoval tím šahádu, samotný základ islámu. Ne, teď nemůže svou víru popřít. Přivedla ho na druhý konec světa, na místo, kde se stane mučedníkem. Víra mu dala život a naplňovala jej - po celé dětství, pomohla mu v dobách, kdy na něj dopadal otcův hněv, a dovedla ho až k příbytkům nevěřících, kteří hanobí islám, plivou na něj a podporují Izraelce; a on nyní svou víru stvrzuje tím, jak žije. A s velkou pravděpodobností ji stvrdí i tím, jak zemře: vlastně se tak stane téměř určitě, pokud si sám Alláh nebude přát, aby tomu bylo jinak. Neboť běh života je řízen tím, co je psáno Alláhovou vlastní rukou...

*****

BUDÍK SE ROZŘINČEL těsně před šestou. Brian zaklepal na dveře bratrova pokoje.

"Probuď se, vojáku! Necháváme slunce svítit nadarmo."

"Opravdu?" ozval se Dominic z konce chodby. "Předehnal jsem tě, Aldo!" Což se stalo poprvé.

"Tak teda jdem na to, Enzo," odtušil Brian a společně se vydali ven. O hodinu a čtvrt později byli zpátky, usazení u stolu se snídaní.

"Dneska je prima den, a život je krásný," zabásnil si Brian při prvním doušku kávy.

"Ta námořní pěchota ti teda vymyla mozek, jestli ne něco jinýho," poznamenal Dominic po svém prvním doušku.

"Kdepak, to jen zapracovaly endorfiny. Tak lidské tělo obelhává samo sebe."

"Z toho vyrostete," sdělil jim Alexander. "Jste připravení na to svoje cvičeníčko v terénu?"

"Ano, vrchní seržante," odpověděl s úsměvem Brian. "Dáme si Michelle k obědu."

"Jen když se vám ji podaří sledovat tak, aby vás nikdo nepřistihl."

"V lese by to bylo snazší; v tom jsem speciálně vycvičený."

"Briane, a co jiného myslíte, že děláme tady?" zeptal se jemně Pete.

"Aha... tak že by přece?"

"Nejdřív si ale sežeň nové boty," poradil mu Dominic.

"Jo, já vím. Tyhle už dodělávají." Plátěné svršky odpadávaly od gumových podešví, a i ty už měly namále. Zlobilo ho to. Boty měly za sebou spoustu mil a mužský je v těchhle věcech sentimentální, což často popuzuje manželky.

"Zaskočíme rovnou do nákupního střediska. Oddělení obuvi je hned vedle místa, kde půjčujou dětské vozíky," připomněl mu Dominic.

"Jasně. Tak co, Pete, máte pro nás nějakou radu ohledně Michelle?" vyzvídal Brian. "Víte, my když se vydáváme do akce, obvykle jí předchází instruktáž."

"Správná otázka, kapitáne. Navrhuju, abyste Michelle hledali ve Victoria's Secret, hned naproti oddělení s oděvy Gap. Když se dostatečně blízko dostanete nepozorovaně, vyhráváte. Když ona řekne vaše jméno dřív, než k ní budete na tři metry, prohráváte."

"To není zrovna fér," namítl Dominic. "Ona ví, jak vypadáme - zvlášť jak jsme velcí a kolik vážíme. Skutečný lump by tyhle údaje neměl po ruce. Můžete nafingovat, že jste větší, ale ne menší."

"A moje kotníky nesnesou vysoký podpatky, víte?" dodal Brian.

"Stejně na ně nemáte ty pravé nohy, Aldo," popíchl ho Alexander. "Kdo vám říkal, že tahle práce je snadná?"

Až na to, že pořád nevíme, co ta zasraná práce obnáší. Tuhle odpověď Brian nahlas nevyslovil. "No tak jo, budem improvizovat, nedáme se, přizpůsobíme se a vydržíme."

Dominic dojedl svůj McMuffin. "Co jsi teď zač - Drsný Harry?" utrousil.

"U námořní pěchoty je to náš oblíbený civilista, brácho. Pravděpodobně by z něj býval prima seržant."

"Zvlášť se svým Smithem čtyřiačtyřicítkou."

"Na pistoli je trochu hlučná. A taky trochu těžká do ruky, snad kromě Auto-Mag. Střílel jsi z ní někdy?"

"Ne, ale dostala se mi do ruky ta, co měli ve skříni v Quantiku. Ten zatracený krám aby jeden vozil rovnou na kamionu, ale vsadím se, že dělá pěkný díry."

"Jistě, ale když ji potřebuješ schovat, to abys byl Hulk Hogan."

Jistě, Aldo." Skutečně, v ledvinkách, které měli, se pistole nedala nijak zvlášť dobře ukrýt, spíš se jen pohodlněji nosila. Co je uvnitř, to by poznalo jen málo civilistů, zato každý policajt by věděl své na první pohled. Když bratři měli ledvinky, nosili nabité pistole a rezervní zásobník v nich. Pete

chtěl, aby si ledvinky vzali i dnes, aby jim nepozorované sledování Michelle Petersová ztížil. Něco takového se ale od instruktora výcviku dá čekat, no ne?

*****

STEJNÝ DEN ZAČAL i v Holiday Inn, osm kilometrů odtud, a tohoto dne, na rozdíl od jiných, všichni rozvinuli modlitební koberečky

a jako jeden muž odříkali ranní modlitbu, podle svého očekávání naposled. Trvalo to jen několik minut; potom se umyli, aby se před svým úkolem očistili. Zuhajr si dokonce přistřihl plnovous, který chtěl mít k cestě na věčnost pěkně upravený. Když byl s výsledkem spokojen, oblékl se.

Byli zcela připraveni; do stanoveného času zbývaly ještě hodiny. Abdulláh šel nahoru do Dunkin' Donuts na snídani a na kávu, a tentokrát se vrátil s novinami; ty prošly rukama mužů v obou pokojích, zatímco popíjeli kávu a kouřili.

Svým nepřátelům se možná jeví jako fanatici, přesto však v nich zůstaly lidské pocity; napětí téhle chvíle jim bylo nepříjemné a každou minutou narůstalo. Káva vpravila do jejich organismu jen víc kofeinu, až se jim třásly ruce a při pohledu na televizní obrazovku, kde šly zprávy, mhouřili oči. Každých několik vteřin se dívali na hodinky a bezvýsledně si přáli, aby ručičky obíhaly ciferník rychleji; a pak pili další a další kávu.

*****

"ŽE BY NÁS TO už rozhýbalo taky?" pronesl Jack k Tonymu. Ukázal na své pracoviště. "Tak co mi ušlo, kamaráde?"

Wills se zaklonil i se židlí. "Jde o celý souhrn věcí. Možná je to doopravdy; možná že jde jen o shodu náhod. Anebo si to analytici vykonstruovali v hlavách. Víte, jak poznáte, co z toho je skutečnost?"

"Týden počkám, ohlídnu se zpátky a zjistím, jestli se něco doopravdy stalo?"

To Willse rozesmálo. "Mladíku, vy se teda opravdu učíte dělat špiona! Ježíši, já už zažil takových předpovědí, co v tomhle oboru nevyšly, že tolik tipů byste neslyšel ani při dostizích v Pimliku, když se koná slavný Preakness Day. Podívejte, pokud nevíte, pak prostě nevíte, ale lidi v tomhle oboru takhle neradi uvažují."

"Vzpomínám si, že když jsem byl malý, táta se někdy pořádně namíchnul -"

"Ten byl u CIA za studené války. Hlavouni se vždycky domáhali předpovědí, kterými nikdo nemohl posloužit; alespoň tedy ne takovými, které by něco znamenaly. Váš otec obyčejně říkal 'Počkejte chvíli, a sami uvidíte,' a to je doopravdy štvalo, jenže on měl obvykle pravdu, a v době, kdy tam působil, k žádným pohromám nedošlo."

"Budu já někdy tak dobrý?"

"Zbývá jen hodně doufat, mládenče, ale jeden nikdy neví. Máte štěstí, že jste tady. Senátor je aspoň uznalý, chápe, co znamená ‚nevím'. Znamená to, že jeho lidi jsou poctiví, a taky vědí, že nejsou Bůh."

"Jo, tak tohle znám z Bílého domu. Vždycky jsem žasnul, kolik lidí v D.C. si myslí, že jsou bozi."

*****

DOMINIC ŘÍDIL. Těch pět či šest kilometrů dolů do města je příjemná projížďka.

"Takže ‚Viktoriino tajemství'? Co když ji čapnem, až si bude kupovat noční košili?" dumal Brian.

"Můžeme jen snít," odtušil Dominic; zabočil na Rio Road. "Jsme tu brzy. Nepůjdeš si nejdřív koupit ty boty?"

"To je rozumný nápad. Zaparkuj u pánské módy Belk's."
"Rozkaz, kapitáne."

*****

"UŽ JE ČAS?" zeptal se Rafí; v posledních třiceti minutách se tak ptal už třikrát.
Mustafa pohlédl na hodinky. 11:48. Už nechybí moc. Přikývl.
"Přátelé, sbalte si věci."
Zbraně neměli nabité; uložili si je do nákupních tašek. Sestavené byly příliš objemné a příliš na očích. Každý ze čtveřice měl dvanáct plných zásobníků po třiceti nábojích. Zásobníky byly po dvou spojené páskou. Ke každé zbrani patřil velký tlumič, připravený k našroubování na hlaveň. Jejich účelem nebylo ani tak tlumit hluk jako spíš zbraň stabilizovat. Mustafa si pamatoval, co jim v Novém Mexiku říkal Juan: tyhle zbraně mají tendenci odchýlit se zpětným rázem od cíle; hlaveň jde nahoru a napravo. Zacházení s těmi zbraněmi už však s ostatními projednal a všichni věděli, jak z nich střílet, všichni z nich také stříleli, když je dostali, takže by měli vědět, co mají očekávat. A kromě toho, takovému místu, na které půjdou, američtí vojáci říkají "oblast bohatá na cíle".
Zuhajr s Abdulláhem vynesli ven k pronajaté fordce vybavení na cestu a vše zamkli v kufru. Mustafa se po krátké úvaze rozhodl uložit tam i zbraně, a tak všichni čtyři, každý s nákupní taškou, opustili motel a tašky postavili na dno kufru. Potom Mustafa usedl za volant; vůbec si neuvědomil, že si klíč od pokoje nechal v kapse. Nejeli daleko; cíl byl zakrátko v dohledu.
Vjezdy na parkoviště byly stejné jako u všech jiných parkovišť; zvolil si severozápadní, vedle oddělení Belk's, kde mohli zaparkovat blízko vchodu. Vypnul motor a odříkal svou poslední dopolední modlitbu. Ostatní učinili totéž, vystoupili, obešli auto a Mustafa otevřel kufr. Od vchodu nebyli ani padesát metrů. V podstatě nemělo valný význam nějak příliš se snažit být nenápadní, ale Mustafa nepustil ze zřetele bezpečnostní službu. Musí se začít tam, aby se oddálil zásah policie. Vyzval tedy své společníky, aby si zbraně uložili do nákupních tašek; nesli je v levé ruce. Tašky se houpaly v rytmu jejich kroků. Vešli do dveří.
Dnes, v pátek, tu nebylo tolik kupujících jako v sobotu, ale pro jejich záměr to stačilo. Cestou dovnitř minuli oční optiku LensCrafters, kde bylo rušno - většina těchhle lidí pravděpodobně vyvázne bez úhony, což je politováníhodné, ale hlavní prodejní prostory leží až vpředu.

*****

BRIAN S DOMINIKEM byli v oddělení obuvi Foot Locker, Brian však nenalézal nic, co by se mu zamlouvalo; obchod Stride Rite hned vedle se specializoval na dětskou obuv, takže bratři šli dál a potom se vydali doprava. V American Eagle Outfitters určitě něco seženou, možná z kůže a s vysokým svrškem, který bude dobře chránit kotníky.

*****

MUSTAFA ZABOČIL doleva a cestou k ústřední dvoraně prošel kolem hračkářství a oddělení s oděvy. Zrakem jezdil na všechny strany; v dohledu měl přinejmenším sto lidí, a soudě podle hračkářství K*B Toys, i ostatní oddělení budou krásně plná. Pokračoval dál kolem Sunglass Hut, obchodu se slunečními brýlemi, a zahnul doprava ke stanovišti bezpečnostní služby. Mělo výhodnou polohu, jen pár kroků od toalet. Vešli do nich všichni čtyři společně.
Několik lidí si jejich přítomnosti všimlo - čtveřice stejně exoticky vyhlížejících mužů nebyla běžným zjevem -, ale americké nákupní středisko má

velmi blízko k čemusi, co by se dalo nazvat zoologickou zahradou obývanou lidskými exempláři, a bylo by zapotřebí hodně pozornosti, aby lidé zaznamenali něco nějak neobvyklého, natožpak nebezpečného.

Na toaletě vyňali z nákupních tašek zbraně a složili je. Natáhli závěry. Zásobníky byly zasunuty do pažbiček, každý si strčil do kapes kalhot zbývajících pět párů zásobníků. Dva z teroristů si našroubovali na hlavně tlumiče. Mustafa a Rafí ne, ti se po krátké úvaze rozhodli, že lepší bude dělat co největší rámus.

"Jsme připraveni?" zeptal se vůdce. Ostatní odpověděli jen přikývnutím.

"Budeme tedy společně jíst jehněčí maso v ráji. Na místa. Až začnu střílet, vy začnete také."

*****

BRIAN SI ZKOUŠEL kožené boty s nízkým svrškem. Nebyly takové, jaké nosil u námořní pěchoty, ale vypadaly pohodlně a také skutečně dobře seděly, padly mu jako ulité.

"Nejsou špatné."

"Mám vám je zabalit?" zeptala se prodavačka.

Aldo se okamžik rozmýšlel. "Ne, nechám si je na noze," rozhodl se. Podal jí své sešmajdané niky; uložila je do krabice od zakoupených bot a vedla Briana k pokladně.

*****

MUSTAFA SE DÍVAL na hodinky. Propočítal si, že jeho přátelé budou potřebovat dvě minuty, aby se dostali na svá místa.

Rafí, Zuhajr a Abdulláh nyní vcházeli do hlavní dvorany; zbraně drželi skloněné. Nikdo z kupujících, hemžících se kolem pultů, si jich kupodivu nevšiml, všichni byli zaujati především prohlížením zboží. Když Vteřinová ručička postoupila na dvanáctku, Mustafa se zhluboka nadechl, vyšel ven z toalety a zamířil doleva.

Člen bezpečnostní služby seděl za stolkem sahajícím mu do výše prsou, a četl časopis, když tu na stolek dopadl stín. Vzhlédl a spatřil muže s olivovou pletí.

"Přejete si něco, pane?" zeptal se zdvořile. Pak už neměl na nějakou reakci čas.

Odpovědí byl výkřik: "Alláhu akbar!" Hlaveň ingramu se zvedla.

Mustafa tiskl spoušť jen vteřinu, ale během ní vniklo do černochovy hrudi devět kulek. Náraz ho srazil o půlkrok dozadu; potom se skácel mrtev na dlaždicovou podlahu.

*****

"CO TO BYLO, hergot?" vyrazil ze sebe Brian - otázka platila bratrovi, nikdo jiný poblíž nebyl - a hlavy všech se otočily doleva.

*****

RAFÍ BYL JEN osm metrů napravo od nich, když střelbu uslyšel; přišel čas, aby začal střílet i on. Napůl se přikrčil a zvedl ingrama. Natočil se doprava směrem k Victoria's Secret. Ty zákaznice musí být do jedné ženy bez morálky, když se dokážou i jen dívat na oblečení, které se hodí leda pro děvky; možná že mu některé z nich poslouží v ráji. Namířil zbraň a stiskl spoušť.

Zvuk výstřelů byl ohlušující jako řada explozí při rozsáhlém hromadném odstřelu. Tři ženy byly okamžitě zasaženy a klesly, ostatní jen okamžik stály, oči nevěřícně rozšířené ohromením, zcela neschopné pohybu.

Rafiho nepříjemně překvapilo, že víc než polovina střel nikoho nezasáhla. Bídně vyvážená zbraň se mu škubala v rukou a kropila střelami strop. Závěr uzamkl prázdnou komoru. Udiveně na ni pohlédl, první zásobník vytrhl, obrátil jej, plný vrazil do šachty a pátral po dalších cílech. Ženy teď začaly utíkat, takže přiložil zbraň k rameni.

*****

"KURVA!" vztekal se Brian. Co se ksakru děje? děsil se v duchu.

"Krucinál, Aldo!" Dominic si přitáhl ledvinku na břicho a trhl za šňůrku, kterou se otvíraly oba zipy; ve vteřině držel v ruce svého Smith & Wessona. "Kryj mě!" přikázal bratrovi. Střelec se samopalem byl sotva šest metrů daleko, u zadní stěny kiosku se šperky, tváří odvrácený od Dominika. Ale tohle nebylo Dodge City a neexistovalo tu dávné pravidlo přikazující padoucha nejdřív vyzvat, aby se otočil.

Dominic klesl na koleno, automatickou pistoli uchopil do obou rukou a dvě kulky udělaly dvě desetimilimetrové díry, jednu doprostřed mužových zad, druhou doprostřed zezadu do hlavy. Muž padal dopředu a soudě podle rudého výtrysku po třetím výstřelu už nic jiného neudělá. Dominic přiskočil k mrtvému, nataženému na zemi, a samopal odkopl stranou. Okamžitě si uvědomil, co to je za zbraň, pak si všiml, že zastřelený má v kapse další zásobníky. První myšlenkou bylo Do prdele! Potom uslyšel řachtavý řev další střelby nalevo od sebe.

"Je jich víc, Enzo!" ozval se Brian, skloněný hned vedle bratra; v ruce držel berettu. "Tenhle je vyřízený. Co teď?"

"Za mnou a kryj mě!"

*****

MUSTAFA BYL V KIOSKU s levnými šperky. Před pultem a za ním stálo šest žen. Sklonil zbraň a vypálil od boku, vyprázdnil do nich první zásobník a při pohledu na to, jak klesly na zem, ho zaplavil pocit uspokojení. Vytrhl prázdný zásobník, obrátil jej, nabil znovu a natáhl závěr.

*****

OBA BRATŘI VSTALI a zamířili k západu, nijak rychle, ale rovněž ne pomalu, Dominic vpředu, Brian dva kroky za ním; oči upírali směrem, odkud se nesl hluk střelby. Vše, co se Brian při výcviku naučil, se mu nahrnulo do mysli jako povodeň. Vyhledávej místa, která tě kryjí, a přibližuj

se nepozorovaně všude, kde to je možné. Zjisti místo, kde se nepřítel nachází, a zaútoč.

V té chvíli se napravo od klenotnictví Kay Jewelers ukázala postava; v ruce držela samopal a kropila střelami jiné klenotnictví. Nákupní středisko nyní naplnila kakofonie výkřiků a palby, lidé prchali slepě k východům, ani se nepokoušeli zjistit, odkud vůbec nebezpečí přichází. Hodně jich padalo, většinou ženy. A několik dětí.

Tohle všechno jako kdyby šlo mimo oba bratry; oběti sotva vnímali, na nějaké dívání se nebyl čas, v plné míře přišlo ke slovu vše, co jim dal výcvik. První cíl v dohledu byl člověk kropící kulkami klenotnictví.

"Jdu napravo," řekl Brian a vrhl se tím směrem; hlavu měl skloněnou, avšak oči hleděly tam, kde byl cíl.

*****

MÁLEM HO TO stálo život. Zuhajr stál u Claire's Boutique, do kterého pálil z plného zásobníku. Přestal střílet a rozhodoval se, kam jít dál; otočil se

doleva a spatřil muže s pistolí v ruce. Pozorně přiložil zbraň k rameni a stiskl spoušť -

- dvě kulky minuly, pak nic. První zásobník byl prázdný, a než si to uvědomil, uplynuly dvě či tři vteřiny; vytrhl jej, obrátil a plný vrazil zpátky. Potom se podíval před sebe -

- ale muž byl už pryč. Kde? Žádné další cíle už neměl, vykročil tedy opačným směrem a odměřenými kroky zamířil k dámskému oddělení Belk's Store.

*****

BRIAN SE KRČIL u stánku Sunglass Hut, vykukoval ven po jeho pravé straně.

Tamhle, jde doleva. Přendal berettu do pravé ruky a vypálil jednu střelu - ta však hlavu o vlásek minula, jak se muž přikrčil.

"Do hajzlu!" Brian vstal, uchopil pistoli do obou rukou, jen o vlas jí pohnul, zamířil znovu a čtyřikrát vypálil. Všechny čtyři kulky šly do hrudníku, pod ramena.

*****

MUSTAFA SLYŠEL výstřely, avšak zásahy necítil; jeho tělo zaplavil adrenalin, a v situaci, v jaké byl, člověk prostě bolest necítí. Vteřinu nato se mu z úst vyhrnula krev, a to ho udivilo. A když se pokusil otočit doleva, tělo neudělalo to, co mu mysl přikazovala. Údiv trval jen další vteřinu či dvě, když -

*****

DOMINIC STÁL proti němu, pistoli napřaženou a namířenou. Znovu vystřelil, mířil na hruď, jak se to naučil při výcviku; Smith byl nastavený na jednotlivé výstřely a štěkl dvakrát. Dominic mířil tak dobře, že první kulka zasáhla zbraň -

*****

- MUSTAFA CÍTIL, jak sebou ingram v jeho rukou prudce škubl. Málem jej upustil, potom však spatřil toho, kdo na něj zaútočil; pečlivě zamířil a stiskl spoušť - nic se však nestalo. Pohlédl dolů a uviděl díru v místě, kde je závěr. Další vteřinu trvalo, než si uvědomil, že je odzbrojený. Nepřítele však měl stále před sebou; vyřítil se proti němu s úmyslem zbraň použít aspoň jako obušek.

*****

DOMINIC ŽASL; viděl, jak přinejmenším jedna kulka zasáhla toho člověka do hrudníku - a druhá vyřadila jeho zbraň. Z jakéhosi důvodu Dominic již nevypálil; udeřil toho prevíta do obličeje Smithem a vyrazil vpřed, tam, odkud se ozývala další střelba.

*****

POD MUSTAFOU podklesávaly náhle zesláblé nohy. Úder do obličeje bolel, pět zásahů kulkami však ne. Pokoušel se znovu otočit, ale levá noha neunesla jeho váhu; jak padal, přetočil se, aby dopadl na záda. V té chvíli se mu začalo těžko dýchat. Pokoušel se posadit nebo aspoň převalit na bok, avšak nohy ho neposlouchaly; levou stranu těla jako by vůbec neměl.

*****

"TAK TO JSOU DVA," řekl Brian. "Co teď?"
Výkřiky se ztišily, ne však moc. A střelba pokračovala dál, jen ten zvuk byl jiný...

*****

ABDULLÁH BLAHOŘEČIL osudu za to, že si dal na zbraň tlumič; pálil přesněji, než vůbec doufal.
Byl v obchodě s hudebninami Sam Goody, plném studentů. Obchod neměl zadní východ, protože se nacházel v těsné blízkosti nejzápadnějšího vchodu. Abdulláh vešel dovnitř, široce se usmíval a již v chůzi střílel. Tváře, které viděl, naplňoval nevěřícný úžas; hlavou mu prolétla myšlenka, která ho pobavila - zabíjí je právě proto, že jsou nevěřící. Rychle vyprázdnil první zásobník; a opravdu, tlumič napomohl k tomu, že polovina jeho střel zasáhla. Muži i ženy - hoši a dívky - křičeli, zůstali nehnutě stát a několik cenných vteřin jen zírali před sebe - několik smrtelných vteřin, načež se dali na útěk. Ale ze vzdálenosti necelých deseti metrů bylo snadné střílet je do zad, a oni skutečně neměli kam prchnout. Abdulláh jen stál, zasypával místnost střelami a své cíle nechával, ať se samy nabízejí. Někteří utíkali kolem polic s kompaktními disky ve snaze utéct hlavním vchodem. Ty střílel tak, jak ho míjeli, ze vzdálenosti sotva dvou metrů. V několika vteřinách vyprázdnil oba spojené zásobníky, odhodil je, z kapsy kalhot vytáhl další pár, nasadil jej a natáhl závěr. Na zadní stěně bylo zrcadlo a v něm spatřil -

*****

"JEŽÍŠI - DALŠÍ!" vydechl Dominic.
"No nazdar." Brian se vrhl na druhou stranu vchodu, zaujal postavení při stěně a ruku s berettou napřáhl před sebe. Tak se ocitl přímo proti místu, kde byl terorista, jenže v tomto postavení střelec pravák neměl šanci, ani co by se za nehet vešlo. Brian si musel vybrat: buď bude střílet levou, tou slabší rukou - což netrénoval tak, jak by byl měl -, nebo se ukáže celý a palbu opětuje. Cosi v jeho mozku mariňáka řeklo Ser na to! Udělal krok doleva, pistoli v obou rukou.
Abdulláh ho viděl a usmál se; přiložil zbraň k rameni - nebo se o to pokusil.
Aldo mu vpálil dvě dobře mířené střely do prsou; nezaznamenal hned žádný účinek, načež vystřílel celý zásobník. Do mužova těla vniklo víc než dvanáct kulek -

*****

- ABDULLÁH JE VŠECHNY cítil, jeho tělo sebou při nárazu každé kulky škublo. Palbu opětoval, ale všechny střely šly mimo, a pak už přestal své tělo ovládat. Padal na tvář a ještě se pokoušel opět nabýt rovnováhy.

*****

BRIAN VYTRHL prázdný zásobník, z ledvinky vytáhl další, vrazil jej do pažby a nastavil páčku záchytu závěru dolů. Teď již jednal zcela automaticky, jako řízený autopilotem. Ten hajzl se ještě hýbe! Je čas to ukončit. Přistoupil k tělu nataženému na zemi, samopal odkopl stranou a ležícímu vpálil jednu kulku zezadu do hlavy. Lebka se rozpoltila a na podlahu vychlístl mozek smíšený s krví.

*****

DOMINIC PŘISTOUPIL k bratrovi. "Prokrista, Aldo!"

"Ser na to! Někde tu je ještě jeden. A já už mám poslední zásobník, Enzo."

"Já taky, brácho."

Většina lidí ležících na zemi, i ti, které střely zasáhly, kupodivu ještě žili. Krve na podlaze bylo tolik, jako kdyby se tudy přehnala bouře s krvavým lijákem. Oba bratři však byli příliš rozpálení bojem, než aby se jim z toho pohledu udělalo špatně. Vydali se zpátky do další části střediska.

Tam byla ta jatka stejně hrozná. Na podlaze se rozlévaly kaluže krve, bylo slyšet výkřiky a plačtivé sténání. Brian prošel kolem malé holčičky, snad tříleté, stojící nad tělem mrtvé matky. Ručky se jí chvěly jako křídla ptačího mláděte. Tady už se nedá nic dělat, krucifix. Přál si, aby tu někde poblíž byl Pete Randall. Ten je dobrý zdravotník. Ale i poddůstojník Randall by nad tou krvavou spouští zůstal stát v bezradném ohromení.

Stále ještě bylo slyšet klepavé zvuky střelby ze samopalu opatřeného tlumičem; ozývaly se odkudsi zleva, zřejmě z oddělení dámské módy Belk's. Podle toho, jak zněly, to nebylo nijak daleko. Zvuk střelby z automatických zbraní je charakteristický; nic jiného se mu nepodobá. Rozdělili se, každý pokračoval při jedné straně krátké chodby vedoucí kolem Coffee Beanery a Bostonian Shoes, k dalšímu místu, kde dojde k boji.

Hned zkraje se nacházely prodejny parfumerie a kosmetiky. I nyní se oba bratři orientovali podle směru, odkud se k nim nesl zvuk střelby. V parfumerii leželo šest žen, další tři ve stánku s kosmetikou, některé z nich bezpochyby mrtvé; jiné stejně bezpochyby živé. Některé volaly o pomoc, na nějaké přispění však nebyl čas. Bratři se opět rozdělili. V té chvíli střelba ustala. Přicházela zpředu a zleva, nyní tam však bylo ticho. Že by terorista utekl? Nebo mu jednoduše došla munice?

Všude po podlaze se válely prázdné nábojnice - mosazné, ráže devět milimetrů, jak viděli. Tady si ten mizera pořádně zastřílel, pomyslel si Dominic. Zrcadla na sloupech byla téměř všechna roztříštěná na kusy. Cvičený zrak mu pověděl, že terorista zřejmě vešel předem, skosil první lidi, které viděl - všechno ženy - a pak pokračoval dozadu a doleva, pravděpodobně někam, kde tušil největší počet možných cílů. Nejspíš jen jeden člověk, usuzoval Brian. Tak na co narazíme tady? říkal si Dominic. Jak bude reagovat?Jak uvažuje?

Brian uvažoval přímočaře ji. Kde jsi, ty ty zkurvenej hajzle? Pro mariňáka to byl ozbrojený nepřítel, nic jiného. Ne člověk, ne lidská bytost, dokonce ani myslící mozek ne, pouze cíl, držící v ruce zbraň.

*****

ZUHAJROVO VZRUŠENÍ náhle opadlo; až do téhle chvíle prožíval takové jako ještě nikdy. V životě příliš mnoho žen neměl, a dnes určitě zabil víc žen, než kolik jich kdy ošoustal... ale zde, a právě teď, mu obojí připadalo úplně stejné.

A to vše v něm vyvolalo nesmírné uspokojení. Střelbu ostatních vůbec nevnímal; dokonce sotva slyšel svou vlastní, tolik se na svou práci soustředil. A byla to dobrá práce. Ten výraz v jejich tvářích, když viděly jej a jeho samopal... a ten výraz, když kulky udeřily... to byl příjemný pohled. Ale už má poslední dvě dvojice zásobníků, jednu nasazenou ve zbrani, druhou v kapse.

To je divné, že teď je najednou poměrně ticho, pomyslel si. V bezprostřední blízkosti nebyly žádné živé ženy. Nu... žádné nezraněné ženy. Některé z těch, které střelil, křičely. Jiné se dokonce pokoušely odplazit pryč...

Tak to nemůžu nechat, umínil si. Vykročil k jedné z nich, tmavovlasá, která na sobě měla červené kalhotky, takové, jaké nosí děvky.

*****

BRIAN HVÍZDL na bratra a ukázal rukou. Tamhle je: asi sto sedmdesát centimetrů vysoký, v khaki kalhotách a lovecké bundě podobné barvy, padesát metrů od nich. Pro výstřel z pušky hračka, něco jako na střelnici v náborovém středisku námořní pěchoty na Parris Islandu, ale nikterak snadné pro jeho berettu, ať si je jak chce dobrý střelec.
Dominic přikývl a vydal se tím směrem; cestou otáčel hlavu do všech směrů.

*****

"MÁŠ SMŮLU, ŽENSKÁ." řekl Zuhajr anglicky. "Neměj strach, pošlu tě k Alláhovi. Posloužíš mi v ráji." Chtěl ji zastřelit jednou ranou do zad. Jenže s ingramem to tak snadno nejde; vypálil tři střely ze vzdálenosti jednoho metru.

*****

BRIAN TO VŠECHNO viděl, a jako kdyby v něm cosi povolilo; napřímil se, uchopil pistoli do obou rukou a zamířil. "Ty hajzle zatracená!" zaječel a ze vzdálenosti snad třiceti metrů pálil tak rychle, jak to jen šlo, aby střelba byla dost přesná. Vystřílel čtrnáct nábojů, téměř celý zásobník. A některé z nich cíl přece jen zasáhly. Byly tři, jedna do břicha, ostatní doprostřed prsou.

*****

TEN PRVNÍ ZÁSAH bolel. Zuhajr ucítil náraz, jako kdyby ho někdo kopl do varlat. Paže mu klesly, snad chtěly to místo zakrýt a chránit je před dalším poraněním. Samopal stále ještě držel v rukou, bojoval s bolestí, jak se jej pokoušel znovu zvednout, a díval se, jak se k němu ten muž blíží.

*****

BRIAN NEZAPOMNĚL úplně na všechno; do vědomí se mu jako povodeň hrnula spousta úvah. Jestli chce dnes v noci spát ve své posteli, musí si připomenout poučení z Quantika - a z Afghánistánu. Postupoval vpřed klikatě, krčil se za hranatými pulty se zbožím a vyhlížel zpoza nich, oči upřené na cíl v důvěře, že Enzo sleduje okolí; nezapomínal na to však ani sám. Jeho cíl ztratil vládu nad zbraní; hleděl přímo na mariňáka, v obličeji jakýsi podivný výraz strachu... a přitom i úsměv? Co to má ksakru znamenat? Nyní šel Brian přímo, rovnou k tomu prevítovi.

*****

ZUHAJR PŘESTAL zápolit se zbraní, náhle nesmírně ztěžklou, a zůstal stát tak zpříma, jak jen dokázal; bez hnutí hleděl do očí člověka, který ho zabije. Alláhu akbar!" pronesl.

*****

"NO PRIMA," odtušil Brian a střelil ho do čela. "Doufám, že se ti bude v pekle líbit." Pak se sehnul, sebral ingrama a přehodil si jej přes rameno.
"Vybij ho a nech být, Aldo!" přikázal mu Dominic. Brian uposlechl.
"Snad už někdo zavolal 911," řekl.
"Teď pojď se mnou nahoru," vyzval ho Dominic potom.
"Cože - proč?"

"Co když jich je tu víc než čtyři?" Tahle odpověď a současně otázka byly pro Briana jako rána pěstí do zubů.

"Máš mě za zády, brácho."

Oba udivilo, že pohyblivé schodiště stále pracuje; jeli nahoru, krčili se a neustále se rozhlíželi. Všude tu byly ženy - "všude" ovšem znamenalo co nejdál od eskalátoru -

"FBI!" zakřičel Dominic. "Jste tu všichni v pořádku?"

"Ano!" přišly ze všech stran odpovědi; mnohonásobné, jednotlivé a nejisté.

Enza opět zcela ovládly jeho profesionální instinkty. "Máme to tu pod kontrolou. Policie tu bude co nevidět. Než dorazí, zůstaňte všichni na místě a ani se nehněte!"

Bratři přešli od horního konce eskalátoru jedoucího nahoru ke konci eskalátoru jedoucího dolů. Na první pohled bylo jasné, že sem nahoru žádní střelci nepřišli.

Když sjížděli dolů, pohled, který se jim naskytl, byl tak hrozný, že se slovy nedal vylíčit. Znovu kaluže krve, rozlité v přímé čáře od oddělení parfumerie až k oddělení kabelek. Ti šťastní, kteří utrpěli jen zranění, nyní volali o pomoc. A bratři opět měli na práci něco důležitějšího. Dominic odvedl bratra ven, do hlavní haly. Zabočil doleva, aby se podíval na toho, kterého zastřelil jako prvního. Ten byl beze vší pochyby mrtvý. Dominikova poslední kulka ráže deset milimetrů mu vnikla do pravého oka.

Takže zbývá jen jeden, který je dosud naživu.

*****

MUSTAFA NAŽIVU byl, navzdory všem střelám, které ho zasáhly. Pokoušel se pohnout, avšak ze svalů unikla krev, nedostávalo se jim kyslíku a odmítaly uposlechnout příkazů centrální nervové soustavy. Díval se nahoru, téměř jako ve snu; dokonce to tak připadalo i jemu samotnému.

"Jak se jmenuješ?"

Dominic očekával odpověď jen napůl. Ten člověk očividně umíral, a nijak pomalu. Dominic se otočil k bratrovi - nebyl tu. "Hej, Aldo!" zavolal, ale bratr se mu hned neozval.

*****

BYL V LEGENDS, obchodě se sportovním zbožím, a chvatně se rozhlížel. Jeho úsilí se dočkalo odměny a tu si odnesl s sebou zpátky do haly.

Tam uviděl Dominika, hovořícího k "podezřelému", aniž se mu dostávalo nějak moc odpovědí.

"Hej, ty ksindle," řekl Brian. Klekl si do krve vedle umírajícího teroristy. "Něco pro tebe mám."

Mustafa poněkud zmateně vzhlédl. Věděl, že smrt je blízko; sice ji přímo nevítal, v duši se mu však rozhostil mír, protože povinnost vůči své víře a Alláhovým zákonům splnil.

Brian uchopil teroristovy ruce a složil mu je křížem na zakrvácená prsa. "Tohle si vem do pekla s sebou. Je to z vepřový kůže, ty sráči. Udělaný z kůže pravýho prasete z Iowy." Podržel mu na fotbalovém míči ruce a díval se přitom tomu mizerovi do očí.

Mustafovy zřítelnice se rozšířily poznáním - a hrůzou z tohoto okamžiku, kdy se prohřešil proti božímu zákonu. Pokoušel se paže odtáhnout, ale ruce nevěřícího byly silnější.

"Jo, máš pravdu. Já jsem sám Iblís a ty půjdeš ke mně." Brian se usmíval, dokud z teroristových očí nevyprchal život.

"Co tohle mělo být?"

"To ti řeknu jindy," odpověděl Brian. "Teď jdem."

Zamířili k místu, kde to všechno začalo. Na podlaze leželo mnoho žen,

některé se sotva znatelně hýbaly. Všechny krvácely, některé hodně - "Najdi nějakou lékárnu, potřebuju obvazy. A postarej se, ať někdo zavolá 911!"

"Jo." Dominic odběhl. Brian poklekl vedle jedné z žen, asi třicetileté, zasažené do hrudi. Jako většina příslušníků námořní pěchoty - a jako všichni její důstojníci - se vyznal v základech první pomoci. Nejprve zkontroloval dýchací cesty; fajn, dýchá. Krvácela ze dvou střelných ran v levé horní části prsou. Na rtech měla trošku růžové pěny; průstřel plic, ale ne vážný. "Slyšíte mě?"

Přikývla a chraptivě ze sebe dostala: "Ano."

"Je to dobré, budete v pořádku. Já vím, bolí to, ale budete v pořádku."

"Kdo jste?"

"Brian Caruso, paní. Námořní pěchota. Bude to dobré. Teď ale musím nějak pomoct ještě dalším."

"Ne, neod-já-" Uchopila ho pevně za paži.

"Paní, jsou tu ještě jiní a jsou zranění hůř než vy. Vy budete v pořádku." Vyprostil se z jejího sevření.

S další obětí to bylo hodně zlé; dítě, snad pětileté, chlapec zasažený třemi kulkami do zad a krvácející, jako když se převrátí kbelík. Brian ho obrátil; chlapec měl oči otevřené.

"Jak se jmenuješ?"

"David," odpověděl překvapivě souvisle.

"Fajn, Davide, my tě dáme dohromady. Kde máš mámu?"

"Nevím." Měl o matku strach, větší než o sebe, tak jako každé dítě.

"Tak hele, já se o ni postarám, ale nejdřív se mrknu na tebe, jo?" Vzhlédl a viděl Dominika, jak běží k němu.

"Tady žádná lékárna není!" Dominic to málem vykřikl.

"Tak něco sežeň, tričko, cokoli!" přikázal bratru, policistovi. A Dominic uháněl do oddělení, kde si Brian koupil boty. V několika vteřinách byl zpátky s náručí plnou nátělníku vpředu s různými nápisy.

V té chvíli dorazil první policista; v obou rukou svíral služební pistoli.

"Policie!" zahulákal.

"Sem, krucinál!" zařval Brian v odpověď. Policista byl u něj za necelých deset vteřin. "Strčte tu pistoli do futrálu, vojáku. Je po nich," sdělil mu už trochu vyrovnanějším hlasem. "Do hajzlu, potřebujem každou sanitku, kterou tady ve městě máte; a do nemocnice zavolejte, že tam dostanou celej náklad zraněnejch. Máte v autě lékárničku?"

"Co jste zač?" zeptal se policista; pistoli do pouzdra nevrátil.

"FBI," odpověděl Dominic, nyní stojící za policistou; zvedl levici s průkazem. "Střílení už je odbyté, ale máme tu plno postřelených lidí. Svolejte všechny. Zavolejte místní úřadovnu FBI a všecky ostatní. Tak hněte sebou, člověče, vemte tu vysílačku, a ať to odsejpá!"

Jako většina amerických policistů měl i policista Steve Barlow přenosnou vysílačku Motorolu a k nárameníku košile uniformy připnutý mikrofon se sluchátkem. Horečně přivolával policejní podporu a lékařskou pomoc.

Brian se nyní zase věnoval chlapci; podpíral ho pažemi - a v té chvíli byl David Prentiss pro kapitána Briana Carusa celý svět. Chlapcovo zranění bylo vnitřní, měl v prsou několik průstřelů, ze kterých unikal vzduch; ty zvuky připomínaly sání a to nevypadalo dobře.

"Tak, Davide, nebudeme se nijak plašit. Jak moc to bolí?"

Chlapec se napůl nadechl. "Moc," odpověděl. Obličej mu začínal blednout.

Brian ho uložil na pult ve stánku Piercing Pagoda; potom si uvědomil, že tady by mohlo být něco, co by pomohlo - ale nenalezl nic jiného než vatové tampony. Po dvou je vtlačil do každého ze tří vstřelů v zádech, a potom chlapce obrátil. Ten však krvácel vnitřně a tak silně, že plíce

vysadí, on usne a do pár minut zemře na nedostatek kyslíku, pokud z hrudníku někdo neodsaje krev; a Brian s tím nemůže vůbec nic dělat.

"Prokrista!" Zrovna Michelle Petersová... Držela za ruku desetiletou

holčičku. Ta měla v obličeji tak vyděšený výraz, jaký lze u dítěte vůbec spatřit.

"Michelle, jestli něco víte o první pomoci, tak si vemte někoho k sobě a hejbněte sebou a dejte se do práce!" přikázal jí Brian.

Michelle však jen sebrala hrst vatových tamponů ze stánku, kde propichovali uši, a odešla pryč.

"Hej, Davide, víš, kdo jsem?" zeptal se Brian.

"Ne," odpověděl chlapec; k výrazu bolesti, kterou mu působilo zranění v prsou, se přidružila jistá zvědavost.

"Jsem mariňák; víš, co to je?"

"Něco jako voják?"

Brian si uvědomoval, že chlapec mu umírá v náručí. Prosím tě, Bosý?, tenhle ne, tenhle chlapec ne!

"Ne, my jsme o moc lepší než vojáci. Mariňák je to nejlepší, čím se mužský může stát. Jednou, až vyrosteš, možná budeš taky mariňák, jako já. Co tomu říkáš?"

"Budu střílet lumpy?" zeptal se David Prentiss.

"To si piš, Dave," ujistil ho Brian.

"Super," mínil David a zavřel oči.

"Davide? Zůstaň se mnou, Davide! No tak, otevři ty oči - potřebujeme si ještě něco povědět!" Jemně položil chlapcovo tělo zpátky na pult a pokoušel se nahmatat krční tepnu.

Nebylo co nahmatat.

"Krucifix. Do hajzlu," pronesl šeptem. S těmi slovy mu ze žil vyprchal veškerý adrenalin. Jeho tělo se proměnilo v prázdnotu, svaly ochably.

Dovnitř vběhli první hasiči v khaki pláštích; nesli bedničky, zřejmě s léky a s obvazy. Jeden z nich se ujal velení a rozesílal lidi na všechny strany. Dva zamířili k Brianovi; první z nich mu vzal z rukou mrtvé tělo, krátce na ně pohlédl, potom je položil na zem a beze slova se vzdálil. Brian zůstal stát na místě, košili potřísněnou dětskou krví.

Enzo jen stál poblíž a přihlížel; nad celým dějištěm nyní převzali kontrolu profesionálové - většinou dobrovolní hasiči, přesto však zdatní. Oba bratři vyšli nejbližším východem společně ven do čistého poledního vzduchu. Celá ta srážka s teroristy trvala necelých deset minut.

Jako skutečný boj, uvědomil si Brian; celý život - ne, hodně celých životů předčasně skončilo během chvíle, která je z hlediska času pouhým mrknutím. Pistoli už měl zpátky v ledvince; vystřílený zásobník nejspíš

zůstal v obchodě Sam Goody. To, co právě prožil, mělo velmi blízko tomu, aby si připadal jako Dorotka, vtažená do kansaského tornáda. Ale on se nevynořil v zemi Oz, stále je ve střední Virginii a kolem je spousta mrtvých a raněných.

"Co jste vy dva zač?" To se zeptal policista, kapitán.

Dominic mu ukázal průkaz FBI a to pro tuto chvíli stačilo.

"Co se tu stalo?"

"Vypadá to na teroristy, přišli sem čtyři a začali kolem sebe střílet. Všichni jsou mrtví; dostali jsme je všechny," odpověděl Dominic.

"Vy jste zraněný?" zeptal se kapitán Briana a ukázal na krev na jeho košili.

Aldo zavrtěl hlavou. "Ani škrábnutí. Kapitáne, máte tady spoustu zraněných civilistů."

"Co jste tu dělali?" vyptával se kapitán dál.

"Kupovali boty," odpověděl Brian; v hlase mu zazněl trpký tón.

"Pěkná paseka...," poznamenal kapitán s pohledem upřeným na vchod do střediska; nehýbal se z místa, bál se, co uvidí uvnitř. "Co teď?"

"Obsaďte to tu a celé to prohlídněte," řekl Dominic. "Zkontrolujte poznávací značky všech aut. Ty mrtvé mizery prohledejte, jestli najdete průkazy totožnosti. Postup znáte, ne? Kdo tu má na starosti místní pořádkovou

jednotku?"

"Máme tu jen pobočku; nejbližší úřadovna je v Richmondu. Už jsem tam volal. Člověk z velení pořádkové jednotky se jmenuje Mills."

"Jimmy Mills? Toho znám. No, FBI by sem měla poslat hodně lidí. Nejlíp, když zajistíte místo činu a budete v dosahu; a postarejte se o odvoz raněných. Ti prevíti to tam kurevsky zřídili, kapitáne."

"To věřím. No, ještě se vrátím."

Dominic počkal, až kapitán bude uvnitř, pak šťouchl do bratra loktem a odešli spolu k Dominikovu mercedesu. Ve vjezdu na parkoviště stálo policejní auto - dva policisté v uniformě, jeden z nich s brokovnicí v rukou. Podívali se na průkaz FBI a mávnutím je poslali dál. Za deset minut byli bratři zpátky v plantážnickém domě.

"Co se děje?" zeptal se v kuchyni Alexander. "V rádiu hlásili -"

"Pete, vzpomínáte si na ty mé výhrady a všelijaké otázky, že?" přerušil ho Brian.

"Jo, ale co -"

"Tak na ně můžete zapomenout, Pete. Jednou provždy."

14 KAPITOLA - RÁJ

LIDÉ OD MÉDIÍ se do Charlottesvillu slétli jako supi na zdechlinu - nebo se spíš začali slétat, do té doby, než věc začala být složitější.

Další blesková zpráva přišla z místa jménem Citadel Mall v Colorado Springs, další pak z Prova v Utahu, a nakonec z Des Moines v Iowě. A z toho už byla úplně kolosální reportáž. Mezi mrtvými v Coloradu bylo šest kadetů z Americké letecké akademie - několik dalších odtáhli jejich spolužáci ven do bezpečí - a dvacet šest civilistů.

Zpráva z Colorado Springs se ale rychle dostala do Prova; místní policejní náčelník, muž s dobrým policajtským instinktem, vyslal do všech nákupních středisek ve městě hlídkové vozy. V Towne Center zabodovali; v každém z vozů měli předepsanou policejní brokovnici. Rozpoutala se zuřivá přestřelka mezi čtyřmi ozbrojenými teroristy a šesti policisty - kteří do jednoho dovedli střílet. Výsledkem byli dva těžce zranění policisté, čtyři mrtví civilisté - do bitvy se zapojilo celkem jedenáct místních občanů - a čtyři mrtví teroristé; tu událost FBI později označí za zbabraný útok. V Des Moines to mohlo dopadnout stejně, jenže místní městská policie zareagovala pomalu a konečný výsledek činil čtyři mrtvé teroristy, avšak společně s nimi se odebralo na věčnost i jednatřicet civilistů.

V Coloradu byli dva přeživší teroristé zatlačeni do jakéhosi obchodu; držel je tam v šachu policejní útvar rychlého nasazení, jen padesát metrů od nich, a na cestě byla rota střelců Národní gardy - spěšně přivolaná guvernérem státu -, dychtivá jako kůň hryzající nedočkavostí udidlo, neboť to, co každý voják prožívá ve své fantazii, toužila prožít ve skutečnosti: palbou a manévrováním zahubit nepřítele a jeho pozůstatky předhodit šelmám. Než se tak stalo, trvalo to přes hodinu, ale víkendoví váleční použili dýmovnice a uplatnili takovou palebnou sílu, že by zničila celou armádu vetřelců, a život dvou zločinců - Arabů, jak se ukázalo a jak nikoho nepřekvapilo - ukončili způsobem, který stál za podívanou.

To už celá Amerika sledovala televizi, reportéři v New Yorku a v Atlantě sdělovali Americe, co vědí - moc toho nebylo -, a pokoušeli se události dne vysvětlit s přesností, s jakou by je líčily děti ze střední školy. Donekonečna opakovali ověřená fakta, která se jim podařilo shromáždit, a přiváželi do studia "experty", kteří věděli málo, ale řekli toho hodně. Přinejmenším se to hodilo k vyplnění vysílacího času, když už ne k informování veřejnosti.

*****

TELEVIZE MĚLI i v Univerzitě; téměř všechna práce ustala a lidé se dívali.

"Prokrista," pronesl Jack. Ostatní jen zamumlali nebo si jen mysleli totéž; pro ně to však bylo horší, protože de facto patřili ke zpravodajské komunitě, a ta před tímhle útokem na vlast nevydala strategické varování.

"Je to úplně jasné," ozval se Tony Wills. "Když nebudeme mít agenty v terénu, pak nějaké varování můžeme dát jen těžko, pokud ti mizerové opravdu hodně nepovolí v pozornosti při používání svých mobilů. Jenže média lidem ráda vykládají, jak tyhle zloduchy sledujeme, a ti se z toho poučí. A zaměstnanci Bílého domu to samé - rádi se reportérům chlubí, jak jsou chytří, a pouštějí plno informací o elektronické špionáži. Podle toho, jak vyzrazujou citlivé, utajené informace, někdy člověk neví, jestli nejsou s teroristy spřažení." Ve skutečnosti se ti blbečci samozřejmě před reportéry jen předvádějí, což je také jediné, co dovedou.

"Takže dneska budou kameloti až do večera vyvolávat něco o ‚dalším selhání výzvědné služby', co?"

"Na to si vsaďte," odpověděl Wills. "Ti samí, co do výzvědné služby buší, si teď budou stěžovat, že nedokáže dělat svou práci - pochopitelně se nezmíní o svém podílu na tom, jak jí zmaří každou šanci, která se naskytne. A Kongres samozřejmě zrovna tak. No, dáme se zase do práce. Národní bezpečnostní úřad si počká na trochu nadšeného křiku na druhé straně -jsou to taky lidi, ne? Jak sfouknou nějakou operaci, dělá jim radost, když si můžou tlouct do prsou jako gorily. Podíváme se, jestli jeden z tamtěch není náš přítel Sálí."

"Ale ten kahuna, ten šaman, co dal k tomuhle příkaz - kdo to je?"

"Zkusíme na to přijít." Wills nedodal, že důležitější je zjistit, kde ten pacholek je; obličej s přiloženým údajem o místě pobytu je mnohem cennější než jen obličej bez něj.

*****

NAHOŘE SI HENDLEY shromáždil své výše postavené spolupracovníky; sesedli se před televizí.

"Tak co máte?"

"Z Charlottesvillu volal Pete. Chcete hádat, kde byli naši dva svěřenci?" zeptal se Jerry Rounds.

"Děláte si srandu," prohlásil Tom Davis.

"Kdepak, nedělám. Všechny ty prevíty odbouchli, bez přispění zvenčí, a teď jsou zpátky v domě. A zvláštní prémie: Brian - ten mariňák - měl různé pochybnosti ohledně toho, k čemu se cvičí. Ty pochybnosti, jak Pete hlásí, jsou už minulostí. Už se nemůže dočkat, až půjde do nějakých opravdových akcí. Pete si myslí, že oba jsou prostě zralí na to, aby šli."

"Takže už jen potřebujeme nějaké cíle?" zeptal se Hendley.

"Mí lidé si projdou, co přichází z Národního bezpečnostního úřadu. Musíme předpokládat, že ti prevíti si teď budou telefonovat na všechny strany. Ta jejich pauza by tímhle měla skončit," uvažoval nahlas Rick Bell. "Jestli jsme připravení něco rozběhnout, tak to rozběhnout můžeme, a brzy."

To se týkalo oddělení Sama Grangera. Ten k tomu až dosud neřekl nic, nyní však byl čas promluvit.

"Pánové, máme dva mladíky připravené vydat se obsloužit nějaké cíle," prohlásil; použil obrat, který před dvaceti lety vymyslelo pozemní vojsko. "Jsou dobří, jak Pete říká, a to, co se dneska stalo, je bude náležitě motivovat."

"Co má v úmyslu druhá strana?" zeptal se Hendley. Nebylo těžké to uhádnout, ale on potřeboval nějaké další názory.

"Chtěli nám zasadit úder a mysleli si, jak chytře to naplánovali. Záměrem očividně byl úder proti lidem patřícím do střední třídy," prohlásil Rounds.

"Myslí si, že nám naženou strach, když ukážou, že nás můžou napadnout kdekoli, ne zrovna jen na takových místech, jako je New York, kde se toho lze nejspíš nadát. To, co se stalo dneska, bylo svým způsobem chytré; pravděpodobně celkem patnáct až dvacet teroristů, k tomu možná nějaká podpora. To je docela velký počet, ale ne bezprecedentní - a udrželi to dobře v tajnosti. Jejich lidé měli dobrou motivaci. Neřekl bych, že byli nějak zvlášť dobře vycvičení, prostě se rozhodli, že nám hodí do dvora vzteklého psa, aby někoho pokousal. Předvedli politickou vůli provést velké špatnosti, ale to nikoho nepřekvapí; a taky obětovat oddané lidi, ale ani to nikoho nepřekvapí. Ten útok byl technicky nenáročný, akorát pár lumpů s automatickými zbraněmi. Prokázali, jaké ničemnosti jsou schopní, ale ne skutečnou profesionalitu. Ani ne za dva dni FBI pravděpodobně vysleduje, odkud přišli, možná i místo, kudy se dostali do země. Neučili se létat nebo něco takového, takže v zemi asi nebyli nijak dlouho. Zajímalo by mě, kdo jim vytipoval cíle. Způsob načasování napovídá, že akci nějak dopředu plánovali, ale ne moc, řekl bych - sledovat čas na náramkových hodinkách není zase nic těžkého. Neměli v plánu po té střelbě uprchnout. Pravděpodobně přišli už s tím, že cíle znali předem. V tomhle ohledu bych se vsadil o pár dolarů, že byli v zemi tak týden nebo dva, možná míň, podle toho, jakým způsobem se sem dostali. Na to ale FBI kápne hodně brzy."

"Pete hlásí, že ty zbraně byly samopaly ingram. Vypadají pěkně - proto je tolik ukazujou v televizi a ve filmech," vysvětloval Granger. "Ale doopravdy účinné nejsou."

"Jak se k nim dostali?" zeptal se Tom Davis.

"To je dobrá otázka. FBI už nejspíš má ty z Virginie a pilně pracuje na tom, aby zachytila jejich stopu podle výrobního čísla. V tom jsou u FBI dobří; tu informaci bychom měli mít do večera. Tak získají vodítka k tomu, jak se těm teroristům dostaly do rukou, a pak se rozběhne vyšetřování."

*****

"CO UDĚLÁ FBI, Enzo?" zeptal se Brian.

"Je to velký případ; dostane kódové označení a bude na něm pracovat každý agent v zemi. Teď je hlavní najít auto, se kterým jezdili. Možná bylo kradené, pravděpodobnější ale bude, že je z půjčovny. Tam se zapíšeš, necháš tam fotokopie řidičského průkazu a platební karty, všecko, co normálně děláš, abys mohl v Americe existovat. To všechno se dá vysledovat; a někam to povede, brácho. Proto taky všecky takové nakonec dostaneš."

Vešel Pete. "Tak jak se vede, hoši?" zeptal se.

"Je to fajn, dát si něco k pití," odtušil Brian. Již berettu vyčistil, stejně jako Dominic svého Smith & Wessona. "Nebyla to žádná sranda, Pete."

"To taky nikdo nechce tvrdit. No - zrovna jsem mluvil s ústředím. Tak za den, za dva vás chtějí vidět. Briane, vás trápilo svědomí a říkal jste, že se to změnilo. Pořád to platí?"

"Cvičil jste nás, jak nalézt určité lidi, dostat se do jejich blízkosti a zabít je, Pete. A s tím dokážu žít - akorát abychom nedělali něco úplně mimo dohodnuté hranice."

Dominic jen přikývl na souhlas, avšak nespouštěl z Alexandera oči.

"Nojo, dobrá. V Texasu mají takový starý vtip o tom, proč tam jsou advokáti tak dobří; prý je víc lidí, co potřebujou zabít, než koní, co potřebujou ukrást. A s těmi, co potřebujou zabít, byste vy dva mohli trochu pomoct."

"Tak už nám konečně povíte, pro koho pracujeme?" zeptal se Brian.

"To se dozvíte v pravý čas - už jen tak za den či dva."

"Fajn, tak dlouho už počkat můžu," řekl Brian. Dělal si v duchu jakousi vlastní rychlou analýzu. Něco by mohl vědět generál Terry Broughton. A nabeton něco ví i ten chlápek z FBI, Werner, jenomže tahleta stará tabáková plantáž, kde se on a Dominic cvičí, nepatří k žádné vládní instituci, kterou zná. CIA

má nedaleko virginského Yorktownu "Farmu", ale ta je takových dvě stě čtyřicet kilometrů odtud. Tohle místo nevypadá na to, že by mělo se "Službou" něco společného, alespoň tedy ne podle toho, jak se jeví jemu, i když se ovšem může mýlit. Není to tu ani trochu "cítit vládou", přinejmenším jeho nos mu nic takového neprozrazuje. Ale tak či onak, za pár dní bude vědět něco podstatného, a těch pár dní opravdu počkat může.

"Co se ví o těch chlapech, které jsme dneska odbouchli?"

"Nic moc; to bude chtít trochu času. Dominiku, za jak dlouho FBI něco odhalí?"

"Do zítřka do poledne budou mít spoustu informací, ale na FBI nemáme žádné spojení, ledaže byste chtěl, abych -"

"Ne, nechci. Možná jim budeme muset říct, že vy s Brianem nejste žádná nová verze seriálu Osamělý Ranger, ale nemělo by to jít nějak moc daleko."

"To myslíte, že budu muset promluvit s Gusem Wernerem?"

"Pravděpodobně. Má v FBI dost velké slovo, aby mohl prohlásit, že máte ‚speciální určení', a tím to hasne; nikdo se nebude dál vyptávat. Řekl bych, že bude sám sebe poplácávat po zádech za to, že vás objevil a získal pro nás. A mimochodem, vedli jste si moc dobře."

"Udělali jsme jen to, k čemu nás vycvičili. Měli jsme akorát čas, aby nám došlo, co se děje, a pak už všecko pokračovalo automaticky. Už na Základní škole mě učili, že mezi činem a nečinností leží akorát pár vteřin uvažování. Být v obchodě Sam Goody ve chvíli, když to všechno začalo, a ne dostat se tam o pár minut později, všechno mohlo nakonec dopadnout jinak. A ještě něco - dva toho svedou tak čtyřikrát víc než

jeden. Je o tom dokonce studie. Myslím, že se jmenuje ‚Nelineární taktické faktory v boji malých jednotek'. Je to součást učiva na průzkumnické škole."

"Že ale mariňáci vědí, jak studovat, co?" poznamenal Dominic; sáhl po láhvi bourbonu, nalil do sklenic dvě štědré dávky, jednu podal bratrovi, z druhé si pořádně přihnul sám.

"Tam v Sam Goodym - ten chlap se na mě usmíval," pronesl zamyšleně Brian; ta věc mu nešla na rozum. "V té chvíli jsem na to nijak nemyslel; myslím, že neměl ze smrti strach."

"Tomu se říká mučednictví a někteří lidé tak opravdu uvažují," řekl Pete. "No, a co jste udělal?"

"Napálil jsem to do něj zblízka, šest, možná sedm ran -"

"Zvyš to nejmíň na deset, brácho," opravil ho Dominic. "Plus ta poslední zezadu do hlavy."

"Ještě se hýbal!" hájil se Brian. "A já neměl pouta, co bych mu nasadil. A abys věděl, ani trochu se tím netrápím." A stejně by vykrvácel; takže se na tu svou cestu do další dimenze vydal jen o trochu dřív.

*****

"PADLA NÁM SÉRIE, a bingo! Máme bingo!" oznámil Jack od svého stolu. "Sálí v té hře jede, Tony. Podívejte se semhle," dodal a ukázal na monitor svého počítače.

Will klikl na "příjem" od Národního bezpečnostního úřadu - a tam to bylo. "Víte - když slepice snese vejce, kdáká, aby každý věděl, co dovede. A s těmihle ptáčky je to stejné. No, Jacku, tak to máme potvrzené oficiálně. Uda bin Sálí v tom jede. Komu je to adresované?"

"Chlápkovi, se kterým chatuje po internetu. Hlavně mu říká o pohybu peněz."

"No konečně!" poznamenal Wills; prohlížel si dokument na svém monitoru. "Potřebujou jeho fotografie, se vším všudy. Možná že na něj Langley konečně někoho nasadí. Chvála bohu!" Po chvíli se zeptal: "Máte seznam lidí, kterým posílá elektronickou poštu?"

"Jo. Chcete ho?" Jack si jej načetl a stiskl příkaz TISK; za patnáct vteřin Willsovi seznam podal. "Čísla a data e-mailů. Můžu vytisknout všechno, co je

nějak zajímavé, a jestli chcete, připojím důvody, proč to považuju za zajímavé."

"To necháme chvilku v klidu. Tohleto pošlu Ricku Bellovi."

"Já zatím budu hlídat dál."

VIDĚL JSI ZPRÁVY V TELEVIZI, napsal Sálí člověku, se kterým si téměř pravidelně korespondoval. Z TOHOHLE BY MĚLO AMERIČANY ROZBOLET BŘICHO!

"Taky že jo," sdělil Jack monitoru. "Ale tys právě odkryl karty, Udo. Ouvej!"

*****

DALŠÍCH ŠESTNÁCT mučedníků, říkal si Muhammad; v hotelu Bristol ve Vídni se díval na televizi. Bolestné pomyšlení to bylo jen v abstraktním smyslu. Takovíhle lidé jsou v podstatě postradatelní. Byli méně důležití než on, a to je pravda, vzhledem k jeho ceně pro organizaci. Jeho zevnějšek a jazykové znalosti mu umožňují cestovat kamkoli, jeho mozek je schopen operace dobře naplánovat.

Bristol byl velmi dobrý hotel, hned naproti ještě honosnějšímu hotelu Imperial, a v minibaru měl vynikající koňak; a on má koňak rád. Operace neproběhla nijak moc dobře... doufal, že o život připraví stovky Američanů, ne pár desítek, ale vezme-li v úvahu všechny ty ozbrojené policisty a dokonce i několik ozbrojených civilistů, jeho očekávání bylo přece jen přehnaně optimistické. Strategického cíle však bylo dosaženo: všichni Američané teď vědí, že nejsou v bezpečí. Ať bydlí kdekoli, mohou na ně udeřit jeho Svatí bojovníci, ochotní obětovat svůj život výměnou za to, že Američany připraví o pocit jistoty. Mustafa, Saíd, Sabáwí a Mahdí jsou teď pravděpodobně v ráji - pokud takové místo opravdu existuje. Občas ho napadlo, že je to jen pohádka vyprávěná dětem, které je možné ovlivnit, anebo prosťáčkům, kteří skutečně naslouchají kázáním imámů. Člověk si musí své kazatele vybírat pečlivě, protože ne všichni imámové vidí islám tak jako Muhammad, netouží vládnout všemu islámskému světu. On ano - nebo možná jen kousku toho světa; hlavně když na tom kousku budou Svatá místa.

O takovýchto věcech nemohl hovořit nahlas. Někteří vyšší představitelé Organizace skutečně věřili, přikláněli se spíš ke konzervativnějšímu - reakčnímu - pojetí víry než třeba wahábovci v Saúdské Arábii. Ti byli v jeho očích pouze boháči prolezlí zkažeností, usazení v oné hrůzně zkažené zemi, lidé převalující v ústech slova a přitom hovící svým nešestem doma i v zahraničí, kde utrácejí své peníze. A peníze se utrácejí snadno. Člověk si je stejně nemůže vzít s sebou do posmrtného života. A v ráji, pokud doopravdy existuje, není peněz zapotřebí. A pokud neexistuje, pak peníze nejsou rovněž k ničemu. To, co on chce, co doufá, že - ne: co bude mít ještě v tomto životě - je moc, možnost lidi řídit, podřizovat ostatní své vůli. Pro něj náboženství představuje jakousi licí formu určující tvar světa, který on bude ovládat. Občas se dokonce modlil, aby nezapomněl, jaký ten tvar má být - tím spíš, když se setkával se svými "nadřízenými". Ale směr, kterým organizace půjde přes překážky kladené jí do cesty modlosluţebníky na Západě, stanoví on, jakožto "náčelník operací", nikoli oni. A tím, že volí směr té cesty, volí rovněž povahu strategie, která vychází z náboženského přesvědčení, a toto přesvědčení zase lze snadno vést směrem udávaným politikou světa, ve kterém se pohybují. A koneckonců, vlastní strategie se utváří podle strategie nepřítele, protože tu je třeba zmařit.

Takže Američané nyní poznají strach tak, jak jej dosud nepoznali. V ohrožení se neocitne jejich politický a finanční kapitál, nýbrž jejich životy. Ta operace byla od samého začátku zaměřena hlavně na to, aby byly zabily ženy a děti, nejcennější a nejzranitelnější součást každé společnosti.

Když v úvahách dospěl až sem, odšrouboval víčko další malé láhve koňaku.

Později zapne notebook a dostane hlášení od podřízených v terénu. Bude

muset jednomu ze svých bankéřů přikázat, aby na jeho lichtenštejnský účet převedl další peníze. Ten účet se nesmí vyčerpat až na dno. Potom se účty jeho Visa karet zruší a navždy se rozplynou jako prchavá látka. Jinak by po něm šla policie, znala by jeho jméno a možná by měla i fotografie. To nelze dopustit. Ve Vídni se zdrží ještě několik dní, pak se vrátí na týden domů, kde se sejde se svými nadřízenými a spolu naplánují další operace. Po takovém úspěchu, jaký má v kapse, mu budou naslouchat pozorněji. Spojenectví s Kolumbijci se navzdory pochybnostem vyplatilo, a on se nyní veze na hřebeni vlny nesoucí ho k úspěchu. Ještě několik nocí oslav, a vrátí se do vcelku méně rušného nočního života svého domova; tam ho čeká většinou čaj nebo káva -a mluvení, nekonečné mluvení. Ne akce. Cílů, stanovených mu... jeho nadřízenými... a těch, které si stanovil sám... může dosáhnout pouze, když bude jednat.

*****

ERNESTO VYPNUL televizi. "Proboha, Pablo," vydechl.

"Ale jděte, to přece není žádné překvapení," odtušil Pablo. "Snad jste nečekal, že budou rozdávat dětičkám bonbóny?"

"To ne, ale tohle...?"

"Proto se jim říká teroristi, Ernesto. Zabíjejí bez varování a útočí na lidi, co se nedokážou bránit." Televize vysílala spoustu záběrů z Colorado Springs, kde auta Národní gardy vytvořila celé události takovou dramatickou kulisu. Civilisté v uniformách tam dokonce vytáhli ven těla

dvou teroristů - navenek proto, aby oblast, kde na několika místech začalo hořet od dýmovnic, vyklidili, ve skutečnosti však samozřejmě proto, aby mrtvoly předvedli jako ve výkladní skříni. Něco podobného dělá s oblibou i kolumbijská armáda: vojáci ukazují, jací jsou pašáci. No, a Sicarios z Kartelu často dělají totéž jako to, co viděl tady, ne? Tohle však Ernesto nechtěl nijak zdůrazňovat; jemu záleželo na tom, aby se na něj nahlíželo jako na "obchodníka", nikoli jako na drogového dealera nebo teroristu. V zrcadle viděl člověka, který pro veřejnost obstarává cenný produkt a poskytuje služby, za něž dostává zaplaceno, a to, co má, jen brání před konkurencí a vypořádává se s ní.

"Ale jak norteamericanos odpovědí?" Ernesto tu otázku pronesl jen tak před sebe, do prázdna.

"Povedou výhružné řeči a budou to vyšetřovat způsobem, jakým vyšetřují každou jinou vraždu spáchanou někde na ulici; na něco přijdou, většinou ale na nic - a my máme v Evropě novou distribuční síť, což," připomněl svému šéfovi, "je náš cíl."

"Zločin takovéhleho rozsahu jsem nečekal, Pablo."

"Ale o tom všem jsme mluvili," prohlásil Pablo tím nejvyrovnanějším hlasem. "Chtěli inscenovat nějaké dramatické představení" - samozřejmě že neřekl zločin - "kterým by jim zaseli do srdcí strach. Takovéhle pitomosti jsou pro ně důležité, to jsme všichni věděli už dřív. Pro nás je významné, že díky tomuhle se opatření a činnost Američanů zaměří jinam, pryč od oblasti našich zájmů."

Stávalo se, že když Pablo svému šéfovi některé věci vysvětloval, musel se obrnit trpělivostí. Důležité jsou peníze. Za peníze si člověk může koupit moc nad ostatními, může si koupit lidi i ochranu, a nejen uchovat život svůj a své rodiny, ale rovněž ovládnout svou zemi. Oni dříve či později zařídí, aby byl do čela země zvolen někdo, kdo bude sice říkat slova, která norteamericanos chtějí slyšet, ale kdo toho udělá málo, snad se jen vypořádá se skupinou v Cali, což se bude krásně hodit. Chovali jedinou obavu: aby si snad nekoupili ochranu někoho, kdo převlékne kabát - vezme si jejich peníze a potom se jako proradný pes obrátí proti nim. Politici jsou koneckonců všichni ze stejného těsta. On však bude mít v táboře takovýchto lidí informátory jakožto své vlastní zajištění. Ti "pomstí" vraždu falešného spojence, jejž bude muset za

takových okolností připravit o život. Je to složitá hra, ale dá se zvládnout. A on ví, jak manipulovat s lidmi i s vládou - i se severoamerickou, když na to přijde. Dosáhne daleko, až do myslí a duší těch, kdo netuší, čí ruka tahá za nitky. To se vztahuje hlavně na lidi, kteří brojí proti legalizaci jeho produktu. Kdyby k té došlo, jeho zisky by se rozplynuly jako

dým a s nimi i jeho moc. To nesmí dopustit. Ne. Pro něj a pro jeho organizaci je status quo naprosto vyhovující modus vivendi se světem jako celkem. Ten způsob soužití není dokonalý -jenže doufat, že v reálném světě nalezne dokonalost, je zpozdilé.

*****

FBI PRACOVALA rychle. Nalézt fordku s novomexickou značkou si nevyžádalo mnoho úsilí; přesto však se v registru "projely" poznávací značky všech aut nacházejících se na parkovišti, vysledovaly se až k majiteli a v mnoha případech si s dotyčným promluvil agent ozbrojený pistolí. Ukázalo se, že půjčovna aut National v Novém Mexiku má bezpečnostní kamery a že páska z předmětného dne je k dispozici. Rovněž vyšlo najevo, že existuje ještě další půjčovna, která bude zajímat pobočku v Des Moines. Za necelou hodinu byli v půjčovně Hertz, vzdálené jen necelý kilometr od místa, kde k té události došlo, agenti FBI. I tato půjčovna měla uvnitř bezpečnostní kamery. K tištěným záznamům a televizním záběrům tak měli i falešná jména (Tomás Salazar, Hector Santos, Antonio Quinones a Carlos Oliva), snímky stejně falešných řidičských průkazů a krycí označení všech čtyř subjektů. Evidence byla rovněž důležitá. Mezinárodní řidičské průkazy byly vydány v hlavním městě Mexika, takže mexické federální policii šly neprodleně dálnopisy; ta poskytla okamžitou a účinnou pomoc.

V Richmondu, Des Moines, Salt Lake City a Denveru se prověřovaly platební karty Visa. Náčelník bezpečnostní služby Visa byl bývalý starší agent FBI; počítače nejenže identifikovaly banku, která účty pro tyto karty vedla, ale rovněž všechny čtyři karty vysledovaly k celkem šestnácti čerpacím stanicím, čímž se zjistila trasa a rychlost postupu všech čtyř vozidel s teroristy. Výrobní čísla samopalů ingram prověřovala sesterská agentura FBI, Úřad pro kontrolu alkoholu, tabáku, střelných zbraní a výbušnin, spadající pod ministerstvo financí. Úřad zjistil, že všech šestnáct zbraní bylo součástí dodávky uloupené před jedenácti roky v Texasu. Některé z jejich družek si na různých místech téměř po celé zemi zastřílely při srážkách s drogovými dealery, a tímto odhalením se před Úřadem otevřelo zcela nové pole působnosti. Na všech čtyřech místech, kde došlo ke střelbě, agenti sňali otisky prstů mrtvých teroristů a odebrali vzorky krve pro identifikaci podle DNA.

Automobily byly samozřejmě převezeny do úřadoven FBI, kde prošly důkladnou prohlídkou; otisky prstů a vzorky DNA měly sloužit ke zjištění, jestli v autech nejely nějaké další osoby. Bylo vyslechnuto vedení i personál každého z hotelů, které připadaly v úvahu, a vypovídali rovněž zaměstnanci celé řady podniků rychlého občerstvení i zaměstnanci barů i restaurací na trase. Agenti dostali záznamy telefonátů z příslušných motelů, aby se podívali, zda teroristé uskutečnili nějaké telefonické hovory a kam směřovaly. Našla se jen spojení na poskytovatele internetu. Z notebooků teroristů se vzaly otisky prstů a technici FBI je analyzovali. Na případ, označený kódem ISLAMTER, bylo nasazeno celkem sedm set agentů.

Oběti střelby ležely většinou v okolních nemocnicích; ti ze zraněných, kteří mohli mluvit, byli vyslechnuti ještě téhož večera, aby se zaznamenalo, co vědí nebo na co si vzpomínají. Kulky vyňaté z jejich těl se porovnají se zbraněmi, které již byly dopraveny k analýze do nové laboratoře FBI v severní Virginii. Veškeré informace dostalo ministerstvo vnitřní bezpečnosti, které je samozřejmě se všemi podrobnostmi předalo CIA, Národnímu bezpečnostnímu úřadu i ostatním výzvědným službám v Americe, jejichž zpravodajští důstojníci v terénu

už navazovali kontakt se svými agenty a domáhali se všech relevantních informací. O součinnost byly požádány i cizí výzvědné služby, považované za spřátelené - označení, jež bylo ve většině případů samozřejmě přemrštěné -, aby posloužily jako zpětná vazba a poskytly k tomuto případu informace. Veškeré tyto pracně a po kouskách sehnané poznatky se přes spojení CIA/Národní bezpečnostní úřad sbíhaly do Univerzity. Tam všechny zachycené údaje putovaly do rozlehlé místnosti s ústředním počítačem, nacházející se v suterénu. Tam se roztřídily podle druhu a připravily pro analytiky, kteří přijdou ráno.

*****

VŠICHNI Z HORNÍHO poschodí už odešli na noc domů, kromě bezpečnostní služby a těch, kdo tu prováděli úklid. Počítače analytiků byly chráněny několika způsoby, aby je nikdo nemohl bez oprávnění zapnout. Bezpečnostní zajištění bylo důkladné, avšak nenápadné, aby se snáz udržovalo, a pracoviště sledovaly kamery průmyslové televize, jejichž záběry byly neustále pod elektronickou i lidskou kontrolou.

*****

JACK, JIŽ VE SVÉM bytě, uvažoval o tom, že zavolá otci, nakonec se však rozhodl, že to neudělá; nepochybně je pod palbou otázek televizních reportérů a novinářů, přestože je o něm dobře známo, že o ničem nic neřekne; ať si stávající prezident Edward Kealty drží otěže v rukou sám. Je pravda, že existuje velmi utajená soukromá linka, jejíž číslo znají jen Ryanovy děti, Jack ji však nechal volnou pro Sally, na kterou události vždycky působily vzrušivěji než na něj. On věc odbyl jen e-mailem, kde napsal No hergot a Kdybys tak ještě byl v Bílém domě! Věděl však, že Jack senior nejspíš děkuje Bohu, že tam není, a možná dokonce doufá, že Kealty bude pro změnu jednou naslouchat svým poradcům - těm dobrým - a vše si rozváží, než bude jednat. Otec pravděpodobně zavolal některým svým přátelům v zahraničí, aby zjistil, co vědí a co si o tom myslí, a možná jim i sdělil nějaké kvalifikované názory, protože cizí vlády - v soukromí a většinou tak, aby o tom nikdo nevěděl - naslouchaly tomu, co říká. Ve společenství zasvěcenců Velký Jack ještě něco znamenal. Mohl se spojit s přáteli, kteří mu zůstali z dob, kdy zastával prezidentský úřad, a zjistit, co se ve skutečnosti děje; to všechno si však jeho syn zatím nedal dohromady.

*****

HENDLEY MĚL do své kanceláře i domů zakrytou linku označenou STU-5, zbrusu nový produkt AT&T a Národního bezpečnostního úřadu. Přišel k ní ne zcela regulérním způsobem.

Právě nyní z ní volal.

"Ano, dobrá. Dostaneme přísun zítra ráno. Nemá cenu zrovna teď sedět v kanceláři a koukat na monitor; stejně je většinou prázdný," pronesl bývalý senátor rozumně. Upíjel bourbon se sodou. Pak vyslechl následující dotaz.

"Pravděpodobně," odpověděl; předmět otázky byl celkem nabíledni. "Ale zatím nic solidního... o tom, co bys v téhle chvíli očekával; ano, tak."

Další mnohoslovná otázka.

"Teď máme dva, skoro připravené k... Ano, to jo - asi čtyři. Zrovna si je proklepáváme - to jest zítra. Jerry Rounds se tím důkladně zaobírá, spolu s Tomem Davisem - ano, správně; toho asi neznáš. Černoch, přišel z druhého břehu řeky; oba patří k instituci. Je bystrý, s dobrým citem pro finančnické záležitosti, a taky dobrý operativec. To se divím, že jste se nikde nesetkali. Sam? Je celý divý, aby to rozběhl - věř tomu. Vtip je v tom, jak najít správné cíle... já vím, ty se toho zúčastnit nemůžeš. A promiň, že jsem je nazval

,cíle'."

Následoval dlouhý monolog, po něm otázka žádající si stvrzení předem vyslovené odpovědi.

"Ano, to vím. Od toho tu jsme. Brzy, Jacku. Brzy... Díky, kamaráde. Ty taky. Tak někdy nashle." Zavěsil s vědomím, že se svým přítelem se nijak brzy nesejde... a osobně už možná vůbec nikdy. A to je zatraceně špatné. Lidí, kteří takovýmhle věcem rozumějí, není moc, a tím větší je to škoda. Čeká ho ještě jeden hovor, tentokrát z obyčejného telefonu.

*****

ŘÁDEK S ČÍSLEM a jménem Grangerovi pověděl, kdo volá, ještě než se volající ohlásil.

"Ano, Gerry?"

"Same - ti dva noví. Jste si jistý, že jsou připravení jít naostro?"

"Víc připravení už být nemůžou," ujistil svého šéfa náčelník operací.

"Přiveďte je sem na oběd. Vy, já, oni a Jerry Rounds."

"Hned ráno volám Petovi." Nemá význam volat hned; stejně to jsou sotva dvě hodiny jízdy.

"Dobrá. Máte nějaké pochybnosti?"

"Gerry, znáte to pořekadlo o pudinku? Sníte ho - a čekáte, co to udělá. Takže - musíme taky počkat, a dřív nebo později uvidíme."

"Nojo, pravda. Na shledanou zítra."

"Dobrou, Gerry." Granger odložil telefon a vrátil se ke své knize.

*****

RANNÍ ZPRÁVY vzbudily senzaci po celé Americe - vlastně na celém světě. Družicemi přenášené reportáže CNN, FOX, MSNBC a každé další stanice, která měla televizní kamery a přenosový vůz, informovaly svět o události, jejíž dosah by překryla jen jaderná exploze. Evropské noviny vyjadřovaly Americe zdvořilé soucítění s tímto dalším neštěstím - které brzy upadne v zapomenutí a bude odsunuto do pozadí v celkovém svém účinku, když už ne v jednotlivostech. Americká zpravodajská média hovořila o tom, jak jsou američtí občané vystrašení. Na podporu tohoto tvrzení neměla samozřejmě podklady z nějaké ankety, ale po celé zemi si lidé kupovali na osobní ochranu střelné zbraně; tento účel by však neplnily nijak dobře, pokud by jej plnily vůbec. Policisté, aniž je k tomu bylo třeba vyzývat, si důkladně všímali každého, kdo pocházel z některé země na východ od Izraele, a jestli tomu nějací moulové právníci chtějí říkat etnické "rozlišování", ať jdou k čertu. Ty včerejší zločiny nespáchala turistická výprava z Norska.

Poněkud vzrostl počet lidí v kostelích.

Po celé Americe lidé chodili do práce a vykonávali svá zaměstnání, obraceli se na spolupracovníky s otázkou "Co si o tom myslíte?", a ti bez výjimky jen zavrtěli hlavou a vrátili se ke své práci - vyráběli ocel, automobily nebo doručovali poštu. Lze říci, že se ani nijak hrozně nebáli, protože i když se jednalo o čtyři takové události, vše se odehrálo daleko od místa, kde žijí oni, a k takovým událostem dochází velmi zřídka - vlastně řidčeji než velmi zřídka -, takže nepředstavují skutečně vážné ohrožení jejich osoby. Ale všichni ti, kdo v zemi takto pracovali, chovali ve svých srdcích přesvědčení, že někdo někde opravdu potřebuje dostat po hubě.

Dvacet kilometrů odtud Gerry Hendley četl noviny; New York Times donesl zvláštní doručovatel, Washington Post přivezl normální pick-up. Úvodníky v obou novinách mohl docela dobře psát jeden a týž naklonovaný autor; vyzývaly ke klidu a obezřelosti, připomínaly, že země má prezidenta, který na tyto hrozné události bude reagovat, a vyrovnaným tónem ho vyzývaly, aby vše dobře rozvážil, než přikročí k činu. Komentáře byly poněkud zajímavější. Někteří

sloupkaři přece jen psali v duchu cítění řadového občana. Po celé zemi se zvedne volání po odplatě a Hendley měl dobrý pocit z toho, že by možná mohl dokázat na toto volání odpovědět. Horší pocit pramenil z toho, že i když odpoví dobře, nikdo se to nikdy nedozví.

Takže sečteno: tahle sobota nebude chudá na události.

Parkoviště Univerzity bude plné; lidé projíždějící kolem si toho však ani nepovšimnou. A kdyby bylo třeba, Univerzita má krycí legendu: ty čtyři masakry předchozího dne vyvolaly na finančních trzích jistou nestabilitu - což, jak se později ukázalo, byla pravda.

Jack Jr. správně usoudil, že si toho dne nemusí brát oblek, a ve svém hummeru 2 jel v džínách, v polokošili a sportovních botách. Lidé od bezpečnostní služby byli samozřejmě každý v kompletní uniformě, ve tváři jako vždy kamenný výraz.

Když Jack dorazil v 8:14 na pracoviště, Tony Wills již zapínal svůj počítač.

"Ahoj, Tony," pozdravil mladý Ryan. "Jak to běží?"

"Uvidíte sám. Tamti nespí," sdělil Wills svému svěřenci.

"Jasan." Jack postavil na stůl kávu a vklouzl na svou pohodlnou otáčecí židli. Potom zapnul počítač a propracovával se všemi zabezpečovacími systémy chránícími všechno, co v počítači bylo: ranní "přísun" od Národního bezpečnostního úřadu - ta parta nikdy nespí. A okamžitě bylo jasné, že lidé, které sleduje, věnují zprávám pozornost.

Dalo se očekávat, že ti, o které mají v Národním bezpečnostním úřadě takový zájem, nejsou přátelé Spojených států amerických, ale Jacka obsah některých částí elektronické pošty, kterou četl, i tak překvapil -dokonce ohromil. Vzpomínal si na své vlastní pocity, když armáda Spojených států vpadla do Saúdské Arábie po operaci sil nyní již zaniklé Sjednocené arabské republiky, a na nával uspokojení při pohledu na tank, který po přímém zásahu explodoval. Ani na okamžik nepomyslel na tři muže, kteří právě zahynuli ve své ocelové rakvi; sám sobě ten pocit zdůvodňoval tím, že ti muži pozvedli zbraně proti Americe a to že je něco, zač je třeba platit, něco jako sázka, a když padne špatná strana mince, no - proto se tomu říká hazardní hra. Zčásti to způsobilo jeho mládí, protože dítěti připadá, že všechno se soustředí na ně jakožto na střed známého vesmíru; iluze, která k tomu, aby vymizela, potřebuje čas. Jenže lidé, zabití předchozího dne, byli z největší části nevinní civilisté, ne účastníci bitvy, většinou ženy a děti, a radovat se z jejich smrti je pusté barbarství. Ale tady takové máme. Američané už dvakrát prolévali svou krev za záchranu země, jež je matkou islámu; a někteří Saúdové hovoří takhle?

"Krucinál," pronesl šeptem. Princ Alí takový není; on a otec jsou přátelé. Jsou kamarádi. Vzájemně se navštěvují ve svých domovech. On sám s princem několikrát mluvil, pozorně mu naslouchal; pravda, tehdy byl ještě kluk, ale Alí je přece jiný než tihle. Ale ani otec nikdy nebyl žádný Ted Bundy, a masový vrah Bundy byl americký občan a pravděpodobně i volič. Takže když člověk žije v některé zemi, ještě to z něj nedělá velvyslance se zvláštním posláním.

Wills pozoroval jeho obličej. "Ne všichni nás mají rádi, mládenče," pronesl.

"Co zlého jsme jim udělali?"

"Jsme největší a nejprachatější z celé třídy; co řekneme, to platí, i když nikomu nepřikazujeme, co má dělat. Naše kultura, ať je to kokakola nebo Playboy, pronikne všude. Tohleto může urážet něčí náboženské cítění a náboženství je v některých částech světa pro smýšlení lidí určující. Tam naši zásadu náboženské svobody neuznávají, a když dovolujeme něco, co uráží jejich úzkostlivě dodržovanou víru, dívají se na to jako na náš prohřešek."

"Vy se těch ptáčků zastáváte?"

"Ne, jen Vysvětluju, jakým způsobem uvažují. Něčemu porozumět ještě neznamená schvalovat to." Tohle kdysi řekl pan Spock, jenže ta epizoda Jackovi

očividně ušla. "Vaší prací je porozumět tomu, jak uvažují, to mějte na paměti."

"Prima. Uvažujou zkurveně. Tomu rozumím. Teď tu mám nějaký numera, musím se na ně kouknout." Jack nechal přepisy elektronické pošty být a pustil se do údajů o pohybu peněz. "A hele! Uda dneska pracuje. Hmm - něco z toho provozuje z domova, co?"

"Správně. To je na počítačích to prima," odtušil Wills. "Doma nemá takové vybavení jako v kanceláři. Nějaké zajímavé přesuny?"

"Akorát dva, do Lichtenštejnské banky. Počkejte, projdu si tenhle účet..." Ryan zapracoval s myší a ukázalo se číslo účtu; částka na něm nebyla nijak zvlášť vysoká, na Sálího poměry vlastně drobnost, jen půl milionu eur, většinou na platby z karet, jeho vlastních a... dalších...

"Podívejme - z tohohle účtu to jde na celou kupu karet Visa," sdělil Willsovi.

"Ano?"

"Jo, takových deset. Ne, je to... šestnáct, kromě těch, co používá on sám..."

"Povězte mi něco o tom účtu," vyzval ho Wills. Šestnáct mu náhle připadalo jako velmi důležité číslo.

"Je číslovaný. Národní bezpečnostní úřad se k němu dostal dírou v účetním programu té banky. Není na něm nijak moc na to, aby byl významný, ale je utajený."

"Můžete vytáhnout čísla těch karet Visa?"

"Čísla účtů? Jistě." Jack vybral čísla účtů, přenesl je do nového dokumentu a vytiskl jej. Pak ho Willsovi podal.

"No ne, podívejte se na tohle," řekl Wills a podal mu svůj list papíru.

Jack si jej vzal; čísla účtů mu okamžitě připadla povědomá. "Co je na tom vašem seznamu?"

"Ti mizerové v Richmondu měli všichni karty Visa, platili jimi za benzin cestou přes Ameriku - zdá se, že vyrazili z Nového Mexika. Jacku, vy jste přišel na spojitost mezi Udou bin Sálím a včerejškem. Vypadá to, že ty jejich platby hradil on."

Jack se znovu zadíval do papírů a porovnával jeden seznam čísel s těmi druhými. Pak vzhlédl.

"Kurva," vydechl.

A Wills se zamyslel nad zázraky moderních způsobů komunikace a počítačové techniky. Ti střelci v Charlottesvillu platili kartami Visa za benzin a za jídlo; a jejich přítelíček Sálí právě vrazil nějaké peníze na bankovní účet, ze kterého se jejich výdaje hradily. V pondělí ty účty pravděpodobně sprovodí ze světa; ale to už bude pozdě.

"Jacku, kdo přikázal Sálímu, aby na ten účet šoupnul peníze?" Máme ctí; to Wills neřekl nahlas. Možná víc než jen jeden.

15 KAPITOLA - ČERVENOKABÁTNÍCI A PADOUŠI

NECHALI JACKA pracovat s počítačem, křížově prověřovat elektronickou poštu, kterou Uda bin Sálí toho dne posílal a která přišla jemu. Byla to úmorná práce, protože Jack sice měl dovednosti účetního, zatím však ne jeho duši. Nicméně brzy přišel na to, že výzva k financování toho účtu přišla od kohosi s uživatelským jménem 56MuHa@)euro-com.net, který se přihlásil přes osmistovkovou linku z Rakouska.

Podrobnější údaj o něm nedokázali nalézt; nyní však měli na internetu nové jméno, které bylo třeba mít v patrnosti. Byla to kybernetická totožnost kohosi, kdo dává příkazy podezřelému - známému - bankéři financujícímu teroristy. To z 56MuHa@)eurocom.net dělalo velmi zajímavý objekt a nyní bylo

na Willsovi, aby dal Národnímu bezpečnostnímu úřadu echo, že jej má sledovat, pokud Úřad už z toho objektu neudělal "adresáta hodného zájmu", jak se takovým totožnostem říkalo. Mezi těmi, kdo s počítači takto pracovali, se mělo všeobecně za to, že takovéto adresy jsou z velké části anonymní, a anonymní skutečně byly; jenže jakmile se dostaly do rukou příslušným službám, bylo možné se jich držet a mít je v patrnosti. Obyčejně se tak dělo nezákonnými způsoby, ale když se dělicí čára mezi zákonným a nezákonným chováním na internetu může odchýlit spíš na stranu mladistvých vtipálků, pak totéž platí i pro výzvědnou komunitu, jejíž počítače se obtížně lokalizují a do kterých je ještě obtížnější hacknout. Nyní bylo hlavním problémem to, že eurocom.net neuchovává obsah elektronické pošty dlouho, a jakmile vzkaz jednou vypadne z paměti RAM na serveru - tím, že si určený příjemce vzkaz přečte -, je v podstatě definitivně pryč. Národní bezpečnostní úřad možná zaznamená, že ten prevít psal Udovi bin Sálímu, to ale dělala kvůli převodům peněz spousta lidí, a ani sám Národní bezpečnostní úřad neměl dost personálu na to, aby četl a analyzoval každý jednotlivý e-mail, který překřížil elektronickou cestu vedoucí do jeho počítače.

*****

BRATŘI DORAZILI krátce před jedenáctou; vedl je družicový navigační systém v autě. Nasměroval oba mercedesy třídy C na malé parkoviště pro návštěvníky hned za budovou. Tam na bratry čekal Sam Granger; potřásli si rukama a Sam je odvedl dovnitř. Hned u vchodu oba dostali propustky; připevnili si je na klopy a nerušeně prošli kolem bezpečnostní služby. Brian si ty lidi okamžitě otipoval na bývalé armádní poddůstojníky.

"Je to tu pěkné," poznamenal Brian cestou k výtahům.

Bell se usmál. "Jo, v soukromém průmyslu si můžeme dovolit lepší malíře." Věci rovněž dost prospělo, když se člověku malířův umělecký vkus náhodou zamlouval; Bellovi se naštěstí zamlouval.

"Říkal jste ‚v soukromém průmyslu'," podotkl vzápětí Dominic. Současně si byl vědom, že teď není chvíle vhodná k tomu, aby se nějak důkladně zabýval detaily. Tohle je instituce, pro kterou pracuje, a tudíž důležité je tu všechno.

"Dneska se dozvíte vše," sdělil jim Bell a v duchu si říkal, kolik pravdy právě svým návštěvníkům naservíroval.

Tichá hudba, vysílaná ve výtahu, nebyla o nic vlezlejší než obyčejně a chodba v horním poschodí - kde sídlí všichni šéfové - působila stejně bezvýrazně jako chuť zmrzliny od Breyers v porovnání se zmrzlinou od Safewaye.

*****

"TAKŽE NA TOHLE jste dneska narazil?" zeptal se Hendley. Náš mládenec má opravdu tak dobrý nos, jako měl jeho otec, říkal si v duchu.

"Prostě to na mě vyskočilo rovnou z obrazovky," odtušil Jack. Zhruba tohle by člověk čekal, že řekne; až na to, že to nevyskočilo z obrazovky někomu jinému.

Šéf stočil zrak k Willsovi; jeho analytické schopnosti dobře znal. "Jack tohohle Sálího sleduje už několik týdnů. Mysleli jsme, že je to hráč jen v nějaké nižší lize, ale dneska se nám vyšplhal na úroveň nejvyššího bonitního zařazení, možná ještě výš," uvažoval Tony. "A má nepřímou souvislost se včerejškem."

"Už se toho chopil Národní bezpečnostní úřad?" zajímal se Hendley.

Wills zavrtěl hlavou. "Ne, a myslím, že se to nestane, je to moc nepřímé. NBÚ a Langley mají tohohle chlápka v merku, ale jen jako jakýsi přidružený ukazatel, ne jako hlavního aktéra." Pokud se v některé z těch dvou institucí někomu nerozsvítí v hlavě; tu poznámku si ale nechal pro sebe. To se tam

stávalo, ne však nijak často; v obou se prozíravost, přesahující zavedené hranice, zhusta ztratila uvnitř systému nebo ji pohřbili ti, koho zrovna nenavštívila. Každé místo na světě má své ortodoxní zásady a běda těm, kdo se od nich bezbožně odchýlí.

Hendleyho oči přejížděly po dvoustránkovém dokumentu. "Je to čilouš, co?" Jeho telefon zabzučel; zvedl jej. "Dobrá, Helen, pošlete je sem... Je tu Rick Bell s těmi dvěma, o kterých jsme mluvili," dodal k Willsovi.

Dveře se otevřely; Jack se zmohl jen na to, že trochu vykulil oči.

Brian rovněž. "Jacku? Co ty tady?"

Dominikův výraz se změnil až za okamžik. "Ahoj, Jacku! Co se tady děje?"

Hendleyho oči dostaly ublížený výraz: tak tohle tedy docela bezezbytku nedomyslel, což byla chyba, k jaké u něj docházelo zřídka. Jenže místnost měla jen jedny dveře, pokud člověk nepočítal soukromou toaletu.

Tři bratranci si potřásli rukama; šéfovu přítomnost na tu chviličku ignorovali. Situaci nakonec vyřešil Rick Bell.

"Briane, Dominiku, tohle je velký šéf, Gerry Hendley." Oba analytici přihlíželi dalšímu potřásání rukama.

"Ricku, tak vám děkuju, že jste na to upozornil. Dobře jste to provedli, oba," uzavřel celou záležitost Hendley.

"Abych zase šel po své práci. Tak zatím, mládenci," rozloučil se Jack s bratranci.

Překvapení té chvíle nevyprchalo hned, avšak Brian i Dominic se usadili do křesel a celou tu souhru náhod odsunuli zatím stranou.

"Tak vítejte," oslovil je Hendley a opřel se v křesle. Dřív nebo později by to tak jako tak stejně vyšlo najevo, ne? "Pete Alexander říká, že jste si tam v tom venkovském domě vedli dobře."

"Až na tu nudu," odtušil Brian.

"Takový už výcvik je," pronesl se zdvořilým pochopením Bell.

"Jak to bylo s tím včerejškem?" pokračoval Hendley.

"Žádná legrace," promluvil první Brian. "Průběh byl stejný jako při přepadení ze zálohy v Afghánistánu. Bumbác, tak to začalo, a pak jsme si s tím už museli nějak poradit. Naštěstí ti chlapi moc nemysleli; chovali se každý jako jedinec, ne jako tým. Kdyby bývali měli pořádný výcvik - kdyby jednali jako tým s náležitým zajištěním -, dopadlo by všechno jinak. Takhle je stačilo jen brát jednoho po druhém. Ví se, co byli zač?"

"FBI zatím zjistila, že do země přišli zřejmě přes Mexiko. Váš bratranec vysledoval totožnost zdroje, který je financoval; je to Saúd, který odešel ze země, žije v Londýně a může být jedním z těch, kdo stojí v pozadí a tuhle skupinu podporovali. Všichni byli původem Arabové. Pět z nich jsme s jistotou identifikovali jako občany Saúdské Arábie. Jejich zbraně pocházejí z krádeže, ke které došlo asi před deseti lety. Půjčili si auta - všechny čtyři skupiny - v Las Cruces v Novém Mexiku, a podle všeho každá skupina jela k místu určení samostatně. Jejich trasy jsme vysledovali podle míst, kde tankovali."

"A motivaci měli výhradně ideologickou?" zeptal se Dominic.

Hendley přikývl. "Náboženskou - to jest v jejich pojetí. Tak aspoň se to zdá."

"Zajímá se FBI, kde jsem?" ptal se Dominic dál.

"Ještě dneska budete muset volat Gusu Wernerovi, aby mohl vyplnit papíry, ale vás nikdo nebude s ničím otravovat. Krycí legendu tam už mají hotovou."

"Tak fajn."

Nyní se ozval Brian: "Předpokládám, že nás cvičili k tomuhle? Dostat některé z těchhletěch lidí dřív, než stačí napáchat ještě větší zlo?"

"Tak nějak," souhlasil Hendley.

"No dobrá," prohlásil Brian. "To klidně snesu."

"Půjdete do terénu společně, s krytím bankéřů a obchodníků s cennými papíry. Dostanete od nás poučení potřebné k tomu, abyste si to krytí udrželi. Pracovat budete hlavně z virtuální kanceláře prostřednictvím notebooků."

"Co utajení?" zajímal se Dominic.

"To nebude problém," ujistil ho Bell. "Ty počítače jsou zabezpečené, jak jen to jde, a můžou fungovat i jako telefony připojené na internet tam, kde bude zapotřebí hlasového spojení. Kódovací systémy jsou na vysoké úrovni," pronesl důrazně.

"No dobrá," odtušil pochybovačně Dominic. Pete jim tvrdil v podstatě totéž, on však žádnému kódovacímu systému nedůvěřoval. Do rádiových systémů FBI, jakkoli měly být zabezpečené, se už párkrát nabourali chytří zločinci nebo počítačoví hackeři, kteří s oblibou volali do místních úřadoven FBI, aby ukázali, jací jsou machři. "Co naše ochrana před stíháním?"

"Nic lepšího než tohle nemáme," odpověděl Hendley a podal mu složku. Dominic si ji vzal a rozevřel ji; oči se mu vmžiku rozšířily překvapením.

"Jak jste hergot k tomuhle přišli?" Formulář prezidentské milosti viděl zatím jedině v učebnici. A tenhle je doopravdy bianko, až na podpis. Nevyplněný formulář omilostnění? Zatraceně.

"Tak povězte, co tomu říkáte?" ozval se Hendley.

Odpověď dal Dominikovi podpis; vybavilo se mu, co věděl ze studií práva: tahle milost je neprůstřelná. Nemůže s ní zamést ani Nejvyšší soud, protože prezidentova svrchovaná pravomoc udělovat milost je tak jednoznačná jako svoboda projevu. Ale za hranicemi Ameriky nebude moc platná. "Takže budeme kráglovat lidi tady doma?"

"Možné to je," potvrdil Hendley.

"A jsme první střelci v týmu?" zeptal se Brian.

"Ano, správně," odpověděl bývalý senátor.

"Jak to bude probíhat?"

"Podle charakteru úkolu," odpověděl Bell. "Na většinu úkolů máme novou, stoprocentně účinnou zbraň; dá se jen hodně těžko odhalit. O ní se dozvíte víc pravděpodobně zítra."

"A spěchá to?" vyptával se Brian dál.

"Rukavice už jsou dole," sdělil jim oběma Bell. "Vašimi cíli budou lidé, kteří již uskutečnili, plánují nebo podporují činnost zaměřenou na to, aby vážně poškodila naši zem a její občany. Nemluvíme o politických vraždách; zaměříme se na lidi přímo zúčastněné na trestné činnosti."

"Tady jde ještě o něco víc. Nejsme oficiální kati státu Texas, že?" zeptal se Dominic.

"Ne, to nejste. Tohle jde mimo právní systém. Máme v úmyslu se pokusit neutralizovat nepřátelské síly tím, že odstraníme jejich důležité lidi. To by mělo přinejmenším narušit jejich akceschopnost; a taky doufáme, že tak přinutíme jejich vysoce postavené činitele, aby se ukázali a my se mohli věnovat i jim."

"Takže tohle" - Dominic zavřel složku a vrátil ji Hendleymu - "je lovecký lístek, bez omezení odstřelu, a celoroční sezona."

"Správně, ale v rozumných mezích."

"Mně to vyhovuje," prohlásil Brian; vzpomněl si, jak před pouhými čtyřiadvaceti hodinami držel v náručí umírajícího chlapce. "Kdy začneme?"

Odpověděl mu Hendley.

"Brzy."

*****

"HELEĎTE, TONY - co tu dělají?"

"Jacku, já nevěděl, že dneska přijdou."

"To není žádná odpověď." Jackovy modré oči měly neobvykle tvrdý výraz.

"Dal jste si přece dohromady, za jakým účelem tenhle podnik založili, ne?"

A to už jako odpověď stačilo. Krucinál. Bratranci? No, jeden je mariňák; a ten od FBI - právník, jak ho Jack kdysi v duchu nazýval - tam v Alabamě složil podle všech pravidel nějakého úchyla. Byly toho plné noviny a Jack si o tom

dokonce krátce popovídal s otcem. Neschvalovat to šlo jen stěží, a uvážily-li se okolnosti, věc nakonec proběhla v rámci zákona, jenže Dominic je typ, který vždycky hrál přísně podle pravidel - to bylo téměř motto rodiny Ryanových. A Brian nejspíš vykonal u námořní pěchoty něco, čím na sebe upozornil. Na střední škole se spíš hodil pro americký fotbal, zatímco Dominic byl takový rodinný debatér. To však neznamenalo, že je nějaký mírný beránek; o opaku se ke své újmě přesvědčil nejeden lump. Některým lidem je ale asi třeba ukázat, že není radno zahrávat si s velkou zemí, která má ve svých službách pravé muže. Každý tygr má zuby a drápy...

... a v Americe vyrůstají velcí tygři.

Jack ukončil úvahy a vrátil se k 56MuHa@)eurocom.net. Možná že se tygři vypraví hledat něco dalšího k snědku. To z něj dělá jakéhosi stavěcího psa; ale tak je to v pořádku. Někteří ptáčci potřebují, aby se jim odebrala jejich ptačí právo létat. Dá si záležet, aby o té "adrese" zjistil co nejvíc, a učiní tak využitím materiálu, který Národní bezpečnostní úřad zachytí, když proniká do té celosvětové džungle kybernetického komunikačního systému. Každý tvor zanechá po sobě stopu a on ji vyčenichá. Krucinál, říkal si, tahle práce přece jen má v sobě něco vzrušujícího: konečně se to ukázalo - nyní, když poznal, jaký je její skutečný záměr.

*****

MUHAMMAD SEDĚL u počítače. Televize za ním byla puštěná a vysílala cosi o "selhání výzvědných služeb". Neubránil se úsměvu; tyhle řeči mohou mít jediný účinek - možnosti amerických výzvědných služeb se zmenší, zvlášť tím, že nepochybně dojde k rozmělnění jejich akcí díky vyšetřování, které povede americký Kongres. Mít takovéhleho spojence v cílové zemi je dobré. Nijak příliš se neliší od vedení jeho vlastní organizace, které se pokouší donutit svět, aby se ztotožnil s jeho vizemi a ne s životní realitou. Rozdíl je v tom, že jeho nadřízení mu aspoň naslouchají, protože dosáhl skutečných výsledků. Ty naštěstí zapadají do prchavých vizí smrti a strachu, které jeho nadřízení vzývají. A ještě větší štěstí je, že existují lidé ochotní obětovat za uskutečnění těch vizí život. Že jsou to bláhoví nadšenci, bylo Muhammadovi lhostejné. Člověk používá takové nástroje, jaké má, a v tomto případě má Muhammad kladivo, kterým udeří všude na světě, kdekoli, kde ta vize nebude bez výhrad přijata.

Přečetl si elektronickou poštu; zjistil, že se Uda řídil instrukcemi, které od něj ohledně bankovních operací dostal. V zásadě se dalo říci, že účty pro karty Visa mohl jednoduše nechat bez pohybu, jenže nějaký přičinlivý bankovní úředník by se v nich mohl začít šťourat, aby zjistil, proč nebyla zaplacena poslední dávka dlužných účtů. Líp je nechat na účtě nějakou přebytečnou hotovost, aby zůstal sice aktivní, současně však jako mrtvé konto, protože žádná banka nebude nic namítat, zůstane-li v jejím elektronickém trezoru hotovost navíc; a když takový účet bude mrtvý, žádný zaměstnanec banky jej nebude prověřovat. Takové operace se s účty dělají pořád. Přesvědčil se, že číslo účtu a přístupový kód zůstávají ukryté v jeho počítači jakožto doklad, o kterém ví jen on.

Uvažoval o tom, že svým kontaktům v Kolumbii pošle děkovný dopis, ale vzkaz, který v sobě nenese nic zásadního, je jen ztrátou času a zvyšuje zranitelnost. Pro zábavu nebo kvůli dobrým mravům se vzkazy neposílají, jen takové, které jsou nevyhnutelně nutné a navíc co nejkratší. O schopnostech Američanů shromažďovat elektronické výzvědné informace toho věděl dost, aby měl podobné obavy. Západní média často hovoří o "zachycených informacích", takže se jeho organizace Zapřisáhla, že se zcela zřekne družicových telefonů, které pro usnadnění komunikace používala; místo nich často používala kurýry, kteří předávali vzkazy důkladně naučené zpaměti. Ten způsob je nepříjemně pomalý, má však jednu kladnou vlastnost - je bezpečný... pokud kurýr není

nějakým způsobem korumpovaný. Naprosto bezpečné není nic. Každý systém má své slabiny. Internet však je to nejlepší, co zatím existuje. Jednotlivé účty jsou nádherně anonymní, protože je mohou zakládat anonymní třetí osoby a jejich totožnosti mohou být přiřazeny ke skutečným konečným uživatelům, takže ti existují jen jakožto elektrony nebo fotony, podobni zrnkům písku Velké písečné pouště Rub' al Chálí - utajení a anonymní tak, jak jen něco utajené a anonymní může být. A po internetu jdou denně doslova miliardy vzkazů. Sledovat je by možná dokázal Alláh, ale pouze proto, že jedině On ví, co každý člověk chová v srdci a v mysli; tuto schopnost nedal ani věřícím. Takže Muhammad, který se jen zřídka zdržel na jednom místě déle než tři dny, se domníval, že svůj počítač může bez obav používat podle libosti.

*****

BRITSKÁ BEZPEČNOSTNÍ SLUŽBA s ústředím v Thames House, nacházejícím se kousek od Westminsterského paláce proti proudu řeky, si založila a vedla v patrnosti doslova statisíce spojení pro elektronické sledování, to znamená odposlechů. Zákony chránící ve Spojeném království soukromí jsou mnohem liberálnější než ve Spojených státech... tam se ovšem přísnost vztahuje na státní instituce. Čtyři taková spojení se týkala Udy bin Sálího. Jedno z nich patřilo mobilu, z něj však jen zřídka vyšlo něco aspoň trochu cenného. Nejcennější byly Sálího elektronicky vedené účty ve finančnické čtvrti i u něj doma, protože nedůvěřoval hlasové komunikaci a při všech svých důležitých kontaktech s vnějším světem dával přednost elektronické poště. Do té patřily i dopisy jak domů, tak z domova; většinou otce ujišťoval, že rodinné finance jsou v bezpečí. Kupodivu se ani neobtěžoval tím, aby použil nějaký šifrovací program, předpokládal, že už samotný nesmírně rozsáhlý objem provozu na internetu vyloučí oficiální sledování. A kromě toho v oboru uchování obchodního kapitálu působila v Londýně spousta lidí - značná část cenných nemovitostí ve městě byla stejně psaná na cizince - a převody peněz připadaly většině zúčastněných hráčů nudné. Abeceda práce s penězi má koneckonců jen pár prvků a poezie, na kterou tato abeceda stačí, je chabou potravou pro duši.

Jenomže signál jeho elektronické pošty nikdy nezacvrlikal, aniž by jako ozvěnou nezazněl i v Thames House, a tyto fragmenty provozu šly do GCHQ; Vládní komunikační ústředny v Cheltenhamu severně a západně od Londýna, odtud přes družici do Fort Belvoiru ve Virginii a odtud pak optotronickým kabelem do Fort Meadu, kde je zpracovával jeden ze superpočítačů nacházejících se v budově ústředí, v rozsáhlém suterénu připomínajícím hradní vězení. Materiál, vyhodnocený jako důležitý, pak putoval do ústředí CIA v Langley - poté, co prošel nad plochou střechou jisté budovy, kde jej spolkly ještě jiné počítače.

"Je tu něco nového, od pana Šestapadesátky," pronesl Jack spíš pro sebe; mínil tím 56MuHa@)eurocom.net. Musel chvilku přemýšlet; to "nové" byla většinou čísla. Ale jedním z těch čísel byla elektronická adresa jisté evropské komerční banky. Pan 56 podle všeho potřebuje víc peněz, a nyní, když o něm zjistili, že je "ve hře", přibyl nový bankovní účet, na který je třeba se zaměřit. To udělají zítra: mohlo by se z toho případně vyklubat i nějaké jméno a e-mailová adresa - podle toho, jaké jsou interní postupy a zvyklosti té které banky -, spíš však ne, všechny mezinárodní banky mají tendenci používat stejné postupy, aby si vůči sobě navzájem lépe udržovaly výhody napomáhající jejich konkurenceschopnosti, takže hrací plocha tím ztratí pestrost, neboť každá banka přijme za své postupy co "nejpřátelštější" ke vkladatelům. Všechny mají o realitě svou vlastní představu, ale peníze všech jsou stejně zelené - nebo v případě eura oranžové, ať jsou na nich zobrazeny jakékoli budovy nikdy nepostavené nebo mosty nikdy nepřekročené. Jack si zapsal potřebné poznámky a počítač vypnul. Dnes bude večeřet s Brianem a Dominikem, popovídají si o rodinných záležitostech. Na silnici U.S.29 je nová restaurace, kde se podávají jídla z darů moře; tu by rád vyzkoušel. Pracovní

den mu skončil. Ještě si připravil poznámky na pondělí ráno - neočekával, že tu bude v neděli, ať si je vyhlášena nějaká celonárodní pohotovost nebo ne. Uda bin Sálí si zaslouží, aby se mu důkladně věnoval; jak důkladně, to Jack ještě nevěděl s jistotou, pojal však podezření, že Sálí se sejde s pár lidmi, které dobře zná.

*****

"KDY ZAČNEME?" Od Briana to nebyla ta pravá otázka, ale když ji nyní vyslovil Hendley, zněla mnohem naléhavěji.

"Potřebujeme si dát dohromady nějaký plán," odpověděl Sam Granger. Každý z přítomných viděl tu akci stejně: měla být zasmečováním do koše vedoucím původně jen kamsi do prázdna, nabyla však na složitosti, když bylo třeba poprat se s realitou. "Nejprve si potřebujeme vymezit cílové osoby, o které má smysl se zajímat, a potom sestavit plán, jak se o ně postarat tak, aby to také dávalo nějaký smysl."

"Mít koncepci operace?" uvažoval nahlas Tom Davis.

"Jde o to, postupovat logicky - z našeho hlediska; ale každému zvenčí by se ten postup měl jevit jako náhodný - od jednoho cíle ke druhému, donutit ty lidi, aby vystrčili hlavy z děr jako psouni, abychom je pak mohli brát jednoho po druhém. Jako koncepce je to prosté, avšak obtížnější ve skutečném světě." Pohybovat figurkami na šachovnici je jednodušší než příkazem domanévrovat lidi k tomu, aby postoupili na požadované políčko - fakt, na který filmoví režiséři často zapomínají. I ten nejpropracovanější teoretický plán dokáže úplně rozhodit náhoda, něco tak prozaického jako zmeškaný autobusový spoj, dopravní zácpa nebo nutnost jít se vyčurat. Je třeba mít na paměti, že běh světa není digitální, nýbrž analogový. A "analogový" vždycky znamenalo "pomotaný".

"Takže říkáte, že potřebujeme přizvat psychiatra?"

Sam zavrtěl hlavou. "V Langley nějaké mají, ale moc jim to nepomohlo."

"Svatá pravda," zasmál se Davis. Ale na humorné poznámky nebyla ta pravá chvíle. "Rychlost," dodal.

"Ano, čím rychleji, tím lépe," souhlasil Granger. "Nedat jim čas, aby reagovali a stačili si něco promyslet."

"A taky jim neposkytnout možnost poznat, že se děje něco neobvyklého," upřesnil Hendley.

"Nechat lidi mizet?"

"Když srdeční záchvat dostane nějak moc lidí, někdo začne mít podezření."

"Myslíte, že pronikli do některých našich služeb?" pronesl bývalý senátor zamyšleně. Při zmínce o téhle možnosti to ve tvářích obou jeho spolupracovníků zacukalo.

"Záleží na tom, jak se to vezme," ozval se Davis. "Někdo, koho zbourali? To by se dalo zařídit jen hodně těžko, pokud by nešlo o pořádně tučný úplatek, a i potom by to bylo obtížné, ledaže by se k CIA dal někdo kvůli prachům. Taková možnost by tu mohla být," dodal po krátké úvaze. "Rusové byli vždycky hodně škudliví - neměli tolik tvrdé měny, aby ji mohli jen tak rozhazovat. Zato tihleti - sakra, mají víc, než vůbec potřebujou. Takže... možná..."

"To ale hraje do ruky nám," navázal Hendley. "V CIA není moc lidí, kteří vědí, že existujeme. Takže když si tamti začnou myslet, že CIA začíná kráglovat lidi, ten jejich zbouraný agent, pokud existuje, by jim mohl říct, že se nic takového neděje?"

"Potom by to, co tak dovedně dali dohromady, pracovalo proti nim?" uvažoval Granger.

"Napadlo by je, že to dělá Mossad, ne?"

"Kdo jiný?" odpověděl otázkou Davis. "Pracuje proti nim jejich vlastní ideologie." Měli na mysli trik použitý sice zřídka - někdy však úspěšně - proti KGB. Není nic lepšího než nechat toho druhého myslet si, že je chytrý. A kdyby tím trikem připravili Izraelcům horké chvíle, nikoho v americké

zpravodajské komunitě by to o spánek nepřipravilo: ať byli Izraelci "spojenci" nebo ne, jejich američtí partneři je tak úplně bezezbytku nemilovali. S Izraelci to táhli i Saúdové, neboť národní zájmy se často překrývají těmi nejnepravděpodobnějšími způsoby. A při těchto hrách by si Američané hleděli jen své vlastní země, a dělali by to způsobem naprosto se vymykajícím všem zavedeným postupům.

"Ty cíle, co jsme identifikovali - kde jsou?" zeptal se Hendley.

"Všechny v Evropě. Hlavně bankéři a lidé pracující v komunikačních systémech. Provádějí přesuny peněz nebo mají na starosti spojení a instrukce. Jeden, jak se zdá, shromažďuje informace. Hodně cestuje; možná že vytipoval a prozkoumal i ta místa ze včerejška, ale ještě ho nemáme v merku dost dlouho, abychom tohle věděli. Máme nějaké cíle zabývající se spojením, ale ty musíme nechat na pokoji, jsou příliš cenné. Dál je potřeba vyhnout se subjektům, jejichž zmizení protivníkovi napoví, jakým způsobem jsme je vyhmátli. Všechno musí vypadat jako náhoda. S některými bychom to podle mého názoru mohli sehrát tak, aby si druhá strana myslela, že foukli za kopečky. Přijali peníze a pláchli - chňapli po příjemném životě a vypařili se. Můžeme po nich nechat třeba nějakou elektronickou poštu v tomhle smyslu."

"Co když mají šifry, podle kterých poznají, jestli jde o jejich vzkazy nebo o vzkazy od někoho jiného, kdo se zmocnil jejich počítačů?" namítl Davis.

"To zapracuje pro nás stejně jako proti nim. Tak se tohle obyčejně dělá - své zmizení nastrojit tak, aby se zdálo, že vás odkráglovali. Po mrtvém se nikdo nebude shánět, pravda? Obavám z tohohle způsobu zmizení se nevyhnou: nenávidí nás i za to, že jejich společnost korumpujeme, takže si musí být vědomi, že jejich lidé se dají koupit. Jsou mezi nimi stateční, zrovna tak jako zbabělí; ve svých postojích nejsou jednotní. Nejsou to roboti. Někteří budou skuteční věřící, jiní se ale jen vezou, líbí se jim užívat si slávy z toho, co provádějí, ale když dojde na lámání chleba, život bude pro ně cennější než smrt." Granger se v lidech i v jejich motivaci vyznal; ne, nejsou roboti. Vlastně čím jsou chytřejší, tím méně se nechají motivovat něčím prostým. Většina muslimských extremistů žije v Evropě nebo tam získala vzdělání. Tam, v jejím pohodlném lůně, žijí stranou od své etnické základny, rovněž však osvobození od represivních společností, z nichž pocházejí. Revoluce vždycky byly plodem narůstajících očekávání a vyhlídek, nikoli produktem útisku, nýbrž prvotního osvobození. Revoluce je dobou, kdy mysl lidí tápe, kdy lidé hledají svou identitu, je obdobím psychické zranitelnosti, kdy je třeba nalézt něco, čeho se dá zachytit jako kotvy, ať už coby kotva poslouží cokoli. Je smutné muset zabíjet lidi, kteří jsou v prvé řadě zbloudilci, kteří si však svou cestu zvolili dobrovolně, třebaže ne inteligentně; a jestli je ta cesta dovede na místo, kde je potká smůla, nelze z toho přece vinit ty, kdo měli být jejich oběťmi?

*****

RYBY BYLY DOBRÉ; Jack okusil okounka ze zátoky Chesapeake. Brian si vybral lososa, Dominic mořského okouna v těstíčku. Brian vybral víno, francouzské bílé z údolí Loiry.

"Tak jak ses ksakru dostal zrovna tam?" zeptal se Dominic bratrance.

"Jen tak jsem se porozhlédl, a to místo mě zaujalo, takže jsem se podíval blíž, a čím víc jsem toho viděl, tím míň jsem z toho byl moudrý. Takže jsem si zašel pohovořit s Gerrym a hučel do něj tak dlouho, až mi dal práci."

"A děláš co?"

"Říkají tomu analýza; spíš je to ale čtení myšlenek. Zvlášť myšlenek jednoho chlápka. Má arabské jméno a dělá v Londýně do finančnictví. Hlavně rodinné finance, všelijak to s nima plichtí a především se snaží chránit hromádku svého otce - a je to pěkná hromádka," ujistil Jack své společníky. "Obchoduje s nemovitostmi. Prima způsob, jak udržet kapitál; londýnský trh

hned tak dolů nepůjde. Vévoda z Westminsteru je jeden z největších boháčů na světě, patří mu větší část středního Londýna. A náš přítelíček může s Jeho milostí soutěžit."

"A dál?"

"Dál... převedl peníze na jistý bankovní účet, ze kterého jdou na celou kupu karet Visa; a čtyři z nich patřily těm čtyřem, se kterými jste včera měli tu čest." Kruh se ještě neuzavřel, ale FBI už nebude trvat moc dlouho, než jej pevně uzavře. "Ve své elektronické poště taky psal o včerejších ‚nádherných událostech'."

"Jak ses dostal k jeho poště?" zeptal se Dominic.

"Nemůžu sloužit. To se budeš muset dozvědět od někoho jiného."

"Vsadím se, že ten někdo je takových patnáct kilometrů tamhletím směrem," řekl Dominic a ukázal k severovýchodu. Špioni obyčejně pracují po linii, kam za nimi Federální vyšetřovací úřad nesmí. Tak či tak, bratranec Jack zachovával takový prázdný výraz, jaký by mu u stolu, kde se hraje poker o vysoké sázky, k žádným penězům nepomohl.

"Takže financuje darebáky?" zeptal se Brian.

"Správně."

"Nevypadá teda, že by to byl slušňák," rozvíjel Brian tu myšlenku trochu dál.

"Nejspíš ne," souhlasil Jack.

"Možná se s ním setkáme. Co ještě nám můžeš povědět?" pokračoval Brian.

"Má drahé bydlení, dům na Berkeley Square - pěkná část Londýna, pár bloků od amerického velvyslanectví. Sexuálně se udržuje ve formě s kurvama; jednu si zvlášť oblíbil, jmenuje se Rosalie Parkerová. Britská bezpečnostní služba ho má pod dohledem a jeho hlavní zástoj - tu Parkerovic holku - pravidelně zpovídá. Ten chlápek jí platí hotově a nešetří. Má se za to, že slečna Parkerová je u boháčů populární. Asi je to s ní moc prima jízda," dodal Jack s odporem. "V počítači máme jeho novou fotografii. Je starý asi jako my, olivová pleť, něco jako plnovous - asi takový, co člověk nosí, aby vypadal sexy. Jezdí v aston martinu. Žihadlo. Po Londýně ale obyčejně jezdí taxíkem. Na venkově žádný domek nemá, na víkendy si vyjíždí ven do hotelů, vždycky někde stranou, většinou se slečnou Parkerovou nebo s nějakou jinou k pronajmutí. Pracuje v centru Londýna, ve finančnické čtvrti. Kancelář má v budově londýnské Lloyďs - myslím, že třetí patro. Týdně uskuteční takové tři až čtyři transakce, jinak nejspíš jen tak sedí před televizí, sleduje numera na elektronickém záznamovém zařízení na burze, čte noviny..."

"Takže rozmazlený mladý boháč, co kouká, jak by si zpestřil život?" shrnul to Dominic.

"Jo, tak. Možná si ho zpestřuje i tím, že si rád hraje na ulici mezi autama."

"To je nebezpečné, Jacku," prohlásil důrazně Brian. "Někdo by z toho mohl dostat supervýstavní bolení hlavy." Brian zachovával svůj hráčský výraz a jen se těšil, kdy se už potká s člověkem, který financoval smrt Davida Prentisse.

Jacka náhle napadlo, že slečna Rosalie Parkerová z Londýna už možná nijak moc dalších kabelek od Louise Vuittona dostávat nebude. No, nejspíš už má připravený pěkný plán penzijního zabezpečení, pokud je tak chytrá, jak si o ní Bezpečnostní služba a Zvláštní oddělení myslí.

"Co táta?" zeptal se Dominic.

"Píše paměti. To bych rád věděl, co všechno tam může dát? Heleďte, ani máma toho moc neví o tom, co v CIA dělal, a ta trocha, co vím já -no, o spoustě věcí prostě nemůže psát. A pokud jde o ty, co se nějak dostaly veřejnosti na oči - ani to nemůže potvrdit, že se doopravdy stalo."

"Třeba jak dosáhl toho, že šéf KGB přeběhl na Západ. To teda musí být věc! Ten chlap byl v televizi. Určitě má pořád na tvýho tátu pifku, že mu zabránil, aby to vzal v Sovětském svazu do rukou. Nejspíš si myslí, že mohl tu zemi zachránit."

"Může být. Táta má spoustu tajemství. A někteří jeho kámoši ze CIA zrovna tak. Zvlášť jeden maník, jmenuje se Clark. Drsňák, ale s tátou jsou jedna ruka. Myslím, že teď žije v Anglii, šéfuje tomu novému tajnému protiteroristickému spolku, co o něm tisk každý rok píše, říká mu ‚muži z temnot'."

"Ten opravdu existuje," odtušil Brian. "V Herefordu ve Walesu. Tak utajení zase nejsou. Šéfové z útvaru pro průzkum bojem tam u nich prodělali výcvik. Já tam nikdy nebyl, ale znám dva, co tam byli. Ti a britský Úřad strategických služeb. Jsou to machři."

‚Jak daleko ses dostal ty, Aldo?" zeptal se Dominic.

"Hele, mezi lidi od speciálních operací se hned tak nedostaneš. Někdy je společný výcvik, vyměňujeme si nové vybavení a tak. Nejzajímavější to ale je, když sedíme u piva a vyprávíme si příběhy z války. Každý se na věci dívá jinak, a ten druhý někdy má lepší nápad než ty. Tým Duha -to jsou ti ‚muži z temnot', co o nich novináři píšou - je moc dobrý, ale za ty roky se pár věcí naučil i od nás. Hlavní je, že jim to pálí natolik, aby uměli přijímat nové nápady. A šéf, Clark, tak ten je prý moc bystrý."

"To je; já se s ním setkal. Táta o něm říká, že je něco super." Jack chvíli mlčel, pak pokračoval: "Hendley ho zná taky; nechápu, proč ho tu nemá. Ptal jsem se na to hned, jak jsem přišel. Možná je už moc starý."

"Je to střelec?"

"Jednou jsem se táty ptal; prý nemůže říct. Takhle on říká ‚ano'. Asi jsem ho vyhmátnul ve slabé chvilce. U něj je sranda, že neumí ani trochu lhát."

"Proto asi tak rád dělal prezidenta."

"Jo, to jeho neuměni bude nejspíš důvod, proč toho nechal. Zřejmě si říkal, že strejda Robby si s tím poradí líp."

"Dokud Robbyho ten prevít neodbouchnul," poznamenal Dominic. Atentátník, jakýsi Duane Farmer, teď seděl v cele smrti v Mississippi. V novinách o něm psali jako o "Posledním z Klanu", a tím také byl; osmašedesát let, všemi proklínaný bigotní chlap, který se nedokázal smířit s myšlenkou, že prezidentem je černoch, a svůj čin spáchal revolverem z první světové války, který měl po dědovi.

"To bylo zlé," souhlasil John Patrick Ryan Jr. "Víte - nebýt Robbyho, tak jsem se nenarodil. Je to takový rodinný příběh. Strýček Robby ho vyprávěl moc pěkně. Příběhy on vyprávěl rád. Byli si s tátou hodně blízcí. Když Robby přišel o život, politici nevěděli kudy kam, někteří chtěli, aby to táta vzal znova do rukou, prý aby ‚zvedl prapor', on to ale odmítl, a myslím, že zrovna tohle pomohlo tomu Kealtymu ke zvolení. Táta ho nemůže vystát. To se taky nenaučil - být milý k těm, koho nenávidí. Prostě se mu nelíbilo žít v Bílém domě."

"Jako prezident byl dobrý," mínil Dominic.

"Tak to mu řekni. Mámě taky nevadilo, že toho nechal. Dělat první dámu narušovalo její doktorskou práci, a fakt ji štvalo, jaký to mělo dopad na Kylea a Katie. Znáte to staré úsloví, že nejnebezpečnější místo na světě je mezi mámou a jejími dětmi? A je to pravda, hoši. Jedinkrát, kdy jsem ji viděl, jak se pořádně namíchla - tátovi se to stává o moc častěji -, bylo, když jí kdosi řekl, že její oficiální povinnosti vyžadují, aby nešla na dětský karneval ve školce, kam chodil Kyle. Páni, ta teda řádila. No, ale učitelky pomohly - a novináři jí za to dávali do těla, jak je to neamerické, a vůbec. Víte, kdyby někdo udělal snímek táty, když si odskočil na hajzlík vyčurat se, vsadím se, že by někdo prohlásil, že nečural tak, jak se má."

"Od toho kritici jsou, aby ti pověděli, o kolik jsou chytřejší než ten, koho kritizujou."

"U FBI se jim říká právníci nebo Komise profesní odpovědnosti," sdělil Dominic přítomným u stolu. "Smysl pro humor jim vyoperujou, ještě než nastoupí."

"Námořní pěchota má různé 'dohlížitele' taky - a vsadím se, že ani jeden z

nich neprošel výcvikovým táborem." Ti, kdo pracovali v Irony Games, aspoň prošli Základní školou.

"Snad abychom přešli na něco veselejšího," prohlásil Dominic a zvedl číši. "Nás nikdo kritizovat nebude."

"... aby to taky přežil," dodal Jack a uchechtl se. Hergot, co táta řekne, až se dozví, jak to je se mnou?

16 KAPITOLA - A PRONÁSLEDOVATELÉ NA KONÍCH

NEDĚLE JE PRO většinu lidí dnem odpočinku; v Univerzitě tomu bylo stejně, až na bezpečnostní službu. Gerry Hendley věřil, že Bůh uvažoval správně - při sedmidenním rozvrhu se toho vykoná mnohem méně, než kolik tvoří těch 16,67 procenta, o které by se měl týdenní výkon zvýšit. Odepře-li se lidem možnost provozovat činnost podle jejich vlastní chuti nebo přepych třeba naprostého nicnedělání, otupuje se tím navíc mozek.

Dnešek byl samozřejmě něco jiného. Dnes budou poprvé plánovat skutečné černé operace. Univerzita pilně pracovala již devatenáct měsíců, a tuto dobu většinou trávila vytvářením krycí legendy coby burzovní a arbitrážní instituce. Vedoucí jednotlivých oddělení měli za sebou mnoho cest vlakem do New Yorku a zpátky, setkávali se tam se svými partnery z "bílého" světa, a ačkoli se celý ten proces zdál tehdy pomalý, když to hodnotili teď, vybudování dobré pověsti mezi finančníky proběhlo hodně rychle. Samozřejmě že Univerzita sotvakdy předvedla světu nějaké reálné výsledky svých měnových spekulací a těch několika velmi pečlivě volených vydání akcií a někdy i pokoutních transakcí se společnostmi, které samy neměly tušení o tom, co za obchody se jim to naskýtá. Obecně platným cílem bylo udržet si krytí; jelikož však Univerzita musela pracovat na základě sebefinancování, musela rovněž vytvářet skutečný zisk. Za druhé světové války Američané svá zařízení pro černé operace obsazovali právníky, Britové je naopak obsazovali bankéři. Ti i oni se dobře osvědčili při klamání lidí... a při jejich zabíjení. Musí za tím být něco ve způsobu, jakým nahlížejí na svět, uvažoval Hendley u kávy.

Upíral oči na ostatní, kdo tu byli s ním: Jerry Rounds, vedoucí strategického plánování; Sam Granger, náčelník operací. Ještě než byla budova dostavěna, zabývali se tito tři úvahami nad tím, jaký tvar svět dostane a jak nejlépe obrousit některé jeho hrany. Byl tu i Rick Bell, Hendleyho hlavní analytik, ten, který pracovní dny tráví probíráním se "přísunem" od Národního bezpečnostního úřadu a CIA a pokouší se nalézt nějaký společný významný prvek v toku navzájem nesouvisejících informací - samozřejmě za přispění pětatřiceti tisíc analytiků v Langley, Fort Meadu a na dalších podobných místech. Jako všichni výše postavení analytikové se i on s chutí a nadšeně zapojil do ruchu a shonu na hřišti, kde se uskutečňují operace; a zde pro to měl podmínky, neboť Univerzita byla příliš malá na to, aby se jí zmocnila a ovládla ji její vlastní byrokracie. Jeho i Hendleyho trápily obavy, že to tak nemusí vydržet, a oba dbali na to, aby tu nevznikala žádná impéria.

Podle jejich nejlepšího vědomí byla jejich instituce jediná svého druhu na světě a uspořádaná tak, aby mohla zmizet z povrchu zemského během dvou či tří měsíců. Jelikož společnost Hendley Associates nepřijímala žádné investory zvenčí, veřejnost o ní neměla nijak výrazné povědomí, takže její machinace nikdy žádný radar nezachytil, a společenství, do něhož patřila, reklamu nepěstovalo. Bylo snadné skrýt se v oboru, ve kterém všichni dělají totéž a kde nikdo nikoho nepodráží ani na něj nedonáší, pokud mu není hodně zle ublíženo. A Univerzita neubližovala; alespoň tedy ne tam, kde šlo o peníze.

"Takže jsme připravení?" začal Hendley.

"Ano," odpověděl Rounds za Grangera. Sam jen zdrženlivě přikývl a usmál se.

"Jsme připravení," oznámil oficiálně. "Naši dva hoši si vysloužili ostruhy

způsobem, s jakým jsme vůbec nepočítali."

"To teda vysloužili," souhlasil Bell. "A mladý Ryan identifikoval první dobrý cíl, toho Sálího. Po těch páteřních událostech začala lítat po světě spousta vzkazů; vyrojila se hromada lidí, co tomu nadšeně tleskají. Plno z nich jsou jen náhodní, takoví, co se chytili příležitosti, nebo zklamaní ve svých ambicích, ale i když některého z nich klepneme omylem, žádná velká škoda to nebude. Já si už první čtyři dal všechny pěkně do řady; takže, Same, máte plán, jak na ně?"

To byla nepřímá výzva pro Davise. "Provedeme průzkum bojem. Až spláchneme jednoho nebo dva, uvidíme, jaká reakce se dostaví, pokud se tedy dostaví, a ta nám pak poslouží jako vodítko. Souhlasím s tím, že pan Sálí se jeví jako první cíl, ze kterého něco budeme mít. Otázkou zůstává, jestli jeho likvidace bude zjevná nebo utajená."

"K tomu nám povězte něco víc," vyzval ho Hendley.

"Když ho najdou mrtvého na ulici, je to jedna věc; když zmizí s tátovými penězi a nechá po sobě vzkaz, že chce přestat s tím, co dělá, a jednoduše odejít do ústraní, bude to něco jiného," vysvětloval Sam.

"Únos? To je nebezpečné." Londýnská Metropolitní policie vykazovala ve vyšetřování únosů úspěšnost, které do sta procent chyběl jen vlásek. To by byla nebezpečná hra, zvláště hned při prvním tahu.

"Můžeme najmout nějakého herce, správně ho ustrojit, letadlem ho dopravit na Kennedyho letiště a pak ho nechat jednoduše frnknout. Vlastně se tak de facto zbavíme mrtvoly a necháme si peníze. Ke kolika má přístup, Ricku?"

"Přímý? Hergot, dělá to přes tři sta milionů babek."

"To by mohlo v pokladně korporace vypadat pěkně," uvažoval Sam. "A jeho tátu by to moc nebolelo, co?"

"Myslíte peníze jeho otce - všechny? Tipněte si něco navrch ke třem miliardám," odpověděl Bell. "Tamty mu chybět budou, ale nepoloží ho to. A uvážíme-li, co si o svém synovi myslí, mohlo by se z toho dokonce vyvinout dobré krytí pro naši operaci," rozvíjel dál svou hypotézu.

"Já tohle jako postup nedoporučuju, ale jako alternativa to může zůstat," uzavřel Granger.

O tomhle se samozřejmě hovořilo už dřív; byl to postup příliš okatý, než aby ušel pozornosti. A tři sta milionů dolarů by se na účtu Univerzity vyjímalo krásně, dejme tomu na Bahamách nebo v Lichtenštejnsku. Peníze se dají ukrýt všude, kde existují telefonní linky. Jsou to akorát elektrony, ne zlaté cihly.

Hendleyho překvapilo, že Sam s tímhle přišel tak brzy. Možná že chce prosondovat postoje svých kolegů; jejich city očividně nijak nepobuřovala myšlenka připravit Sálího o život, ale krást při tom - to už pro ně byla trochu silná káva. Lidské svědomí dokáže divné věci, uzavřel Gerry své úvahy.

"Tohle teď necháme na chvíli stranou. Jak těžké bude tu akci provést?" zeptal se.

"S tím, co nám dal Rick Pasternak? To bude hračka, pokud z toho naši lidé neudělají guláš. A i pak, nejhorší, co se může stát, je, že to bude vypadat jako nepodařené násilné přepadení zezadu," odtušil Granger.

"Co když náš hoch upustí to pero na zem?" staral se Rounds.

"Je to pero. Můžete s ním psát. Žádný policajt na světě na nic nepřijde," odpověděl s přesvědčením Granger. Sáhl do kapsy a nechal svůj vzorek kolovat. "Tohleto je prázdné," ujistil je.

Všichni byli již poučeni; i při pozorné prohlídce stále vypadalo jako drahé pozlacené kuličkové pero s obsidiánem na klipu. Stisknutím klipu a otočením krytky se kuličkový hrot pera změnil v injekční jehlu, která do těla vpraví smrtící látku, jež oběť do patnácti až dvaceti vteřin ochromí a do tří minut zabije, a není proti ní léku. Zanechá jen velmi krátce přetrvávající stopu. Pero kolovalo kolem stolu a každý bez výjimky si sáhl na hrot jehly a pak napodobil bodnutí, většinou pohybem, jakým se udeří sekáčkem na led; jen

Rounds zacházel s perem jako s miniaturním mečem.

"Bylo by prima vyzkoušet to nasucho," poznamenal tiše.

"Přeje si někdo dělat dobrovolně oběť?" zeptal se Granger ostatních kolem stolu. Žádné přikývnutí na souhlas. Nálada v místnosti ho nijak nepřekvapovala. Nastal čas na střízlivou úvahu; podobný pocit na člověka padne, když podepíše smlouvu o životní pojistce, produktu, který má hodnotu pouze po jeho smrti; a toto vědomí na náladě nepřidá.

"Pošleme je do Londýna oba společně?" pokračoval Hendley.

"Ano, tak," přikývl Granger a do hlasu se mu vrátil věcný tón. "Vypátrají svůj cíl, zvolí si čas a věc provedou."

"A počkají si na výsledek?" položil Rounds řečnickou otázku.

"Ano. Potom můžou letět za dalším cílem. Celá operace by neměla trvat déle než týden. Pak je přepravíme letadlem zpátky domů a budeme Čekat, jak se věci vyvinou dál. Kdyby po Sálího zmizení ze scény někdo začal čerpat jeho peníze, nejspíš se to dozvíme, ne?"

"Měli bychom," potvrdil Bell. "A když je někdo ukradne, budeme vědět, kam jdou."

"Vynikající," poznamenal Granger. Ostatně, takhle nějak si "průzkum bojem" představoval.

*****

NEBUDEME TU DLOUHO, mysleli si oba bratři. Byli ubytováni v hotelu Holiday Inn v pokojích, které spolu sousedily, a tohoto nedělního odpoledne se spolu se svým hostem dívali na televizi.

"Jak se daří mámě?" zajímal se Jack.

"Prima, podniká toho spoustu v místních školách - farních. Je něco víc než pomocná učitelka, ale přímo neučí. Táta pracuje na nějakém novém projektu - Boeing údajně uvažuje o novém nadzvukovém linkovém letadle, táta ale říká, že ho tam pravděpodobně nikdy nevyrobí, pokud Washington nenasype dost peněz; ale když se stáhl Concorde, ta myšlenka se zase objevuje a u Boeingu rádi vidí, když jejich inženýři mají co dělat. Trochu mu dělají starosti konstruktéři z Airbusu a nechce zůstat jen udiveně zírat, kdyby Francouzi začali mít ambiciózní nápady."

"Jaké to bylo u námořní pěchoty?" zeptal se Jack Briana.

"Námořní pěchota je pořád námořní pěchota. Funguje vesele dál, dělá, co je potřeba, a udržuje se v chodu pro příští válku, co se naskytne."

"Táta měl o tebe starost, když jsi šel do Afghánistánu."

"Bylo to dost napínavé. Lidi se tam jen tak nedají a nejsou pitomí, ale nemají zas tak dobrý výcvik. Takže když jsme se s nima srazili, zatlačili jsme je. Když jsme zpozorovali něco, co vypadalo nějak na pováženou, přivolali jsme letectvo a to už se o zbytek postaralo."

"A-kolik?"

"Kolik jsme jich vyřídili? Ne dost, ale nějaké přece jen ano. První šly Zelené barety, a Afghánci pochopili, že postavit se nám v přímém střetu není v jejich zájmu. Většinou jsme pronásledovali nějaké jednotky nebo prováděli průzkum, jako když pes vystavuje pernatou zvěř. Měli jsme tam s sebou chlápka od CIA a spojaře pro odposlech. Tamti trochu moc používali vysílačky. Jak jsme něco zachytili, přesunuli jsme se tam tak na půl druhého kilometru, místo si obhlédli, a když z toho něco koukalo, přivolali jsme letectvo a ti to tam rozflákali. Hrůza se dívat," uzavřel Brian.

"To nepochybuju." Jack si otevřel plechovku piva.

"Takže Sálí, ten s tou svou přítelkyní, Rosalií Parkerovou?" zapojil se do hovoru Dominic. Jako většina policistů měl i on dobrou paměť na jména. "Říkals, že při zprávě o tom střílení skákal radostí?"

"Jo; prý to ti lidé sfoukli nádherně."

"A před kým se tak radoval?"

"Před kámošema, se kterýma si posílá elektronickou poštu. Britové mu odposlouchávají telefony a sledují jeho e-maily - no, jak jsem říkal, o těch ti povídat nemůžu. Evropské telefonní systémy nejsou zdaleka tak dobře zabezpečené, jak si někdo myslí; teda - o odposlouchávání mobilů ví každý, ale tamní policajti si můžou dovolit to, co my ne. A Britové zvlášť, odposlechy používají ke sledování hochů z IRA. A ostatní evropské země prý mají volnost ještě větší."

"To mají," ujistil ho Dominic. "Na akademii jsme pár Britů měli v rámci národního akademického programu - to je něco jako doktorský kurz pro policisty. Když do nich člověk vrazil pár skleniček, o těch věcech se rozpovídali. Takže tomu Sálímu se líbilo, co ti prevíti udělali, jo?"

"Jako kdyby jeho tým vyhrál Superpohár," odpověděl okamžitě Jack.

"A že jim dělá bankéře?" zeptal se Brian.

"Tak, správně."

"Zajímavé." To bylo vše, co Brian řekl, když tuhle odpověď dostal.

*****

BÝVAL BY ZŮSTAL ještě jednu noc, ale ráno měl další práci, takže se ve svém černém aston martinu Vanquish vracel zpátky do Londýna. Interiér auta byl laděný do šedočerné barvy a bezmála čtyři sta šedesát koňských sil ručně vyrobeného dvanáctiválcového motoru pracovalo a hnalo vůz po M4 rychlostí sto šedesáti kilometrů v hodině. Jistým způsobem bylo auto lepší než sex; škoda, že tu s ním není Rosalie, ale - ohlédl se na svou společnici - i Mandy dovede krásně zahřát postel, i když je na jeho běžný vkus trochu hubená. Kdyby tak dokázala přidat na své kosti trochu masa, ale evropská móda tomu není nakloněna. Ti blázni, co určují pravidla, jak mají ženská těla vypadat, jsou nejspíš pedofilové, když chtějí, aby ženské vypadaly jako mladí kluci. Šílenost, myslel si Sálí. Čirá šílenost.

Mandy se však v tomhle autě vozí ráda, raději než Rosalie; ta se bohužel rychlé jízdy bojí, nedůvěřuje jeho řidičskému umění tak, jak by měla. Doufal, že si tohle auto bude moci vzít s sebou domů - samozřejmě je tam přepraví letadlem. Bratr má sám rychlé auto, ale prodejce Sálímu řekl, že tahle raketa na čtyřech kolech to dokáže vytáhnout na víc než tři sta kilometrů - sto devadesát šest mil - v hodině, a Spojené království má pěkné, rovné silnice. Jeden z jeho příbuzných létal na stíhačkách Tornado Královského vojenského letectva Saúdské Arábie, ale tohle auto je jeho a v tom je podstatný rozdíl. Bohužel policie tady v Anglii, ti nepřejícní mizerové, mu nechce dovolit auto patřičně využít; ještě jedna pokuta a mohl by přijít o řidičský průkaz. Doma žádné podobné problémy nebudou. A až zkusí, co to auto doopravdy dovede, přepraví je letadlem zpátky do Gatwicku a bude jím vzrušovat ženy, což bylo téměř tak dobré jako ho řídit. Mandy - tu teda vzrušuje náležitě. Zítra jí bude muset koupit pěknou kabelku od Vuittona a poslíček dárek doručí k ní do bytu. Být štědrý k ženám člověku nic neudělá, a Rosalií jen prospěje, když bude vědět, že má konkurenci.

Do města se vřítil tak rychle, jak to provoz a policie dovolovaly, prosvištěl kolem Harrods, tunelem a kolem domu vévody z Wellingtonu, pak zabočil doprava na Curzon Street a potom doleva na Berkeley Square. Bliknutím světel oznámil člověku, kterému platil za hlídání místa na parkovišti, že tam má auto zavézt; parkovalo přímo před jeho třípodlažním domem. Již si osvojil evropské mravy, takže vystoupil, vůz oběhl, otevřel dveře na straně, kde seděla Mandy, a galantně ji vedl po schodech k velkým dubovým dveřím; s úsměvem je podržel, aby mohla vejít. Za několik minut bude ona jemu otvírat dveře, které vypadají mnohem lákavěji.

*****

"TAK TEN PREVÍT je zpátky," poznamenal Ernest a na list papíru, připevněný svorkou k podložce, zaznamenal čas. Oba důstojníci Bezpečnostní služby seděli ve skříňovém automobilu Britského Telecomu, zaparkovaném o padesát metrů dál. Čekali tu asi dvě hodiny. Tenhleten mladý saudský blázen jezdí jak převtělený Jimmy Clark.

"Asi měl lepší víkend než my," souhlasil Peter. Potom se otočil a stiskl tlačítka, jimiž se v domě, postaveném v georgiánském slohu, aktivovala řada sledovacích systémů. Sestávaly ze tří kamer; záběry z nich každé tři dny shromažďoval k tomu určený tým. "Má výdrž, hajzlík."

"Pravděpodobně bere viagru," rozumoval Ernest nahlas a poněkud závistivě.

"Člověk se musí trochu ukázat. Přijde ho to na tolik, co my máme za dva týdny. A za to, co ta holka dostane, bude určitě opravdu vděčná."

"Zatracenej nabíječ," podotkl Ernest kysele.

"Je hubená, ale ne zase tak hubená, hochu." Peter se od srdce zasmál. Oba věděli, co si Mandy Davisová za svůj "nadstandard" účtuje, a jako mužům všude na světě i jim vrtalo hlavou, co speciálního asi tak provozuje, aby si to, co dostane, zasloužila, a současně jí opovrhovali; jakožto pracovníci kontrarozvědky postrádali ono pochopení, ba soucítění, jaké může vůči poměrně nezkušeným ženám, snažícím se kupovat si cestu životem, projevovat ostřílený, zkušený policejní konstábl. Sedm set padesát liber za večerní návštěvu, dva tisíce za celou noc. Kolik přesně je její taxa za víkend, to se už nikdo raději ani neptal.

Oba si nasadili sluchátka, aby se přesvědčili, že mikrofony fungují, a přepínali na jednotlivé kanály, kterými sledovali vnitřek domu.

"Je to netrpělivej ksindl," poznamenal Ernest. "Myslíš, že ta ženská zůstane přes noc?"

"Vsadil bych se, že ne, Ernie. On potom snad sedne k tomu svinskýmu telefonu a my se možná dozvíme něco užitečnýho."

"Zatracenej přičmoudlík," mumlal souhlasně Ernest. Oba byli toho názoru, že Mandy je hezčí než Rosalie. Pasovala by k nějakému ministrovi.

*****

VE SVÉM ÚSUDKU se nemýlili; Mandy Davisová odešla ve 22:23, mezi dveřmi se ještě zastavila k poslednímu polibku doprovázenému

úsměvem, který by každému muži určitě zlomil srdce, a vydala se po Berkeley Street k Piccadilly; tam, u lékárny Boots, nezabočila doprava ke stanici metra na rohu Piccadilly a Stratton Street, nýbrž si zastavila taxík a ten ji odvezl do středu města, k budově Nového Scotland Yardu. Tam ji vyzpovídá přátelský mladý detektiv; docela se jí líbil, byla však příliš zkušená ve své profesi, než aby míchala byznys, který je opravdu byznysem, s potěšením. Uda je výkonný kurevník a štědrý, ale pokud v jejich vztahu existovaly nějaké iluze, byly to iluze jeho, ne její.

*****

ČÍSLA SE UKÁZALA na displeji se svítícími diodami a spolu s časovým údajem byla uložena do jejich notebooků - měli tu dva, a nejméně jeden další běžel v Thames House. V každém Sálího telefonu byl instalován systém pro zaznamenávání PIN, který zaregistroval všechna čísla přístrojů, na něž Sálí volal, i čísla, ze kterých mu hovory šly; tři magnetofony zachytily každé slovo. Tento telefonát byl do zahraničí, na mobil.

"Volá svému příteli Muhammadovi," poznamenal Peter. "O čem si asi tak s ním bude povídat?"

"Vsadím se, že o svém víkendovém dobrodružství, a přinejmenším deset minut."

"Jo, on opravdu rád povídá," souhlasil Peter.

*****

"JE MOC HUBENÁ, ale děvka jak se patří, příteli. A to už je něco, tohle říct o nevěřících ženských," ujišťoval Sálí svého kolegu. Ona i Rosalie si ho oblíbily, to mohl směle tvrdit.

"To rád slyším, Udo," odpověděl trpělivě Muhammad; byl v Paříži. "A teď k věci."

"Jak si přeješ, příteli."

"Ta americká operace proběhla dobře."

"Ano, viděl jsem. Kolik jich bylo dohromady?"

"Osmdesát tři mrtvých a sto čtyřicet tři zraněných. Mohlo to být víc, ale jeden z týmů se dopustil chyby. Důležitější je, že se ta událost dostala do všech zpráv. Jejich dnešní televizní vysílání bylo celé o našich svatých mučednících a jejich útocích."

"To je opravdu obdivuhodné; Alláh má určitě radost."

"To ano. A teď - potřebuji, abys na můj účet převedl nějaké peníze."

"Kolik?"

"Zatím by mělo stačit sto tisíc britských liber."

"To stihnu zařídit do deseti hodin dopoledne." Ve skutečnosti by to dokázal o hodinu či dvě dřív, ale měl v úmyslu ráno déle spát. Mandy ho utahala; teď ležel v posteli, pil francouzské víno, kouřil a díval se na televizi, ale celkem bez zájmu. Chtěl se podívat na Sky News, zprávy vysílané každou celou hodinu. "Je to všechno?"

"Prozatím ano."

"Stane se," ujistil Sálí Muhammada.

"Vynikající. Dobrou noc, Udo."

"Počkej... chci se ještě zeptat -"

"Teď ne; musíme být opatrní," varoval Muhammad; volání mobilním telefonem s sebou neslo určitá rizika. Jako odpověď slyšel povzdech.

"Jak si přeješ. Dobrou noc." Oba dva vypnuli své telefony.

*****

"TEN HOSTINEC v Somersetu byl docela pěkný - jmenoval se U modrého kance," řekla Mandy. "Jídlo bylo slušné, v pátek večer měl Uda krocana a dal si dvě pinty. Včera večer jsme jedli v restauraci V sadu, naproti hotelu. Měl řízek chateaubriand, já doverského platýze. V sobotu odpoledne jsme šli chvíli nakupovat. Nijak moc se mu nechtělo jít ven, většinu času chtěl trávit jen v posteli." Ten prima detektiv všechno nahrával na pásku a ještě si dělal poznámky, druhý policista rovněž. Oba se k věci stavěli se stejným klinickým odstupem jako ona.

"Mluvil o něčem? O zprávách v televizi nebo v novinách?"

"Díval se na televizní zprávy. Ale neřekl k nim ani slovo. Já říkala, že je to hrozné, všechno to zabíjení, ale on jen něco zabručel. Dokáže být úplně jako bez srdce, ačkoli na mě je vždycky hodný. Ještě jsme si neřekli jediné křivé slovo," sdělila jim a oba je laskala pohledem modrých očí.

Oba policisté se na ni jen stěží dokázali dívat profesionálně. Vypadala jako modelka, jenže při svých sto padesáti třech centimetrech byla na modelku příliš malá. Také z ní vyzařovala jakási něžnost, jež jejímu vystupování určitě prokazovala dobrou službu. Uvnitř však bylo srdce jako z ledu. Bylo to smutné, ale jich se to netýkalo.

"Volal někam?"

Zavrtěla hlavou. "Vůbec nikam. Tenhle víkend si mobil vůbec nevzal. Říkal, že je celý jen můj, že se o něj tenhle víkend nebudu muset s nikým dělit. Něco takového se stalo poprvé; jinak bylo všechno jako obvykle." Potom si ještě na něco vzpomněla. "Teď se víc koupe; chtěla jsem, aby se každý den osprchoval, a

on vůbec neprotestoval. No... pomohlo, že jsem šla do sprchy s ním." Obdařila je koketním úsměvem. Tím rozhovor v podstatě skončil.

"Díky, slečno Davisová. Hodně jste nám pomohla, jako vždycky."

"Dělám jen svou práci." Neodolala a zeptala se: "Vy myslíte, že je terorista nebo něco takového?"

"Ne. Kdyby vám hrozilo nějaké nebezpečí, ovšemže bychom vás varovali."

Mandy sáhla do kabelky od Louise Vuittona a vytáhla nůž; čepel byla dlouhá dvanáct centimetrů. Nosit u sebe něco takového, a navíc skrytě, bylo protizákonné, ale při činnosti, kterou provozovala, potřebovala spolehlivého přítele, který by ji doprovázel, a oba detektivové to chápali. Domýšleli se rovněž, že s tím nožem pravděpodobně dovede také patřičně zacházet. "Dovedu se o sebe postarat," ujistila je oba. "Ale Uda takový není; je to jemný muž. Vyznat se v mužích nutně patří k mé práci. Pokud není zatraceně dobrý herec, není to nebezpečný člověk. Jeho oborem jsou peníze, ne pistole."

Vzali její prohlášení vážně. Má pravdu - jestli jsou děvky v něčem dobré, pak je to umění vyznat se v mužích; ty, které tohle nedovedou, často zemřou, ještě než se dočkají dvaceti let.

Mandy odjela taxíkem domů; oba detektivové ze zvláštního oddělení sepsali, co jim pověděla, a pak vše poslali elektronickou poštou do Thames House. Tím přibyla do svazku o mladém Arabovi další položka.

*****

BRIAN S DOMINIKEM dorazili do Univerzity přesně v osm hodin ráno. Jejich nově vydané propustky jim dovolovaly jet výtahem do horního poschodí; tam půl hodiny seděli a pili kávu, až se objevil Gerry Hendley. Oba se vymrštili do pozoru; Brian si na tom dal zvlášť záležet.

"Dobré jitro," pozdravil je bývalý senátor, když je míjel; pak se zastavil. "Nejdřív si musíte promluvit se Samem Grangerem. Kolem čtvrt na deset tu bude Rick Pasternak, Sam by tu měl být každou chvíli. Já se teď musím mrknout, co mám na stole, víte?"

"Zajisté, pane," odpověděl Brian. No co, čert to vzal; ta káva nebyla špatná.

Granger vystoupil z výtahu jen dvě minuty poté. "Ahoj, mládenci. Pojďte se mnou." Následovali ho.

Grangerova kancelář nebyla tak velká jako Hendleyho, ale nebyl to ani žádný kumbál pro lidi prodělávající výcvik. Granger ukázal na dvě židle pro návštěvníky a pověsil si kabát na věšák.

"Za jak dlouho budete připravení na akci?"

"Co byste řekl dnešku?" zeptal se místo odpovědi Dominic.

Granger se nad tou odpovědí usmál, ale přehnaná dychtivost v něm přece jen zpravidla vzbuzovala obavy; na druhé straně však, před třemi dny... možná že chuť vrhnout se bez otálení do akce přece jen není tak špatná.

"Je nějaký plán?" zeptal se Brian.

"Jo. Pracovali jsme na něm přes víkend." Granger nejprve vysvětlil koncepci celé operace: průzkum bojem.

"To vypadá rozumně," poznamenal Brian. "Kde to provedeme?"

"Pravděpodobně na ulici. Nebudu vám vykládat, jak provést samotnou akci; řeknu vám jen, co chceme, aby se udělalo. Jak to uděláte, bude už záležet na vás. Tak... o vašem prvním cíli už máme pěkný tahák -složku o místě jeho pobytu a zvycích. Půjde jen o to, identifikovat správný cíl a rozhodnout se, jak věc provést."

Věc provést, pomyslel si Dominic. Jako něco z Kmotra.

"Kdo to je - a proč?"

"Jmenuje se Uda bin Sálí, je mu šestadvacet a bydlí v Londýně."

Bratři si vyměnili pobavené pohledy. "To jsem si mohl myslet," poznamenal Dominic. "Jack nám o něm říkal. To je ten chlápek přes peníze, co má rád

děvky, že jo?"
Granger rozevřel složku, kterou si vzal cestou sem, a podal jim ji. "Tady jsou fotografie jeho a obou jeho přítelkyň. Místo, kde má dům, a taky snímky. A tadyhle jeden, jak sedí ve svém autě."
"Aston Martin," podotkl Dominic. "Prima bourák."
"Pracuje ve finančnické čtvrti, kancelář má v budově pojišťovací společnosti Lloyďs." I tyto snímky byly přiloženy. "Je tu jedna taková komplikace; obvykle ho někdo sleduje. Má ho v merku bezpečnostní služba - MI5, ale ten jeho stín je nějaký bažant, a navíc jenom jeden. Takže až se budete na toho Sálího chystat, mějte tohle na paměti."
"Nebude to pistolí, co?"
"Ne, máme něco lepšího. Žádný rámus, dá se to použít pěkně nepozorovaně. Však uvidíte, až přijde Rick Pasternak. Tahle akce bude bez střelných zbraní. V Evropě nemají pistole rádi a použití bojového umění je moc nebezpečné. Má to vypadat jako srdeční záchvat."
"Zůstanou nějaká rezidua?" zeptal se Dominic.
"Na to se můžete zeptat Ricka; poví vám to se vším všudy."
"Jak tu látku vpravíme do těla?"
"Něčím, jako je tohle." Granger otevřel zásuvku stolu a vyňal "bezpečné", modře označené pero. Podal jim je a pověděl jim, jak se s ním zachází.
"Bezva," poznamenal Brian. "Jen ho bodnem do zadnice, jo?" "Přesně tak. Je v tom sedm miligramů té látky - jmenuje se succinylcholin - a ta už celou tu věc pěkně dokončí. Subjekt zkolabuje, za pár minut mu odumře mozek a ani ne za deset bude mrtvý." "A lékařská pomoc? Co když hned přes ulici bude nějaká sanitka?" "Rick říká, že by k ničemu nebyla, ledaže by ten člověk ležel na operačním sále a doktoři byli hned vedle."
"Dobrá, to stačí." Brian si vzal fotografii jejich prvního cíle, podíval se na ni, ale ve skutečnosti viděl Davida Prentisse. "Máš pech, kamaráde."

*****

"KOUKÁM, ŽE SI náš přítel užil pěkný víkend," promlouval Jack ke svému počítači. V dnešním hlášení přišla fotografie slečny Mandy Davisové i přepis jejího rozhovoru se zvláštním oddělením Metropolitní policie. "Je to kus."
"A není levná," podotkl Wills od svého počítače.
"Kolik času ještě Sálí má?" zeptal se Jack.
"Jacku, o tom je líp moc nedumat," varoval Wills.
"Poněvadž ti dva, co na to půjdou... hergot, Tony, jsou to moji bratranci!"
"O tomhle všem moc nevím a nemám zájem se to dozvědět. Čím míň budeme vědět, tím míň problémů si můžeme přivolat. Puntík," prohlásil Wills důrazně.
"To je hotovka, člověče. Ale jestli jsem vůči tomuhle hajzlíkovi cítil nějaký soucit, tak ten se vypařil, když začal fandit chlapům se samopalama a strkat jim peníze. Jsou hranice, které prostě nepřekročíte."
"Jo, Jacku, to jsou. Dejte pozor, abyste vy sám nezašel moc daleko."
Jack o jeho slovech okamžik uvažoval. Chce se stát vrahem? Pravděpodobně ne, jsou však lidé, které je potřeba zabít, a Uda bin Sálí se do téhle kategorie zařadil. Jestli ho bratranci vyřídí, udělají jen bohulibý skutek - nebo vykonají čin pro vlast, což ve světle jeho výchovy bylo téměř totéž.

*****

"TAK RYCHLE, doktore?" ujišťoval se Dominic.
Pasternak přikývl. "Tak rychle."
"A tak spolehlivě?" zeptal se vzápětí Brian.
"Stačí pět miligramů; v tom peru je sedm. Kdyby někdo přežil, byl by to zázrak. Je to bohužel hodně nepříjemná smrt, ale s tím se nedá nic dělat. Mohli bychom použít botulotoxin - to je rychle působící neurotoxin -, po něm

ale zůstane v krvi reziduum, které se při pitvě prokáže toxikologickou zkouškou. Succinylcholin krásně metabolizuje, zjistit jej by byl další zázrak, pokud by patolog nevěděl, po čem se má zvlášť dívat, a to není pravděpodobné."

"Takže - ještě jednou: jak dlouho?"

"Dvacet až třicet vteřin, podle toho, jak blízko k nějaké větší žíle se dostanete, a pak ta látka způsobí celkové ochrnutí. Oběť nedokáže mrkat. Nedokáže ovládat bránici, takže dojde k zástavě dechu a do plic nepůjde kyslík. Srdce bude tlouct dál, ale protože tenhle orgán spotřebovává nejvíc kyslíku, v několika vteřinách dojde k ischemii - bez kyslíku začne srdeční tkáň odumírat. To celé bude provázet silná bolest. Lidské tělo má normálně rezervy kyslíku; kolik - to záleží na fyzické kondici. U obézních osob je menší. I tak ale srdce přijde na řadu první; bude se snažit bít dál, ale tím se bolest jen zvýší. Mozek odumře do tří až šesti minut. Po tu dobu bude takový člověk slyšet, ale ne vidět -"

"Proč ne?" zeptal se Brian.

"Víčka se pravděpodobně zavřou; dojde k celkovému ochrnutí. Takže bude ležet v nesmírných bolestech, neschopen pohybu, a srdce se bude pokoušet dopravit do těla neokysličenou krev, až mozkové buňky odumřou v důsledku anoxie. Je teoreticky možné ještě potom udržet takového člověka naživu - svalové buňky vydrží bez kyslíku nejdéle -, ale mozek bude pryč. No, tak jisté jako kulka do mozku to není, zato všechno proběhne potichu a nezůstanou žádné stopy. Když odumřou buňky srdeční svaloviny, vytvoří se enzymy, které při podezření na srdeční záchvat normálně hledáme. Takže každý patolog, který bude provádět pitvu, dojde k diagnóze 'srdeční zástava' nebo ‚náhlá neurologická příhoda' - ta může být způsobena mozkovým nádorem -a možná otevře lebku, aby se podíval, jestli nějaký nenajde. Ale až přijdou výsledky rozboru krve, zkouška na enzymy ukáže 'srdeční příhodu' a tím by mělo všechno skončit. Rozborem krve se succinylcholin neprokáže, protože metabolizuje i po smrti. Doktoři tak dostanou do rukou případ náhlého srdečního selhání a k těm dochází denně. Udělají zkoušku na cholesterol a některé jiné rizikové faktory, ale na faktu, že zemřel z příčiny, kterou nikdy neodhalí, se nic nezmění."

"Prokrista," vydechl Dominic. "Doktore, co vás k čertu vedlo k tomu, že jste se na tohle dal?"

"Můj mladší bratr byl viceprezidentem u firmy Cantor Fitzgerald." Víc Pasternak neřekl.

"Takže abychom si s těmi pery dávali pozor, co?" poznamenal Brian. Lékařův výklad mu jako důvod naprosto postačil.

"Já bych si teda pozor dával," zněla Pasternakova rada.

17 KAPITOLA - A REZAVÁ LIŠTIČKA A PRVNÍ SKOK PŘES PŘEKÁŽKU

LETĚLI Z DULLESOVA mezinárodního letiště linkou British Airways letadlem 747, typem, jehož řídicí plochy navrhl před sedmadvaceti lety jejich otec. Dominika napadlo, že tehdy byl ještě v plenkách, a svět že se od té doby párkrát obrátil naruby.

Oba dostali zbrusu nové pasy na svá pravá jména. Všechny ostatní dokumenty byly dokonale zakódované v jejich přenosných počítačích, i s modemy a komunikačním softwarem, rovněž zakódovanými. Na sobě měli všední obleky, jako většina ostatních v oddělení první třídy. Letušky se přičinlivě míhaly, všem rozdávaly zákusky a oběma bratrům donesly bílé víno. Když letadlo vystoupilo do cestovní výšky, dostali slušné jídlo - "slušné" je to nejlepší, co se o jídle podávaném v letadle dá říct - a slušný byl i výběr filmů. Brian si vybral Den nezávislosti, Dominic se rozhodl pro Matrix. Science fiction měli oba rádi už od dětství. V kapsách kabátů měli svá zlatá pera. Rezervní náplně

byly v holicích soupravách, uložených v zavazadlech až kdesi dole v břiše letounu. Na Heathrow to bude trvat šest hodin a oba doufali, že se cestou trochu prospí.

"Něco ti ještě vrtá hlavou, Enzo?" zeptal se tiše Brian.

"Ne," odtušil Dominic. "Jenom aby všechno vyšlo." Vězeňské cely v Anglii nemají tekoucí vodu ani splachovací záchody, to však již neřekl; a jakkoli by takováhle eventualita mohla být k vzteku pro mariňáka, pro zvláštního agenta FBI pod přísahou by byla naprosto pokořující.

"No tak jo. Dobrou, brácho."

"Slyším, ty mariňácká hlavo vyholená." Oba si upravili sedadla do téměř vodorovné polohy. Dole ubíhalo pět tisíc kilometrů vod Atlantiku.

*****

JACK SEDĚL ve svém bytě; věděl, že bratranci odcestovali za moře, a třebaže mu nikdo nepověděl přesně proč, domyslet se, jaký je jejich úkol, nevyžadovalo nijak zvlášť bujnou představivost. Uda bin Sálí se konce tohohle týdne nedožije. Jack se o tom dozví z ranní elektronické pošty z Thames House. Uvažoval, co na to asi řeknou Britové, jak to s nimi zamává nebo jak je to zamrzí. O způsobu, jakým byla akce provedena, se toho určitě dozví spoustu; dráždilo to jeho zvědavost. Pobýval v Londýně dost dlouho, aby věděl, že tam se s pistolemi nepracuje, pokud nejde o zabíjení posvěcené vládou; v takovém případě -když SAS, útvar zvláštních služeb, pošle na věčnost někoho, kdo se například obzvlášť znelíbil osazenstvu Downing Street číslo 10 -je policie natolik chytrá, aby při vyšetřování takového případu nešla příliš do hloubky. Ještě snad pár výslechů, jen tak pro forma, tolik, aby se o případu založil spis, který se pak zastrčí do kartotéky s označením NEVYŘEŠENÉ PŘÍPADY, kde se na něm bude usazovat prach a lhostejný nezájem. Člověk nemusí být zrovna veleduchem, aby si dal tohle dohromady.

Jenže tady půjde o zásah Američanů na britské půdě, a ten by se vládě Jejího Veličenstva určitě nezamlouval. Je to otázka toho, co se sluší nebo nesluší. Navíc tohle není akce americké vlády, z právního hlediska je to předem naplánovaná vražda, a na takovou všechny vlády hledí s velkou nelibostí. Takže ať se stane cokoli, doufal, že oba budou opatrní. Nějak účinně zakročit a přispět by nemohl ani otec.

*****

"ACH, UDO, ty jsi zvíře!" vykřikla Rosalie Parkerová, když se z ní konečně odvalil. Podívala se na hodinky; trvalo mu to dlouho, a ona má zítra hned po obědě schůzku s vysokým činitelem z Dubaje, pracujícím v naftovém průmyslu. Je to takový starý drahoušek, a štědrý, třebaže jí jednou řekl, že mu připomíná jednu z jeho oblíbených dcer, prevít jeden ošklivá.

"Zůstaň přes noc," naléhal Uda.

"Nemůžu, lásko. Musím zajet pro mámu, půjdeme na oběd a potom ji vezmu k Harrods na nákupy. Panebože, už musím pryč!" řekla s dobře zahraným neklidem a prudce se posadila.

"Ne." Uda ji uchopil za rameno a stáhl ji zpátky.

"Ty ďáble!" Zdušeně se zasmála a obdařila ho vřelým úsměvem.

"Říká se mu 'šajbán,'" opravil ji Uda. "A nepatří do mé rodiny."

"Ty teda dovedeš holku utahat, Udo." Ne že by to bylo špatné, ale ona má jinou práci. Vstala tedy a posbírala si z podlahy šaty; tam je Uda většinou odhazoval.

"Rosalie, lásko, pro mě existuješ jenom ty," zasténal. Věděla, že to je lež. Nakonec co - s Mandy ho stejně seznámila ona sama.

"A je to pravda?" zeptala se.

"Aha... tamta. Je až moc hubená. Její pořádně. Není jako ty, moje

princezno."

"Ty jsi tak hodný!" Sklonila se, políbila ho a pak si oblékla podprsenku. "Udo, jsi nejlepší, ten úplně nejlepší," řekla. Vždycky se vyplatí muži zalichotit, pohladit jeho ego, a to jeho bylo větší než u většiny ostatních.

"To říkáš, jen abys mi udělala radost," pronesl vyčítavě.

"Ty myslíš, že jsem nějaká herečka? Udo, mně z tebe úplně lezou oči z důlků. Ale už musím jít, lásko."

"No, když říkáš," zívl. Zítra jí koupím nějaké střevíce, rozhodl se. Nedaleko jeho kanceláře je nový obchod, patří firmě designera Jimmyho Chooa; zkusí, co se tam dá pořídit; Rosalie má velikost přesně 6. Má moc hezké nohy, říkal si.

Rosalie odkvapila do koupelny, podívat se na sebe do zrcadla. Vlasy má hrozné - Uda jí je pokaždé cuchal; připadalo jí, že si ji chce označit jako svůj majetek. Kartáč a několik vteřin stačily, aby je uvedla do přijatelného stavu.

"Už musím, lásko." Sklonila se a znovu ho políbila. "Nevstávej, ke dveřím trefím sama." Poslední polibek, delší a s příslibem... na příště. Uda je zákazník tak stálý, jak jen zákazník může být. A ona se sem vrátí. Mandy je dobrá a je to kamarádka, ale Rosalie ví, co na tyhle přičmoudlíky platí; a nejlepší ze všeho je, že se nemusí mučit hladem jako nějaká pitomá modelka. Mandy má příliš mnoho pravidelných amerických a evropských zákazníků na to, aby jedla normálně.

Venku zamávala na taxík.

"Kam to bude, puso?" zeptal se řidič.

"Nový Scotland Yard, prosím."

*****

PŘI PROBUZENÍ v letadle je člověk vždycky jako omámený, i když má dobré sedadlo. Rolety na oknech byly vytažené, světla se rozsvítila, do sluchátek šly zprávy, které mohly nebo nemusely být nové: jelikož

byly z Británie, nedalo se to nijak snadno poznat. Podávala se snídaně - spousta tuku, k tomu slušná káva od Starbucka. Oknem po své pravici Brian viděl zelené louky Anglie namísto břidlicově šedého rozbouřeného oceánu, který během jeho blahodárně bezesného spánku zůstal kdesi vzadu. Oba bratři se nyní snů báli, kvůli minulosti, kterou by přivolávaly zpátky, a kvůli budoucnosti, které se obávali, navzdory tomu, že se zavázali vykonat v této budoucnosti své poslání. Ještě dvacet minut a 747 jemně dosedla v Heathrow. Imigrační odbavovací formality proběhly hladce - Britové to dělají líp než Američané, pomyslel si Brian. Zavazadla se ocitla na karuselu bez průtahů a oba vyšli ven ke stanovišti taxíků.

"Kam to bude, pánové?"

"Hotel Mayfair, Stratton Street."

Řidič vzal adresu na vědomí pokývnutím a zamířil na východ, k městu. Právě začínala dopravní špička a jízda trvala asi třicet minut. Brian byl v Anglii poprvé, Dominic nikoli. V něm pohled na okolní krajinu vyvolával příjemné vzpomínky, pro Briana naopak znamenal cosi nového, navíc s nádechem dobrodružství. Je to tu jako u nás, říkal si, až na to, že se zde jezdí na špatné straně vozovky. První dojem byl, že řidiči jsou zdvořilejší a ohleduplnější, to se však dalo jen těžko hodnotit. Na dohled vždy bylo přinejmenším jedno golfové hřiště se smaragdově zeleným trávníkem, jinak se dopravní špička nijak příliš nelišila od dopravní špičky v Seattlu.

Po půlhodině spatřili Green Park, opravdu nádherně zelený; potom taxík zahnul doleva, minul další dvě ulice, pak zabočil doprava před jejich hotel. Hned naproti se nacházel autosalon, kde se prodávaly aston martiny; automobily se leskly jako diamanty ve výkladní skříni Tiffanyho v New Yorku. Očividně čtvrť boháčů. Dominic už v Londýně byl, ale nebydlel tady. O tom, co jsou to

služby a pohostinnost, se od evropských hotelů mohl kterýkoli americký hotel jen a jen učit. Dalších šest minut a ocitli se ve svých dvou pokojích, propojených dveřmi. Vany byly tak velké, že by se v nich dali cvičit žraloci, ručníky visely na policce s tyčkami vyhřívanými parou. Minibar nabízel štědrý výběr pití, avšak již za méně štědré ceny. Oba si dali sprchu a pěkně dlouho si v ní pobyli. Pohled na hodinky jim prozradil, že je tři čtvrtě na devět, a protože na Berkeley Square to odtud měli jen sto metrů, byl ten pravý čas, aby vyrazili; vyšli z hotelu a vydali se doleva, k místu, kde je čeká příjemné rozptýlení.

Dominic dloubl bratra loktem a ukázal nalevo. "MI5 prý mívala budovu tamhle, na Curzon Street. Na velvyslanectví se musí jít až nahoru na kopec, tam doleva, přejít dva bloky, pak doprava a nalevo na Grosvenor Square. Ošklivá budova, ale - to víš, vláda. A náš přítel bydlí hned - hned tamhle, na opačné straně parku, půl bloku od Westminsterské banky. To je ta, co má ve znaku koně."

"Tady musí být pěkně draho," podotkl Brian.

"To si piš," souhlasil Dominic. "Tyhle domy stojí hromadu peněz. Většina z nich je rozdělená na tři byty, ale náš přítel Uda si takový dům drží pro sebe celý - je to Disneyland sexu a rozkoší. Hmm," utrousil, když asi dvacet metrů před sebou uviděl zaparkovanou dodávku Britského Telecomu. "Vsadím se, že tam sedí sledovací tým... trochu okaté." Uvnitř nebylo nikoho vidět, okna byla opatřená vrstvičkou plastu, aby světlo neunikalo ven. V téhle ulici - vlastně v celé čtvrti - to bylo jediné laciné auto; ta ostatní byly přinejmenším jaguáry. Ale všem kraloval Vanquish na opačné straně parčíku.

"Hergot, tak to je teda fáro," pronesl Brian. A skutečně, vypadalo, jako kdyby uhánělo stošedesátkou i jen takhle, jak si tu hovělo před domem.

"Ten pravý šampion je McLaren z F1. Milion dolarů, ale jen jedno místo vpředu. Rychlý jako stíhačka; ten auťák, co na něj koukáš, je za čtvrt milionu, brácho."

"Kurva...," vyrazil ze sebe Brian. "Tolik?"

"Vyrábějí se ručně, Aldo, a dělají je chlápci, co ve volným čase pracujou na Sixtinský kapli. Jo, je to bourák; na ten tak mít... Jeho motor by sis moh' klidně šoupnout do spitfiru a letět sestřelit nějaký Němce."

"Asi pěkně žere," odtušil Brian.

"Nojo... za všechno se platí - hergot! Tamhle ho máme."

V té chvíli se otevřely dveře a ven vyšel mladý muž v šedém trojdílném obleku. Zastavil se na druhém schodě a podíval se na hodinky; jako na znamení předjel černý londýnský taxík. Muž sestoupil dolů a nasedl.

Sto sedmdesát pět centimetrů, sedmdesát sedm až osmdesát kilo, úzký černý vous jako čárka na hraně čelisti, jak z filmu o pirátech. Ještě by mel mít meč... ale nemá, říkal si v duchu Dominic.

"Je mladší než my," usoudil Brian. Oba pokračovali v chůzi. Pak Dominic zabočil do parku; prošli jím a vraceli se zpátky jinou cestou, u aston martina zvolnili krok, vrhli na něj závistivý pohled a šli dál. Hotel měl kavárnu; dali si kávu a lehkou snídani, croissanty s džemem.

"Moc se mi nelíbí, že ho sledujou," podotkl Brian.

"S tím nic nenaděláme. Britům na něm taky asi něco nesedí. Ale dostane akorát srdeční záchvat, na to nezapomínej. Přece se ho nechystáme odprásknout, třeba i s tlumičem. Žádné stopy na těle, žádný rámus."

"No tak dobrá, vyčíhnem si ho dole ve městě, ale když bude něco haprovat, necháme to plavat a znova o tom pouvažujeme, jo?"

"Souhlas," přikývl Dominic. Budou muset jít na věc chytře. Dominic se pravděpodobně ujme velení, protože jeho úkolem bude ohlídat si lidi, které policie pověsila Udovi na paty. Ale nemělo smysl čekat nějak dlouho. Na Berkeley Square si zašli jen tak, aby si místo obhlédli a důkladně se seznámili se svým cílem. Na akci to nebude vhodné místo, určitě ne, když o třicet metrů dál je usazený sledovací tým. "Dobré je, že ten, co ho sleduje,

má být nějaký bažant. Nějak ho zaměstnám, ty do tamtoho jednoduše vrazíš a - hergot, zeptám se třeba na cestu nebo tak něco; na to bodnutí budeš potřebovat vteřinku. Oba pak budeme pokračovat v chůzi, jako kdyby se nic nestalo. A když lidi začnou křičet a shánět ambulanci, jen tak jakoby nic se otočíme a půjdeme dál."

Brian chvíli uvažoval. "Nejdřív si musíme omrknout tu čtvrť."

"Jistě." Snídani dojedli už beze slova.

*****

SAM GRANGER již seděl ve své kanceláři; bylo čtvrt na čtyři v noci, když sem dorazil a zapnul počítač. Oba bratři se dostali do Londýna kolem jedné hodiny v noci místního času. Cosi v hloubi duše mu napovídalo, že nebudou se svou akcí otálet. Ta první prokáže - nebo neprokáže - účinnost nápadu s virtuální kanceláří. Pokud půjde vše podle plánu, dostane hlášení o průběhu operace dřív, než se něco dozví Rick Bell přes výzvědnou síť. Nyní nastala ta část operace, kterou vždycky nenáviděl - čekání, až druzí uskuteční akci, kterou on zde, za tímhle stolem zkoncipoval. Pomohla mu káva; doutník by pomohl víc, jenže doutník neměl. V té chvíli se otevřely dveře.

Byl to Gerry Hendley.

"Vy taky?" zeptal se Sam překvapeně a pobaveně zároveň.

Hendley se usmál. "Je to přece poprvé, ne? Doma jsem nemohl usnout."

"To bych řekl. Nemáte paklík karet?"

"Kdybych tak měl." Hendley to s kartami uměl opravdu dobře. "Přišlo něco od dvojčat?"

"Ani ťuk. Dorazili včas, teď jsou pravděpodobně v hotelu. Vidím to tak, že se ubytovali, dali se trochu dohromady a vypravili si to tam okouknout. Jejich hotel je tak jeden blok od Udova domu. Hergot, co já vím - možná že ho bodli do zadku už teď. Časově to docela odpovídá. Teď někdy půjde do práce, pokud si tam jeho zvyky správně ověřili; a já myslím, že se na to můžeme spolehnout."

"Jo, pokud mu nepřišel nějaký nečekaný telefonát nebo ho něco nezaujalo v ranních novinách, anebo třeba neměl pořádně vyžehlenou svou oblíbenou košili. Realita je analogová, Same, ne digitální, vzpomínáte si?"

"Jako kdybychom to nevěděli," souhlasil Granger.

*****

FINANČNICKÁ ČTVRŤ vypadala přesně tak, jak odpovídalo jejímu určení, byť mohla působit poněkud domáčtěji než newyorské mrakodrapy, ty terče postavené z oceli a skla. Nějaké takové byly samozřejmě i tady, člověku však nepřipadaly tak tísnivé. Půl bloku od místa, kde vystoupili z taxíku, stála část původní římské zdi, kdysi obklopující legiemi okupované město Londinium, jak se hlavní město tehdy nazývalo; mělo výhodnou polohu díky dobrým studním a velké řece. Všimli si, že lidé tu jsou vesměs dobře oblečení, všechny obchody patří do vyšší kategorie - ve městě, kde do nižší kategorie patří jen velmi málo věcí. Vládl tu ruch, zástupy lidí se pohybovaly rychle a s jasnou představou, kam a proč spěchají. Byla tu i hojnost hostinců; před většinou z nich stály poblíž dveří tabule, na nichž nápisy křídou sdělovaly, co hostince nabízejí. Bratři si vybrali jeden na dohled od budovy Lloyďs; přišlo jim velmi vhod, že stolky stály také venku, jako v nějaké restauraci nedaleko Španělských schodů v Římě. Jasná obloha popírala pověst, kterou si Londýn vysloužil jakožto město, kde stále prší. Bratři byli oblečení správně, tak, aby na nich nebylo příliš znát, že jsou to turisté z Ameriky. Brian uviděl poblíž bankomat; vybral menší hotovost, rozdělil se napůl s bratrem, a potom si objednali kávu -na to, aby si dali čaj, zůstali příliš Američany - a čekali.

*****

SÁLÍ SEDĚL ve své kanceláři u počítače. Měl možnost koupit dům v Belgravii - čtvrti ještě vyšší kategorie než ta, kde bydlel nyní - za osm a půl milionu liber; nijak levná záležitost, ale i tak nebyla cena přehnaná. Určitě by si jej mohl pronajmout za dobrou cenu, a šlo o nemovitost bez závad, což znamenalo, že s koupí domu se rovněž stane majitelem pozemku, ne aby z něj vévodovi z Westminsteru platil daň. Nebyla vysoká, ale i tak by výdaje vzrostly. Na ten dům se půjde tenhle týden podívat. Jinak bylo měnové zhodnocení stabilní. Po několik měsíců občas zkoušel spekulovat s nákupem a prodejem na různých burzách, ale byl si vědom, že k tomu, aby se jimi zabýval do hloubky, nemá dostatečné znalosti. Alespoň prozatím ne. Možná si promluví s pár lidmi, kteří se v té hře dobře vyznají. Všechno, co se dá provést, se dá rovněž naučit, a s přístupem k více než dvěma stům milionů liber může hrát, aniž otcovy finance nějak moc poškodí. Vlastně tento rok je v plusu o devět milionů liber, a to není špatné. U počítače seděl další hodinu a zkoumal trendy - trend měl rád, je to kamarád - a pokoušel se rozpoznat, jakým způsobem fungují. Věděl, že jde hlavně o to, včas je rozpoznat - tak brzy, aby levně nakoupil a draho prodal -, ale i když do tohoto umění již začal vnikat, tu pravou dovednost ještě nezískal. Kdyby ji už měl, mohl být výš o jednatřicet milionů liber, ne o pouhých devět. Trpělivost je ctnost, ke které se člověk zatraceně těžko dopracovává, říkal si. Oč lepší je být mladý a oslňovat druhé.

V kanceláři měl samozřejmě televizi. Naladil si kanál, kde šly zprávy o amerických financích; hovořilo se o blížícím se oslabení libry vůči dolaru, třebaže příčiny nebyly zcela přesvědčivé. Přehodnotil spekulativní nákup třiceti milionů dolarů. Otec ho už dříve před spekulováním varoval, a protože šlo o otcovy peníze, uposlechl a přání toho starého mizery vyhověl. Během posledních devatenácti měsíců spadl jen o tři miliony liber, a většiny těch chyb se dopustil již před rokem. Portfolio nemovitostí si vedlo dobře; nemovitosti většinou kupoval od starších Angličanů a po pár měsících je prodával svým krajanům, kteří obvykle platili hotově nebo odpovídající sumu poukázali elektronicky. Vcelku se považoval za spekulanta s nemovitostmi, který má velký a stále rostoucí talent. A samozřejmě je i vynikající milenec. Blížilo se poledne a jeho slabiny už začínaly bolestivě toužit po Rosalií. Bude dnes večer k dispozici? Za tisíc liber by měla být, říkal si. Takže krátce před polednem zvedl telefon a stiskl tlačítko rychlovolby, číslo 9.

"Milovaná Rosalie, tady Uda. Přijď večer kolem půl osmé, budu pro tebe mít něco hezkého. Moje číslo znáš, miláčku," řekl; pak zavěsil. Počká tak do čtyř, a když se Rosalie neozve, zavolá Mandy. Stávalo se opravdu jen zřídka, aby v jednom dni nebyla k dispozici ani jedna z nich. Rád si namlouval, že v takový den obě chodí po nákupech nebo večeří s přáteli. Nakonec - kdo jim platí líp než on? A chtěl vidět, jak se Rosalie zatváří, až dostane ty nové střevíce. Angličanky mají tohohle Jimmyho Chooa rády. Udovým očím připadaly tvary střevíců až bláznivě nepohodlné, ale ženy jsou ženy, ne muži. On hoví svým zálibám a představám tím, že jezdí austin martinem; ženy dávají přednost bolavým nohám. Kdopak se v nich má vyznat.

*****

BRIANA BRZY OMRZELO jen tak sedět a koukat na budovu Lloyďs. Kromě toho se na ni opravdu nedalo dívat; nejenže nebyla nijak úctyhodná, naopak působila groteskně, jako celoskleněná fasáda Du Pontovy továrny na nervový plyn nebo nějakou jinou zdraví škodlivou chemikálii. A pro práci v terénu je pravděpodobně nepříhodné zírat na jednu věc nějak dlouho. V ulici byly nějaké obchody, a opět žádné levné. Pánské krejčovství, podobně pěkně vyhlížející dámská krejčovství, a obchod se zřejmě velmi drahou obuví. Tím se v mysli nijak nezabýval, měl dobré černé kožené vycházkové boty - ty si na dnešek obul

-, k nim pár pěkných sportovních bot koupených v den, na který bylo nejlíp zapomenout, a čtyři páry kanad, dvoje černé, dvoje ze surové kůže, tmavě žluté, v barvě, která se u námořní pěchoty začínala ujímat, kromě přehlídek a jiných oficiálních příležitostí, které se ovšem zřídka týkaly mariňáků z útvarů ozbrojeného průzkumu, kteří pracují v terénu a kterým se říká "hadilovové". O všech příslušnících námořní pěchoty se předpokládá, že jsou to "švarní" vojáci, ale hadilovové patří k té části rodiny, o které člověk moc nemluví. On sám se stále ještě vyrovnával s tím střílením z minulého týdne. Ani lidé, proti nimž stál v Afghánistánu, nijak otevřeně nezabíjeli ženy a děti, alespoň pokud ví. Jsou to barbaři, jistě, ale i barbaři uznávají jakési hranice. Až na spolek těch, se kterými to táhne tenhleten chlap. Není to hodné muže - ani ty jeho vousy nejsou mužné. Afghánci mužní byli, ale tenhleten vypadá spíš jako nějaký pasák. Krátce řečeno, není hoden zemřít mariňáckou ocelí, není to muž, kterého je třeba zabít, ale hmyz, šváb, kterého je třeba zašlápnout. I když jezdí autem, co stojí víc, než kolik si kapitán námořní pěchoty vydělá za deset let, před zdaněním. Důstojník námořní pěchoty si může ještě tak našetřit leda na chevroleta corvettu; ale tenhleten sráč samozřejmě musí mít vzdáleného potomka Hondova auta, aby v něm mohl vozit děvky, které si koupí. Člověk mu může říkat všelijak, ale slovo "muž" mezi ta označení nepatří, říkal si mariňák Brian. Podvědomě tak v sobě posiloval odhodlání k provedení akce.

"A máme ho tady, Aldo!" pronesl Dominic; položil na stůl peníze za kávu. Oba vstali a nejprve se vydali pryč od svého cíle; na rohu zůstali stát a otočili se, jako kdyby se rozhlíželi a něco hledali. Sálí je tamhle...

... a tamhle jeho "stín", na sobě drahý oblek, jako někdo, kdo tu pracuje. Dominic si všiml, že se také vynořil z hostince. Opravdu to je bažant; oči až příliš nápadně upírá na svůj objekt, třebaže se drží takových padesát metrů za ním, a zjevně je mu jedno, jestli ho jeho cíl zpozoruje. Sálí nejspíš není zrovna nejpozornější objekt sledování, neprošel výcvikem v tom, jak člověka, který se na něj případně pověsí, odhalit. Bezpochyby si myslí, že je v naprostém bezpečí. A pravděpodobně si taky myslí, jak moc je chytrý. Každý má své iluze. Iluze tohohle hocha se ukážou jako prchavější, než je běžné.

Bratři se rozhlédli po ulici. Všude kolem, kam až dohlédli, stovky lidí, na vozovce spousty aut. Viditelnost byla dobrá - až trochu příliš dobrá - a Sálí jako kdyby se jim schválně nabízel, přiblížit se k němu je až příliš snadné...

"Plán A, Enzo?" ozval se chvatně Brian. Měli nachystané tři plány a k nim i variantu k ústupu.

"Hotovka, Aldo. Jdem na to." Rozešli se každý opačným směrem v naději, že Sálí zamíří k hostinci, kde přetrpěli pití té příšerné kávy. Oba měli sluneční brýle, aby nebylo vidět, kterým směrem se dívají; Aldův pohled platil agentovi, který Sálího sledoval. Sledování bylo pro něj zřejmě naprostá rutina, činnost provozovaná už pár týdnů. Něco takového se nedá dělat takhle dlouho, aniž se z toho stane rutina - kdy člověk předem předpokládá, co předmět jeho zájmu udělá, takže se zaměří na něj a nesleduje neustále okolí tak, jak by měl. Ale pracuje v Londýně, zřejmě na domácím hřišti, na místě, o kterém si myslí, že o něm ví všechno, co je třeba vědět, a kde se nemá čeho obávat; ještě nebezpečnější iluze. Jeho jedinou prací je sledovat nijak protřelý cíl, na kterém má Thames House jakýsi blíže neurčený zájem. Subjekt má vcelku pevně zavedené zvyky a nikoho neohrožuje, alespoň tedy ne na tomhle hřišti. Rozmazlený bohatý synáček, nic víc. Nyní přešel ulici a zamířil doleva. Dneska to vypadá na nějaké nákupy. Střevíce pro jednu z těch svých dámiček, domýšlel se důstojník bezpečnostní služby. To jsou lepší dárky, než jaké si můžu pro svou vyvolenou dovolit já, a to jsem zasnoubený, žehral v duchu.

*****

VE VÝKLADNÍ SKŘÍNI měli pár pěkných střevíců z černé kůže a se zlatým kováním. Sálí rozverně, jako chlapec, vyskočil na obrubník chodníku a zabočil doleva ke dveřím do obchodu. Usmíval se při představě, jak bude Rosalie koukat, až krabici otevře.

Dominic vytáhl červenou knížečku, plánek centra Londýna; když svůj cíl míjel, rozevřel ji, Sálímu však nevěnoval jediný pohled, spolehl se na periferní vidění. Zrak upíral na člověka z MI5. Ten vypadal ještě mladší než on a bratr, a tohle byl zřejmě jeho první úkol, jímž ho kterási akademie bezpečnostní služby pověřila: sledování snadného cíle, právě proto, že je to cíl snadný. Asi bude dost nervózní, jak prozrazují jeho sevřené pěsti a upřený pohled. I Dominic byl ještě tak před rokem, kdy sloužil v Newarku, stejný - mladý a horlivý. Zastavil se, rychle se otočil a měřil vzdálenost mezi Brianem a Sálím. Brian udělá samozřejmě přesně totéž, jeho úkolem je synchronizovat své pohyby s bratrovými; ten průběh celé akce určuje. Prima. Opět přišlo na řadu periferní vidění, kromě posledních pár kroků.

Upřel zrak na agenta; Angličan to zaznamenal a uhnul pohledem. Téměř automaticky se zastavil a uslyšel yankeeského turistu, jak se pitomě ptá: "Promiňte, můžete mi říct, kde je..." Turista zvedl do výše plánek, aby předvedl, jak moc zabloudil.

*****

BRIAN SÁHL DO KAPSY kabátu a vytáhl zlaté pero. Vyměnil hroty; když stiskl klip s obsidiánem, místo černého hrotu se ukázal hrot iridiový. Oči upíral na svůj cíl. Když byl od něj metr, ukročil mírně doprava, jako kdyby se chtěl vyhnout komusi, kdo tam vůbec nebyl, a vrazil do Sálího.

*****

"LONDÝNSKÝ TOWER; vždyť jdete dobře, je to hned tamhle," řekl člověk z MI5, otočil se a ukázal směr. Dokonalé.

*****

"PARDON," řekl Brian, uhnul doleva a nechal Sálího projít ve vzdálenosti půl kroku od sebe; prudkým pohybem bodl perem za sebe a zasáhl ho do pravé půlky zadku. Dutá jehla pronikla do hloubky snad tří milimetrů a miniaturní bombička s oxidem uhličitým vehnala do největšího Sálího svalu sedm miligramů succinylcholinu. Brian Caruso pokračoval v chůzi.

*****

"DÍKY, KAMARÁDE," řekl Dominic; plánek zastrčil zpátky do kapsy a vykročil udaným směrem. Když se od agenta vzdálil, zůstal stát a otočil se - to byl prohřešek proti zásadám takovéhle akce, a Dominic si toho byl vědom - a viděl, jak Brian vrací pero do kapsy kabátu a jak se pak poškrábal na nose: předem domluvené heslo pro ÚKOL SPLNĚN.

*****

KDYŽ DO NĚJ ten člověk vrazil - nebo mu něčím šťouchl do zadku... kdoví, co to bylo - Sálí ucukl, ale nic vážného se nestalo. Pravou rukou se na tom místě poškrábal, ale bolest se okamžitě vytratila, takže

to odbyl pokrčením ramen a dál mířil k obchodu s obuví. Udělal ještě několik kroků, ale pak si uvědomil - pravá ruka se chvěje, jen nepatrně. Zastavil se, pohlédl na ni a sáhl si na ni levicí - i ta se chvěje. Proč se - nohy pod ním podklesly a tělo se zhroutilo na betonový povrch chodníku; padalo

kolmo, kolenní čéšky udeřily do betonu; bolelo to, a dost. Pokusil se zhluboka nadechnout, aby bolest i zmatek v mysli zahnal - ale nenadechl se. Succinylcholin již pronikl do celého těla a ochromil veškeré nervové spoje do svalů. Poslední přišla na řadu oční víčka a Sálí, jehož obličej se nyní již téměř dotýkal chodníku, neviděl, jak dopadá. Obklopila ho černá - spíš však rudá - tma, jak bílé denní světlo pronikalo tkání víček. Mozek mu rychle zaplavoval zmatek, který zanedlouho vystřídá panika.

Co se děje? ptala se jeho mysl. Vnímal, co se děje; čelo se dotýkalo drsného povrchu jen tak nahrubo položeného betonu. Slyšel kroky lidí nalevo i napravo od sebe. Pokusil se otočit hlavu - ne, nejdřív musí otevřít oči -

- ale ty se neotvíraly. Co to má znamenat?!!!

- nedýchal -

- přikazoval si, že se musí nadechnout. Jako když člověk plave v bazénu pod vodou a hodně dlouho zadržuje dech, pak se vynoří a ústům přikáže, aby se otevřela, a bránici, aby se roztáhla -

- ale nic se nestalo! -

- Co to má znamenat? rozkřikla se jeho mysl sama na sebe.

Tělo pracovalo podle svého vlastního naprogramování. V plicích se tvořil oxid uhličitý, vycházely z nich automatické povely bránici, aby plíce roztáhla a ty aby nabraly vzduch, který z nich ten jed vypudí. Ale nic se nestalo, již s tímto samotným vědomím se těla zmocnila panika. Žlázy produkující adrenalin jím zaplavily krevní řečiště - srdce stále ještě tlouklo - a za přispění tohoto přirozeného stimulantu vnímání zesílilo, mozek začal pracovat na vyšší obrátky...

Co to má znamenat? ptal se opět Sálí naléhavě sám sebe, a nyní začala panika nabývat vrchu. Tělo ho zrazovalo způsobem vymykajícím se jeho chápání. Dusí se ve tmě na chodníku uprostřed centra Londýna v plném denním světle. Přebytek oxidu uhličitého v plicích nepůsobil vlastně žádnou bolest, tělo však mysli hlásilo, že takový přebytek v nich existuje. Děje se cosi moc zlého a nedává to smysl, jako kdyby do člověka vrazilo na ulici nákladní auto - ne... jako kdyby ho přejelo nákladní auto v jeho obývacím pokoji. Vše se v něm odehrává tak rychle, že nic nedokáže v plném rozsahu pochopit. Nedává to smysl, a přitom je to - překvapující, udivující, ohromující.

Ale současně něco, co nelze vypudit z mysli a vzpamatovat se.

Stále si přikazoval, že musí dýchat. Ještě nikdy se mu nestalo, že by tělo neuposlechlo, takže musí uposlechnout i nyní. Cítil, jak se mu vyprazdňuje měchýř, ale zahanbení okamžitě vystřídala narůstající panika. Všechno vnímá. Všechno slyší. Ale nemůže nic dělat, naprosto nic. Připadal si jako přistižený s vepřem v náručí v královském paláci v Rijádu -

- a potom začala bolest. Srdce divoce bušilo, frekvence byla nyní sto šedesát tepů za minutu, ale takto už jen dopravovalo do kardiovaskulárního systému neokysličenou krev a tím - coby již jediný fungující orgán v celém těle - spotřebovalo poslední volné rezervy kyslíku -

- a buňky srdeční tkáně, zbavené kyslíku a již netečné vůči svalovému relaxantu, který srdce samo rozeslalo do celého těla, začaly odumírat.

Byla to ta nejkrutější bolest, jakou tělo může poznat: všechny buňky začínají odumírat. Začalo to v srdci, signály hlásily nebezpečí, které mu hrozí, okamžitě se přenesly do celého těla a buňky již hynuly po tisících, každá spojena s nervem, jenž vysílá do mozku výkřik, že je tu SMRT a že je již uvnitř -

Nedokázal ani zkřivit bolestí obličej. V hrudi jako kdyby mu vězela žhavá dýka, otáčela se a pronikala hlouběji a hlouběji. Byl to dotek Smrti, cosi, čím ho zasáhla ruka Iblíse, ruka samotného Lucifera...

A v tomto okamžiku Sálí viděl přicházet Smrt, přijíždějící si přes ohnivé pole pro jeho duši, aby ji odnesla do Zatracení. Usilovně, avšak ve stavu naprostého vnitřního zmatku, si Uda bin Sálí, jak nejhlasitěji mohl. vybavoval v mysli slova šahády: Není Boha kromě Boha a Mohamed je Jeho prorok... Není

Boha kromě Boha a Mohamed je Jeho prorok... Není Boha kromě Boha a Mohamed je Jeho prorok -

Neníbohakroměbohaamohamedjejehoprorok.

Nyní nedostávaly žádný kyslík ani mozkové buňky, a i ony začaly odumírat; ještě se mu vybavovaly obrazy, avšak s ubývající jasností - viděl otce, matku u stolu plného jídla, svého oblíbeného koně - a Rosalií, Rosalií nahoře na sobě, s obličejem plným potěšení z rozkoše, a ten obličej se vzdaloval... vytrácel... vytrácel... a vytrácel...

... do černé tmy.

Kolem se shromáždili lidé; jakýsi člověk se nad ním sklonil. "Hej, je vám něco?" zeptal se. Pitomá otázka, ale za podobných okolností se lidé takhle ptají. Pak mu ten člověk, prodavač z obchodu s vybavením pro počítače - byl na cestě do nedalekého hostince na skleničku a na

lehký oběd, chléb se sýrem -, zatřásl ramenem. Nekladlo odpor, jako kdyby obracel v rukou kus masa v řeznictví... A to ho vyděsilo víc, než by dokázala nabitá pistole. Okamžitě Sálího otočil na záda a zkoušel mu tep. Nahmatal jej; srdce divoce tlouklo, ale ten člověk nedýchal. Zatraceně...

Deset metrů odtud muž, který Sálího sledoval, už měl venku mobil a volal pohotovost, číslo 999. O pár bloků dál byla hasičská zbrojnice a hned za mostem Tower Bridge nemocnice Guy's Hospital. Jako mnoho špiclů se i on začal se svým objektem ztotožňovat, třebaže jím opovrhoval, a pohled na něj, zhrouceného na chodníku, jím hluboce otřásl. Co se stalo? Srdeční záchvat? Ale vždyť to je mladík...

*****

BRIAN S DOMINIKEM se sešli na smluveném místě, v hostinci kousek od londýnského Toweru. Vybrali si box a sotva se posadili, přišla servírka a zeptala se, co si dají.

"Dvě pinty," odpověděl Enzo.

"Máme Tetley's Smooth a John Smith's, lásko."

"Co pijete vy?" vrátil jí to Brian.

"Samozřejmě John Smith's."

"Tak dva," objednal Dominic. Vzal si od ní jídelní lístek.

"Ne že bych zrovna měl chuť jíst, ale dát si pivo je dobrý nápad," prohlásil Brian, když si lístek bral; ruce se mu maličko třásly.

"A možná taky cigaretu," uchechtl se Dominic. Jako všichni kluci, i oni zkoušeli na střední škole kouřit, ale oba se zapřísáhli, že experimentování nechají, dřív než kouření propadnou. A kromě toho prodejní automat na cigarety, který tu stál v koutě, byl ze dřeva a pravděpodobně tak složitý, že by si s ním žádný cizinec neporadil.

"Nojo, pravda," řekl Brian; těmi slovy nápad s cigaretou zavrhl.

"Jak se cítíš?" zeptal se Enzo.

"Trochu mě to rozklepalo."

"Vzpomeň si na minulý pátek," připomněl mariňákovi agent FBI.

"Neřek' jsem, že toho lituju, pitomče. Jenom že to s člověkem přece jen pohne. Tamten, co ho sledoval, si ničeho nevšiml?"

"Ne, koukal mi přímo do očí, když jsi bodnul. Chlap šel ještě asi šest metrů a upadl. Neviděl jsem žádnou reakci na to bodnutí; ty jo?"

Brian zavrtěl hlavou. "Ani ‚au', brácho." Trochu upil. "Prima pivo."

"Jo, rozklepaný, ale ne rozhašený, 007."

Brian se proti své vůli nahlas rozesmál. "Jdi mi s tím do hajzlu!"

"No co, do něčeho podobnýho jsme přece při týhle práci spadli, ne?"

18 KAPITOLA - A ODCHÁZEJÍCÍ NORNÍCI

JACK SE O TOM dozvěděl první. Právě se pustil do kávy a koblih; zapnul počítač a procházel elektronickou poštu, nejprve to, co šlo ze CIA do Národního bezpečnostního úřadu, a jako první bylo upozornění s prioritou BLESKOVĚ pro Národní bezpečnostní úřad, aby věnoval zvláštní pozornost "známým společníkům" Udy bin Sálího; ten, jak oznamovala CIA s odvoláním na Brity, zemřel v centru Londýna na srdeční záchvat. Hlášení Bezpečnostní služby, které materiál CIA rovněž obsahoval, stručným, úsečným anglickým výrazivem oznamovalo, že se Sálí zhroutil na ulici, přímo před očima důstojníka, kterého na něj nasadili, a byl co nejrychleji sanitkou dopraven do Guy's Hospital, kde se ho nepodařilo "přivést k životu". Tělo je nyní v pitevně, sdělovalo MI5.

*****

DETEKTIV BERT WILLOW ze zvláštního oddělení zavolal do bytu Rosalie Parkerové.

"Nazdar." Měla okouzlující, melodický hlas.

"Rosalie, tady detektiv Willow. Potřebujeme vás co nejdřív zde v Yardu."

"Bohužel mám práci, Berte. Každou chvíli mi přijde zákazník. Bude to trvat tak dvě hodiny. Potom můžu hned přijít. Stačí to?"

Detektiv na druhém konci linky nabral zhluboka dech; ale ne, tak naléhavé to zase není. Jestli Sálí umřel na předávkování - nejpravděpodobnější příčina, která jej a jeho kolegy napadla -, od Rosalie drogy neměl, ta je ani nebrala, ani nedodávala. Na holku, která veškeré své vzdělání získala jen ve státních školách, nebyla vůbec hloupá. Její práce byla příliš lukrativní, než aby riskovala tohle. Dokonce chodila občas

do kostela, jak stálo v jejím spise. "Tak dobrá," souhlasil. Byl zvědav, jak Rosalie tu zprávu přijme, ale z téhle strany nečekal nic důležitého. "Vynikající. Mějte se," řekla a zavěsila.

*****

VE FAKULTNÍ NEMOCNICI Guy's Hospital mrtvola již ležela na pitevním stole z nerezové oceli v laboratoři, svlečená, tváří nahoru. Dostavil se hlavní patolog, sir Percival Nutter, šedesátiletý věhlasný lékař a vedoucí patologického ústavu při nemocnici. Jeho asistenti už pro laboratoř odebrali 0,1 litru krve. Bylo to hodně, ale musí se provést všechny rozbory, které současná medicína zná.

"Nu - máme tu mrtvolu mužského pohlaví, věk přibližně jedenadvacet let - vezměte jeho doklady, ať máme patřičné údaje, Mario," řekl do mikrofonu visícího od stropu a napojeného na magnetofon. "Váha?" Otázka platila mladšímu stážistovi.

"Sedmdesát tři celé, šest desetin kilogramu, výška sto osmdesát jeden centimetr," odpověděl čerstvý absolvent lékařské fakulty.

"Vizuální kontrolou se na těle nezjistily žádné zřejmé známky kardiovaskulární nebo neurologické příhody. Nač všechen ten spěch, Richarde? To tělo je ještě teplé." Žádné tetování a tak dál. Rty zamodralé. Poznámky, které tak docela nepatřily do oficiálního textu výsledku ohledání, budou samozřejmě z pásky vymazány, ale ještě teplá mrtvola nebyla běžným jevem.

"Na žádost policie, pane. Asi umřel na ulici, zrovna když ho viděl nějaký strážník." Nebylo to úplně přesně tak, jak říkal, ale dost blízko pravdě.

"Našel jste nějaké vpichy?" zeptal se sir Percy.

"Ne, pane, ani ty nejmenší stopy."

"Takže co tomu říkáte, mládenče?"

Richard Gregory, čerstvý MUDr. oblečený do zelené chirurgické uniformy, pokrčil rameny; v rámci "kolečka" se účastnil své první pitvy. "Podle toho, co říká policie, způsob, jak se zhroutil, připomínal možný rozsáhlý srdeční

kolaps nebo podobný záchvat - pokud nemá souvislost s drogami. Vypadá ale zdravě, a na těle nemá žádné shluky stop po jehle."

"Na letální selhání srdce je dost mladý," podotkl starší patolog. Pro něj mohla ta mrtvola docela klidně být kus masa na tržišti nebo vysoká zvěř složená lovci někde ve Skotsku, ne tělesná schránka lidské bytosti, která byla živá ještě před - kolika? - pouhými dvěma či třemi hodinami. Ale ten chudák měl smůlu. Vypadá tak trochu jako z Blízkého východu. Kůže na rukou, hladká a bez poškození, napovídala, že se neživil fyzickou prací, třebaže byl zřejmě v celkem dobré fyzické kondici. Rozevřel mu oční víčka; oči hnědé, natolik, že z větší vzdálenosti se mohly jevit černé. Chrup dobrý, nijak příliš spravovaný. Vcelku tedy mladý muž, který o sebe slušně dbal. To bylo divné. Jde snad o vrozenou srdeční vadu? Na to mu budou muset otevřít hrudník. Nutter proti takové práci nic neměl - tvoří jen rutinní součást jeho profese; už dávno se naučil nemyslet na nesmírný smutek, který je s ní spojen -, ale u takto mladého těla mu ta práce připadala jako ztráta času, třebaže příčina smrti byla natolik záhadná, že v něm mohla vzbudit zájem; možná že by z toho bylo i něco pro článek v The Lancet, do nějž coby přispěvatel během posledních šestatřiceti let mnohokrát psal. Jeho práce, dissekce mrtvých těl, zachránila stovky, dokonce tisíce živých lidí; proto si jako obor zvolil patologii. A také nemusel se svými pacienty moc mluvit.

Zatím si počkají, co přinesou výsledky toxikologických zkoušek krve, které dodá sérologická laboratoř. Ty mu přinejmenším naznačí, kterým směrem dál pátrat.

*****

BRIAN S DOMINIKEM odjeli taxíkem do hotelu; tam Brian zapnul notebook. Krátký vzkaz se automaticky zakódoval a odešel během čtyř minut. Reakci Univerzity očekával tak do hodiny, za předpokladu, že se tam z toho nikdo nepočurá, což nebylo pravděpodobné; Granger vypadá na chlápka, který by tu práci udělal sám - na starého chlápka je docela drsňák. Doba strávená u námořní pěchoty Briana naučila takové lidi rozpoznat, stačilo číst v pohledu jejich očí. John Wayne hrával fotbal za University of Southern California. Audie Murphy, odmítnutý náborářem námořní pěchoty - k její věčné škodě -, který prošel spoustou zařazení v armádě, vypadal jako dítě ulice, a úplně sám zabil přes tři sta lidí. I do jeho očí vstoupil studený výraz, když ho někdo vyprovokoval.

Oba Carusově si náhle připadali překvapivě opuštění.

Právě zavraždili člověka, kterého neznali a se kterým nepromluvili jediné slovo. Tam v Univerzitě všechno vypadalo logicky a smysluplně, ta však byla nyní vzdálená geograficky a současně ztracená kdesi v nesmírně rozlehlém prostoru duchovna. Ale člověk, kterého zabili, financoval ty stvůry, které střílely v Charlottesvillu, bez milosti zabíjely ženy a děti, a tím, že tomu barbarskému činu napomáhal, se provinil jak z hlediska práva, tak z hlediska běžného pojetí morálky. Takže to není, jako kdyby zahubili bratříčka Matky Terezy, když šel na mši.

Briana opět tyto úvahy tížily víc než Dominika. Ten šel k minibaru, vyndal plechovku piva a hodil ji bratrovi.

"Já vím," řekl Brian. "Říkal si o to. Jenom - víš, není to totéž jako v Afghánistánu."

"Jo; tentokrát jsme my museli jemu udělat to, co se oni pokoušeli udělat nám všem. My jsme se přece nepřičinili o to, že to byl darebák. Nemůžeme za to, že střílení tam v tom nákupním středisku mu působilo skoro takové potěšení jako rozdat si to se ženskou. Opravdu si o to koledoval. Pravda, on sám třeba nikoho nezastřelil, ale ty samopaly koupil, ne?" položil Dominic otázku tak rozumnou, jak to okolnosti dovolovaly.

"Svíčku za něj zapalovat nebudu; akorát - hergot, tohle by se v

civilizovaným světě dělat nemělo."

"V jakém civilizovaném světě, brácho? Zbavili jsme ten svět chlápka, který si nezasloužil nic jiného než odebrat se k Bohu. Jestli mu Bůh chce odpustit, Jeho věc. Hele, jsou lidi, co si myslí, že každý, kdo nosí uniformu, je žoldáckej vrah. Vrah dětí, něco v tom smyslu."

"No, a právě to je ten průser," zavrčel vztekle Brian. "Čeho se bojím - co když se z nás takoví stanou?"

"Koukni, vycouvat můžeme vždycky, ne? A tam u nás říkali, že nám vždycky sdělí důvod, proč máme takovouhle akci provést. 'Takoví' se z nás nestanou, Aldo. To nedopustím. Ty taky ne. Takže - čeká nás ještě práce, ne?

"Jo, to čeká." Brian si dlouze lokl piva a z kapsy saka vytáhl zlaté pero. Musí je znovu naplnit. Necelé tři minuty a bylo opět připravené to spustit. Pak otočením zásobníku proměnil pero v psací náčiní a zastrčil je zpátky do kapsy. "To přejde, Enzo. Člověk se jen těžko může cítit nějak dobře, když zabije na ulici nějakýho chlápka. Ale pořád si říkám, jestli nebylo rozumnější jednoduše ho sebrat a vyslechnout."

"U Britů platí stejné předpisy ohledně občanských práv, jako máme my. Když někdo takový požádá o advokáta - víš přece, že takhle se mu to při zatýkání řekne, ne? -, policajti se ho nesmějí zeptat ani na to, kolik je hodin, zrovna jako u nás doma. A on se bude akorát usmívat a držet klapačku. To je jedna z nevýhod civilizace. Má to smysl tam, kde jde o zločince - řekl bych, že dokonce u většiny z nich, ale tihleti nejsou zločinci. Tady jde o jednu z forem války, ne o pouliční zločin. V tom je ten problém; a navíc jen těžko můžeš nějak vyhrožovat někomu, kdo chce umřít při plnění povinnosti. Zbývá ti jedině zarazit ho, a takového zarazit znamená, že mu musí přestat tlouct srdce."

Brian se znovu napil. "Jo, Enzo; už jsem v pořádku. Teď mi vrtá hlavou, kdo bude další."

"Dej jim hodinku, ať si to přeberou. Nepůjdem se projít?"

"Beru." Brian vstal a za minutu byli oba zase na ulici.

To, co následovalo, bylo skoro až moc samozřejmé; auto Britského Telecomu právě odjíždělo, aston martin však zůstal na místě. Brian si říkal, jestli Britové pošlou do domu agenty, aby jej bez povolení proklepali a zjistili, jestli nevyšťárají něco zajímavého, ale ten černý sportovní vůz tu stál a zcela určitě vypadal sexy.

"Nechtěl bys ho koupit, až se bude prodávat pozůstalost?" poznamenal Brian.

"Doma bych s ním stejně nemohl jezdit; má volant na špatné straně," opáčil Dominic. Ale bratr má pravdu; nechat takovéhle auto přijít nazmar by byl hřích. Berkeley Square je docela pěkné místo, ale příliš malé na to, aby se tu dalo dělat něco jiného než jen nechat děti batolit se v trávě a trochu se nadýchat čerstvého vzduchu. Dům se pravděpodobně prodá a přijde na vysokou částku. Advokáti - zde se jim říká "právní zástupci" - se jej ujmou, a než zbytkový majetek předají početné rodině, ukrojí si svůj díl. "Ještě nemáš hlad?"

"Něco bych snědl," přiznal Brian. Pokračovali tedy v procházce; zamířili k Piccadilly a skončili v podniku nazvaném po francouzsku Pret A Manger, kde se podávaly sendviče a studené nápoje. Z hotelu se vzdálili na čtyřicet minut. Po návratu Brian znovu zapnul počítač.

ÚKOL SPLNĚN POTVRZENO MÍSTNÍMI ZDROJI. ÚKOL BEZ NÁSLEDKŮ, psalo se ve vzkazu z Univerzity; vzkaz pokračoval: ZAJIŠTĚNA MÍSTA LET BA0943 ODLET HEATHROW ZÍTRA 07:55 PŘÍLET MNICHOV 10:45. LETENKY U PULTU. Následovala celá stránka podrobností, po nich KONEC.

"No vida," poznamenal Brian, "máme další práci."

"Už?" podivil se Dominic, překvapený, jak efektivně Univerzita pracuje.

Brian se nedivil. "Hm... neplatí nám turistický zájezd, brácho."

*****

"VÍTE - POTŘEBOVALI bychom, aby vypadli z města rychleji," poznamenal Tom Davis.

"Mají krytí, není to nutné," namítl Hendley.

"Jestli si jich někdo náhodou všiml, bude líp, když se nebudou vyskytovat poblíž. Ducha nemůžete vyslýchat," prohlásil důrazně Davis. "Když policajti nemají co sledovat, mají taky míň s čím si lámat hlavu. Můžou prověřit seznam cestujících některého letu, ale když jména, kte-

rá hledají - pokud na nějaká taková jména vůbec přijdou -, budou patřit lidem, kteří se do ničeho zvláštního nezapletli, ocitnou se akorát před prázdnou zdí, na které nevisí žádné důkazy. A ještě lepší je, když se každý obličej, kterého si někdo třeba náhodou všiml, prostě vypaří; pak nemají kór ništ, a nejspíš to celé odloží stejně jako očitého svědka, kterému se tak jako tak nedá věřit." Není nijak všeobecně známo, že ze všech forem svědectví k nějakému zločinu právě očitým svědkům policie věří nejméně ze všech. Jejich svědectví je příliš neurčité a mlhavé a příliš nespolehlivé, než aby bylo u soudu nějak moc platné.

*****

"A DÁL?" zeptal se sir Percival.

"Hladiny kreatinkinázy isoenzymu-MB a troponinu jsou silně zvýšené a laboratoř říká, že cholesterol je dvě stě třináct," odpověděl doktor Gregory. "Na člověka jeho věku je vysoký. Žádné důkazy požívání drog nebo léků, dokonce ani aspirinu ne. Takže máme enzymaticky prokázané koronární selhání, a to je prozatím všechno."

"Takže budeme muset otevřít hrudník," poznamenal doktor Nutter. "Ale to nás stejně čekalo. I s tím zvýšeným cholesterolem je na rozsáhlou kardiovaskulární obstrukci moc mladý, nemyslíte?"

"Kdybych si měl vsadit, pane, hádal bych na prodloužený QT interval nebo arytmii." Obojí zanechává málo průkazné posmrtné stopy, něco spíš napovídá nepřítomnost těchto faktorů, obojí však je stejně smrtelné.

"Správně!" Gregory se jevil jako bystrý absolvent lékařské fakulty a jako většina takových bral svou práci nesmírně vážně. "Tak to říznem," řekl Nutter a sáhl po pitevním noži. Potom přišly na řadu kleště. Nutter si však byl celkem dost jistý tím, co najdou; ten chudák zemřel na zástavu srdce, pravděpodobně způsobenou náhlou - a neobjasněnou - srdeční arytmii. Ať ji však způsobilo cokoli, byla stejně smrtelná jako kulka do mozku. "Z toxikologie nic dalšího?"

"Ne, pane, vůbec nic." Gregory mu ukázal tištěný výstup z počítače, téměř zcela prázdný, až na předtištěné kolonky. A tím byla záležitost v podstatě uzavřena.

*****

BYLO TO, jako když člověk poslouchá v rádiu přenos ze Světové série, pouze chyběla komentátorská "vata" z okamžiků, kdy se na hřišti nic zvláštního neděje. Kdosi z Bezpečnostní služby dychtil obeznámit CIA s tím, co se odehrává kolem subjektu, o který měli v Langley zcela zjevně jistý zájem, takže každý útržek informací, který přišel, vzápětí putoval do CIA a odtud do Fort Meadu, kde sledovali, jestli se v éteru nevyskytne něco, co vyzradí, že toto dění vyvolá u teroristů kdekoli na světě nějakou odezvu. Ukázalo se však, že přenos zpráv uvnitř jejich společenství není tak pohotový, jak jeho nepřátelé doufali.

*****

"AHOJ, DETEKTIVE WILLOWE!" pozdravila Rosalie Parkerová; pozdrav doprovodila svým navyklým vyzývavým úsměvem, který jako by říkal "Chceš mě píchat?". Milováním se živila, to však ještě neznamenalo, že si je oškliví. Vplula dovnitř ozdobená návštěvnickou kartou a posadila se naproti Willowovu stolu. "Tak čím vám můžu v tomhle pěkném dni posloužit?"

"Mám špatné zprávy, slečno Parkerová." Bert Willow se choval formálně a zdvořile, dokonce i k děvkám. "Váš přítel Uda bin Sálí je mrtev." "Cože?" Oči se jí rozšířily ohromením. "Co se stalo?" "To nevíme jistě. Prostě na ulici upadl, hned naproti budově, kde má kancelář. Podle všeho dostal srdeční záchvat."

"Záchvat?" opakovala Rosalie udiveně. "Ale vypadal tak zdravě; nikdy jsem na něm nepozorovala ani tu nejmenší známku, že by s ním něco bylo. Tedy, včera večer..."

"Ano, to jsem viděl ve spise. Nevíte, jestli bral nějaké drogy?" "Ne, nikdy. Příležitostně se napil, ale ani to nijak moc." Willow viděl, že je ohromená a hodně překvapená, ale v očích neměla ani náznak slz. Proč také; pro ni byl Uda zákazník, zdroj příjmů, ale sotva něco víc. Ten chudák si zřejmě myslel něco jiného. No, tak tedy měl dvojitou smůlu. To ale může být Willowovi jedno, ne? "Všimla jste si při vašem posledním setkání něčeho neobvyklého?" "Ne; byl docela při chuti, ale - víte, před pár lety jeden blbeček umřel při tom, přímo na mně. Jak se říká - přišel, udělal se a odešel. Bylo to příšerné, na něco takového člověk nezapomene, tak si na to dávám u svých zákazníků pozor. Přece nenechám někoho jen tak umřít. Nejsem barbar, víte? Mám snad srdce, ne?" ujišťovala policistu.

No, tvůj přítel Sálí už ne, pomyslel si Willow; nahlas to ovšem neřekl. "Rozumím. Takže včera večer byl zcela normální?"

"Úplně. Ani náznak, že by se něco dělo." Odmlčela se, aby mohla nasadit patřičný výraz; raději se bude tvářit lítostivěji, aby si o ní detektiv nemyslel, že je nějaký lhostejný robot. "To je hrozná zpráva. Byl takový štědrý a vždycky slušný a zdvořilý. Je to tak smutné!"

"I pro vás," dodal s pochopením Willow. Nakonec - právě přišla o zdroj značných příjmů.

"Ano, ovšem, pro mě taky, můj milý," řekla; konečně si uvědomila dosah toho, co se tu dozvěděla. Ale ani teď se nepokoušela detektiva obalamutit nějakými slzami. Byla by to ztráta času, on by její přetvářku stejně prohlédl. Sálího je škoda; ty dárky jí budou chybět. No, však si už najde nějakou náhradu. Tohle není konec světa. Jen konec jeho světa. A on měl jednoduše smůlu - a něco z té smůly se nalepilo i na ni, ale nejde o nic, z čeho by se nedokázala vzpamatovat.

"Slečno Parkerová, nenaznačil vám někdy, čím se zabývá?"

"Většinou mluvil o nemovitostech, víte, kupování a prodávání těch fešáckých domů. Jednou mě s sebou vzal do jednoho takového domu, co chtěl koupit ve West Endu, prý abych mu řekla, jak by se měl vymalovat, ale myslím, že mi chtěl jen předvést, jak je důležitý."

"Setkala jste se někdy s některým z jeho přátel?"

"Nebylo jich moc - myslím, že s třemi, možná čtyřmi. Všichni to byli Arabové, většinou stejně staří jako on, možná o pět let starší, ale o víc ne. Všichni si mě prohlíželi, ale žádný byznys z toho nebyl. Tomu jsem se divila, Arabové umějí být pěkní kanci, ale holkám platí dobře. Vy myslíte, že mohl být zapletený do něčeho nezákonného?" zeptala se obezřele.

"Možné to je," připustil Willow.

"Nikdy jsem si nevšimla ani toho nejmenšího. Jestli měl něco s nějakými lumpy, tak to šlo úplně mimo mě. Moc ráda bych vám pomohla, ale nemám, co bych řekla." Zdálo se, že mluví upřímně, ale detektiv si připomněl, že když přijde na předstírání, děvka téhle třídy by pravděpodobně zahanbila i proslulou herečku Judith Andersonovou, která obdržela Řád britského impéria a šlechtický titul.

"No, díky, že jste přišla. Kdybyste si na něco - na cokoli - vzpomněla, zavolejte mi."

"To určitě zavolám, můj milý." Vstala a vyšla ven; usmívala se ještě mezi dveřmi. Sympaťák, tenhle detektiv Willow. Škoda, že si ji nemůže dovolit.

Bert Willow už byl zpátky u svého počítače a sepisoval koncept hlášení. Slečna Parkerová je opravdu milá, působí dojmem vzdělané osoby a je velmi okouzlující. Něco z tohoto vystupování si nastudovala pro potřeby svého povolání, ale možná že trochu z toho je opravdové. Pokud ano, doufal, že si Rosalie najde nějaký jiný obor činnosti dřív, než propadne zkaženosti úplně. Willow byl romantik, a to by mohlo jednoho dne přivodit jeho pád. Byl si toho vědom, ale netoužil se změnit, přizpůsobit se požadavkům svého zaměstnání tak, jako to pravděpodobně udělala ona. Za patnáct minut poslal elektronickou poštou své hlášení do Thames House a pak je vytiskl do Sálího spisu, který půjde

náležitým postupem do centrální kartotéky a nejspíš o něm už nikdy nikdo neuslyší.

*****

"JÁ VÁM TO ŘÍKAL," sdělil Jack svému kolegovi v kanceláři.

"Hm, tak to abyste se poplácal po zádech," utrousil Wills. "No tak povídejte - nebo si mám ty dokumenty načíst?"

"Uda bin Sálí skončil na srdeční záchvat, jak se tam praví. Ten od Bezpečnostní služby, co ho sledoval, si ničeho zvláštního nevšiml, jen jak se ten chlápek zhroutil na ulici. Lup, a žádný Uda už darebákům fondy strkat nebude."

"A co vy na to?"

"U mě dobrý, Tony. Vybral si špatný kluky a hrál s nima na špatným hřišti. Konec pohádky," odtušil mladý Ryan chladně. Jak to asi udělali? uvažoval už jen potichu. "Myslíte, že mu naši pomohli?"

"Naše oddělení ne. My dodáváme ostatním informace. To, jak s nimi naloží dál, už je mimo nás a my se nemáme co o tom domýšlet."

"Rozkaz, kapitáne." Po takovém rušném začátku už bude zbytek dne asi pěkně nudný.

*****

MUHAMMAD SE TU zprávu dozvěděl z počítače - spíš tedy dostal zakódovanou výzvu, aby zavolal utajenému prostředníkovi jménem Ajman Ghajlání; číslo jeho mobilu svěřil jen své paměti. Šel telefonovat ven; s hotelovými telefony musí být člověk opatrný. V parku si sedl na lavičku, v ruce zápisník a pero.

"Ajmane, tady Muhammad. O co jde?"

"Uda je mrtev," hlásil prostředník poněkud zadýchaně.

"Co se stalo?"

"To nevíme určitě. Kousek od své kanceláře upadl a odvezli ho do nejbližší nemocnice. Tam zemřel."

"Nebyl zatčen ani ho nezabili Židé?"

"Ne, o tom není nic známo."

"Takže to byla přirozená smrt?"

"Zatím to tak vypadá."

Jestlipak ty fondy převedl, než odešel z tohoto životu?uvažoval Muhammad.

"Rozumím..." Samozřejmě nerozuměl, ale musel ticho vyplnit nějakými slovy. "Takže není důvod k podezření, že jde o nečistou hru?"

"Ne, teď ne; ale když někdo z našich lidí umře, my vždycky -"

"Ano, já vím, Ajmane. Podezření máme vždycky. Ví to jeho otec?"

"Od něj jsem se to dozvěděl."

Jeho otec bude pravděpodobně rád, že se toho marnotratníka zbavil, pomyslel

si Muhammad. "Máme někoho, kdo zjistí pravou příčinu jeho smrti?"
"Ahmeda Muhammada Hamída Alího; bydlí v Londýně. Přes právního zástupce možná...?"
"Dobrý nápad. Postarej se o to. Řekl to už někdo Emírovi?" dodal Muhammad po krátkém mlčení.
"Myslím, že ne."
"Na to dohlédni také." To byla záležitost menšího významu, ale i tak, Emír má vědět o všem.
"Dohlédnu," slíbil Ajman.
"Dobrá. Tak to je všechno." Muhammad stiskl palcem tlačítko a telefon vypnul.
Byl zase ve Vídni. To město se mu zamlouvalo; za prvé, tady kdysi zatočili se Židy a mnozí Vídeňané dokázali udržet na uzdě lítost nad tím, co se stalo. A za druhé, je to místo, kde se člověku, který má peníze, dobře žije. Pěkné restaurace s personálem, jenž zná cenu kvalifikovaných služeb těm, kteří stojí výš. Bývalé císařské město má dlouhou kulturní historii, kterou mohl náležitě ocenit, usmyslel-li si pobývat tu jako turista, což se stávalo nad očekávání často. Muhammad zjistil, že nejlepší nápady se nezřídka dostavují, když se dívá na něco, co nemá žádný význam pro jeho práci; dnes by to mohlo být třeba muzeum umění. Ajman ať se zatím postará o to ostatní. Právní zástupce v Londýně bude usilovně a do hloubky pátrat po informacích týkajících se Udovy smrti a jakožto dobrý najatý žoldák jim dá vědět o všem, co by vypadalo nepřípadně. Ale lidé někdy prostě zemřou; vše je v rukou Alláhových. Co učiní, lze někdy jen stěží pochopit, a nikdy to nelze předpovědět.

*****

NEBO MOŽNÁ zas tak nudný nebude. Národní bezpečnostní úřad křížově prověřil několik nových vzkazů zachycených po obědě. Jack provedl v duchu příslušné výpočty a vyšlo mu, že za Velkou louží teď mají večer. Elektroničtí kouzelníci od italských carabinierů (státní policie, jejíž příslušníci nosí takové ty švihácké uniformy) zachytili pár vzkazů a předali je americkému velvyslanectví v Římě, odkud šly přes družici rovnou do Fort Belvoiru na východním pobřeží. Kdosi jménem Muhammad volal komusi jménem Ajman - to zjistili ze záznamu rozhovoru, ve kterém padla také zmínka o smrti Udy bin Sálího; ta zmínka spustila v řadě počítačů elektronické "Bingo!". Věci se okamžitě ujal
analytik zabývající se elektronickou špionáží a důsledkem bylo, že z velvyslanectví byl vyslán signál přes družici.
",Řekl to už někdo Emírovi?' Kdo ksakru je Emír?" zeptal se Jack.
"To je šlechtický titul, něco jako vévoda nebo tak," odpověděl Wills. "Jaký je kontext?"
"Tady." Jack mu podal tištěný výstup.
"To vypadá zajímavě." Wills se otočil a do počítače napsal dotaz na EMÍR; dostal jen jeden odkaz. "Podle tohohle se jedná o jméno nebo titul, který se asi před rokem objevil v jednom zachyceném rozhovoru, kontext neurčitý, a od té doby nic, co by mělo nějaký význam. CIA si myslí, že je to nejspíš těsnopisný samoznak pro nějakého zabijáka střední úrovně v jejich organizaci."
"Mně to v tomhle kontextu připadá jako něco většího," uvažoval Jack nahlas.
"Může být," připustil Tony. "Kolem těchhle chlapů je spousta věcí, které zatím nevíme. V Langley to nejspíš přehrajou na někoho v nadřízeném postavení. Já bych to tak aspoň udělal," uzavřel Wills, ne však zcela s přesvědčením.
"Máme tu někoho, kdo umí arabsky?"
"Arabsky tu mluví dva - učili se v Monterey -, ale nejsou to odborníci na jejich kulturu."
"Myslím, že by se vyplatilo podívat se na to."
"Tak to napište, uvidíme, co řeknou. Langley má hromadu čtenářů myšlenek, a někteří z nich jsou moc dobří."

"Muhammad je nejvýš postavený z těch, koho z toho spolku známe. A tady vyslovil narážku na někoho, kdo stojí výš než on. A to potřebujeme prověřit," prohlásil mladší Ryan se vší autoritou, kterou tu mohl uplatnit.

Wills věděl, že jeho kolega má pravdu. Také právě implicitně identifikoval ten největší problém výzvědné činnosti. Přespříliš údajů, a příliš málo času na analýzu. Nejlépe by se to sehrálo tak, že se CIA podstrčí padělaný požadavek od Národního bezpečnostního úřadu a naopak, s tím, že každá z obou stran žádá o názor na tuhle záležitost. Ale s něčím takovým se musí opatrně. Žádostí o údaje chodí miliony denně, a kvůli tomuto obrovskému objemu se nikdy neprověřují - komunikace je přece zabezpečená, ne? Jenže žádost o analytikův čas mohla až příliš snadno vyústit v telefonát, a k tomu bylo zapotřebí číslo a osoba, která telefon zvedne. A tohle mohlo vést k úniku informace a takový únik si Univerzita prostě nemohla dovolit. Takže návrhy na požadavky tohoto druhu šly do horního poschodí. Možná tak dva do roka. Univerzita parazituje na těle výzvědné komunity a takoví tvorové nemají nárok na to, aby ústy mluvili, nýbrž aby jimi jen sáli krev.

"Ten svůj nápad sepište, předejte Ricku Bellovi, on jej projedná se senátorem," poradil Jackovi Wills.

"Vynikající," zamumlal Jack. Stále ještě se nenaučil potřebné trpělivosti; spíš však toho ještě nevěděl moc o byrokracii. Měli ji i zde, v Univerzitě. Být Jack analytikem i jen střední úrovně v Langley, pouze by zvedl telefon, vytočil číslo toho pravého člověka, promluvil si s ním a požádal ho o odborný názor nebo aspoň o něco, co by se odbornému názoru blížilo. Jenže tohle není Langley. CIA je v získávání a zpracování informací skutečně vynikající, hlavu jí však vždycky zamotá, když s nimi má udělat něco, co někam vede. Jack sepsal svou žádost i důvody, které ho k ní vedly, a s napětím čekal, co se z toho vyvine.

*****

EMÍR PŘIJAL zprávu klidně. Uda byl užitečný podřízený, ne však důležitý. On má pro své operace mnoho zdrojů peněz. Uváží-li se etnický původ, Emír měl vysokou postavu, nebyl nijak zvlášť hezký, měl semitský nos a olivovou pleť. Jeho rodina byla vážená a velmi bohatá, třebaže převážnou částí rodinných financí vládli jeho bratři - měl jich devět. Dům v Rijádu byl velký a pohodlný, nikoli však palác; paláce ať si nechá královská rodina. Její četná princátka se naparují jako na přehlídce, jako by každý z nich byl králem téhle země a ochráncem Svatých míst. Královskou rodinou, s jejímiž členy se dobře znal, opovrhoval; o svých pocitech však mlčel a skrýval je hluboko v duši.

V mládí se projevoval hlasitěji. S islámem se důkladněji seznámil, když mu bylo asi patnáct let, inspirován velmi konzervativním imámem, jemuž jeho kázání nakonec přivodila potíže, jenž však získal velké množství následovníků a oddaných dětských duší. Emír byl pouze nejchytřejší z nich. Také on vyslovil to, čím žila jeho mysl, a díky tomu byl poslán do Anglie, aby tam získal vzdělání - ve skutečnosti však proto, aby ho dostali pryč ze země -, avšak v Anglii byl vystaven vlivu čehosi, co mu bylo až dosud zcela cizí - svobody slova a projevu. V Londýně se tato svoboda většinou projevuje v místě zvaném Hyde Park Corner; vylévání si duše zde má stoletou tradici, pro obyvatele Británie je to něco jako pojistný ventil a ten, coby pojistný ventil, také pouze uvolňuje myšlenky, jež lidi tíží. Tyto myšlenky však unikají do vzduchu, aniž se někde nějak příliš pevně uchytí. Kdyby býval Emír odešel do Ameriky, setkal by se tam s radikálním tiskem. Co však na něj zapůsobilo stejně silně, jak by zapůsobil třeba přílet kosmické lodi z Marsu, bylo poznání, že lidé mohou vznášet kritické připomínky k vládě, navíc kdy a jak se jim zlíbí. On sám vyrostl v jedné z posledních absolutistických monarchií, kde i samotná půda patří králi a kde se slovo panovníka stává zákonem - zákonem řídícím se alespoň podle jména, když už ne svou podstatou, Koránem a šaríjou, islámskými

právními tradicemi pocházejícími až z časů samotného Proroka. Tyto zákony jsou spravedlivé - nebo si aspoň navzájem neodporují -, avšak skutečně přísné. Problém je v tom, že ne všichni se shodnou na výkladu slov Koránu, a tudíž ani na tom, jak se má šarída uplatnit v reálném světě. Islám nemá papeže, nemá skutečnou filozofickou hierarchii takovou, jak ji chápou jiná náboženství, a tudíž nemá ani ucelený postoj k tomu, jak ji aplikovat na realitu. Šíité a sunnité si často - neustále - kvůli této otázce jdou po krku; dokonce uvnitř sunnitského islámu se wahábovci -hlavní sekta v království - hlásí ke skutečně přísnému způsobu víry. Pro Emíra však neshody, tato velmi patrná slabá stránka islámu, představovaly tu nejužitečnější vlastnost. Stačilo přesvědčit pár muslimů, aby přestoupili na jeho způsob víry, což bylo pozoruhodně snadné, protože takové nemusel hledat; svou totožnost vyhlašovali otevřeně. Většinou to byli lidé, kteří získali vzdělání v Evropě nebo v Americe, kde je jejich cizí původ nutil držet spolu, pokud si chtěli uchovat myšlenkové sebeurčení, takže stavěli na své vyčleněnosti od ostatních, a to mnohé z nich přivedlo k revolučnímu smýšlení. Toto vše bylo zvlášť užitečné, protože se postupem času dobře obeznámili s kulturou nepřítele, což mělo zásadní význam pro schopnost zaměřit se na jeho slabé stránky. Podmínkou pro změny vyznání byly u těchto lidí do značné míry předem připravené. Potom už zbývalo jen identifikovat objekty, na něž se zaměří jejich nenávist - na lidi, kterým je třeba klást za vinu, že v těchto konvertitech v době jejich mládí vzbudili nespokojenost -, a potom rozhodnout, jak se s těmito nepřáteli vypořádat buď jednotlivě, nebo se všemi najednou, jediným mohutným úderem, pro tyto "revolucionáře" snad lákavým, protože vyhovuje jejich smyslu pro dramatično, avšak neadekvátním ve světle jejich nedostatečného pochopení reality. A konečným článkem tohoto procesu bude Emír, jak si mu jeho společníci navykli říkat; stane se novým Mahdím, hodnotitelem a konečným rozhodčím v záležitostech globálního islámského hnutí. Vnitřní náboženské rozpory (například mezi sunnity a šíity) měl v plánu urovnat prostřednictvím všezahrnující fatwy, vyhlášením náboženské snášenlivosti, což bude obdivuhodný čin i v očích jeho nepřátel. A koneckonců, neexistuje tu už stovka nebo i více křesťanských sekt, které do značné míry ukončily své vnitřní sváry? Mohl by si dokonce ponechat prostor i pro toleranci vůči Židům, ačkoli to odloží na pozdější dobu, až dosáhne postavení, jež mu zaručí definitivní upevnění jeho moci; jako sídlo si pravděpodobně zvolí příhodně skromný palác mimo Mekku. Pro hlavu náboženského hnutí je skromnost užitečná ctnost, neboť, jak ještě před Prorokem prohlásil pohan Thúkydidés, ze všech projevů moci nejvíce na lidi zapůsobí zdrženlivost.

Tohle byla nejvyšší výzva, cíl, jehož chce dosáhnout. Vyžádá si to čas a trpělivost, a úspěch lze mít za zaručený jen stěží. Není dobré, že musí dbát na názory neústupných hlasatelů víry, z nichž každý má svůj vlastní mozek, a tudíž i vlastní názory, které velmi urputně hájí. Lze se nadát, že takoví lidé by se mohli obrátit proti němu a usilovat o to, aby ho nahradili svými vlastními způsoby náboženského nazírání. Dokonce by mohli svému pojetí věřit - mohli by být skutečnými hlasateli víry, takovými, jako byl Prorok Mohamed, ale Mohamed, nechť ho provázejí požehnání a mír, byl ten nejčestnější z lidí a vedl spravedlivý a čestný boj s pohanskými modloslužebníky, zatímco Emírovy snahy se zaměřují především dovnitř, do rámce společenství věřících. Je tedy i on, Emír, čestný muž? Těžká otázka. Ale nepotřebuje se snad islám zařadit do stávajícího světa a neuvíznout kdesi v dávnověku? Přeje si Alláh, aby jeho věrní zůstali uvězněni v sedmém století? Zajisté nikoli. Islám byl kdysi středem lidské učenosti, náboženstvím stavějícím se za pokrok vědění, avšak zbloudil v rukou velkého Chána a později byl utiskován nevěřícími ze Západu. Emír skutečně věřil ve svatý Korán a v učení imámů, avšak nebyl slepý vůči okolnímu světu. A nebyl slepý ani vůči skutečnostem, na kterých je založena lidská existence. Ti, kdo mají moc, si ji žárlivě střeží; náboženství s tím má jen málo co dělat, protože moc je sama sobě drogou. A lidé potřebují něco - raději tedy někoho -, za čím musí jít, nechtějí-li ustrnout na místě. Svoboda,

jak ji chápou Evropané a Američané, je příliš chaotická -i to poznal v Hyde Parku. Musí existovat řád. A on jej nastolí.

Takže Uda bin Sálí je mrtev, říkal si a upil trochu džusu. Pro Udu je to velké neštěstí, pro Organizaci však jen taková menší nepříjemná epizoda. Organizace má přístup ne-li přímo k moři peněz, tedy aspoň k celé řadě příhodně velkých jezer. Uda spravoval pouze jedno malé; na zem spadla sklenice s džusem, koberec však naštěstí nepotřísnila. Z Emírovy strany nebude třeba nic podniknout, a to ani zprostředkovaně, rukama někoho jiného.

"Ahmede, je to smutná zpráva, ale pro nás nikoli zvlášť významná. Není třeba nic podnikat."

"Stane se, jak říkáš," odpověděl s úctou Ahmed Músá Mitwallí. Vypnul telefon; byl klonovaný, koupený za tímto účelem od pouličního zloděje. Hodil jej z mostu Ponte SanťAngelo do Tibery. Bylo to standardní bezpečnostní opatření pro případ, kdy se hovořilo s velkým vůdcem Organizace, jehož totožnost znal pouze malý počet jen těch nejoddanějších věncích. Na nejvyšších místech bylo utajení velmi přísné - všichni si prostudovali různé příručky pro zpravodajské důstojníky. Tu nejlepší koupili od bývalého důstojníka KGB; ten potom zemřel, neboť tak stálo psáno. Pravidla v příručce byla jednoduchá a jasná, a oni se od nich neodchylovali ani o píď. Jiní nebyli tak dbalí a všichni také za svou bláhovou nedbalost zaplatili. Bývalý SSSR byl nenáviděný nepřítel, ale tihle agenti, jeho přisluhovači, nebyli žádní hlupáci. Pouze nevěřící. Amerika, onen Velký satan, prokázala celému světu laskavost, když ten zparchantělý národ zničila; samozřejmě to udělala jen a jen pro svůj prospěch, ale i tohle muselo být psáno boží rukou, neboť to posloužilo zájmům věřících. A kdo dokáže splétat předivo svých záměrů lépe než sám Alláh?

19 KAPITOLA - PIVO A VRAŽDA

LET DO MNICHOVA proběhl hladce, vše šlo jako po másle. Odbavení na německé celnici proběhlo formálně, přitom však důkladně, a taxík, Mercedes-Benz, je dovezl do hotelu Bayerischer.

Jejich dalším "subjektem" byl kdosi jménem Anás Alí Atef, údajně národností Egypťan a vzděláním, ne-li již profesí, inženýr. Vysoký asi sto sedmdesát tři centimetry, váha sedmdesát dva kilogramy, čistě oholený. Černé vlasy a tmavohnědé oči, prý znalý asijského bojového umění a zručný v zacházení se zbraní v případě, že nějakou má. Mělo se o něm za to, že je kurýrem, a působil také jako "vyhledávač talentů" - z nichž bezpochyby jeden byl zastřelen v Des Moines v Iowě. Ve svých přenosných počítačích měli Atefovu adresu a fotografii. Jezdí v šedé sportovní Audi TT; dostali dokonce její státní poznávací značku. Byl tu problém: žije s německou občankou jménem Trudl Heinzová a říká se o něm, že je do ní zamilovaný. Její fotografii měli rovněž; není to zrovna modelka z reklam Victoria's Secret, ale ani žádná šeredka - hnědé vlasy a modré oči, vysoká necelých sto padesát osm centimetrů, šedesát kilogramů. Příjemný úsměv. Škoda, že má pochybný vkus při výběru mužů, pomyslel si Dominic; to mu ale těžkou hlavu dělat nemusí.

Anás pravidelně navštěvoval jednu z několika mála mešit v Mnichově, nacházející se v příhodné blízkosti činžáku, ve kterém bydlel. Dominic s Brianem se v hotelu zapsali, převlékli a taxíkem na to místo odjeli; tam objevili šikovný Gasthaus s barem a grilem. Venku stály stolky, od nichž se dalo pozorovat okolí.

"To všichni Evropani tak rádi sedí při jídle venku na chodníku?" dumal Brian.

"Nejspíš je to snazší než jít do zoo," odtušil Dominic.

Čtyřpodlažní činžák měl tvar betonového kvádru natřeného na bílo, střecha byla plochá, ale přitom připomínala střechu stodoly. Dům vypadal pozoruhodně

čistě, jako kdyby v Německu bylo normální mít všechno bez poskvrnky jako operační sál na klinice Mayo; to si však zasloužilo kritiku jen stěží. Ani auta zde nebyla špinavá tak, jak se stávalo stále běžnějším jevem v Americe.

Ke stolu přistoupil číšník. "Was darf es sein?" zeptal se.

"Zwei Dunkelbieren, bitte," odpověděl Dominic, čímž spotřeboval asi třetinu středoškolské němčiny, která mu zbyla v hlavě. Většina toho ostatního stačila na to, aby se zeptal na Herrnzimmer, což je užitečné slovo v každém jazyce.

"Američan, ano?" zajímal se číšník.

"To mám takový hrozný přízvuk?" zeptal se s mírně pokřiveným úsměvem Dominic.

"Nemluvíte po bavorsku a vaše oblečení vypadá na americké," odtušil jen tak jakoby nic číšník; asi stejně lhostejně by prohlásil, že obloha je modrá.

"Dobrá, tak prosím dvě tmavá piva, pane."

"Dva kulmbachery, sofort" odpověděl číšník a odchvátal.

"Řekl bych, že jsme se právě o něčem trošku poučili, Enzo," poznamenal Brian.

"Při první příležitosti si koupíme něco, co se tu nosí. Tady lidi mají oči všude," souhlasil Dominic. "Nemáš hlad?"

"Něco bych snědl."

"Podíváme se, jestli se tu najde jídelní lístek v angličtině."

"Tamhle musí být ta mešita, kam chodí náš přítel, blok odtud, vidíš?" ukázal Brian nenápadně prstem.

"Takže myslíš, že pravděpodobně půjde tudy...?"

"Nejspíš jo, brácho."

"A hodinama se při tom řídit snad nemusíme, co?"

"Neříkají nám ‚jak', akorát ‚co'," připomněl bratrovi Brian.

"Fajn," pronesl Enzo, když dostali pivo. Číšník byl tak schopný, jak jen si člověk mohl přát. "Danke sehr. Máte jídelní lístek v angličtině?"

"Zajisté, pane." Jako kouzlem jej vytáhl z kapsy zástěry.

"Prima; a díky, pane."

"Ten musel chodit na Číšnickou univerzitu," poznamenal Brian, když se číšník znovu vzdálil. "Počkej ale, co uvidíš v Itálii; ti chlapi jsou umělci. Tenkrát, když jsem byl ve Florencii, jsem si myslel, že mi ten pacholek snad čte myšlenky. Nejspíš měl z číšnictví doktorát."

"V té budově není uvnitř parkoviště. Nejspíš bude někde vzadu," řekl Dominic; vrátil se tak k jejich práci.

"Co ta audina, Enzo - stojí za něco?"

"Je to německé auto; tady dělají slušný mašiny, člověče. Audi není mercedes, ale taky zase žádná Jugo. Audi jsem viděl jen v časopise Motor Trend, ale vím, jak vypadá: zaoblené křivky, hladký tvar, aby pěkně šlapala; a taky asi šlape, po těch autobahnech, co tu mají. Jezdit v Německu může být něco jako jet 500 mil v Indianapolis, aspoň se to říká. Neumím si představit jediného Němce, co by jezdil pomalým autem."

"To zní rozumně." Brian přebíhal očima po jídelním lístku. Názvy jídel byly samozřejmě v němčině, ale pod každým byl překlad do angličtiny. Zdálo se, že lístek je určen víc pro Brity než pro Američany; ti tu pořád ještě mají základny NATO; možná spíš na ochranu proti Francouzům než proti Rusum, pomyslel si s tichým úsměškem Dominic. Ačkoli, vzato z historického hlediska, z té strany Němci moc přispění nepotřebovali.

"Co si budete přát dál, meine Herrn?"' zeptal se číšník, který se znovu objevil u jejich stolu, jako kdyby ho sem přenesl paprskem sám Scottie.

"Ještě... jak se jmenujete?" zeptal se Dominic.

"Emil. lch heisse Emil."

"Díky. Dám si sauerbraten a bramborový salát."

Nyní byla řada na Brianovi. "Já bratwurst. A můžu se na něco zeptat, Emile?"

"Ovšem."

"Tamhleto v té ulici je mešita?" Brian na ni ukázal.

"Ano, mešita."

"A není to trochu neobvyklé?" dotíral Brian dál.

"Máme tu hodně tureckých gastarbeiterů, a to jsou také mohamedáni. Sauerbraten nejedí ani nepijí pivo. S námi, Němci, dobře nevycházejí, ale co s tím můžeme dělat?" Číšník pokrčil rameny; v tom pohybu byl znát jen nepatrný náznak znechucení.

"Tak díky, Emile," řekl Brian a Emil se spěšně vrátil dovnitř.

"Jak to asi myslel?" dumal Dominic.

"Nemají je tu moc rádi, ale nevědí, co s tím; a je tu demokracie, zrovna jako u nás, tak k nim musí být zdvořilí. Běžný Fritz z ulice není na tyhle jejich ‚hosty-dělníky' nijak moc zvědavý, ale nějaké opravdové potíže s tím nejsou, akorát sem tam nějaká rvačka. Většinou někde v hospodě, jak jsem slyšel. Takže Turci se asi přece jen naučili pít pivo."

"Jak ses tohle dozvěděl?" divil se Dominic.

"V Afghánistánu jsme měli německý kontingent. Byli jsme sousedi -teda naše tábory - a já si tam s pár důstojníky popovídal."

"Jsou dobří?"

"Jsou to Němci, brácho, a tamten spolek byli profesionálové, žádní prezenčáci. Jo, jsou moc dobří," ujišťoval Aldo. "Byl to průzkumný oddíl. Tělesnou přípravu měli ostrou, jako my, ty hory dobře znají a základy měli moc dobře nadrilovaný. Poddůstojníci se chovali jak překupníci kradenýho zboží, kšeftovali s čepicema a odznakama. Nosili taky pivo, a tím pádem byli u mých lidí dost oblíbení. To víš, tohle pivo je moc dobrý."

"Jako v Anglii. Pivo je v Evropě něco jako náboženství; a do kostela chodí všichni."

Objevil se Emil s obědem - Mittagessen - a oba zjistili, že i ten je dobrý. Neustále však pozorovali činžák.

"Ten bramborový salát je jak dynamit, Aldo," poznamenal Dominic mezi sousty. "Něco takovýho jsem ještě nejedl. Je v tom spousta octa a cukru, docela to štípe do patra."

"Dobré jídlo není jen v Itálii."

"Až budeme zase doma, musím zkusit najít nějakou německou restauraci."

"Jasně. Koukni... koukni, Enzo!"

Nebyl to jejich subjekt, nýbrž ta jeho buchta, Trudl Heinzová. Přesně jako na fotografii v jejich počítačích; vyšla z činžáku. Dost hezká, aby se za ní mužský ohlédl, ale žádná filmová hvězda. Vlasy měla kdysi blond, ale jak se dalo usoudit, někdy kolem sedmnácti let se jejich barva změnila. Pěkné nohy, figura lepší než průměr. Škoda, že to táhne s teroristou. Možná se na ni nalepil jako součást svého krytí a to ostatní má jako příjemné přilepšení. Pokud spolu nežijí platonicky, což nebylo pravděpodobné. Oba Američané si říkali, jak s ní asi zachází, ale něco takového se nepozná, když člověk pozoruje její chůzi. Přešla ulici, mešitu však minula. Takže v téhle chvíli tam nemá namířeno.

"Tak mě napadá... jestli chodí do mešity, mohli bychom ho sejmout, až půjde ven; kolem bude spousta lidí, šikovná anonymita, víš?" uvažoval nahlas Brian.

"To není špatné. Odpoledne uvidíme, jak moc oddaný je věřící, a omrkneme si, kolik tam bude lidí."

"Říkejme tomu definitivní ‚snad'," odtušil Dominic. "Nejdřív dojíme a pak si seženeme něco na sebe, nějaké oblečení, ve kterém sem líp zapadneme."

"Hotovka," prohlásil Brian. Podíval se na hodinky: 14:00. Doma osm ráno. Vzhledem k Londýnu posun jen o hodinu a to nestojí za řeč.

*****

JACK PŘIŠEL DŘÍV než obyčejně, s hlavou plnou živých představ o operaci probíhající v Evropě a úvah o tom, co přinese dnešní elektronická pošta.

Ukázalo se, že vše je jako obvykle, vyskytlo se jen několik vzkazů ohledně Sálího smrti. Z MI5 samozřejmě jeho smrt ohlásili do Langley jakožto jasný případ srdečního záchvatu, pravděpodobně vyvolaného smrtelnou srdeční arytmii. Tak zněla úřední pitevní zpráva, a Sálího tělo bylo vydáno advokátní firmě zastupující jeho rodinu. Zařizovala se jeho přeprava letadlem domů do Saúdské Arábie. Sálího byt prohledala londýnská verze týmu "agentů s černými taškami", jak se v Americe říká těm, kdo takto bez soudního povolení - nelegálně - pátrají po důkazech zločinu; agenti však nenašli nic, co by mělo nějaký zvláštní význam. Data na pevném disku Sálího kancelářského počítače okopírovali a nyní je kousek po kousku zkoumali elektroničtí machři. Podrobnosti budou sděleny později. To potrvá pěkně dlouho, jak Jack věděl; údaje ukryté v počítači je technicky možné rozkrýt: teoreticky je ovšem také možné kámen po kameni rozebrat pyramidy v Gíze a podívat se, co je pod nimi. Jestli byl Sálí opravdu chytrý a dovedl věci ukrývat do škvír, o kterých věděl jen on, nebo je zakódovat tak, že klíč také znal jen on... no, pak to bude zabíračka. A byl tak chytrý? Pravděpodobně ne, uvažoval Jack; na to se však přijde, jen když se člověk na věc pořádně podívá, a proto se také vždycky někdo podíval. Vyžádá si to přinejmenším týden, určitě. Anebo měsíc, jestli se ten ksindl opravdu dobře vyznal v klíčích a šifrách. Ale už jen z toho, že se nalezne něco skrytého, se pozná, že v té hře jel naplno a nebyl jen příležitostným hráčem; a potom to dostanou na stůl ti nejschopnější ve Vládní komunikační ústředně. Žádný z nich ovšem nedokáže odhalit, co si ve smrti Sálí odnesl s sebou v hlavě.

Vešel Wills. "Ahoj, Jacku."

"Dobrýtro, Tony."

"Je to hezké, být takhle nedočkavý. Copak vyhrabali na našeho zesnulého přítele?"

"Nic moc. Penál s ním nejspíš někdy dneska pošlou domů, a podle patologa to byl srdeční záchvat; takže naši hoši jsou čistí."

"Islám vyžaduje, aby se mrtvola pohřbila rychle a v neoznačeném hrobě. Takže jak bude pryč, je to jednou provždy, a žádná exhumace, aby se zjišťovaly drogy nebo tak."

"Takže jsme to zvládli? A čím?"

"Jacku, nevím a ani nechci vědět, jestli jsme s jeho předčasným úmrtím měli něco společného, a pokud ano, nechci vědět co. A ani v nejmenším po tom netoužím pátrat. Vy byste se měl zařídit stejně, jasné?"

"Hergot, Tony, jak můžete dělat v téhle branži a nebýt zvědavý?"

"Tak, že se naučíte rozpoznat, co není dobré vědět, a taky o něčem takovém nespekulovat," vysvětlil mu Wills.

"Hmm," zamručel Jack pochybovačně. To jistě, jenže na takovýhle uhozený uvažování jsem já zatím moc mladej, pomyslel si. Tony je v tom, co dělá, dobrý, ale žije jako zavřený v bedně. Jako je teď Sálí, říkal si Jack; a to není pro život to pravé místo. A kromě toho, my jsme ho přece opravdu oddělali. Jak přesně, to Jack nevěděl. Mohl by se zeptat mámy, jaké drogy, léky nebo chemikálie se dají k takovéhle práci použít - ale ne, to nemůže. Nabeton by to řekla tátovi a Velký Jack by zase nabeton chtěl vědět, proč se syn na něco takového vyptával - a mohl by dokonce uhádnout důvod. Takže ne, tohle je vyloučeno. Naprosto a úplně.

Vedle oficiálních vládních sdělení ohledně Sálího smrti se Jack věnoval materiálu zachycenému Národním bezpečnostním úřadem a souvisejícím materiálům od dalších zúčastněných zdrojů.

O Emírovi se toho dne už žádná další zmínka nevyskytla; ta jedna se prostě objevila a zase zapadla, a z předchozích zmínek tu byla pouze ta, kterou vylovil Tony. Podobně se vedlo žádosti o širší propátrání záznamů v Langley a Fort Meadu; horní poschodí ji zamítlo, což Jacka zklamalo, nikoli však překvapilo. I v Univerzitě existovaly hranice. Chápal neochotu těch nahoře riskovat, že někomu začne vrtat hlavou, kdo s takovým požadavkem přišel, a

když se ten někdo nedobere odpovědi, dojde na pátrání do větší hloubky. Ale takových požadavků létají oběma směry každý den tisíce a jeden navíc přece nemůže vyvolat nějaké velké pozdvižení, ne? Přesto se však rozhodl na nic nevyptávat, nemělo smysl hned na začátku nové kariéry dostat punc člověka, který dělá vlny. Nicméně si dal do počítače příkaz prohledávat všechny nové vzkazy se slovem "Emír"; kdyby se to jméno ukázalo, může vzkazy zaznamenat a potom mít lepší podklady a tím i zdůvodnění pro příští zvláštní požadavek, pokud ovšem nějaké příště bude. Jenže - takovýhle titul... podle jeho názoru naznačoval, že jde o významnou osobu, i když CIA ten titul odbyla jako "pravděpodobně nějaký podnikový vtip", jak usoudil starší analytik v Langley; jeho soud tam měl velkou váhu, a tudíž ji měl i zde. Univerzita tu byla od toho, aby napravovala omyly CIA nebo uskutečnila to, na co CIA nestačí, protože však měla méně lidí, musela od té - dle svého mínění ochromené - agentury přejímat spoustu názorů a nápadů. Nebylo v tom moc logiky, ale když Hendley tuhle instituci zakládal, jeho, Jacka, se nikdo na radu neptal, a on proto musí předpokládat, že zdejší šéfstvo se ve své práci vyzná. Ale podle toho, co mu o policejní práci říkal Mike Brennan, právě předpoklady plodí všechny průšvihy. Tahle poučka byla rovněž obecně známým heslem FBI. Chyby dělá každý a velikost každé chyby je přímo úměrná tomu, jak vysoce postavený je ten, kdo ji udělá. Ale ti vysoce postavení nejsou rádi, když jim tuhle univerzální pravdu někdo připomíná. No, něco takového vlastně každý slyší nerad.

*****

KOUPILI SI OBLEČENÍ, ale nezkoušeli si je; v podstatě bylo stejné, jaké by si koupili i v Americe, avšak rozdíly, třebaže jemné v jednotlivostech, ve svém celku vytvořily zcela odlišný vzhled. Koupili si také boty, které se hodily k jejich oděvu, v hotelu se převlékli a vyrazili znovu na ulici.

To, jak obstojí, se ukázalo, když Briana zastavila jakási Němka a zeptala se, kudy se jde na Hauptbahnhof; musel ovšem odpovědět anglicky, že to tu nezná. Žena se poněkud provinile usmála a obrátila se na někoho jiného.

"Chtěla na hlavní nádraží," vysvětlil bratrovi Dominic.

"Tak proč si nevezme taxíka?" divil se Brian.

"Žijeme v nedokonalém světě, Aldo, ale teď už určitě musíš vypadat jako opravdický Němčík. Až se tě někdo zase na něco zeptá, tak jen řekni Ich bin ein Auslander, to znamená 'jsem cizinec', a jsi z toho venku. Oni pak pravděpodobně tu otázku zopakujou lepší angličtinou, než jakou bys slyšel v New Yorku."

"Hele!" Brian ukázal na dvojici žlutých obloučků: McDonalďs, pohled milejší než hvězdy a pruhy nad americkým konzulátem. Ani jeden z nich však neměl v úmyslu jít tam jíst, místní jídlo bylo prostě až moc dobré. Než padla noc, byli zpátky v hotelu Bayerischer, a to jim k úplné spokojenosti stačilo.

*****

"TAK. JSOU V MNICHOVĚ, obhlédli si ten dům a mešitu, jeho ale ještě neviděli," hlásil Granger Hendleymu. "A taky si okoukli tu jeho přítelkyni."

"Takže to pokračuje hladce?"

"V tomhle směru ano. Německá policie si našeho přítele nehlídá; jejich kontrarozvědka ho má v patrnosti, ale nic na něj nemají. Nějaké problémy s tamními muslimy měli, některé z nich sledují, tenhle chlápek se ale na radaru ještě neobjevil. A Langley na věc zatím netlačí. Jejich vztahy s Německem nejsou v téhle chvíli zrovna nejlepší."

"Takže dobré i špatné zprávy?"

"Tak, správně," přikývl Granger. "Nemůžou nám dodávat moc informací, ale s tím, že by se jim někdo pověsil na paty, si nemusíme dělat starosti. Němci

jsou divní; když si nic nezavaříte a všechno je in Ordnung, jste poměrně v bezpečí, když ale vybočíte, dovedou vám pěkně znepříjemnit život. Už z dřívějška se ví, že jejich policajti jsou dobří, špioni ale ne. Jejich služby byly prolezlé agenty Sovětů a Stasi a pořád ještě se z toho vzpamatovávají."

"Provádějí černé operace?"

"Vlastně ne, na to je jejich kultura moc dbalá zákonů. Pěstujou si tam poctivce, kteří hrají podle pravidel, a to je pro speciální operace přímo zničující - ty, co se příležitostně pokoušejí provádět, jsou úplný propadák. Vsadím se, že běžný německý občan platí i daně včas a v plné výši."

"Jejich bankéři se ale v mezinárodním finančnictví vyznají," namítl Hendley.

"To jo, ale možná proto, že bankéři v mezinárodním finančnictví nijak moc neuznávají koncepci loajality vůči určité zemi," odpověděl Granger trochu pichlavě.

"Lenin kdysi řekl, že jediná vlast, kterou kapitalista uznává, je půda, na které právě stojí, když uzavírá obchod. Nějací takoví se vyskytnou," připustil Hendley. "A - viděl jste tohleto?" Podal mu požadavek, který přišel zdola; týkal se kohosi, komu se říká "Emír", a žádal, aby se tomu člověku podívali na zoubek.

Ředitel operací přeběhl potištěnou stránku očima a pak ji Hendleymu vrátil. "Nijak moc závažných důvodů k tomu neuvádí."

Hendley přikývl. "Vím; proto jsem to zamítl. Jenže... víte, ťuklo ho to a měl dost prozíravosti, aby věc nenechal jen tak."

"Ten mládenec je bystrý."

"Ano, to je; proto jsem Rickovi řekl, ať ho posadí k Willsovi, ten ho zacvičí. Tonymu to myslí, ale drží se svého, takže Jack se naučí, jak to v téhle práci chodí a taky kde jsou hranice. Uvidíme, kolik si toho odnese. Jestli ten mládenec u nás zůstane, mohl by to někam dotáhnout."

"Myslíte, že je v něm něco z jeho otce?" uvažoval Granger. Velký Jack byl králem mezi špiony, než se ujal řízení záležitostí většího dosahu.

"Mohl by se k tomu dopracovat, jistě. V každém případě mi tahle záležitost s ‚Emírem' od něj připadá jako v zásadě dobrý nápad. O tom, jak protivník pracuje, toho moc nevíme. Je to darwinistický proces, Same. Tamti se učí od svých předchůdců, jsou stále chytřejší - a my na to doplácíme. Nepolezou otevřeně na světlo, aby jim pak pod zadkem bouchla chytrá puma. Nebudou se snažit udělat ze sebe televizní hvězdy. To je možná dobré pro ego, ale přitom osudné. Stádo gazel nikdy vědomě nejde ke lví tlupě."

"Pravda," souhlasil Granger; připomněl si, jak jeho vlastní předek u Devátého jízdního pluku americké kavalerie zacházel se vzpurnými indiány. Některé věci se moc nemění. "Gerry, problém je v tom, že o jejich organizační struktuře můžeme jen spekulovat. A spekulovat neznamená vědět."

"Tak mi teda povězte, jak to vidíte," vyzval ho Hendley.

"Mezi šéfem a tím ostatním jsou přinejmenším dva další mezičlánky. Jsou to jednotlivci nebo nějaký výbor? Nevíme a teď ani vědět nemůžeme. Potom střelci: můžeme dostat všechny, které si usmyslíme, jenže pořád to je jako sekat trávu - sekáte a ona roste, posekáte ji znova, a ona roste dál, a tak donekonečna. Když chcete zabít hada, nejlíp je useknout mu hlavu; to přece všichni víme. Vtip je v tom, jak tu hlavu najít, myslím teda tu pravou hlavu. Ať to je - nebo jsou - kdo chce, pracují způsobem hodně podobným našemu, Gerry. Proto děláme průzkum bojem, abychom viděli, co z toho vypadne. A s námi to hledají všichni naši analytici, tady, v Langley i v Meadu."

Hendley si unaveně povzdechl. "Jo, Same, já vím. A možná že něco opravdu vypadne. Jenže trpělivost je prevít, těžko se s ní žije. Tamti se teď možná vyvalujou na sluníčku, celí šťastní, jak nám dali co proto, když zabili všechny ty ženy a děti -"

"Z toho nemá nikdo radost, Gerry, ale i Bůh potřeboval na stvoření světa sedm dní, na to nezapomínejte."

Hendley si ho změřil přimhouřenýma očima. "Chcete mi tady dělat kázání?"

"No, oko za oko - proti tomu nic, kamaráde, ale najít to oko trvá nějaký čas. Musíme být trpěliví."

"Víte, když jsme s Velkým Jackem mluvili o tom, že je třeba založit něco takového, jako je Univerzita, bláhově jsem se domníval, že bychom mohli věci řešit rychleji, kdybychom k tomu měli oprávnění."

"Vždycky budeme rychlejší než vláda, ale nejsme Muž z U.N.C.L.E. Heleďte, operace už probíhá. Máme zatím jen jeden zásah; ještě tak tři,

a teprve pak můžeme očekávat od druhé strany nějakou reakci. Trpělivost, Gerry!"

"Nojo, určitě." Už nedodal, že ani časové zóny zrovna nijak moc nepomáhají.

*****

"JE TU JEŠTĚ jedna věc."

"A jaká, Jacku?" zajímal se Wills.

"Bylo by líp, kdybychom věděli, jaké operace probíhají. Mohli bychom tak tu naši honbu za údaji zaměřit účinněji."

"Existuje něco, čemu se říká různé stupně utajení."

"Kdepak, říká se tomu hovadina!" odsekl Jack. "Jestli jednou patříme k týmu, tak můžeme taky přispět. To, co může vypadat jako non sequitur, se jeví jinak, když znáte kontext, který se vynoří odnikud. Tony, celá tahleta budova má přece být jeden ‚stupeň', ne? Nějak ji rozvrstvovat, jako to dělají v Langley, nám v práci nepomůže; nebo jsem nějak vedle?"

"Chápu, jak to myslíte, ale ten systém tak nepracuje."

"No dobrá, já věděl, že tohle řeknete, ale jak teda máme ksakru spravit, co CIA pokazí, když pořád jen kopírujeme její operace?"

A na tohle neexistuje v téhle chvíli odpověd, která by tazatele uspokojila, co? říkal si Wills v duchu. Prostě neexistuje, a tenhle mládenec na to jde moc rychle. O čem se hergot poučil v Bílém domě? Nabeton se na hromadu věcí ptal; a všechny odpovědi určitě také pozorně vyslechl. A dokonce o tom přemýšlel.

"Nerad to říkám, Jacku, ale já jsem jen váš instruktor, zaučuju vás, nejsem Velký šéf tohohle spolku."

"Hm, já vím. Omlouvám se. Asi jsem přivykl tomu, že táta dokázal věci rozhýbat - aspoň se mi to teda tak jevilo. Jemu ne, to vím, určitě ne vždycky. Možná že netrpělivost je pro naši rodinu příznačná." A to platilo dvojnásobně, protože Jackova matka, oční chirurg, byla zvyklá dělat svou práci podle svého vlastního časového rozvrhu, a ten obvykle velel hned teď, krucinál. Jednat rozhodně jde jen těžko, když člověk sedí za pracovním stolem, což bylo poučení, ke kterému se jeho otec zřejmě musel ve své době dopracovat, a to v době, kdy Ameriku měl na mušce nepřítel představující skutečně vážné nebezpečí. Tihle teroristé mohou ublížit, ale nedokážou poškodit samu strukturu země, třebaže k takovému pokusu v Denveru došlo. Ti chlapi jsou spíš jako rojící se hejno hmyzu než jako Vampýři...

Ale i komáři mohou přenášet žlutou zimnici, ne?

*****

DALEKO NA JIH od Mnichova, v přístavním městě Pireus, portálový jeřáb vyzdvihl z lodi kontejner a uložil jej do čekajícího přívěsu tahače. Když byl kontejner náležitě upevněn, kamion opustil přístav, vyhnul se Aténám a zamířil k severu do řeckých hor. V nákladovém listu stálo, že jede do Vídně. Čekala jej dlouhá jízda nonstop po slušných dálnicích; veze náklad kolumbijské kávy. Přístavní celníky nenapadlo náklad zkontrolovat, protože všechny nákladové listy byly v naprostém pořádku a náležitě prošly kontrolou čárových kódů. Již se shromažďovali lidé, kteří si vezmou na starost tu část nákladu, která není určena k tomu, aby se smíchala s vařící vodou a smetanou. Je zapotřebí hodně

lidí, aby se tuna kokainu rozdělila do jednotlivých dávek, na svou práci však měli nedávno získané jednoposchoďové skladiště. Potom se jednotlivě rozjedou do celé Evropy; přijde jim vhod, že od vzniku Evropské unie neexistují na tomto kontinentě vnitřní hranice. U takovéhoto nákladu se slovo obchodního partnera dodržuje a psychologický zisk se vynahrazuje ziskem peněžním. Toto vše se odehrávalo v noci, zatímco Evropané spali spánkem spravedlivých -i ti, kdo budou zanedlouho požívat nelegální součást nákladu, jakmile jen najdou překupníka.

*****

SVŮJ SUBJEKT spatřili nazítří v půl desáté dopoledne; právě si dávali lehkou snídani v jiném Gasthausu, půl bloku od toho, kde byl zaměstnán jejich přítel Emil. Anás Alí Atef kráčel cílevědomě ulicí a prošel šest metrů od nich; snídali štrúdl s kávou a spolu s nimi tu sedělo asi dvacet Němců. Atef si nevšiml, že ho někdo pozoruje, díval se před sebe a nerozhlížel se pokradmu kolem, jak by to dělal vyškolený špion. Očividně se tu cítil v bezpečí. A to bylo dobré.

"Tak, tady ho máme," pronesl Brian, který ho uviděl první. Stejně jako v případě Sálího ani nad Anásovou hlavou nebyl žádný neonový nápis, který by ho nějak označoval, ale podoba se dokonale shodovala s fotografií; a vyšel z toho činžáku. Jeho knírek téměř vylučoval omyl v identifikaci. Celkem dobře oblečený. Docela klidně mohl být považován za Němce, až na barvu pleti a ten knírek. Na konci bloku nasedl do tramvaje; cíl cesty byl neznámý, jen směr. Tramvaj mířila na východ.

"Tak... napadá tě něco?" zeptal se Dominic.

"Snídaně s nějakým kamarádem, nebo plánování, jak přivodit pád nevěřícího Západu - fakt těžko říct, člověče."

"Jo, bylo by fajn mít ho pod pořádným dohledem, ale my tu přece neprovádíme vyšetřování. Tenhleten mizera naverboval přinejmenším jednoho střelce. Dostat se na naši černou listinu si plně zasloužil, Aldo."

"Rozuměno, brácho," souhlasil Brian. Tím řekl vše: Anás se teď pro něj stal jen obličejem a zadkem, kam ho bodne svým kouzelným perem. A k tomu člověkem, se kterým, až přijde jeho čas, si promluví Bůh; tahle soudní obsílka se v této chvíli ani jednoho z bratrů nijak přímo netýkala.

"Být tohle operace FBI, už by měl v bytě partu, a ta by přinejmenším proklepala jeho počítač."

S tímhle Brian souhlasil. "A co teď?"

"Podíváme se, jestli chodí do mešity, a pokud ano, koukneme se, jak by ho šlo nějak šikovně oddělat, až půjde dovnitř nebo ven."

"Nezdá se ti, že to jde nějak moc hopem?" uvažoval nahlas Brian.

"No, taky bysme mohli sedět v hotelovým pokoji a honit si ptáka, ale z toho si namůžeš zápěstí, víš?"

"To je fakt."

Dojedli a na stole nechali peníze a jen malé spropitné; velké spropitné by docela určitě prozradilo, že jsou Američané.

*****

TRAMVAJ NEBYLA tak pohodlná jako jeho auto, ale rozhodně příhodnější, protože jinak by musel hledat místo k zaparkování. Při projektování evropských měst se na automobily pozapomnělo. S Káhirou je to samozřejmě stejné, dopravní zácpy tam jsou přímo neuvěřitelné -ještě horší než zde -, ale v Německu aspoň mají spolehlivou hromadnou dopravu. Vlaky jsou úplná nádhera. Na něj, člověka s technickým vzděláním dokončeným před pár lety - opravdu teprve před pár lety? ptal se v duchu: připadalo mu to jako věčnost -, kvalita spojení silně zapůsobila. Němci jsou podivný národ, udržují si odstup, chovají se zdvořile,

a přitom sami sebe považují za tolik nadřazené nad jinými rasami... Na Araby, a vlastně i na většinu ostatních Evropanů, se dívají svrchu a cizincům dveře otvírají jen proto, že to přikazují zákony, vnucené jim Američany před šedesáti lety, po druhé světové válce. Jelikož však k tomu byli donuceni, také se těmi zákony řídí, většinou aniž by na ně otevřeně žehrali, protože tihle blázni se podřizují zákonům tak, jako kdyby jim je seslal sám Bůh. Jsou to ti nejposlušnější lidé, jaké kdy poznal; pod tou poslušností se však skrýval prostor pro násilí - organizované násilí - takové, jaké svět sotvakdy zažil. Už od nepaměti vybíjeli Židy; lágry teď sice přeměnili v muzea, avšak taková muzea, v nichž exponáty a stroje na smrt jsou dosud nepochybně funkční, jakoby v pohotovosti. Jaká škoda, že nedokážou nalézt politickou vůli k tomu, aby tuto pohotovost uplatnili.

Židé jeho zemi ponížili a pokořili čtyřikrát; na Sinaji zabili jeho nejstaršího bratra Ibrahima, když řídil sovětský tank T-62. Na Ibrahima se nepamatoval, tehdy byl ještě malý, měl jen fotografie, ze kterých si mohl udělat představu, jak vypadal; matka ho stále ještě oplakává. Ibrahim zemřel, když se snažil dokončit dílo, které započali tihle Němci, ale neuspěl, protože ho během arabsko-izraelského konfliktu, v bitvě nazvané bitva o Čínskou farmu, zabila střela z kanonu, vypálená americkým hlavním bitevním tankem M60A1. A Američané Židy chrání. Americe vládnou její vlastní Židé, a proto Atefovým nepřátelům dodávají zbraně a zpravodajské informace a rádi zabíjejí Araby.

To, že se Němcům nepodařilo svou úlohu splnit, však nikterak nezkrotilo jejich povýšenost. Ta se jen zaměřila jiným směrem. Pozoroval ji zde v tramvaji, krátké postranní pohledy, to, jak se staré ženy odtahují od místa, kde stojí. Až vystoupím, tyč, které se držím, někdo určitě otře dezinfekcí, uvažoval s nelibostí Anás. Při Prorokovi, tohle jsou opravdu nepříjemní lidé.

Jízda trvala přesně dalších sedm minut, pak byl čas vystoupit. Nacházel se na Dom Strasse; odtud půjde jeden blok pěšky. Cestou zaznamenal další pohledy, nepřátelství v očích nebo, což bylo horší, oči, které jeho přítomnost braly na vědomí, a přitom ho mílely, jako kdyby spatřily toulavého psa. Byl by to příjemný zážitek, podniknout nějakou akci zde v Německu - přímo tady, v Mnichově! -, ale má zcela přesné rozkazy.

Jeho cílem byla kavárna. Fuád Rahmán Jásín tam už byl, oblečený všedně, jako pracující člověk; takových jako on bylo v kavárně mnoho.

"Salam alejkum,"pozdravil ho Atef. Mír s tebou.

"Alejkum salam," odpověděl Fuád. "Pečivo tu mají výborné."

"Ano," souhlasil Atef. Hovořil tiše arabsky: "Tak co je nového, příteli?"

"Naši lidé mají z minulého týdne radost. Sebevědomím Američanů jsme silně otřásli," odtušil Fuád.

"Ale ne dost na to, aby se zřekli Izraelců. Milují Židy víc než své vlastní děti. Pamatuj na má slova. A udeří v odvetu."

"Jak? Udeří v odvetu, to ano, proti každému, o kom jejich špionážní služby vědí, tím ale jen v duších věřících zažehnou plamen a k boji za naši věc přivedou další věrné. Ne, o naší organizaci nevědí; neznají ani její jméno." To proto, že organizace vlastně žádné neměla. "Organizace" byla pouhým popisným výrazem označujícím jejich společenství Věřících.

"Doufám, že máš pravdu. Mám nějaké další rozkazy?"

"Vedl sis dobře - tři z těch, které jsi získal, si v Americe zvolili mučednickou smrt."

"Tři?" Atefa to příjemně překvapilo. "Zajisté zemřeli dobře?"

"Zemřeli ve Svatém jménu Alláha; to by mělo být dostatečně dobré. Takže - máš pro nás nějaké další bojovníky?"

Atef upil trochu kávy. "Ne tak docela, mám však dva, kteří se přiklánějí k naší věci. Získat někoho není snadné, to víš; i ti nejvěrnější touží těšit se z plodů příjemného života." Což samozřejmě platilo i o něm.

"Posloužils nám dobře, Anási. Je líp mít jistotu než od nich žádat příliš mnoho. Nespěchej. Můžeme být trpěliví."

"Jak dlouho?"

"Máme s Amerikou další plány, abychom ji zasáhli bolestivěji; teď jsme zabili stovky. Příště zabijeme tisíce," ujišťoval ho s jiskřícíma očima Fuád.

"A jak přesně?" zeptal se vzápětí Atef. Operace by mohl - vlastně mel - plánovat on; jeho technické vzdělání ho k tomu ideálně předurčovalo. Copak tohle nikdo neví? V organizaci jsou lidé, co myslí přirozením, ne mozkem.

"To ti nejsem oprávněn říct, příteli." Protože nevím jak; to však Fuád Rahmán Jásín nahlas nepřiznal. U vyšších míst v organizaci se netěšil dostatečné důvěře; ten nedostatek důvěry by ho rozzuřil, kdyby o něm býval věděl.

Ten zkurvysyn pravděpodobně sám nic neví, pomyslel si v té chvíli i Atef.

Podíval se na hodinky. "Blíží se hodina modlitby, příteli. Pojď se mnou; mešita je odtud jen deset minut." Brzy bude čas se pomodlit; to bude zkouška, která ho má ujistit, že jeho kolega je pravým věřícím.

"Jak si přeješ." Oba vstali a vydali se k tramvaji; za patnáct minut zastavila jeden blok od mešity.

*****

"TEĎ BACHA, ALDO," ozval se Dominic. Obhlíželi si okolí, jen tak, aby je dostali do povědomí, ale tady je jejich přítel, jde po ulici s kýmsi, kdo je určitě zase jeho přítel.

"Co je zač, tenhle druhej grázl?" uvažoval Brian.

"Toho neznáme, a nemůžeme pracovat na volný noze; máš s sebou tu věcičku?" zeptal se Dominic.

"Na to vem jed, brácho. A ty?"

"To je hotovka," odtušil Dominic. Cíl byl asi třicet metrů od nich, šel přímo k nim, pravděpodobně mířil k mešitě, nacházející se asi půl bloku vzadu. "Tak jak?"

"Zabalíme to a počkáme; líp, když ho sejmeme, až půjde ven."

"Tak fajn." Oba se otočili a prohlíželi si výlohu kloboučnictví. Slyšeli - ne, hergot, spíš skoro cítili -, když je míjel. "Jak dlouho myslíš, že to bude trvat?"

"To kdybych věděl, člověče. V kostele jsem nebyl už nějakej ten měsíc." "No super," zavrčel Brian. "Můj vlastní bratr je odpadlík." Dominic se tlumeně rozesmál. "Tys byl vždycky takovej rodinnej ministrant!"

*****

ANO, ATEF A JEHO přítel vešli dovnitř. Byla hodina denní modlitby, salátu, druhého z pěti pilířů islámu. Pokleknou, skloní se až k zemi obráceni tváří k Mekce a budou šeptem pronášet věty ze svatého Koránu a stvrzovat tak svou víru. Před vstupem si zuli boty a Jásín s údivem zjistil, že i mešitu zasáhl německý vliv; ve stěně vstupního prostoru byly přihrádky pro jednotlivé páry bot, všechny patřičně očíslované, aby si je nikdo nespletl... nebo aby boty nikdo neukradl. Ve všech muslimských zemích je krádež řídkým jevem, neboť trest za ni je velmi tvrdý, a spáchat ji v samotném Alláhově příbytku by znamenalo vědomou urážku samého Boha. Pak vešli do modlitebny a vyznávali se ze své poslušnosti Alláhovi.

Netrvalo to dlouho; Atefova duše jako by se tímto vyznáním, opětným stvrzením jeho víry, osvěžila. On i jeho přítel se vrátili do předsíňky, vzali si boty a vyšli ven.

Z velkých dveří nevystoupili jako první, avšak oba Američané poznali, že pobožnost skončila, když se ukázali ti, kdo byli nejblíž k východu. Nyní vyvstala otázka, kterým směrem se vydat; Dominic sledoval ulici, jestli nespatří nějakého policistu nebo někoho od výzvědné služby, nikoho takového však neviděl. V duchu se sázel, že subjekt zamíří ke svému bytu. Brian

vykročil opačným směrem. K modlitbám se dostavilo asi čtyřicet lidí; před mešitou se jednotlivě nebo ve skupinkách rozcházeli do všech stran. Dva nasedli dopředu do taxíků - zřejmě tedy svých vlastních - a odjeli shánět zákazníky; lišili se tak od ostatních svých souvěrců, ti nejspíš patřili k obyčejným dělníčkům a buď šli pěšky, nebo jeli veřejnou dopravou. Tihle se mohli Dominikovým i Brianovým očím jen stěží jevit jako padouši. Oba vykročili k mešitě, nijak příliš rychle ani nápadně. Potom vyšel jejich subjekt se svým společníkem.

Zabočili doleva, přímo k Dominikovi; ten byl nyní třicet metrů od nich.

Brian na to vše ze svého místa viděl. Dominic vyňal z postranní kapsy saka zlaté pero, chvatně je přehozením hrotů aktivoval a podržel v ruce jako sekáček na led. Blížil se k subjektu z opačného směru...

Jakkoli se to může zdát zvrhlé, ta scéna byla krásná na pohled; dva metry od Atefa Dominic předstíral, že o cosi zakopl, a upadl přímo na něj. Pohyb Dominikovy ruky Brian vůbec nepostřehl, Atef i bratr upadli a tím se bodnutí usnadnilo. Atefův společník jim pomohl vstát, Dominic se omluvil a šel dál svou cestou, Brian cíl následoval. Minule neviděl, jak Sálí opouští svět, takže nyní ho scéna jakýmsi morbidním způsobem přitahovala. Atef ušel ještě asi patnáct metrů, pak náhle zůstal stát; nepochybně cosi řekl, protože jeho přítel se otočil, jako kdyby se ho chtěl zeptat, co to bylo, už však pouze viděl, jak padá. Jedna Atefova paže vyrazila vzhůru, aby chránila obličej; potom Atef zůstal jen bezvládně ležet.

Ten druhý byl tím, co spatřil, očividně ohromen; sehnul se, podíval se, co se děje, nejprve udiveně, potom starostlivě a nakonec v panice. Tělo svého společníka převrátil na záda a cosi mu hlasitě říkal. V té chvíli je Brian míjel. Atefův obličej vypadal klidný a nehybný, jako obličej dětské panenky. Mozek pracoval, ale Atef nemohl otevřít oči. Brian chviličku postál, potom se bez ohlédnutí odloudal pryč, jen jakémusi kolemjdoucímu Němci gestem naznačil, že je zapotřebí obstarat pomoc. Němec sáhl do kapsy pro mobil; pravděpodobně přivolá sanitku. Brian došel k nejbližší křižovatce, tam se otočil a sledoval, co se bude dít dál. Pohled na hodinky mu prozradil, že záchranka přijela za šest a půl minuty; Němci jsou opravdu dobře organizovaní. Velitel posádky vozu, hasič-zdravotník, zkontroloval ležícímu tep; udiveně a hned nato silně znepokojen vzhlédl. Na jeho příkaz druhý z hasičů přinesl z vozu hranatou brašnu. Brian viděl, jak Atefa intubuje a přikrývá. Oba hasiči byli dobře vyškolení, úkony prováděli tak, jak je zjevně nacvičovali na stanici a pravděpodobně už mnohokrát uplatnili na ulici. Věc považovali za tak naléhavou, že Atefa ani neodnesli do vozu, snažili se poskytnout mu co nejlepší pomoc přímo na místě.

Na svých hodinkách Brian viděl, že od okamžiku, kdy Atef klesl, uplynulo deset minut; jeho mozek už je mrtvý a to je konec písničky.

Brian zabočil doleva, došel na roh a tam si chytil taxík; dalo mu trochu práce dostat ze sebe srozumitelně jméno hotelu, řidič si je však správně domyslel. Když Brian dojel do hotelu, Dominic už byl dole v hale. Zamířili společně k baru.

Na tom, že oddělali člověka vracejícího se rovnou z pobožnosti, bylo dobré jedno - mohou si být celkem jistí, že tenhle nepůjde do pekla. Aspoň tak ubyla jedna věc, která by trápila jejich svědomí. A pomohlo i pivo.

20 KAPITOLA - HLAS LOVECKÝCH TRUBEK

V MNICHOVĚ BYLO 14:26; to odpovídalo 8:26 ráno standardního východního času v Univerzitě. Sam Granger přišel do kanceláře časně a říkal si, jestli v elektronické poště nalezne nějaký vzkaz. Dvojčata pracují rychle. Ne ovšem překotně, bez ohledu na okolnosti, ale technický prostředek, kterým jsou

vybavení, teda využívají pořádně; a neplýtvají časem ani penězi Univerzity. Granger už samozřejmě vyčlenil subjekt č. 3, označil ho šifrou a instrukci připravil k odeslání po internetu. Na rozdíl od toho, jak záležitost se Sálím proběhla v Londýně, od německé zpravodajské služby Bundesnachrichtendienst se nemohl nadát žádné "úřední" zprávy, tato služba si Anáse Alího Atefa všimla jen velmi okrajově. Pokud se vůbec něco bude dít, pak věc připadne mnichovské městské policii, spíš však bude jen záležitostí místního koronera - jen jeden z mnoha případů smrtelného srdečního selhání v zemi, kde až příliš mnoho lidí kouří a jí tučná jídla.

Elektronická pošta přišla z Dominikova počítače v 8:43; zprávu o úspěšném zásahu podával s mnoha podrobnostmi, téměř jako úřední vyšetřovací protokol pro FBI. To, že s Atefem byl v tu chvíli jeho společník, se nejspíš ukáže jako nečekaně prospěšné; svědkem jeho smrti tak byl další z nepřátel, a to pravděpodobně znamená, že událost nevzbudí žádné podezření. Univerzita se ovšem pro jistotu vynasnaží získat o ní úřední zprávu i přesto, že s tím budou spojeny jisté potíže.

*****

RYAN ANI WILLS o tomhle všem samozřejmě nevěděli; Jack se probíral vzkazy putujícími mezi americkými zpravodajskými službami - zabralo tnu to přes hodinu - a potom se věnoval internetu a vzkazům z provozu mezi adresami známých teroristů nebo osob podezřelých ze spojení s nimi. Převážná většina vzkazů byla tak běžná, že se podobala elektronické poště, jakou si posílají manžel s manželkou o tom, co koupit cestou domů z práce. Něco z té elektronické pošty mohly docela dobře být zašifrované vzkazy s důležitým obsahem, to se však bez odpovídajícího programu nebo bez znalosti soustavy zástupných znaků nedalo poznat. Jeden terorista například použil výraz "horko", čímž se myslí přísná bezpečnostní opatření na nějakém místě, které může jeho společníky zajímat; vzkaz byl ovšem odeslán v červenci, kdy počasí je skutečně teplejší, než by se mohlo někomu zamlouvat. A právě tenhle vzkaz zachytili v FBI, jenomže mu zpočátku nevěnovali nijak zvláštní pozornost. Ale Jacka doslova udeřil do očí jeden nový, který se mu na monitoru ukázal dnes dopoledne.

"Hej, Tony, na tohle se teda musíte podívat!"

Adresátem byl jejich starý přítel 56MuHa@eurocom.net a obsah opět potvrdil jeho totožnost jakožto člověka, který zprostředkovává elektronický styk mezi teroristy: ATEF JE MRTVÝ. ZEMŘEL MI PŘÍMO PŘED OČIMA ZDE V MNICHOVĚ. PŘIVOLALI ZÁCHRANKU A OŠETŘOVALI HO NA CHODNÍKU, ALE ZEMŘEL V NEMOCNICI NA SRDEČNÍ ZÁCHVAT. ŽÁDÁM INSTRUKCE. FUÁD. A jeho adresa, Medojed@ostercom.net, byla pro Jackův adresář nová.

"Medojed?" poznamenal Wills a uchechtl se. "Ten chlap musí přes internet lovit ženské!"

"Jo, tak teda provozuje kybernetickej sex, fajn. Jenže, Tony, jestli jsme v Německu zrovna odkráglovali chlápka jménem Atef, tak tady máme potvrzení, a k tomu nový cíl, co musíme vysledovat." Ryan se otočil zpátky k počítači, klikal myší a hledal další odkazy. "Tady - Národní bezpečnostní úřad se toho chytil taky. Možná si myslí, že ten Medojed je ve hře."

"Vy teda v těch svých vývodech zacházíte hodně daleko, a pěkně rychle," odbyl ho Wills.

"Velký kulový!" Jack se zase pro jednou doopravdy navztekal. Začínal chápat, proč otec tak často vypěnil nad zpravodajskými informacemi, které do Oválné pracovny přicházely. "Hergot, Tony, co jasnějšího byste ještě chtěl?"

Wills se zhluboka nadechl a promluvil stejně klidně, jak hovořil obyčejně. "Uklidněte se, Jacku. Tohle je jednotlivý zdroj, izolovaná zpráva o něčem, co se mohlo, ale taky nemuselo stát. Neříkejte hop, dokud nemáte potvrzení od známého zdroje. Totožnost tohohle Medojeda může znamenat spoustu věcí, a jen o

málu z nich můžeme s jistotou vědět, jestli za tím vězí někdo slušný anebo darebák."

Jack si říkal, jestli ho - už zase! -jeho instruktor nějak nezkouší. "No tak si to projdeme znova. MuHa padesát šest je zdroj, o kterém se hodně důvodně domníváme, že patří do hry, pravděpodobně je něco jako operační důstojník těch lumpů. Projíždíme kvůli němu internet už celou dobu, co tu jsem, je to tak? No - a při tom se v jeho elektronické poště objeví tenhleten vzkaz, zrovna když podle všeho máme - samozřejmě ne přímo my dva - v terénu atentátnický tým. Pokud mi ovšem nechcete tvrdit, že Uda bin Sálí opravdu dostal infarkt, zrovna když s otevřenýma očima snil tam v Londýně o své oblíbené kurvě. Nebo že britskou bezpečnostní službu ta věc zajímala jen proto, že se nestává každý den, aby bankéř podezřelý z financování teroristů zhebnul na ulici. Jsem v něčem vedle?"

Wills se usmál. "Docela slušný rozklad. Trochu chabý v důkazech, ale jako návrh postupu dobře propracovaný. Takže myslíte, že s tím mám jít nahoru?"

"Ne, Tony, spíš byste tam měl upalovat," odtušil Jack a jeho zjevná zlost odplývala. Nadechni se a počítej do deseti.

"No, tak já teda jdu."

*****

ZA PĚT MINUT Wills vešel do kanceláře Ricka Bella. Podal mu dva listy papíru.

"Ricku, pracuje v Německu nějaký náš tým?" zeptal se. Odpověď ho ani v nejmenším nepřekvapila.

"Proč se ptáte?" Bell zachovával kamenný výraz, který by udělal dojem i na mramorovou sochu.

"Čtěte," vybídl ho Wills.

"Hergot!" vyrazil ze sebe hlavní analytik. "Kdo vytáhl z toho elektronickýho oceánu tuhle rybu?"

"Tipněte si," navrhl Wills.

"Na takového kluka to není špatné." Bell na svého návštěvníka upřeně pohlédl. "Kolik toho asi tuší?"

"V Langley by z něj mělo plno lidí zatraceně těžkou hlavu."

"Takoví jako třeba vy?"

"Dalo by se to tak říct," odtušil Wills. "Má hodně dobrou a živou představivost, Ricku. Řekl jsem mu, že v těch svých vývodech zachází hodně daleko a moc rychle."

Tentokrát se Bell jen ušklíbl. "No, tady ale nepořádáme chodecké závody na olympiádě, co?"

"Ricku, Jack si dá dvě a dvě dohromady stejně rychle, jako počítač rozliší jedničku od nuly. Má pravdu, že?"

Bell neodpověděl přímo. "Co si myslíte vy?"

"Myslím si, že určitě dostali toho Sálího a tohleto je operace číslo dvě. Jak to provádějí?"

"To vás opravdu nemusí zajímat. Není to tak čisté, jak to vypadá." Potom dodal: "Tenhle Atef byl verbíř. Do Des Moines vybral nejmíň jednoho."

"To jako důvod stačí," usoudil Wills.

"Sam je stejného názoru. Tohle mu předám. Co dál?"

"Na tohohle MuHa se potřebujeme podívat blíž; možná že ho vysledujeme," řekl Wills.

"Máte tušení, kde je?"

"Vypadá to na Itálii, ale hromada lidí se přechodně poručnu zdržuje na spoustě míst. Je plno velkých měst se spoustou děr, kam se dá zalézt. Ale Itálie se mu určitě hodí, nachází se v centru; do všech stran letecké spojení. A teroristi nechávají Itálii v poslední době na pokoji, takže když je ticho po pěšině, nikdo tam nikoho nehoní."

"Totéž platí o Německu, Francii i střední Evropě?"

Wills přikývl. "Vypadá to tak. Přijdou na řadu později, ale myslím, že jim to tam zatím nedochází. Tak trochu strkají hlavu do písku."

"Pravda," souhlasil Bell. "Tak co s naším studentem provedeme?"

"S Ryanem? Dobrá otázka. Učí se zatraceně rychle; je vynikající v tom, jak si dát věci do souvislostí," uvažoval Wills nahlas. "Ve svých úvahách jde daleko, někdy až moc, ale u analytika to není špatná vlastnost."

"Takže zatím jaká známka?"

"Dvě plus, možná jedna minus, a to jen proto, že je tu nový. Není tak dobrý jako já, jenže já už v téhle branži pracoval, než on se narodil. Má před sebou budoucnost, Ricku; dotáhne to daleko."

"Tak dobrý že je?" Tony Wills byl znám jako opatrný, konzervativní analytik a navzdory zelenému stínítku na čele a gumičkám na rukávech jeden z nejlepších, jaké Langley kdy zplodilo.

"Jo, tak dobrý," přikývl Wills; byl také až bezohledně poctivý, patřilo to k jeho přirozenosti, ale mohl si to rovněž dovolit. Univerzita platila mnohem lépe než kterákoli jiná vládní instituce. Děti měl všechny již odrostlé - jen jedno ještě studovalo v posledním ročníku na marylandské univerzitě fyziku; až dostuduje, mohou on a Betty pomýšlet na

další velký krok v životě, třebaže Willsovi se tu líbilo a brzký odchod neplánoval. "Ale jemu ani slovo o tom, že jsem tohle říkal!"

"Aby se moc nenafukoval?"

"Ne, brát to takhle by nebylo vůči němu spravedlivé, já jen nechci, aby si myslel, že už všechno ví."

"To si snad nemyslí nikdo, kdo má aspoň půl mozku," poznamenal Bell.

Wills se zvedl k odchodu. "To ne. Ale proč pokoušet osud?"

Zamířil ven; Bell však stále nevěděl, co s tím Ryanovic klukem udělat. Bude o čem si popovídat se senátorem.

*****

"PŘÍŠTÍ ŠTACE VÍDEŇ," sdělil Dominic bratrovi. "Máme další subjekt."

"Nevrtá ti hlavou, jak dlouho tenhleten džob vydrží?" přemítal Brian nahlas.

Dominic se rozesmál. "Člověče, v Americe je tolik šmejdů, že bychom měli co dělat celý život."

"Jo, a ušetřit tak peníze, vylejt všechny soudce a poroty."

"Já se nejmenuju Drsnej Harry Callahan, ty troubo."

"A já zase nejsem legendární Chesty Puller. Jak se tam dostaneme? Letadlem, vlakem - nebo pojedeme autem?"

"Autem by to mohlo být docela fajn. Co takhle pronajmout si porsche...?"

"No, to je nápad," zavrčel Brian. "Tak hele, odhlaš se, ať si můžu ten soubor uložit, buď tak hodnej."

"Jistě. Půjdu se kouknout, co pro nás může recepční udělat." S těmi slovy Dominic vyšel ven.

*****

"TOHLE JE JEDINÉ potvrzení, které máme?" zeptal se Hendley.

"Ano," přikývl Granger. "Ale přesně zapadá do toho, co máme od lidí v terénu."

"Jde to moc rychle. Co když tamty napadne ‚dva srdeční záchvaty v necelém jednom týdnu...'? Co pak?"

"Gerry, tahle operace má být průzkum bojem, na to nezapomínejte. Přece tak napůl vlastně chceme, aby druhá strana trochu znervózněla, jenže potom u nich brzo nabude vrchu ta jejich sebevědomá namyšlenost a mávnou nad tím rukou jako nad náhodou. Být tohle televize nebo film, mysleli by si, že se do věci tvrdě

vložila CIA, ale film to není
a oni vědí, že CIA takhle nehraje. Mossad možná, ale na Izraelce si dávají pozor už teď. Sakra" - Grangerovi bleskl hlavou nápad - "co když to byli zrovna tihleti, co v Římě oddělali toho důstojníka Mossadu?"
"Za domněnky vás neplatím, Same."
"Možné to ale je," trval na svém Granger.
"Je taky možné, že toho chudáka odkráglovala mafie, spletla si ho s nějakým jiným mafiánem, co gangu dlužil peníze. Ale na to bych krk nevsadil."
"Jistě, pane." A Granger se vrátil do své kanceláře.

*****

MUHAMMAD HASAN al-Dín byl v téhle chvíli v Římě; v hotelu Excelsior pil v pokoji kávu a pracoval na počítači. To s Atefem je zlé; Atef je - byl - dobrý verbíř, měl tu správnou kombinaci inteligence, přesvědčivého vystupování a zaujetí a s jejich pomocí získával druhé k tomu, aby se připojili k boji za Věc. Atef sám chtěl také bojovat, usmrcovat protivníky a stát se svatým mučedníkem; i v boji mohl být dobrý, ale člověk, který umí získávat druhé, je cennější než ten, kdo je ochoten obětovat i vlastní život. Byly to jednoduché počty, které by vysokoškolsky vzdělaný technik, inženýr, jako byl Atef, měl pochopit. Jak to s ním vlastně bylo? Jednoho z jeho bratrů zabili v roce 1973 Izraelci, pravda? Na to, aby v něm stále přetrvávala touha po pomstě, je ta doba dlouhá, dokonce i na člověka v téhle organizaci, ale nic bezprecedentního to není. Atef je nyní se svým bratrem v ráji. Pro něho úděl šťastný, ale zlý pro organizaci. Tak stálo psáno, utěšoval se Muhammad; tak to také psáno zůstane, a boj bude pokračovat tak dlouho, až zemře i ten poslední z nepřátel.
Na posteli ležely dva klonované telefony; ty může použít bez obav z toho, že je někdo bude odposlouchávat. Má zavolat Emírovi a o tomhle mu povědět? Za úvahu to stojí. Anás Alí Atef je druhý případ srdečního záchvatu v necelém jednom týdnu a v obou případech šlo o mladé lidi; to je divné a statisticky velmi neobvyklé. V té chvíli hned vedle Anáse Alího přece stál Fuád, Anáse tudíž nezastřelil ani neotrávil izraelský vyzvědač - Žid by je pravděpodobně zabil oba, říkal si Muhammad -, takže když byl přímo na místě očitý svědek, je jen málo důvodů k domněnce, že šlo o nějakou nečistou hru. Pokud jde o toho druhého, Udu, nu, tomu se zalíbil život děvkaře a sotva bude prvním, kdo na tuhle hříšnou slabost těla zemřel. Celé to vypadá na málo pravděpodobnou shodu náhod, a proto není nutné neprodleně volat samotnému Emírovi. Přesto si uložil do počítače poznámku, že k těmto dvěma událostem došlo, soubor zakódoval a počítač vypnul. Dostal chuť se projít; byl pěkný den, na evropské poměry spíš horký, pro něj však něco jako dýchnutí domova. Hned kousek odtud byla pěkná restaurace se stolky venku na chodníku; italské jídlo tam bylo průměrné, ale zdejší průměr byl lepší než v mnoha drahých restauracích jinde ve světě. Člověk by čekal, že Italky budou obézní, ale nejsou; trpí chorobou žen na Západě, vyhublostí - alespoň tedy některé z nich -, jako děti v západní Africe. Vypadají jako chlapci, ne jako zralé, zkušené ženy. Jak smutné. Jíst však nešel; na druhé straně ulice Via Veneto si vyzvedl z bankomatu tisíc eur. Zavedení eura cesty po Evropě značně usnadnilo, Alláh budiž pochválen; stabilitou se euro zatím nevyrovná americkému dolaru, ale při troše štěstí k tomu může brzy dojít a podmínky pro cestování tak budou ještě příznivější.
Řím si člověk prostě musí zamilovat; má příhodnou polohu, svou podstatou je to mezinárodní město zaplavené cizinci, plné pohostinných lidí, kteří se při vyhlídce na hotové peníze uklánějí a chtivě je shrabují, jako zabednění venkované, kterými také všichni jsou. Město dobře vyhovuje i ženám, mohou tu nakupovat v tolika obchodech s takovým výběrem zboží, jaký Rijád může nabídnout jen stěží. Jeho. anglická matka měla Řím ráda a důvody pro to byly zřejmé: dobré jídlo a víno, k tomu dějiny sahající do časů ještě před samotným Prorokem -budiž jeho jméno pochváleno. Mnoho lidí tu zemřelo na pokyn ruky

císařů, buď je pro pobavení veřejnosti pobili při hrách v Koloseu, nebo zabili proto, že se tak či onak císaři znelíbili. V dobách panování císařů byl v ulicích pravděpodobně klid. Je snad nějaký lepší způsob, jak takový klid a mír zajistit, než nemilosrdně vnutit poslušnost k zákonům? I ti slabí, kteří někdy podléhají pokušení, dokážou rozpoznat, jaká je cena, nebudou-li se chovat řádně. Tak je tomu i v jeho domovině, a jak doufal, také to tak zůstane, až bude odstraněna královská rodina - buď zabita, nebo vyhnána ze země, možná do bezpečí Anglie nebo Švýcarska, kde ti, kdo mají peníze, urozený původ a významné postavení, mohou své životy dožít v bezpracném pohodlí. Muhammadovi a jeho společníkům bude vyhovovat kterákoli z těchto možností. Hlavně že ta rodina už nebude panovat v jeho zemi plné zkaženosti, podlézat nevěřícím, za peníze jim prodávat naftu a počínat si tak, jako kdyby její synové byli potomky samotného Proroka. S tím bude konec. Muhammadova nevraživost vůči Americe bázlivě ustupovala před nenávistí k vládcům jeho země. Amerika je ale prvotním cílem kvůli své moci, ať už ji využívá jen pro sebe, nebo ji po kouscích rozděluje jiným, aby ti ji obratem ruky použili opět pro její vlastní zájmy, směřující k ovládnutí světa. Amerika ohrožuje všechno, co je mu drahé. Je to země nevěřících, pomahač a ochránce Židů. Amerika vpadla do jeho země a rozmístila tam své vojáky a zbraně, nepochybně s konečným cílem podřídit si veškerý islám a vládnout tak miliardě věřících, to vše ve prospěch svých úzkých zájmů. Muhammad byl posedlý touhou nějak Americe ublížit. Tak lákavým cílem pro něj nebyli ani Izraelci; Židé jsou sice zlotřilci, přitom ale pouzí přisluhovači Ameriky, vazalové, kteří dělají, co jim přikáže, a dostávají za to peníze a zbraně, aniž tuší, jak bezostyšně jsou využíváni. Íránští šíité mají pravdu, Amerika je Velký satan, sám Iblís, tak mocný, že je těžké zasadit mu rozhodný úder, při vší své zlomocnosti však přesto zranitelný, bude-li muset čelit silám Alláha a věřících v jejich spravedlivém boji.

*****

RECEPČNÍ V HOTELU Bayerischer se úplně překonával, říkal si Dominic; obstaral jim Porsche 911, do jehož kufru vpředu se jejich zavazadla jen taktak vešla - museli je trochu smáčknout. Avšak vyhovoval, byl dokonce lepší než nějaký pronajatý mercedes s malým motorkem. Devětsetjedenáctka je pořádně nadupaná. Až pojedou na jihovýchod přes Alpy do Vídně, Brian bude muset všelijak zápolit s mapami. To, že jedou na jih někoho zabít, bylo v této chvíli vedlejší; slouží své vlasti, a větší loajalitu snad už prokázat nemohou.

"Nebudu potřebovat přilbu?" utrousil Brian, když nasedal. V tomhle autě to znamenalo sednout si málem rovnou na vozovku. "Když budu řídit já, tak ne, Aldo. No, brácho, je čas na to šlápnout." Porsche měl odstín jakési přísterně modré barvy, nádrž však byla plná a šestiválcový motor patřičně seřízený. Němci tedy mají smysl pro to, aby věci byly in Ordnung. Brian je vyvedl ven z Mnichova a pak na dálnici vedoucí na jihovýchod do Vídně; Enzo se rozhodl vyzkoušet na dálnici, jak rychle tenhle porsche doopravdy dokáže jet.

*****

"CO MYSLÍTE, nepotřebují nějakou podporu?" zeptal se Hendley Grangera; právě si ho pozval k sobě do kanceláře.

"Co si pod tím představujete?" Plurál "nepotřebují" musí samozřejmě znamenat bratry Carusy.

"To, že nemají nijak moc zpravodajské podpory," odtušil bývalý senátor důrazně.

"Na tohle jsme vlastně nepomysleli, co?"

"Přesně tak." Hendley se opřel a pokračoval: "V jistém smyslu jsou při své práci jak nazí, nemají žádné zvláštní zkušenosti s výzvědnou činností; a co

když omylem oddělají někoho jiného? Nejspíš je při tom nikdo nečapne, ale takový omyl neprospěje jejich mravním zásadám a ochotě pokračovat. Vzpomínám si na jednoho chlápka z mafie, myslím, že seděl ve federální věznici v Atlantě. Zabil nějakého chudáka, o kterém se domníval, že chce zabít jeho, ale spletl se, nebyl to ten pravý a výsledkem bylo, že se sesypal. Zpíval jako kanárek. Tak jsme udělali první velký průlom do mafie a do její organizace, pamatujete?"

"Nojo - Joe Valachi, ten mafián, jenže Valachi byl zločinec, na to nezapomínejte."

"No právě: Brian s Dominikem jsou dobří hoši, takže pocit viny by na ně mohl dolehnout hůř. Zpravodajská podpora je možná dobrý nápad."

Grangera směr Hendleyho úvah udivil. "Potřebě lepšího vyhodnocení zpravodajských informací rozumím, a ten trik s ‚virtuální kanceláří' má své meze, to připouštím. Nemůžou se moc vyptávat, ale když mají nějaký dotaz, vždycky nás můžou elektronickou poštou požádat o radu -"

"Což ještě neudělali," přerušil ho Hendley.

"Gerry, mají za sebou teprve dva kroky; není důvod už teď propadat panice. Jsou to dva moc bystří a schopní mladí důstojníci, proto jsme je vybrali. Dovedou samostatně a pružně myslet a přesně to od našich operačních pracovníků vyžadujeme."

"My předpoklady pouze nevytváříme, my je promítáme do budoucna. Myslíte, že to je dobrý nápad?" Hendley se na Kapitolu naučil, jak za svými nápady jít a držet se jich, a byl v tom téměř nepřekonatelný.

"Předpoklady nejsou nikdy nic dobrého, to vím, Gerry. Ale totéž platí i pro komplikace. Můžeme vědět, že posíláme ty pravé lidi? Co když takové úvahy jen a jen přidávají na nejistotě? Takhle to snad chceme?' Podle Grangerova názoru Hendley trpěl tou nejsmrtelnější kongresovou chorobou. Je až moc snadné něco zabít přemírou pečlivosti a dohledu.

"Já tím chci říct, že je dobrý nápad mít tam venku někoho, kdo uvažuje poněkud jinak, kdo na údaje, které dostane, nahlíží odlišně. Ti Carusově jsou dobří, to mi je jasné. Ale nemají zkušenosti. Důležité je mít tam nějaký další mozek, který by fakta a situaci viděl jinak."

Granger měl dojem, že je zatlačován do kouta. "Dobrá, logiku téhle věci já chápu, ale znamená to komplikaci v rozsahu, jaký si už nepřejeme."

"Podíváme se tedy na věc takhle: co když narazí na něco, nač nejsou připravení? V takovém případě potřebují další - říkejte tomu, jak chcete - názor na to, co se objevilo. Potom je méně pravděpodobné, že se v terénu dopustí nějaké chyby. Trápí mě představa, že se zmýlí, ten omyl bude fatální pro nějakého chudáka a ovlivní jejich přístup k operacím, které budou provádět v budoucnosti. Dostaví se pocity viny, výčitky, a možná že o tom pak začnou i mluvit. Můžeme tohle zcela vyloučit?"

"Možná ne zcela, ale taky tím prostě vnášíme další člen do rovnice, která může vyjít záporně tam, kde měla vyjít kladně, a zavede nás opačným směrem. Říct ‚ne' dokáže kdekdo, a nemusí to nutně být správně. V obezřelosti pak můžete zajít až zbytečně daleko."

"Neřekl bych."

"Fajn; tak koho myslíte, že bychom měli poslat?" zeptal se Granger.

"Promysleme si to; měl by to být - musí to být někdo, koho znají a komu důvěřují..." Hendley se odmlčel.

Svého vedoucího operačního oddělení znepokojil; měl svou utkvělou představu a byl si až moc dobře vědom, že je hlavou Univerzity a v téhle budově je jeho slovo zákonem. A není nikdo, kdo by se mohl proti němu odvolávat. Takže jestli Granger má určit jméno toho, kdo tuhle bláhově prosazovanou práci bude dělat, musí to být člověk, který nic nepohnojí.

*****

DÁLNICE BYLA BRILANTNÍM, ba přímo vynikajícím technickým dílem; Dominic si říkal, kdo ji asi projektoval. Potom ho napadlo, že vypadá, jako by tu vedla už dlouho; a spojuje Německo s Rakouskem... co když příkaz k její stavbě dal sám Hitler? Nebyl by to teda gól? V každém případě tu neplatila omezená rychlost a šestiválcový motor porsche předl jako tygr plížící se ke kořisti, která mu voní teplým masem. A němečtí řidiči jsou až k zbláznění zdvořilí, stačí bliknout světly a všichni o překot uhýbají z cesty, jako by k tomu dostali příkaz od vyšší moci. Rozhodně to je jiné než v Americe, kde nějaká babička v letitém pintu jede v levém pruhu, protože je levoruká a protože jí dělá radost zdržovat ty šílence v jejich corvettách. To tady si člověk jízdu vychutná líp než na solných pláních Bonneville Salt Flats.

Brian se ze všech sil snažil nekrčit strachem. Občas zavřel oči a vybavila se mu vzpomínka na průzkumný oddíl námořní pěchoty a na let v malé výšce horskými průsmyky Sierra Nevady, často ve vrtulníku CH-46 starším, než byl on sám. Tenkrát ho nezabili; zde se mu to pravděpodobně také nestane, a jakožto důstojník námořní pěchoty nesmí dát najevo strach nebo slabost. A konečně - ta jízda je vzrušující, skoro jako jízda na horské dráze bez zapnuté bezpečnostní tyče. Viděl také, že pro

Enza je to životní zážitek, a útěchu nalézal v tom, že bezpečnostní pás má zapnutý, a v tom, že tohle německé autíčko pravděpodobně zkonstruoval tentýž tým inženýrů, kteří dělali tank Tiger. Nejvíc o strach byla jízda horami, a když projížděli zemědělsky obdělávanou oblastí, kde byl terén plošší a silnice přímější, vzdával Bohu díky.

"Horami se nese zvuk húúdbýýý," prozpěvoval si Dominic přišerným hlasem.

Jestli budeš takhle zpívat v kostele, Bůh ti zavře hubu bleskem," varoval ho Brian. Vytáhl plánek města, aby věděli, jak se dostat do Vídně, jejíž jméno v jazyce místních obyvatel zní Wien.

Městské ulice byly jako bludiště myších chodbiček. Vznik nynějšího hlavního města Rakouska - Osterreichu - se datuje do dob ještě před příchodem římských legií; žádná ulice nemá přímý úsek delší, než jaký byl třeba k tomu, aby v den císařových narozenin přepochodovala před svým tribunem militaris jedna legie. Na mapě byly vyznačeny vnitřní i vnější okruhy, pravděpodobně vedoucí tudy, kudy kdysi vedly středověké hradby - víc než jednou sem přišli Turci v naději, že Rakousko připojí ke své říši, avšak tahle drobná událost v historii vojenství nebyla zařazena do oficiálního seznamu literatury, kterou měli příslušníci námořní pěchoty číst. Země, převážně katolická, neboť katolická byla i panovnická dynastie Habsburků, nezabránila vyhubení význačné a zámožné menšiny Židů, když Hitler začlenil Rakousko do Velkoněmecké říše; stalo se tak v roce 1938 po plebiscitu o Anschlussu. Hitler se narodil zde, ne v Německu, jak si řada lidí myslí, a Rakušané tuto loajalitu oplatili loajalitou vůči sobě samým a stali se nacističtějšími než samotný Hitler, jak se aspoň praví v objektivních historických pramenech, nikoli ovšem nutně v soudobých pramenech rakouských. Rakousko je jedinou zemí na světě, kde filmová verze muzikálu Za zvuků hudby propadla, možná proto, že obsahově není příznivě nakloněna nacistické straně.

Vídeň tedy vypadá tak, jak vypadá - bývalé císařské město se širokými bulváry lemovanými stromy, s klasickou architekturou a s pozoruhodně vycepovanými občany. Brian navedl Dominika k hotelu Imperial na Kartner Ringu; budova hotelu vypadala jako přístavba ke známému Schonbrunnu.

"Musíš uznat, že nás poslali na pěkné místo, Aldo," poznamenal Dominic.

Uvnitř byl hotel ještě působivější - pozlacené omítky a lakované dřevěné obložení, jehož každou část jako kdyby instaloval řemeslnický mistr přivezený sem přímo z renesanční Florencie. Hala nebyla nijak prostorná, stolek recepčního se však nedal přehlédnout, protože lidé za ním měli na sobě oděv, podle kterého se jejich příslušnost k hotelovému personálu dala poznat stejně spolehlivě, jako se dá poznat mariňák v modré vycházkové uniformě.

"Dobrý den," uvítal je recepční. "Páni Carusově?"

"Tak, správně," řekl Dominic, udiven jeho mimosmyslovým vnímáním. "Měli byste tu mít rezervaci pro mě a pro mého bratra."

"Zajisté, pane," odpověděl recepční s nadšeným výrazem plným úslužnosti. Anglicky mluvil, jako by se tomu jazyku učil na Harvardu. "Dva spojené pokoje s výhledem na ulici."

"Vynikající." Dominic vylovil svou "černou" kartu American Express a podal mu ji.

"Děkuji."

"Máme tu nějaké vzkazy?"

"Nikoli, pane," ujistil ho recepční.

"Můžete poslat sluhu, aby se postaral o naše auto? Je pronajaté, nevíme jistě, jestli ho budeme používat."

"Samozřejmě, pane."

"Děkuji. Můžeme teď vidět naše pokoje?"

"Ano. Jsou v prvním poschodí - pardon, ve druhém, jak říkáte v Americe. Franzi!" zavolal.

Zřízencova angličtina byla stejně dobrá. "Tudy, prosím, pánové." Výtah žádný, jen schodiště pokryté červeným kobercem, vedoucí přímo proti portrétu v životní velikosti, portrétu jakéhosi nepochybně významného muže v bílé vojenské uniformě a s licousy pěkně vyčesanými do stran.

"Kdo to je?" zeptal se Dominic zřízence.

"Císař František Josef, pane. Tenhle hotel navštívil, když se v devatenáctém století otvíral."

"Aha." Tím se vysvětlovalo chování zdejšího personálu, ale stylovosti tohoto místa se nedalo nic vytknout; ani zdaleka ne.

Za pět minut už byli ve svých pokojích; Brian zašel vedle k bratrovi. "Hergot, obytný patro v Bílým domě je proti tomuhle úplný nic."

"Myslíš?"

"Ty troubo, já to vím. Přišel jsem a viděl jsem. Strejda Jack mě tam vzal, když jsem měl po vyřazení - ne, vlastně po tom, co jsem vyšel ze Základní školy. Kurva, tohle teda je něco! Kolik takový pokoj může stát?"

"Co se staráš, platím to ze svý karty, a náš přítel je kousek odtud, v Bristolu. Lovit bohatý šmejdy má něco do sebe, co?" Tím se vrátili ke své práci. Dominic vytáhl z brašny přenosný počítač. Hotel byl na hosty s počítači zavedený a připojení tu měli báječně vyřešené. Otevřel si nejnovější soubor; předtím jej pročetl jen zběžně, nyní si dal na čas a studoval jej slovo za slovem.

*****

GRANGER SI TO promýšlel. Gerry chce někoho, kdo bude dvojčatům dělat opatrovníka, a zřejmě se na tuhle myšlenku upnul. Rick Bell má pod sebou ve zpravodajském oddělení spoustu dobrých lidí, ti však, jakožto bývalí zpravodajci ze CIA i odjinud, jsou všichni příliš staří na to, aby se k mladým bratrům hodili jako společníci. Nebylo by dobré, kdyby se někdo, blížící se teprve třicítce, toulal po Evropě s kamarádem po padesátce. Takže líp bude najít někoho mladšího. Těch nebylo moc, ale jeden přece jen... Zvedl telefon.

*****

FUÁD BYDLEL jen dva bloky odtud, ve druhém poschodí hotelu Bristol, proslulého a velmi drahého, známého hlavně svou vynikající restaurací a tím, že se nachází naproti budově Státní opery, hned přes ulici; je zasvěcena památce Wolfganga Amadea Mozarta, který, než zde ve Vídni předčasně zemřel, byl hudebníkem u habsburského dvora. Tato součást historie však Fuáda ani v nejmenším nezajímala, byl posedlý současnými událostmi. Pohled na to, jak mu Anás Alí Atef umírá přímo před očima, jím silně otřásl. To nebyla smrt

nevěřících, něco, nač se dá dívat v televizi a jen se při tom usmívat. Stál tam a díval se, jak z přítelova těla neviditelně uniká život, přihlížel, jak němečtí záchranáři marně bojují o jeho život - očividně dělali vše, co bylo v jejich silách, navíc dokonce pro člověka, kterým určitě pohrdali. To ho udivilo; ano, byli to Němci, kteří prostě dělali svou práci, ale udělali ji, věnovali se jí s urputnou neústupností, a potom jeho přítele odvezli jako o závod do nemocnice, kde němečtí lékaři pravděpodobně dělali totéž, avšak neúspěšně. Do čekárny za ním přišel lékař a tu zprávu mu smutně sdělil; ani nemusel říkat, že udělali všechno, co se dalo, že to vypadá na rozsáhlé srdeční selhání a že se provedou další laboratorní vyšetření, aby se potvrdilo, zda ten záchvat byl skutečnou příčinou smrti. Nakonec ještě požádal o informace o rodině mrtvého, pokud nějakou má, která by se o mrtvého postarala, až oni skončí s pitvou. Na těch Němcích je divné, jak chtějí vždycky mít všechno v co nejúzkostlivějším pořádku. Fuád zařídil, co jen mohl, potom nasedl na vlak do Vídně; seděl sám v kupé první třídy a pokoušel se s tou hroznou událostí vyrovnat.

Sestavoval zprávu pro organizaci. Ta půjde přes Muhammada Hasana al-Dína; pravděpodobně je v této chvíli v Římě, tím si však Fuád Rahmán Jásín nebyl zcela jist. Ani nemusel, internet je docela dobrá adresa, byť bez určitého tvaru. Je prostě moc smutné, když mladý muž plný sil a cenný druh klesne na ulici mrtev. Pokud se tak stalo za nějakým účelem, pak jen sám Alláh ví za jakým - Alláh svým záměrem řídí vše, a jeho záměr nemusí vždy být lidem znám. Fuád vyndal z minibaru minilahvičku koňaku a vypil jej rovnou z ní, naléváním do jedné z napoleonek, stojících na ozdobném stolečku, se nezdržoval. Pití alkoholu je hřích, koňak mu nicméně pomohl zklidnit nervy; a stejně -na veřejnosti nikdy nepije. Zatracená smůla! Vrhl pohled na minibar; zbývaly dvě lahvičky koňaku, ještě tam však bylo několik minilahviček skotské, v Saúdské Arábii oblíbeného nápoje; šarída ať si předpisuje, co chce.

*****

"MÁTE PAS?" byla první Grangerova slova, sotva se jeho návštěvník posadil.

"No jistě; proč?" zeptal se Ryan.

"Letíte do Rakouska. Dneska večer z Dullesova. Tady máte letenku." Ředitel operací hodil na stůl složený papír.

"Kvůli čemu?"

"Máte rezervaci v hotelu Imperial; tam se spojíte s Dominikem a Brianem Carusovými a budete jim radit v záležitostech zpravodajské činnosti. Můžete používat svůj normální účet za elektronickou poštu a přenosný počítač máte vybavený patřičným šifrovacím programem."

Co má tohle ksakru být? říkal si Jack. "Promiňte, pane Grangere; můžeme se vrátit trochu zpátky? O co tu vlastně jde?"

"Vsadím se, že takhle se jednou či dvakrát ptal i váš otec." Grangerovi se podařil úsměv, od kterého by zamrazilo i kostky ledu v koktejlu. "Gerry si myslí, že dvojčata potřebují zpravodajskou podporu. Takže jste vyčleněn vy, abyste tuhle podporu poskytoval, budete něco jako konzultant pro jejich práci v terénu. To je něco jiného než vývoj situace ve zpravodajské činnosti jen sledovat přes virtuální kancelář. V tom ohledu jste udělal moc prima práci; máte dobrý čich na vystopování lecčeho na internetu - sakramentsky lepší, než mají Dom nebo Brian. Sledujte terén, může to být k užitku. Tak, teď víte proč. Můžete tu práci odmítnout, ale být vámi, vezmu ji. Tak co?"

"Kdy letím?" "Máte to na letence."

Jack se na ni podíval. "Hergot, to abych sebou hodil." "Tak sebou hoďte. Na Dullesovo vás vezme auto. Tak, odchod." "Rozkaz, pane." Jack vstal. K letišti mělo zrovna cestu jedno z jejich aut. Nezamlouvalo se mu, že by svého hummera nechával na parkovišti u letiště; takové věcičky si oblíbili zloději. "A - kdo má pro tohle bezpečnostní prověření?"

"Rick Bell uvědomí Willse. Kromě něj nikdo, opakuju, nikdo. Jasné?"
"Jasné, pane. Tak já mizím." Podíval se na letenku; byla k ní přiložena "černá" karta American Express. Aspoň že ten výlet jde na účet podniku.
Kolik takovýchhle věcí odpočívá v kartotékách Univerzity? říkal si. Ale pro dnešek mu úplně stačí tohle.

*****

"CO JE ZAS TOHLE?" zeptal se Dominic počítače. "Aldo, zítra ráno dostaneme společnost."
"Koho?"
"To se tu neříká. Říká se tu, že nemáme podnikat nic, dokud se s námi nespojí."
"Proboha, co si tam myslí, že jsme? Ten řezník, Louis the Fish? Jako kdybysme my mohli za to, že nám tamten chlap sám vlez rovnou do rány! To jsme se s tím měli nějak víc srát?"
"Takový jsou lidi z vlády. Když jseš nějak moc dobrej, dostanou strach," rozumoval nahlas Dominic. "Nedáme si večeři, brácho?"
"Prima, a můžeme vyzkoušet zdejší verzi vitello milanese. Myslíš, že tu mají slušná vína?"
"To se dá zjistit jediným způsobem, Aldo," odtušil Dominic. Z kufru si vybral kravatu. Prostředí hotelové restaurace působilo společensky vybraně, skoro tak jako starý dům strýčka Jacka.

21 KAPITOLA - TRAMVAJ DO STANICE PEKLO

CESTA BYLA PRO JACKA nová ve dvou ohledech: v Rakousku ještě nikdy nebyl a docela určitě ho zatím ještě nikdo nevyslal do terénu, aby se připojil k atentátnickému týmu. Nápad zbavit života lidi, kteří rádi zabíjejí Američany, se za stolem ve West Odentonu ve státě Maryland zdál docela dobrý, ale na sedadle 3A v airbusu 330, jedenáct tisíc metrů nad Atlantikem, začal náhle vypadat ošemetně: no, Granger mu ale přece říkal, že sám nebude muset dělat nic. Proti tomu Jack nic neměl. Pořád ještě uměl střílet z pistole, chodil pravidelně trénovat na střelnici Tajné služby v D.C. nebo občas také v její akademii v Beltsvillu, když tam byl Mike Brennan. Jenže Brian ani Dom přece nestřílejí, alespoň tedy soudě podle toho, co stojí ve zprávě MI5, která mu přišla do počítače. Srdeční záchvat - jak se sakra finguje srdeční záchvat tak dobře, že to patolog zbaští? Bude se jich na to muset zeptat. Dá se předpokládat, že bezpečnostní prověření pro to má.
V každém případě bylo jídlo, oproti těm blafům, co v letadlech servírují, lepší než průměr a ani aerolinka nedokáže zkazit pitivo, dokud je ještě v láhvi. Když měl Jack v sobě dost alkoholu, spánek se dostavil docela snadno, a sedadlo v první třídě bylo ještě starého typu, žádná taková ta moderní, navíc nepohodlná příšernost se stovkou pohyblivých částí. Jako obyčejně se polovina lidí vpředu dívala celou noc na filmy. Každý z cestujících má svůj vlastní způsob, jak se vypořádat se šokem z cestování, jak tomu jeho otec neměnné říkal. Jackův způsob byl ten šok zaspat.

*****

WIENER SCHNITZEL byl vynikající, stejně jako místní vína.
"Ten, kdo tohle vyrábí, by si určitě měl popovídat s dědou," prohlásil Dominic, když spolkl poslední sousto. "Možná ví něco, z čeho by se Starouš mohl poučit."
"Nejspíš to bude Ital nebo někdo podobný, brácho." Brian dopil svou číši

místního vynikajícího bílého vína, které mu číšník doporučil. Po pár vteřinách si číšník jeho prázdné číše všiml a dolil mu, načež se znovu vytratil. "Sakra, na takovýhle stravování by si člověk hned zvykl. Kam se na to hrabou hotový vojenský dávky."

"Při troše štěstí už to svinstvo nebudeš muset nikdy jíst."

"Jo, jistě, když budeme v téhleté práci pokračovat," odtušil pochybovačně Aldo. Seděli sami v rohovém boxu. "Tak co víme o tom našem novém subjektu?"

"Pravděpodobně kurýr. Nosí vzkazy v hlavě - ty, co se neposílají přes internet. Neškodilo by něco mu z tý hlavy vybrat, ale to není náš úkol. Máme popis, ale tentokrát žádnou fotografii; to mi dělá trochu starosti. A nezdá se, že je nějak moc důležitý, a to mi dělá starost taky."

"Jo, souhlas. Určitě musel někoho pořádně nadzvednout; šlápnul vedle, a teď má smůlu." Hryzáni svědomí se už stalo minulostí, ale přál si dostat někoho, kdo stojí blíž k hlavnímu článku. To, že nemají fotografii, podle které by ho identifikovali, bylo skutečně znepokojivé; budou muset být opatrní. Bylo by zlé jít na někoho nepravého.

"Hele, na seznam se určitě nedostal proto, že zpíval v kostele moc nahlas, ne?"

"A není to papežův synovec," zakončil to řečnění Brian. "Je mi to jasný, brácho." Pohlédl na hodinky. "Je čas jít na kutě. Zítra nás čeká schůzka. Jak se s ním máme vlastně sejít?"

"Vzkaz zněl, že přijde za námi. Hergot, možná, že tu zůstane taky."

"Ta Univerzita má divný představy o utajení, co?"

"Jo, jako ve filmu to není." Dominic se potichu zasmál. Mávl na číšníka, ať přinese účet. Zákusek vynechají; po takovém jídle by se jim mohl stát osudným. Ještě pět minut a leželi v postelích.

*****

"VY SI ASI myslíte, jak jste chytrý, co?" byla první Hendleyho slova. Volal z domova zabezpečenou linkou Grangerovi; ten byl také doma.

"Gerry, přece jste mi říkal, abych poslal nějakého počítačového machra, ne? Koho jiného jsme mohli v Rickově kšeftu postrádat? Všichni mi říkali, jak je ten kluk bystrý, tak ho teda vyzkoušíme naostro."

"Ale je to přece nováček!" namítal Hendley.

"A ti dva snad nejsou?" odpověděl Granger otázkou. Tak, a mám tě; teď mě snad necháš, abych si kšeft řídil po svém, říkal si v duchu, a jen taktak, že to nevyslovil nahlas. "Gerry, on se do ničeho přímo nenamočí, a taková zkušenost mu s velkou pravděpodobností pomůže k tomu, že z něj bude tím lepší analytik. Je to jejich příbuzný; znají ho a on zná je. Budou mu důvěřovat a věřit tomu, co řekne. A podle Tonyho Willse je mladý Ryan ten nejbystřejší mladý analytik, jakého zažil od doby, co odešel z Langley. Tak se pro ten úkol dokonale hodí, ne?"

"Je moc mladý." Hendley však věděl, že ztrácí body i zde.

"A kdo není, Gerry? Kdyby byli k dispozici lidi se zkušenostmi v téhle práci, takže bychom je už měli na výplatní listině."

"Jestli to vybouchne -"

"Tak já vyletím do luftu. To vím. Můžu se teď jít koukat na televizi?"

"Nashle zítra."

"Dobrou, kamaráde."

*****

MEDOJED SURFOVAL po internetu, chatoval s kýmsi jménem Elsa K69; prohlašovala, že je jí třiadvacet let, výška sto šedesát centimetrů, váha čtyřiapadesát kilogramů, míry slušné, ne však výjimečné, hnědé vlasy, modré oči a až ošklivě vynalézavá mysl. Také umí dobře psát na stroji. Ve

skutečnosti, což však Fuád absolutně nemohl vědět, to byl muž, padesátiletý, napůl opilý a dost osamělý. Chatovali v angličtině. "Dívka" na druhém konci "říkala", že je v Londýně sekretářkou. To město tenhle rakouský účetní dobře znal.

Fuádovi "připadala" dost skutečná; brzy se ponořil do zvrácených představ. Nebylo to zdaleka tak pěkné jako se skutečnou ženou, ale v Evropě byl Fuád při hovění svým vášním opatrný. Člověk nikdy neví, jestli ženská, kterou si koupí, není náhodou od Mossadu, taková, která by to ušmikla stejně klidně, jako to klidně nechává vjet do sebe. Smrti se nijak příliš nebál, ale jako všichni muži se bál bolesti. Ať tak či onak, jeho představy trvaly téměř půl hodiny; nasytil se jimi natolik, že si "kontakt" poznamenal pro případ, že se "tahleta" znovu ukáže. Nevěděl, že tyrolský účetní si podobnou poznámku udělal do své kartotéky "přátel" také, načež se odebral do své studené a prázdné postele.

*****

KDYŽ SE JACK probudil, rolety byly vytažené; naskytl se mu výhled na purpurově šedé hory o šest a půl tisíce metrů níž. Podle hodinek strávil na palubě asi osm hodin, z nichž pravděpodobně šest prospal.

Prima; po víně ho pobolívala hlava, ale pomohl mu ranní životabudič, káva. Byla dobrá, dobré bylo i pečivo, a obojí dohromady ho dokázalo napůl probudit. To už letadlo, let 94, kroužilo před přistáním.

Letiště nebylo nijak velké, uváží-li se, že jde o reprezentativní vstup do nezávislé země; Rakousko má zhruba stejný počet obyvatel jako New York, a ten má letiště tři. Letadlo dosedlo s žuchnutím, kapitán je všechny uvítal ve své vlasti a sdělil jim, že místní čas je 9:05 dopoledne. Takže Jack se bude muset nějak vyrovnat s časovým posunem o jeden den, ale když bude mít štěstí, do zítřka se možná jakžtakž dá dohromady.

Imigrační kontrolou prošel hladce - letadlo bylo obsazené jen asi z poloviny -, vyzvedl si zavazadla a zamířil ven, chytit si taxík.

"Hotel Imperial, prosím."

"Kam?" zeptal se řidič.

"Hotel Imperial," opakoval Jack.

Řidič okamžik přemýšlel. "Ah so, Hotel Imperial, ja?"

"Das ist richtig," ujistil ho Jack a pohodlně se usadil, aby si v klidu užil jízdu. Měl sto eur, předpokládal, že budou stačit, pokud tenhle chlápek nechodil do newyorské taxikářské školy. V každém případě tu někde budou bankomaty.

Jízda trvala půl hodiny, taxík se probíjel dopravní špičkou. Blok či dva od hotelu minul prodejnu vozů ferrari; ten pohled byl pro Jacka něčím novým, ferrari viděl zatím jen v televizi a jako každý mladík si v duchu říkal, jaké asi je takové auto řídit.

Hotelový personál ho uvítal, jako kdyby přijel nějaký princ, a uvedl ho do apartmá ve čtvrtém poschodí; lůžko vypadalo opravdu hodně lákavě. Jack si hned objednal snídani a vybalil věci. Pak si připomněl, proč tu je; zvedl telefon a požádal, aby ho přepojili do pokoje Dominika Carusa.

*****

"HALÓ?" Dom byl ve sprchovací kabině, také pozlacené; ohlásil se Brian.

"Ahoj, bratránku, tady Jack," uslyšel.

"Jack... který - moment: Jack?"

"Jsem nahoře, mariňáku. Přiletěl jsem před hodinou. No tak, už ať jste tady, popovídáme si."

"Jasně; za deset minut." Brian zamířil do koupelny. "Enzo, tomu nebudeš věřit, kdo je nahoře!"

Dominic, již vysprchovaný, se utíral ručníkem. "A kdo?"

"Nech se překvapit, člověče." Brian odešel zpátky do obývacího pokoje; dal se do čtení International Herald Tribune a nevěděl, jestli se má smát nebo zvracet.

*****

"TY SI SNAD děláš prdel!" vydechl Dominic, když se dveře otevřely.

"Měls vidět, co to bylo pro mě, Enzo," odtušil Jack. "No, pojďte dál!"

"Jídlo mají v tom laciném Motelu 6 dobré, co?" poznamenal Brian a následoval bratra dovnitř.

"Já vlastně spíš dávám přednost Holiday Inn Expressu. Potřebuju si do životopisu dát PhDr. víš?" zasmál se Jack a mávnutím ruky je vyzval, aby se posadili. "Mám tu kafe navíc."

"Dělají tu dobré. Vidím, žes objevil i croissanty." Dominic si nalil kávu a jeden sebral. "Proč tě sem hergot poslali?"

"Asi proto, že se s vámi oběma znám." Jack si namazal už druhý croissant. "Něco vám povím: já se teď nasnídám, pak si zajdeme do prodejny ferrari a dáme řeč. Jak se vám líbí Vídeň?"

"Jsme tu teprve od včerejška odpoledne, Jacku," upozornil ho Dominic.

"To jsem nevěděl. Ale v Londýně jste zřejmě měli bohatý program."

"Docela ušel," odtušil Brian. "Povím ti o tom jindy."

"Fajn." Jack pokračoval v jídle a Brian se vrátil ke svému International Trib. "Doma je kvůli tomu střílení pořád ještě rozruch. Na letišti jsem si musel zout i boty; ještě že jsem měl čistý ponožky. Zdá se, že koukají, jestli se někdo nepokusí fofrem vypadnout."

"Jo, bylo to moc zlé, člověče," poznamenal Dominic. "Oddělali tam někoho, koho znáš?"

"Díky bohu ne; ani žádného z tátových známých, i když zná plno lidí. Co vy?"

Brian na něj vrhl zvláštní pohled. "Ne, z těch, které jsme znali, nikoho." Doufal, že tím neuráží duši malého Davida Prentisse.

Jack dojedl poslední croissant. "Teď bych se osprchoval, a pak mi můžete ukázat okolí."

Brian dočetl noviny, zapnul televizi a naladil CNN, jedinou americkou stanici, kterou v Imperialu měli; chtěl si poslechnout zprávy v 5.00 newyorského času. Poslední z obětí byla pohřbena předchozího dne a reportéři se pozůstalých vyptávali, jak svou ztrátu prožívají. To jsou teda blbý otázky! Takovýhle obracení nože v ráně máte nechat těm lotrům, zuřil Brian v duchu. A politici plkají na téma Co musí Amerika udělat.

No, my to děláme za vás, hoši, myslel si. Kdyby se o tom ale dozvěděli, nejspíš by si podělali ty svoje hedvábný podvlíkačky; to vědomí mu však aspoň dodávalo lepší pocit. Někdo musí ten ulétlý míč dohnat a chytit, a to je teď jeho úkol.

*****

V HOTELU BRISTOL se Fuád právě probouzel; i on si objednal kávu a pečivo. Následujícího dne se má setkat s jiným kurýrem a převzít vzkaz, který pak náležitým postupem předá dál. Při důležitých sděleních dbala Organizace na vysoký stupeň bezpečnostního zajištění. Skutečně důležitá sdělení se předávala výlučně ústně. Kurýr znal pouze toho, kdo za ním přišel, a toho, komu sám vzkaz předá, takže byli organizováni do buněk sestávajících jen ze tří lidí, což bylo další poučení získané od mrtvého důstojníka KGB. Kurýr, který přijde, je Mahmúd Muhammad Fádil, a dorazí z Pákistánu. Takový systém se dal nabourat, ale jen usilovnou a zdlouhavou policejní prací, a mohl snadno přijít vniveč, když z tohoto trojúhelníku vystoupil třeba jen jeden člověk; nesnáz spočívala

v tom, že v důsledku nečekaného zmizení jedné strany trojúhelníku se vzkaz nemusel vůbec dostat na místo určení. To se až dosud nestalo a ani se nečekalo, že k tomu někdy dojde. Fuád si při téhle práci nežil špatně: hodně cestoval, vždy první třídou, bydlel výhradně v nejpřepychovějších hotelových zařízeních; celkem vzato, je to pohodlný život. Občas z toho měl pocit viny. Druzí dělali věci, které on považoval za nebezpečné a obdivuhodné, když však tuhle práci přijímal, bylo mu sděleno, že bez něj a jeho jedenácti druhů nemůže organizace fungovat; tím se posílilo jeho vědomí vlastní důležitosti, a stejně tak mu ulevilo vědomí, že jeho činnost, velmi významná, je také zcela bez nebezpečí. Přebíral vzkazy a předával je dál, často přímo těm, kdo prováděli samotnou akci; ti ho chovali ve velké úctě, jako kdyby instrukce pro akci vycházely od něho samotného. Nijak je z tohoto omylu nevyváděl. Takže do dvou dnů dostane další příkazy, aby se přesunul buď ke svému zeměpisně nejbližšímu společníkovi Ibrahimu Sálihovi al-Ádilovi, který má základnu v Paříži, nebo k zatím neznámému operativci. To se dozví dnes, naváže potřebné kontakty a bude jednat podle vývoje situace. Jeho práce byla nudná a současně vzrušující, mohl celé hodiny trávit v pohodlí a naprosto bez rizika: tak bylo snadné být hrdinou hnutí, za nějž se někdy dokonce v duchu považoval.

*****

ŠLI PO KARTNER RINGU; ulice nejdřív vedla k východu, potom se náhle ostře stočila k severovýchodu a změnila jméno na Schubertring. Na severní straně se nacházela prodejna vozů ferrari.

"Tak jak pokračujete?" zeptal se Jack. Nyní byli na otevřeném prostranství, a navíc hluk dopravy by nikomu nedovolil je nějakým technickým zanzením případně odposlouchávat.

"Sundali jsme dva. Ještě zbývá jeden, tady ve Vídni, a potom pryč někam jinam, ať už kamkoli. Já ale myslel, že ty to budeš vědět," odpověděl Dominic.

Jack zavrtěl hlavou. "Nic takového. Tohle mi neřekli."

"Proč tě poslali?" To se zeptal Brian.

"Podle všeho proto, abych se nějak vyjádřil k tomu, co napadne vás, přispěl zpravodajskými informacemi a dělal cosi jako konzultanta. Aspoň takhle mi to Granger řekl. Vím jen, co se stalo v Londýně. Od Britů máme spoustu důvěrných věcí - teda, spíš přes Brity, k informacím se dostáváme nepřímo. U nich se to uzavřelo jako srdeční záchvat. O Mnichově toho moc nevím. Co mi povíte vy?"

Odpověděl mu Dominic: "Dostal jsem ho, když šel ven z mešity. Skončil na chodníku; přijela záchranka, posádka se ho ujala a pak ho odvezli do nemocnice. Víc nevím."

"Je mrtvý; to jsme zachytili," sdělil jim Jack. "Doprovázel ho chlápek, který si na internetu říká 'Medojed'. Viděl, jak jeho kámoš šel k zemi, a oznámil to dalšímu s adresou Padesát šest MuHa, myslím někam do Itálie. Ten v Mnichově - jmenoval se Atef - byl verbíř a kurýr. Víme, že naverboval jednoho z těch, co stříleli při tom masakru minulý týden. Takže si můžeš být jistý, že si zasloužil dostat se na seznam."

"To víme, řekli nám to," podotkl Brian.

"Jak vlastně ty lidi oddělváte?"

"Tímhle." Dominic vytáhl z kapsy saka obleku zlaté pero. "Přehodíš hroty tak, že pootočením pera vyměníš uvnitř zásobníky, a ďobneš ho, nejlíp do zadku. Injektuje to látku, které se říká succinylcholin, a ta mu pokazí celej zbytek dne. Succinylcholin metabolizuje v krevním řečišti ještě po smrti a nedá se nijak zjistit, pokud patolog není génius a navíc ještě dítě štěstěny."

"Ta věc je paralyzuje?"

"Jo. Zkolabujou, nemůžou dýchat. Ta látka začne působit asi za třicet vteřin, pak jdou k zemi, a potom už všechno běží samo. Vypadá to jako srdeční záchvat, a taky to jako takový záchvat později při testech vyjde. Pro nás přímo dokonalé."

"Kruci. Tak vy jste byli taky v Charlottesvillu?"

Odpověděl mu Brian. "Jo, byli. Nebylo to nic pěkného. Mně umřel v náručí malý kluk, Jacku. To mě vzalo." "To střílení vám šlo prima." "Nestáli za moc," zhodnotil pobité teroristy Dominic. "Nevedli si

o nic líp než kriminálníci odněkud z ulice. Žádný výcvik; nekryli si záda, nejspíš si mysleli, že nemusí, když měli automatické zbraně. Ale přesvědčili se o opaku. Přesto, měli jsme štěstí - no teda... hergot!" poznamenal, když došli k prodejně ferrari.

"Páni! To jsou ale krasavci!" připojil se okamžitě k jeho obdivu Jack.

I na Briana ten pohled zapůsobil.

"Tenhleten je starý," sdělil jim Dominic. "575M, V12, přes pět set koní, šestistupňová převodovka, vytáhne to na dvě stě dvacet. Ale ten úplně super je Ferrari Enzo; to je bomba, hoši. Šest set šedesát koní. A dokonce ho pojmenovali po mně. Podívejte, tamhle vzadu v rohu."

"Za kolik?" zeptal se Jack.

"Tak něco k šesti stům tisícům babek. Ale jestli chcete pořádný žhavý žihadlo, tak volejte Lockheed Burbank." A skutečně, vůz měl vpředu dvojici otvorů, které vypadaly jako vstupní otvory proudového motoru. Celý tenhleten stroj vypadal jako osobní vozidlo Skywalkerova bohatého strýčka.

"Auta ho pořád ještě drží, co?" poznamenal Jack. Soukromé tryskové letadlo má pravděpodobně menší spotřebu, ale tohle auto mělo hezké ladné křivky, jako tělo šelmy.

"Ten by radši spal s ferrari než s Grace Kellyovou," odfrkl pohrdlivě Brian. Jeho vlastní záliby byly samozřejmě konvenčnější.

"V autě dokážete jet dýl než na holce, lidi." Taky způsob hodnocení výkonu. "Krucinál, vsadím se, že tahleta mrška sebou umí hejbat."

"Mohl by sis udělat průkaz na soukromý tryskáč," poznamenal Jack.

Dominic zavrtěl hlavou. "Kdepak; to je moc nebezpečný."

"Starou bačkoru." Jack se málem rozesmál nahlas. "Proti tomu, co děláte?"

"Juniore, na to jsem ale zvyklej, víš?"

"Když říkáš..." Jack jen zavrtěl hlavou. Sakra, jsou to ale moc pěkná auta. Se svým hummerem byl spokojený - sněhem projel, kam se mu zachtělo, a na dálnici by vyhrál každou srážku; a že to není zrovna sporťák? Na to Jack kašlal. Ale kluk, který v něm zůstal, chápal, co má bratranec napsáno na čele. Kdyby se herečka Maureen 0'Harová narodila jako auto, možná by tu stála mezi nimi. Ta červená karoserie by pěkně ladila s barvou jejích vlasů. Po deseti minutách Dominic usoudil, že už tu slintá blahem dost dlouho, a všichni tři pokračovali v cestě.

"Takže o tom našem subjektu víme všechno, kromě toho, jak vypadá?" ozval se Brian, když byli o půl bloku dál.

"Jo, správně," souhlasil Jack. "Ale kolik v Bristolu asi tak bydlí Arabů, co myslíš?"

"V Londýně je jich spousta. Otázkou je, jak ho identifikovat. Provést akci přímo na chodníku by nemuselo být nijak těžké." Rozhlédl se; připadalo mu, že by to docela ušlo. Provoz na ulici nebyl takový jako v New Yorku nebo v Londýně, ale také to nebylo Kansas City po setmění, a udělat tu práci za denního světla mělo hodně do sebe. "Asi budeme hlídat hlavní vchod i všechny postranní. Můžeš zkusit, jestli nedostaneme z Univerzity víc údajů?"

Jack pohlédl na hodinky a v duchu počítal. "Měli by tam začít makat tak za hodinku."

"Tak se koukni na elektronickou poštu," vyzval ho Dominic. "My si to tu zatím projdeme, jestli nenarazíme na někoho, kdo by mohl být náš člověk."

"Tak dobrá." Přešli ulici a zamířili zpátky k Imperialu. Sotva byl Jack v pokoji, hodil sebou na postel a upadl do spánku.

*****

FUÁD NEMĚL v té chvíli co na práci, rozhodl se tedy provětrat si trochu plíce. Ve Vídni bylo hodně nač se dívat, a on ještě všechno neabsolvoval, takže se náležitě oblékl jako byznysman a vyšel ven.

*****

"MÁME TO, ALDO!" Dominic měl jako správný policista paměť na obličeje - a do tohohle málem narazili. "Není to -"

"Jo; Atefův kámoš z Mnichova. Chceš se vsadit, že to je náš hoch?" "To bych se sázel pěkně pitomě, brácho." Dominic si cíl zařazoval. Zaručeně Blízký východ, střední postava, přibližně sto sedmdesát pět centimetrů vysoký, asi sedmdesát pět kilogramů, černé vlasy a hnědá pleť, semitský nos, dobře a nákladně oblečený, jako byznysman, sebejistá chůze. Prošli tři metry od něj a snažili se neprohlížet si ho upřeně ani přes sluneční brýle. Máme tě, šmejde. Tihle lidi vědí prd o tom, jak se na veřejnosti, všem na očích, skrývat. Došli na roh.

"Hergot, to bylo teda snadný," poznamenal Brian. "Co teď?" "Ať to Jack vyřídí s lidmi tam doma, my se nebudeme vzrušovat, Aldo." "Jasan, brácho." Brian si podvědomě ohmatal kapsu, jestli je pero tam, kde má být, asi tak, jak by ohmatal pouzdro své automatické beretty M9, být v uniformě a na bojišti. Připadal si jako neviditelný lev někde v Keni, na planině plné pakoňů. Nemůže být nic snazšího. Může si vybrat, kterého chce zabít a sežrat, a chudák pakůň vůbec netuší, že se k němu lev plíží. Přesně jako to dělají oni. Říkal si, jestli kolegům tohohle chlápka dojde, jaká ironie je v tom, že se jejich taktika používá proti nim. Američané nejsou na takovýhle způsob jednání stavění, všechny ty honičky a přepadení na hlavní ulici v pravé poledne jsou stejně jen výmyslem Hollywoodu. Lev svůj život neriskuje; a jak Briana učili na Základní škole, když se člověk dostane do poctivé rvačky, nezbývá než se prát bez nějakého předem připraveného plánu. Férově bojovat je dobré na olympiádě, ale tohle není olympiáda. Žádný lovec velké zvěře nejde ke lvovi s rámusem a s mečem v ruce, ale udělá jedinou rozumnou věc: ukryje se za strom a provede to puškou ze vzdálenosti dvou set metrů. I keňští Masajové, pro které je zabití lva způsob, jak prokázat mužnost a postoupit mezi bojovníky, mají tolik rozumu, že jich na něj jde nejméně deset - a ne všichni to jsou mladíci pod dvacet let -, když chtějí mít jistotu, že do kraalu přinesou lvův ocas. Nejde o to, dělat hrdinu, nýbrž provést věc tak, aby se dostavil výsledek. To, co dělají oni dva, je už i tak dost nebezpečné. Člověk se snaží vyloučit z rovnice všechny členy, které znamenají zbytečné riziko. Je to obyčejný byznys, ne sport. "Sejmem ho tady na ulici?"

"Už to tak vyšlo předtím, ne? V hotelový restauraci ho odděláme asi těžko, Aldo."

"To sotva, Enzo. Tak co teď dál?"

"Budeme si hrát třeba na turisty. Opera vypadá velkolepě. Kouknem se... Tady na té tabuli stojí, že dávají Wagnerovu Valkýru. To jsem neviděl."

"Já na opeře v životě nebyl; asi bych někdy měl jít - opera je součást duše Italů, ne?"

"Ale jo, jistě; já té duše mám víc, než kolik stačím zvládnout, ale přikláním se k Verdimu."

"No sakra. Kdys ty byl na opeře?"

"Mám nějaké na cédéčkách," odtušil s úsměvem Dominic. Ukázalo se, že Státní opera je nádherná ukázka architektury z období habsburského císařství, vystavěná a uvnitř zařízená tak, jako kdyby měl některé představení navštívit sám Pánbůh, všude samý šarlat a zlato. Ať měli Habsburkové jakékoli chyby, prokázali, že mají vynikající vkus. Dominic krátce uvažoval o tom, že by bylo záhodno prohlédnout si také katedrály, nakonec však dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, kvůli čemu tu jsou, by to nebylo vhodné. Procházeli se tedy dvě hodiny jen tak, potom zamířili zpátky do hotelu a nahoru do Jackova

pokoje.

*****

"Z DOMOVA NIC, co by se šiklo," uvítal je Jack.

"Nevadí. Toho chlapa jsme viděli, je to náš starý přítel z Mnichova," hlásil Brian. Odešli do koupelny a pustili všechny kohoutky, aby hukot zpěněné vody ohlušil každý mikrofon tak, že ho přestane bavit odposlouchávat. "Je to kámoš pana Atefa; když jsme ho v Mnichově složili, byl s ním."

"Jak si můžete být jistí?"

"Na sto procent ne, to nemůžeme - ale jak moc velkou náhodou se zrovna on ocitne v obou městech a navíc v tom hotelu, kde má být, člověče?" argumentoval velmi rozumně Brian.

"Stoprocentní jistota je lepší," namítl Jack.

"Souhlasím, ale když máš sázku jedna ku tisíci ve svůj prospěch, tak položíš peníze na stůl a házíš," odrazil ho Dominic. "Podle pravidel FBI je tenhle přinejmenším ,známý společník', někdo, koho bychom sebrali a odvedli k výslechu. Přece nevybírá peníze na Červený kříž, ne?" Odmlčel se. "No dobrá, není to dokonalé, ale řekl bych, že lepší to nebude, a tvrdím, že pro nás je toho až dost, abychom se toho drželi."

Jacka nyní čekala zkouška odvahy: má nebo nemá oprávnění říct k téhle věci své ano či ne? Granger mu výslovně neřekl, že má; působí tu jako zpravodajská podpora. Co ale taková podpora přesně obnáší? No to je teda nádhera - dostal práci bez popisu práce, a nemá ani přidělenu žádnou pravomoc. To vůbec nejde dohromady. Vzpomněl si, jak otec jednou říkal, že lidé ve velení nejsou od toho, aby těm v terénu do něčeho dodatečně mluvili, protože lidé v terénu mají oči a očekává se od nich, že je výcvik naučil myslet vlastní hlavou. V tomto případě je však jeho výcvik pravděpodobně stejně dobrý jako výcvik obou bratrů. Ale - on obličej předpokládaného cíle neviděl, oni ano. Když řekne ne, můžou mu klidně říct, kam si může svůj názor strčit, a protože nemá pravomoc k tomu, aby jej prosadil, vyhrajou a on bude jen stát stranou, přiblble naprázdno čučet a dumat, kdo měl pravdu. Vyzvědačská práce mu náhle připadala plná nepředvídatelností, a on tu teď trčí na zadku jak uváznutý uprostřed bažiny, a nikde žádný vrtulník, který by ho z ní vytáhl.

"Tak jo, hoši, jste na tahu." Připadal si, že bere zbaběle do zaječích, a ten pocit ještě zesílil, když dodal: "Ale přece jen bych radši, kdybychom měli stoprocentní jistotu."

"To já taky, ale jak jsem říkal, při tisíci ku jedné je potřeba sázet. Co ty, Aldo?"

Brian se zamyslel a pak přikývl. "Já jsem pro. Tamto s jeho kámošem v Mnichově ho pořádně znepokojilo, aspoň tak vypadal. Jestli je to poctivec, má hodně divný přátele; takže ho sejmem."

"No dobrá," vydechl Jack; podřídil se tak nevyhnutelnému. "Kdy?"

"Hned jak se to bude hodit," odtušil Brian. O taktice se s bratrem poradí později; o tom, jaká bude, Jack nemusí vědět.

*****

MÁM ŠTĚSTÍ, říkal si Fuád v deset hodin čtrnáct minut v noci. Od Elsy K69 přišel vzkaz hned; zřejmě na něho vzpomíná v dobrém.

CO BUDEME DĚLAT DNESKA VEČER? zeptal se "jí".

UVAŽOVALA JSEM O TOM. PŘEDSTAV SI, ŽE JSME V K-TÁBOŘE. JÁ JSEM ŽIDOVKA, TY KOMMANDANT... NECHCI UMŘÍT S OSTATNÍMI, A SLIBUJU TI POTĚŠENÍ VÝMĚNOU ZA ŽIVOT... navrhovala "Elsa".

Pro Fuáda to sotva mohly být příjemnější představy. TAK ZAČNI, napsal.

Tak to nějakou chvíli pokračovalo, až nakonec: PROSÍM, PROSÍM, JÁ NEJSEM RAKUŠANKA. JSEM AMERICKÁ STUDENTKA HUDBY A DOSTALA JSEM SE SEM OMYLEM...

Čím dál lepší. ANO? O AMERICKÝCH ŽIDOVKÁCH A O TOM, JAK SE CHOVAJÍ JAKO KURVY A JAK TO DOVEDOU, JSEM HODNĚ SLYŠEL...

Tak to šlo skoro hodinu. Na konci ji stejně poslal do plynu. Nakonec - k čemu jinému se Židi hodí, ne?

*****

JAK SE DALO ČEKAT, Ryan nemohl usnout; jeho tělo se ještě nevyrovnalo se změnou vyvolanou překročením šesti časových pásem - i přesto, že se v letadle docela slušně prospal. Zůstávalo pro něj záhadou, jak to dělají posádky letadel; domníval se, že jejich biorytmus se prostě udržuje ve stavu synchronizace s místem, kde žijí, a ignoruje místo, kde se právě nacházejí. Pak ale musí být neustále v pohybu, a to on není. Zapnul počítač; napadlo ho, že by se pomocí vyhledávače Google mohl poučit o islámu. Jediný muslim, kterého zná, je princ Alí ze Saúdské Arábie, a ten není žádný maniak. Dokonce si dobře rozumí s Jackovou stydlivou sestřičkou Katie; byla přímo unesena princovým úhledně sestřiženým vousem. Jack si vyhledal Korán a dal se do čtení. Tato Svatá kniha má čtyřicet dva súr rozdělených do veršů, stejně jako jeho bible. Do bible se podíval jen zřídkakdy, natožpak aby ji četl, protože jakožto katolík očekával, že s jejími důležitými částmi ho seznámí kazatelé, takže bude ušetřen námahy se čtením o tom, kdo k čertu zplodil k čertu koho - tehdy to možná bylo zajímavé, dokonce zábavné, dnes ale ne, pokud člověk není blázen do genealogie, a to není téma, o kterém by se u Ryanových mluvilo při večeři. Navíc každý tam doma ví, že předkové všech Irů byli zloději koní, kteří se vypařili z rodné země, aby je neoběsili zlí angličtí vetřelci. V důsledku jejich vpádu pak vznikla řada válek a v Annapolisu chybělo jen málo, aby jedna z takových srážek zavinila, že se Jack nenarodil.

Po deseti minutách čtení si uvědomil, že Korán je téměř slovo od slova verzí toho, co sepsali už židovští proroci, inspirováni k tomu boží mocí; samozřejmě že tak to tvrdili. A tenhleten Mohamed učinil totéž: údajně k němu promluvil Bůh a on, coby výkonný tajemník, vše sepsal. Škoda, že tehdy neexistovaly videokamera a magnetofon, aby tohle všechno zachytily; to se samozřejmě nestalo, a jak mu vysvětlil jeden kněz v Georgetownu, víra je prostě víra a člověk buď věří tak, jak se od nej očekává, nebo nevěří.

Jack ovšem v Boha věřil; máma s tátou ho poučili o základech a poslali ho do katolických škol, kde se učil modlitbám a zásadám víry. Kostel neviděl zevnitř už hodně dlouho, ne ale proto, že by byl proti církvi; nyní však je dospělý a nechodit do kostela byl možná - hloupý - způsob, jak mámě a tátovi ukázat, že o tom, jak bude žít, dokáže rozhodovat sám a že ho oba už nemůžou nadále poručníkovat.

Povšiml si, že na padesáti stranách, které zatím spěšně pročetl, se nepíše nic o střílení nevinných lidí proto, aby člověk pak mohl v nebi šoustat ženy, které ty kulky zabily. Trest za sebevraždu se téměř shodoval s tím, jak o něm hovořila sestra Františka Marie ve druhé třídě: Sebevražda je smrtelný hřích, kterého se člověk opravdu snaží vyvarovat, protože potom už nemůže jít ke zpovědi, aby jej ze své duše smyl. Islám prohlašuje, že věřit je dobré, ale nestačí jen v duchu své víry smýšlet; je třeba v jejím duchu také žít. Vida - stejně tak to učí i katolická církev.

Po devadesáti minutách si uvědomil - spíš to však byl zřejmý závěr -, že terorismus má s islámským náboženstvím co do činění přesně tolik co s irskými katolíky a protestanty. Adolf Hitler, jak praví jeho životopisci, se považoval za katolíka neustále, a to až do té doby, co se zastřelil - očividně se nikdy nesetkal se sestrou Františkou Marií, jinak by si to byl dvakrát rozmyslel. Ale Hitler byl magor, cvok. Takže jestli Jack dobře rozumí tomu, co tu čte, Mohamed by teroristy pravděpodobně vzal něčím po hlavě. Byl to slušný, ctihodný muž. Ne všichni jeho následovníci jsou ale také takoví, a právě oni jsou těmi, se kterými se tu on a oba bratři musí vypořádat.

Každé náboženství se dá k nepoznání překroutit bandou šílenců, říkal si Jack; a islám je právě teď jen další na řadě.

Zívl. "Musím si toho přečíst víc," umiňoval si cestou k posteli. "Musím.

*****

FUÁD SE PROBUDIL v osm třicet. Dnes se sejde s Mahmúdem, hned kousek odtud u lékárny. Tam si vezmou taxík, někam odjedou -pravděpodobně do nějakého muzea - a teprve tam si vzkaz předají; on se dozví, k čemu má dojít a co bude muset udělat, aby se tak stalo. Je opravdu škoda, že nemá vlastní dům; hotely poskytují pohodlí, zvlášť služby jejich prádelen, ale už ho to přestávalo bavit.

Číšník přinesl snídani. Poděkoval mu a nechal mu spropitné dvě eura. Potom si přečetl noviny položené na stolku opatřeném kolečky; zdálo se, že se neděje nic, co by pro něj mělo nějaký význam. V Rakousku se blíží volby a všechny strany přičinlivě očerňují jedna druhou, tak, jak se v Evropě tenhle politický zápas hraje. U něj doma se výsledek dá předvídat mnohem snáz a lze mu i lépe porozumět. Před devátou si pustil televizi; přistihl se, že se stále častěji dívá na hodinky. Tyhle schůzky ho vždycky trochu znervózňovaly; co když ho vysledoval Mossad? Ti by ho zabili bez rozmýšlení, jako když se člověk jen tak ožene po hmyzu.

*****

VENKU SE DOMINIC s Brianem procházeli, zdánlivě bezcílně, jak by se nezúčastněnému pozorovateli mohlo zdát; problém byl, že takových tu kolem pár bylo. Hned u hotelu stál kiosek s novinami, a Bristol měl vrátné. Dominic zvažoval možnost, že se opře o pouliční lampu a bude číst noviny, ale v akademii FBI je učili, že právě tohle nemají nikdy dělat, protože i špioni se dívají na filmy, a v těch herci tohleto vždycky dělají. A tak, ať jde o profesionály nebo ne, o realisty nebo ne, kdekdo si povšimne chlapíka, který opřen o pouliční lampu čte noviny. Sledovat někoho nepozorovaně, když je už venku, je hračka ve srovnání s tím, když se čeká, až se dotyčný objeví. Povzdechl si a pokračoval v chůzi.

Brianovy úvahy se ubíraly stejným směrem. Přemýšlel o tom, jak by v podobných chvílích bodla cigareta. Člověk se tak má čím zaměstnat, jako ve filmu. Třeba Bogart s těmi svými hřebíčky do rakve; neměly filtr, a nakonec ho zabily. Smůla, Bogie, říkal si Brian. Rakovina musí teda být pěkně svinská nemoc. Nedá se říct, že on sám do svých "subjektů" vpravuje zrovna jarní vánek, ale aspoň to netrvá měsíce. Akorát pár minut a mozek zhasne. A kromě toho, tihleti si o to tak či onak říkají; oni by s tím možná nesouhlasili, ale člověk si musí dát pozor na to, jaké nepřátele si nadělá. Ne všichni budou tupohlavé a bezbranné ovce. A překvapení dovede být pěkná potvora. Na bojišti je nejlepší právě moment překvapení; když člověk protivníka překvapí, ten nemá možnost zasadit odvetný úder, a to je prima, protože tohle je prostě práce, nic osobního - protivník je na tom stejně jako dobytče na jatkách: vkročí do místnůstky, a i když zvedne hlavu, uvidí jen kohosi s pneumatickou pistolí, a už je na nebeských pastvinách, kde tráva je stále zelená, voda vždy čerstvá a nikde žádní vlci...

Nějak se ti toulají myšlenky, Aldo, napomenul se v duchu. K jeho práci se budou stejně dobře hodit obě strany ulice; přešel ji tedy a zamířil k bankomatu naproti Bristolu, vytáhl kartu, vyťukal PIN a odměnou se mu dostalo pěti set eur. Podíval se na hodinky: 10:53. Vyletí už ten ptáček? Nebo ho nějak propásli?

Provoz se zklidnil. Oběma směry projížděly s duněním červené tramvaje. Lidé si hleděli svého, míjeli ho, aniž se dívali kolem sebe, pokud je nezaujalo něco zvláštního. Žádný zrakový kontakt s cizími lidmi, žádné podvědomé nutkání

někoho pozdravit. V cizím městě se člověk má zřejmě právě takhle chovat. Zde se mu vše zamlouvalo ještě víc než v Mnichově - to, jak tu jsou lidé in Ordnung. U nich doma se asi dá jíst z podlahy, jen se musí potom uklidit.

Dominic zaujal postavení na opačné straně ulice, a měl tak pod dohledem směr k Opeře. Jejich člověk může zamířit jen do dvou stran. Doprava nebo doleva. Může ulici přejít nebo ne; víc možností nemá, pokud pro něj nepřijede auto. V tom případě je po akci. Ale zítra je taky den. Pohled na hodinky mu prozradil, že je 10:56. Musí být opatrný a moc se nedívat ke vchodu do hotelu; to by si nepřipadal nenápadný...

Tamhle - bingo! Je to on, určitě, v modrém obleku s jemným proužkem, s tmavočervenou kravatou, jako když jde na nějakou důležitou schůzku. Dominic zabočil tak, aby se k němu přiblížil od severozápadu. Brian ho pozoroval a čekal, co udělá.

*****

FUÁD SI USMYSLEL, že svého přítele, který za ním přijde, trochu splete; přijde z druhé strany ulice, takže uprostřed bloku ulici přešel. Uhýbal při tom před auty. Když byl ještě kluk, bavilo ho vlézt do ohrady, kde měl otec koně, a proplétat se mezi nimi. Koně měli samozřejmě natolik rozum, aby do ničeho zbytečně nevráželi, což se dost dobře nedalo říci o některých z aut jedoucích po Kartner Strasse; přesto se dostal na druhou stranu bez úrazu.

*****

VOZOVKA TU BYLA divná, s dlážděným chodníkem podobným soukromé příjezdové komunikaci, potom následoval pruh s řídkou travou, pak vlastní vozovka s auty a tramvajemi, další travnatý pás, za ním opět vozovka a protější chodník. Subjekt vyrazil na druhou stranu a vydal se k západu, k jejich hotelu. Brian byl tři metry za ním; vytáhl pero, přehodil hrot a pohledem se přesvědčil, že může začít.

*****

ŘIDIČ TRAMVAJE Max Weber pracoval pro městský dopravní podnik už třiadvacet let a se svou tramvají jezdil od jedné konečné ke druhé osmnáctkrát denně; za to dostával mzdu na pracujícího člověka dost slušnou. Nyní jel k severu, vyjel ze Schwartzenberg Platzu a zabočil doleva v místě, kde ulice Rennweg změnila jméno na Schwartzenberg Strasse, a pokračoval doleva po Kartner Ringu. Zrak mu padl na honosný hotel Imperial, s oblibou vyhledávaný výhradně bohatými cizinci a diplomaty. Potom se jeho oči vrátily zpátky na vozovku. Tramvaj se neřídí volantem, bylo tudíž na těch, kdo jedou auty, aby mu uhnuli z cesty. Ne že by jezdil nějak rychle, sotva něco přes čtyřicítku, a to ani tehdy ne, když se blížil ke konci trasy. Nebyla to práce nějak zvlášť náročná na myšlení, ale dělal ji úzkostlivě podle pravidel v příručce. Ozval se zvonek; kdosi potřebuje vystoupit na rohu Kartner Ringu a Wiedner Hauptstrasse.

*****

TAMHLE, tamhle je Mahmúd; dívá se stranou. Prima, pomyslel si Fuád; možná kolegu překvapí a bude aspoň nějaká zábava. Zastavil se na chodníku, a než vyrazil přes ulici, přeběhl po té minisilnici očima, jestli něco nejede.

*****

TAK, ŠMEJDE, pomyslel si Brian; přiblížil se na tři kroky a -...

*****

AU. FUÁD UCÍTIL jen slaboučkou bolest v zadku; nevšímal si jí a šel dál, mířil do mezery mezi auty. Přijížděla tramvaj, byla však ještě daleko, nemusel si jí všímat. Zprava nic nejelo, a tak...

*****

BRIAN POKRAČOVAL v chůzi. Půjde ke stánku s časopisy, bude si některý vybírat a při tom se může otočit a dívat se.

*****

WEBER ZPOZOROVAL toho pitomce, chystajícího se přeběhnout přes koleje. Copak ti blázni nevědí, že takhle přebíhat mají na Ecke, kde tramvaj, stejně jako každý jiný, musí zastavit na červenou? To se přece učí děti už v Kindergarten. Někteří lidé si času cení nad zlato, jako kdyby byli sám Franz Josef, který po stu letech vstal z mrtvých. Weber rychlost nezmírnil; ať už je ten člověk pitomec nebo ne, z kolejí se dostane dřív, než -

*****

FUÁD CÍTIL, jak pod ním podklesla pravá noha. Co to je? Potom i levá, a on úplně bez příčiny padá - a pak se daly do pohybu další události, rychleji, než jak je stačil chápat; jako by sám sebe viděl, jak padá -a je tu tramvaj... blíží se!

*****

MAX REAGOVAL maličko opožděně. Nevěřil vlastním očím; ale byla to nepopiratelná pravda. Prudce dupl na brzdu, ale ten pitomec je ani ne dva metry před ním, a - lieber Gotti

Tramvaj měla pod předkem dvě vodorovné tyče, právě pro takovéto případy, ale už několik týdnů se nekontrolovaly, a Fuád měl subtilní postavu - tak subtilní, že když se mu pod ochranné tyče svezly nohy, jeho tělo postrčilo tyče vzhůru, a tak se uvolnil prostor -

- a Max uslyšel dvojí tlumené, děs nahánějící buchnutí, jak kola přejela přes mužovo tělo. Někdo zavolá sanitku, ale líp bude zavolat spíš kněze. Ten chudák nemotora už nikdy nedojde tam, kam mířil, hlupák, který ušetřil čas za cenu vlastního života. Hlupák!

*****

MAHMÚD SE PRÁVĚ v tom okamžiku otočil a viděl svého přítele umírat; jeho oči si spíš představovaly, než skutečně viděly, jak tramvaj poskočila vzhůru, jako kdyby se pokoušela odvrátit to, čemu se zabránit nedalo - že Fuáda zabije. Mahmúdův svět se změnil stejně rychle, jako navždy skončil svět a život Fuádův.

*****

"PROKRISTA," vydechl Brian, nyní dvacet metrů od místa neštěstí; v rukou držel časopis. Ten hajzlík nežil ani tak dlouho, aby stačil umřít na ten jed. Viděl Enza, jak jde po druhé straně ulice, možná připravený

Fuáda bodnout, kdyby se přece jen dostal na druhou stranu, ale succinylcholin působil tak, jak jeho charakteristika udávala. Ten chlap si prostě vybral zvlášť špatné místo, kde se zhroutí. Anebo naopak měl štěstí,

podle toho, jak se na to člověk dívá. Brian s časopisem v ruce přešel ulici. Před lékárnou stál jakýsi arabsky vyhlížející muž; v jeho výrazu se zračilo ještě větší zděšení než ve výrazech lidí kolem. Ozývaly se výkřiky, lidé si tiskli ruce k ústům. Zaručeně to nebyl pěkný pohled, třebaže tramvaj zastavila nad tělem a zakrývala je.

"Budou to tu muset spláchnout hadicí," pronesl tiše Dominic. "Provedls to prima, Aldo."

"Řek' bych tak pět celých šest desetin bodu od východoněmeckýho rozhodčího. Jdem."

,Jo, rozkaz, brácho."

Zamířili doprava, kolem obchodu s cigaretami a dál na Schwartzenberg Platz.

Za sebou ještě slyšeli pár výkřiků; to byly ženy, muži se k té události stavěli střízlivěji, mnozí se však odvraceli. Zde se nedalo nic dělat. Vrátný z Imperialu se hnal dovnitř, zavolat ambulanci a Feuerwehr. Vozy přijely asi za deset minut; hasiči tu byli první a hrůzný pohled jim okamžitě napověděl, že tady je rozhodnuto. Ten přejetý úplně vykrvácel a neexistoval způsob, jak ho zachránit. Byla tu už i policie; kapitán, který sem dorazil ze stanice nedaleko Friedrichstrasse, vyzval Maxe Webera, aby z mrtvého těla odcouval. Ukázalo se toho hodně - a současně málo. Kola tramvaje rozřízla tělo na čtyři kusy nepravidelného tvaru, jako kdyby je rozerval nějaký prehistorický dravec. Sanitku dopravní policisté zastavili uprostřed vozovky a máváním ukazovali projíždějícím autům, ať pokračují v jízdě; řidiči i spolucestující v nich však neodolali, aby se na ta jatka nepodívali, polovina z nich zírala jako uchvácená děsivostí té podívané, druzí se v hrůze a s ošklivostí odvraceli. Byli tu už i reportéři s fotoaparáty a zápisníky - a televizáci s ručními kamerami.

Na mrtvolu byly zapotřebí tři vaky. Dostavil se inspektor městských drah, aby vyzpovídal řidiče tramvaje; už ho samozřejmě měla v práci policie. Odklidit tělo, prohlédnout tramvaj a uvolnit a očistit vozovku trvalo asi hodinu; vše proběhlo organizovaně a do půl jedné bylo všechno zase in Ordnung.

Ne tak pro Mahmúda Muhammada Fádila; musel do hotelu, zapnout počítač a poslat e-mail Muhammadu Hasanu al-Dínovi, jenž byl nyní v Římě, a požádat o instrukce.

To už byl u svého počítače i Dominic. Sestavoval vzkaz, který elektronickou poštou pošle do Univerzity; popsal činnost vykonanou toho dne a žádal o instrukce pro další úkol.

22 KAPITOLA - ŠPANĚLSKÉ SCHODY

"VY SI DĚLÁTE SRANDU!" vyhrkl Jack.

"Pane Bože, sešli mi hloupého protivníka," pronesl Brian. "To je modlitba, co učí na Základní škole. Horší je, že ten protivník dřív nebo později už bude chytřejší."

"Jako kriminálníci," souhlasil Dominic. "Když chce policie udržet pořádek, obyčejně chytí bohužel jen ty hloupé; o těch chytrých je zřídka i jen slyšet. Proto trvalo tak dlouho, než se vypořádala s mafií, a ta není zase tak moc chytrá. Ale jo, je to darwinistický vývojový proces a my jim nakonec tak či onak přece jen napomůžeme k tomu, že jim to začne myslet líp."

"Je něco nového z domova?" zeptal se Brian.

"Koukni se, kolik je; nezačnou pracovat dřív než za hodinu," odtušil Jack. "Takže toho chlapa opravdu přejeli?"

Brian přikývl. Ano, šel k zemi a přejeli ho; zůstal tam jak rozmašírovaný pes na silnici. "Byla to tramvaj; ještě že ta fašírka nebyla pod ní vidět." Smůla, pane Košiláči.

*****

DO KRANKENHAUSU svaté Alžběty na Invalidenstrasse to bylo asi půl druhého kilometru; tam záchranka mrtvého odvezla. Posádka zavolala předem, takže tři pogumované vaky tam nikoho nijak zvlášť nepřekvapily. Byly uloženy rovnou na pitevní stůl - nemělo význam jít s nimi k příjmu, protože příčina smrti byla tak zřejmá, že nějaký "příjem" mohl vypadat jako černý humor. Jedině těžké bylo nabrat krev pro laboratoř, aby provedla toxikologickou zkoušku, tělo bylo tak rozmačkané, že z něj téměř všechna krev vytekla; aspoň že ve vnitřních orgánech - především v mozku a slezině - jí zůstalo tolik, aby se dala injekční jehlou nabrat a poslat do laboratoře. Tam budou pátrat po přítomnosti drog a alkoholu, případně obojího. Jediná další věc, kterou pro pitevní nález potřebovali, byla zlomená noha, ale to, že tramvaj přes tělo přejela - totožnost mrtvého zjistili z průkazu v náprsní tašce a policie již obvolávala místní hotely a zjišťovala, jestli po něm někde nezůstal pas, aby mohla dát zprávu příslušnému velvyslanectví -, zapříčinilo, že bude téměř nemožné rozpoznat třeba jen zlomené koleno. Obě nohy byly zcela rozdrceny. Překvapivé bylo, že obličej si uchoval smířený výraz; dalo se očekávat, že oči budou rozevřené a tvář zkřivená bolestí z okamžiku smrti. Při násilné smrti platí pár pevných pravidel, to patolog věděl. Zkoumat mrtvolu nějak důkladně nemělo význam; kdyby byl ten člověk zastřelen, možná by se dal nalézt vstřel, ale k podobnému podezření nebyl důvod. Policie si už promluvila se sedmnácti svědky, kteří byli v té chvíli třicet metrů od místa neštěstí. Vcelku tedy mohl jako pitevní zpráva posloužit předtištěný formulář - a ne podepsaný úřední dokument.

*****

"PANE JO," poznamenal Granger. "Jak ksakru skouleli tohle?" Zvedl telefon. "Gerry? Hned sem přijďte. Číslo tři je ve výřadu. Tohleto hlášení musíte vidět." Položil sluchátko a nahlas rozvažoval: "Tak kam je pošleme teď?"

O tom se rozhodlo na jiném poschodí. Tony Wills právě prohlížel všechno, co Ryan uložil, a hned první zpráva v souboru, byť zatraceně krátká, zapůsobila. Zavolal tedy Ricku Bellovi.

*****

NEJHŮŘ SE CÍTIL Max Weber. Z šoku a nevěřícného ohromení se vzpamatovával půl hodiny. Zvedl se mu žaludek a do vědomí se mu neustále vracel obraz zhrouceného těla, před jeho zrakem mizícího dole pod vozem, a to příšerné dvojí buchnutí. Nemůžu za to, opakoval si neustále. Ten blázen, das Idiot, prostě upadl přímo před ním, jako mohl upadnout třeba nějaký opilec; jenže bylo příliš brzy na to, aby někdo už měl v sobě tolik piv. Nehody zažil už dřív, většinou šlo o nabourané blatníky aut, když mu znenadání vjela do cesty. Ale smrtelnou nehodu, způsobenou tramvají, ještě neviděl a ani se o žádné nedoslechl. Zabil člověka. On, Max Weber, připravil někoho o život. Nemůžu za to, říkal si každou chvíli po celé dvě následující hodiny. Jeho nadřízený mu dal na zbytek dne volno, takže si píchl odchod a ve své audi odjel domů; cestou se stavil v Gasthausu kousek od domova, protože dnes nechtěl pít sám.

*****

JACK SE PROBÍRAL poštou došlou z Univerzity, Dom s Brianem stáli vedle něj. Už si dali pozdní oběd a pivo. Pošta byla běžná - vzkazy mezi lidmi podezřelými, že jsou ve hře; většinou obyčejní občané různých zemí, kteří jednou či dvakrát použili magická slova, která zaznamenal systém pro zachycování zpráv ve Fort Meadu. Pak tam byl vzkaz úplně stejný jako všechny

ostatní, až na to, že jeho adresátem byl 56MuHa @)eurocom.net.

"Heleďte, hoši, náš kámoš tam na ulici se asi měl sejít s nějakým jiným kurýrem. Píše našemu starému známému Padesát šest MuHa a žádá o instrukce."

"A hele!" Dominic se podíval na monitor. "Co z toho plyne pro nás?" "Mám akorát internetovou adresu - je to na AOL: Strecekoo97@aol.com; jestli pan Střeček dostane od MuHa odpověď, třeba se něco dozvíme. Myslíme si, že je něco jako operační důstojník těch mizerů. Národní bezpečnostní úřad ho zachytil asi před šesti měsíci. Vzkazy šifruje, ale tam to dovedou rozluštit, a tak většinu jeho elektronické pošty můžeme číst," sdělil mu Jack. "Za jak dlouho uvidíš odpověď?" zajímal se Dominic. "To záleží na panu MuHa. My musíme akorát sedět na fleku a čekat." "Nojo, jasně," ozval se Brian ze svého křesla u okna.

*****

"JAK TAK KOUKÁM, mladý Jack je nijak nepřibrzdil," poznamenal Hendley.

"A vy jste si snad myslel, že to udělá? Prokrista, Gerry, vždyť jsem vám o tom přece něco říkal!" hájil se Granger; již poděkoval Bohu za to, že mu byl přízniv, avšak učinil tak jen potichu. "Jenže teď žádají o instrukce."

"Vaším plánem bylo sundat čtyři. Tak kdo má číslo čtyři?" Teď přišla chvíle, kdy Granger musel ze svého nadšení slevit. "To zatím nevím. Mám-li být upřímný, nečekal jsem, že si povedou tak zdatně. Tak trochu jsem doufal, že by nám ty dosavadní akce mohly přihrát nějaký doopravdy příhodný cíl, jenže nikdo zatím nevystrkuje hlavu z díry. Pár kandidátů bych ale měl." Jeho telefon zazvonil. "Jistě, Ricku, jen přijďte." Položil sluchátko a dodal: "Rick Bell prý má něco zajímavého."

Dveře se otevřely za necelé dvě minuty. "Á - ahoj, Gerry. To jsem rád, že tu jste. Same" - otočil se k němu - "tohle právě přišlo." Podal mu tištěný přepis vzkazu.

Granger přeběhl po stránce očima. "Tohohle známe..."

"Jistěže jo. Je to jejich operační důstojník. Domnívali jsme se, že je v Římě; takže jsme se domnívali správně." Bell, jako všichni úřední činitelé - zvláště ti výše postavení -, rád sám sebe pochvalně poplácával po zádech.

Granger podal list papíru Hendleymu. "Vidíte, Gerry, tady máme číslo čtyři."

"Štěstí, co se připlete jen tak do cesty, se mi moc nezdá."

"Mně se shody náhod taky nelíbí, Gerry, ale když vyhrajete v loterii, přece ty peníze nebudete vracet," odtušil Granger; slavný kouč Darrell Royal měl pravdu, říkal si v duchu: štěstí nechodí dokola, až si sedne na vola. "Ricku, stojí tenhleten za to, aby zmizel z obrazu?"

"Jo, stojí," souhlasil Bell a horlivě přikývl. "Nic moc o něm nevíme, ale to, co víme, není nic pěkného. Plánuje operace - tím jsme si jistí stoprocentně, Gerry. A všechno do sebe zapadá. Jeden z jeho lidí vidí, jak ten druhý jde k zemi, hlásí to, tenhleten zprávu dostane a odpovídá. Fakt - kdybych někdy potkal toho chlapa, co sestavil globální vyhledávací program Echelon, asi bych ho pozval na pivo."

"Průzkum bojem," poznamenal Granger a nyní velmi pochvalně poplácal po zádech sám sebe on. "Hergot, já věděl, že to bude vycházet. Když zatřesete sršním hnízdem, něco z něj vždycky vyletí."

"Jenom aby nám to ‚něco' nevpálilo žihadlo do zadku," varoval Hendley. "Tak co teď?"

"Pustíme je z vodítka, než liška vjede do nory," odpověděl okamžitě Granger. "Když odděláme tohohle, třeba z toho stromu konečně setřeseme něco cenného."

Hendley se otočil k Rickovi. "Co vy na to?"

"U mě dobrý. Spustíme to."

"Dobrá, takže akce povolena," souhlasil Hendley. "Pošlete vzkaz."

*****

NA ELEKTRONICKÉM spojení je pěkné to, že pracuje celkem rychle. Jack tu důležitou část už vlastně měl.

"Tak, hoši - Padesát šest MuHa se jmenuje křestním jménem Muhammad - nic moc nového, je to nejběžnější křestní jméno na světě -, a prý je v Římě, v hotelu Excelsior na Via Vittorio Veneto, číslo sto dvacet pět."

"O tom hotelu jsem slyšel," ozval se Brian. "Drahý, a moc pěkný. Jak to tak vypadá, naši přátelé se rádi ubytovávají na takových pěkných místech."

"Zapsal se pod jménem Nigel Hawkins. To zní zatraceně anglicky. Myslíte, že je britský občan?"

"A křestní jméno má Muhammad, jo?" utrousil pochybovačně Dominic.

"Může to být krycí jméno, Enzo," opáčil Jack; Dominika tím trochu přidusil. "Bez fotografie o něm nemůžeme nějak moc spekulovat. No... má mobil, ale o Mahmúdovi - to je ten, co dneska viděl, jak jeho parťák šel k zemi - musíme předpokládat, že ví, co je zač." Odmlčel se. "Proč ale prostě nezavolal? Hmm. Italská policie nám poslala, co zachytila z elektronického provozu. Možná že sleduje rádiové a televizní vysílání a náš hoch je opatrný...?"

"To dává smysl, ale proč... proč s tímhle jde přes internet?"

"Protože si myslí, že je bezpečný. Národní bezpečnostní úřad rozluštil spoustu veřejných šifrovacích systémů. Poskytovatelé o tom nevědí, ale chlapci ve Fort Meadu jsou v tomhle moc dobří. Jak jsou ty systémy jednou rozluštěné, tak taky rozluštěné zůstanou, a nikdo o tom nemá tušení." Pravda byla taková, že Jack skutečnou příčinu neznal. Programátory bylo možné - a často se tak skutečně také stalo - přesvědčit, aby do programů zařadili různé nástrahy, buď z vlasteneckých, nebo finančních pohnutek, a nezřídka z obojích. 56MuHa používal nejdražší z těchto programů, a o tom se v prospektu psalo, že jej nedokáže rozluštit nikdo, a to díky vlastnímu algoritmu. K tomuto algoritmu samozřejmě neexistoval žádný vysvětlující výklad, pouze to, že se jedná o 256-bitový šifrovací postup, který měl ohromit velikostí tohoto čísla. V literatuře se už nepsalo, že softwarový inženýr, který jej sestavil, kdysi pracoval ve Fort Meadu - proto byl jeho sestavením pověřen - a že je to člověk, který má na paměti, že složil přísahu; a kromě toho, milion nezdaněných dolarů představoval pořádně silný podnět k tomu, aby zápas neskončil plichtou. Umožnilo mu to koupit dům v kopcích okresu Marin. Tak se stalo, že kalifornský trh s nemovitostmi posloužil zájmům bezpečnosti Spojených států amerických.

"Takže můžeme číst jejich poštu?" upřesňoval Dominic.

"Něco ano," souhlasil Jack. "Univerzita si ukládá většinu toho, co Národní bezpečnostní úřad dostává z Fort Meadu, a při převodu do CIA k analýze to zachytíme my. Věc není tak složitá, jak vypadá."

Nyní Dominic v několika vteřinách mnohé pochopil. "Kurva...,"^vydechl a zadíval se k vysokému stropu Jackova apartmá. "Pak se teda ne-

divím...," odmlčel se a vzápětí dodal: "Už žádný pivo, Aldo. Jede se do Říma." Brian přikývl.

"Pro třetího místo nemáte, co?" zajímal se Jack.

"Bohužel ne, kamaráde; v devětsetjedenáctce ne."

"No nic, tak já do Říma poletím." Telefonem zavolal recepci a do deseti minut měl rezervaci na Alitalia 737, odlet za hodinu a půl, cíl mezinárodní letiště Leonarda da Vinci. Napadlo ho, že si vymění ponožky; jestli něco upřímně nesnášel, bylo to zouvání bot na letišti. V několika minutách měl zabaleno a cestou se zastavil, jen aby poděkoval recepčnímu. Taxík, mercedes - a už uháněl ven z města.

Dominic s Brianem si ještě ani pořádně nevybalili; k odchodu byli připraveni v deseti minutách. Dom přivolal sluhu a Brian zatím sešel dolů ke kiosku s časopisy a koupil mapy v plastové fólii, na kterých byly trasy na jih a na západ. Po celou tu dobu, od chvíle, kdy si vybral z bankomatu eura, až do

odjezdu se cítil v bezpečí; Enzo ale nesmí sjet z nějakého alpského štítu do propasti. Ohavně modrý porsche předjel před hotel; když Brian přišel k autu, vrátný už do minikufru vpředu nacpal jejich zavazadla. Po dalších pár minutách se už Brian skláněl nad mapami a vyhledával nejrychlejší trasu na Sudautobahn.

*****

JACK NASEDL do boeingu, když předtím přetrpěl ponižující proceduru, která se nyní stala celosvětovou cenou za let komerční linkou; ta procedura víc než stačila, aby s nostalgií vzpomínal na Air Force One. Připamatoval si samozřejmě také, že si zvykl na pohodlí a na pozoruhodně hbitě poskytované služby, a teprve později poznal, čím vším musí projít obyčejní lidé. Připadlo mu to, jako by naběhl na zeď. V téhle chvíli bylo především třeba postarat se o ubytování. Jak se to dělá z paluby letadla? Jeho sedadlo v první třídě mělo zabudovaný telefon; do plastového snímače zasunul svou "černou" platební kartu a vůbec poprvé se tak pokusil zvítězit nad evropskými telefony. Který hotel? Nu, proč ne Excelsior? Na druhý pokus dostal spojení do recepce a dozvěděl se, že mají několik pokojů volných, ano, skutečně. Zamluvil si malé apartmá a spokojen sám se sebou si od přívětivé letušky vzal sklenici bílého toskánského. Dospěl k poznání, že i hektický život může být pěkný život, když člověk ví, jaký bude jeho příští krok, a on to k horizontu prozatím má jediný krok - než přijde další.

*****

INŽENÝŘI, KTEŘÍ stavěli německé dálnice, určitě Rakušany naučili všechno, co sami dovedou, říkal si Dominic. Anebo možná se ti rakouští, kteří měli rozum, učili ze stejných knih jako Němci. V každém případě se silnice příliš nelišila od betonových stuh křižujících Ameriku, až na to, že dopravní značky a směrové tabule byly odlišné do té míry, že se jim nedalo rozumět, hlavně proto, že na nich nebyly žádné nápisy v místním jazyce, jen jména měst - a i ta byla cizí. Domyslel si, že černá čísla na bílém podkladě uvnitř červeného kruhu hlásí povolenou rychlost, jenže v kilometrech; do dvou mil se vejdou kilometry tři, a ještě zbude na parkoviště. A povolené rychlosti v Rakousku nebyly zdaleka tak blahovolně přejícné jako německé. Třeba tu nemají dost doktorů, kteří by stačili dát dohromady všechny, co se na silnicích rozsekají; přesto však zatáčky v kopcích, které začaly narůstat kolem, byly patřičně klopené a po straně bylo dost místa, kam uhnout, když si někdo nějak vážně spletl pravou stranu s levou. Porsche měl omezovač rychlosti, takže Dominic jej nastavil na pět kilometrů nad povolenou hranici, čistě pro pocit uspokojení z toho, že jede trochu moc rychle. Nemohl spoléhat na to, že ho zde průkaz FBI zachrání před pokutou, jako tomu bylo v USA.

"Jak je to ještě daleko, Aldo?" zeptal se navigátora na sedadle smrti.

"Vypadá to na něco přes tisíc kilometrů od místa, kde teď jsme. Řekněme takových deset hodin."

"Kruci, to stačí akorát na nahřáti. Za takové dvě hodiny budeme muset brát benzin. Jak jsi na tom s hotovostí?"

"Sedm set papírků z Monopolů. S těma můžeš i do Itálie, díky bohu - z přepočítávání na ty starý liry by ses zcvoknul. Provoz docela ujde," podotkl Brian.

"To ujde, a všichni se chovají slušně," souhlasil Dominic. "Ty mapy jsou v pořádku?"

"Jo, naprosto. V Itálii budeme potřebovat plánek Říma."

"Fajn; to by se dalo zvládnout." Dominic děkoval milosrdnému Bohu, že má bratra, který dovede číst v mapě. "Až zastavíme pro benzin, mohli bychom si dát něco k jídlu."

"Souhlas, brácho." Brian vzhlédl a v dálce spatřil hory - nedalo se říci,

jak jsou daleko, ale v dobách, kdy lidé mohli jen chodit pěšky nebo jet na koni, to z téhle vzdálenosti určitě byl pohled, který nemohl nijak nadchnout. Tenkrát museli mít mnohem víc trpělivosti než moderní člověk, anebo možná méně rozumu. Zatím se mu však sedělo pohodlně - a bratr neujížděl jako šílenec.

*****

ITALOVÉ SE UKÁZALI jako dobří piloti, vedle toho, že jsou i dobří automobiloví závodníci. Pilot dosedl na dráhu, jako kdyby se s ní mazlil, a stejně tak milé bylo i pojíždění na zaparkování. Jack se letadlem nacestoval dost, aby se necítil během letu tak nesvůj, jako se cítíval jeho otec, ale jako většina lidí si i on připadal bezpečněji, když šel nebo vůbec cestoval po něčem, co může vidět. I zde nalezl taxíky mercedesy a řidiče, který mluvil přijatelnou angličtinou a znal cestu k Jackovu hotelu.

Dálnice na celém světě se podobají jedna druhé a Jack si v první chvíli říkal, kde se to ksakru ocitl. Okolí letiště vypadalo na zemědělský kraj, ale sklon střech byl jiný než doma. Očividně tu nenapadne moc sněhu, na to jsou příliš ploché. Bylo pozdní jaro a dost teplo, aby si mohl vzít košili s krátkým rukávem, ale ne dusno. Kdysi byl v Itálii s otcem, který sem přiletěl v jakési obchodní záležitosti - asi to byla nějaká schůzka týkající se ekonomiky -, ale tehdy ho všude vozil automobil patřící velvyslanectví. Bylo docela zábavné hrát si na královského prince, ale člověk se při tom nenaučí najít cestu tam, kam potřebuje, a jediné, co mu utkvělo v paměti, byla místa, která tehdy spatřil; neměl ovšem nejmenší tušení, jak se tam dostal. Tohle je město Caesarovo a vedle jeho jména tu existuje spousta jmen dalších, náležících lidem, na jejichž skutky dějiny vzpomínají v dobrém i ve zlém. Většinou ve zlém, ale tak už to s dějinami chodí. A tohle je důvod, proč tu jsem, připomněl si Jack. A také si připomněl, jak je dobře, že není arbitrem a nerozhoduje, co je na světě dobré a co zlé, pouze zprostředkovaně pracuje pro svou zemi, takže pravomoc k takovému rozhodování nespočívá výlučně na jeho bedrech. Prezidentský úřad, který jeho otec po víc než čtyři roky zastával, nemohla být funkce jen tak pro potěšení, navzdory vší té moci a významu, které k ní patřily. S mocí jde úměrně k její velikosti ruku v ruce i odpovědnost, a má-li člověk svědomí, odpovědnost na něj musí doléhat hodně těžce. Dělat věci, které ostatní považují za nutné, je pohodlnější. A Jack si připamatoval, že může vždycky odmítnout, a třebaže by to mohlo mít následky, nebyly by nijak zlé. Určitě ne tak zlé, jako je to, co on a jeho bratranci dělají zde.

Ulice Via Vittorio Veneto připomínala spíše obchodní než turistickou čtvrť. Stromy, lemující ji po obou stranách, vypadaly dost uboze. Hotel nebyl kupodivu vůbec vysoký a neměl ani honosný vchod. Jack zaplatil taxikáři a šel dovnitř, následován vrátným, který mu nesl zavazadla. Interiér hýřil dřevem a personál se choval tak snaživě, jak to jen šlo. Jeden z jeho členů ho dovedl až do pokoje; tohle bude nějaká olympijská disciplína, ve které Evropané vynikají. Pokoj měl klimatizaci a chladivý vzduch Jack s radostí uvítal.

"Promiňte; jak se jmenujete?" zeptal se zřízence.

"Stefano."

"Nevíte, jestli tu bydlí někdo jménem Hawkins - Nigel Hawkins?"

"Ten Angličan? Ano, o troje dveře dál, hned tady po chodbě. Váš přítel?"

"Přítel mého bratra. Prosím, neříkejte mu nic; třeba se mi ho podaří překvapit," prohlásil Jack a podal mu dvacetieurovou bankovku.

"Ovšem, signore!"

"Prima. Děkuju."

"Prego," odpověděl Stefano a vrátil se zpátky do haly.

Tohle je hloupý způsob, jak provádět operaci, říkal si Jack, ale když nemají fotografii toho ptáčka, musí nějak získat představu, jak vypadá. Zvedl telefon a zkusil si zavolat.

*****

"MÁTE HOVOR," ozval se tiše Brianův telefon; než jej Brian vylovil z kapsy, opakoval to ještě třikrát.

"Jo." Kdo to volá, ksakru? říkal si.

"Aldo, tady Jack. Heleď, jsem v hotelu - hotel Excelsior. Chcete, abych se vám poohlídnul po nějakých pokojích? Je to tu prima. Určitě by se vám tu líbilo."

"Vydrž." Brian si položil telefon do klína. "Tomu nebudeš věřit, kde se Junior usídlil." Ani to nemusel upřesňovat.

"Děláš si srandu?"

"Kdepak. Chce vědět, jestli nám má rezervovat pokoje. Co mu mám říct?

"Hrome..." Dominic okamžik uvažoval. "No, je s námi od toho, aby se nám staral o informace, ne?"

"Připadá mi to trochu moc nápadné, ale když říkáš" - vzal telefon do ruky - "tak ano, Jacku."

"Super. Jasně, zařídím to. Když nezavolám, že to nejde, tak sem přijeďte."

"Hotovka, Jacku. Nashle."

"Jo, nashle," zaslechl ještě Brian a přístroj vypnul. "Podívej, Enzo, mně se to nezdá moc chytré."

"Je tam, rovnou na scéně, a má oči. Můžeme vždycky vycouvat, když budeme muset."

"Tak dobrá. Podle mapy tak po osmi kilometrech vjedeme do tunelu." Hodiny na přístrojové desce ukazovaly 4:05. Mají dobrý čas, ale míří přímo do hory, hned za městečkem či městem jménem Badgastein. K tomu, aby se dostali na druhou stranu, budou potřebovat buď tunel, nebo hodně velké stádo horských koz.

*****

JACK ZAPNUL počítač; trvalo mu deset minut, než přišel na to, jak jej napojit na telefon, nakonec se však přece jen přihlásil, načetl si schránku své elektronické pošty a zjistil, že se na něj hrnou bity a byty jako z přetékající nádoby. Od Grangera tam měl pochvalu za splnění úkolu ve Vídni, ačkoli s ním neměl nic společného. Pod tím však bylo vyhodnocení 56MuHa od Willse a Bella. Z větší části ho zklamalo: šestapadesátka je operační důstojník, který pro lumpy akce buď plánuje, nebo je uskutečňuje; jedna z nich, ta, kterou pravděpodobně rovněž provedl nebo naplánoval, připravila o život spoustu lidí ve čtyřech nákupních střediscích, takže je ho také třeba poslat k jeho Bohu. O tom, co všechno už udělal, jaký má výcvik, jaké jsou jeho schopnosti, jestli je ozbrojený či ne, ve sdělení nic určitého nebylo. Tohle všechno by byl náramně rád věděl, ale po přečtení zakódované elektronické pošty ji znovu zakódoval a uložil do složky označené AKCE; ještě si ji projde s Brianem a Domem.

*****

JÍZDA TUNELEM připomínala videohru; táhl se dál a dál do nekonečna, ale aspoň tu nebyla hořící auta nakupená jedno na druhém, jak se to před pár lety stalo v tunelu pod Mont Blankem mezi Francií a Švýcarskem. Po době, která jako by trvala půlku věčnosti, vyjeli na druhé straně. Dál silnice zřejmě klesala.

"Před námi je benzinové čerpadlo," hlásil Brian. A skutečně, něco přes půl kilometru vpředu byl nápis ELF, a nádrž porsche potřebovala doplnit.

"Prima; už se potřebuju protáhnout a vyčůrat." Prostor kolem benzinové pumpy byl upravený, jako to mají v Americe, a jídlo, které se tu dalo koupit, bylo naopak jiné, žádný Burger King nebo Roy Rogers, jak by je to čekalo ve Virginii - na pánském záchodku však nikde nic neprotékalo, vše bylo in

Ordnung-, a benzin se prodával na litry, což dobře kamuflovalo cenu, dokud Dominic neprovedl v duchu přepočet na galony: "Panebože, ti si za to teda ale nechají zaplatit!"

"Je to na účet podniku, kamaráde," chlácholil ho Brian a hodil mu balíček s pečivem. "Padáme, Enzo. Itálie čeká."

"Nojo." Šestiválcový motor se dal znovu do předení; vyjeli zpátky na silnici.

"Bylo to fajn, protáhnout si nohy," poznamenal Dominic a přeřadil na nejvyšší rychlostní stupeň.

"Hm, to prospěje," souhlasil Brian. "Ještě čtyři sta padesát mil, jestli dovedu počítat."

"To je jak procházka parkem. Takových šest hodin, když silnice nebude moc plná." Dominic si upravil sluneční brýle a zavrtěl hlavou. "Hergot - bydlet ve stejným hotelu jako náš člověk..."

"Trochu jsem o tom přemýšlel. O nás neví ani prd, a možná ani ne to, že po něm někdo jde. Uvažuj: dvě srdeční selhání, jedno z nich před svědkem, a dopravní nehoda, taky se svědkem, kterého zná. To je pořádná dávka malérů, ale žádný otevřený náznak nepřátelského zásahu, ne?"

"Na jeho místě bych už byl trochu vyplašenej," uvažoval nahlas Dominic.

"Na jeho místě... Už taky nejspíš je. Jenže: když nás v hotelu uvidí, budeme prostě dva další nevěřící, člověče. Pokud nás neuvidí víckrát než jednou, máme to v suchu. A nikde není psáno, že to musí být těžké."

"Doufám, že máš pravdu, Aldo. V tom středisku to bylo dost zlé, aby mi to chvíli vydrželo."

"To je fakt, brácho."

Zdejší Alpy nebyly ty nebetyčné - ty ležely severně a západně, ale nohám by dalo zabrat, kdyby tudy bratři museli šlapat pěšky, tak, jak Alpy překonaly římské legie; ti vojáci určitě na své dlážděné silnice vzpomínali jako na požehnání. I tak to bylo asi přece jen lepší než jít bahnem, i když ne o moc, zvlášť když každý nesl na hřbetě ranec vážící asi tolik jako batoh, jaký si nesli Brianovi mariňáci do Afghánistánu. Tehdejší legie už něco vydržely, a pravděpodobně nemusely vydržet o moc víc než ti, kdo dnes dělají svou práci v maskáčích. V oněch dávných dobách však měli přímočařejší způsoby, jak si s lumpy poradit; vybili jejich rodiny, přátele, sousedy, dokonce i jejich psy; a co bylo víc k věci - vědělo se o nich, že tohle všechno dělají. Něco takového by se jen těžko provádělo v době, kdy existuje CNN, a po pravdě řečeno, jen zatraceně málo mariňáků by se nechalo vtáhnout do všeobecného vraždění. Ale likvidovat lumpy jednoho po druhém je v pořádku, pokud je jistota, že se nevybíjejí nevinní civilisté; takové svinstvo dělají tamti. Je opravdu škoda, že nemůžou všichni vyjít na bojiště a vyřídit si to jako muž s mužem, ale teroristé, vedle toho, že jsou zákeřní, také uvažují prakticky: nemá smysl podstupovat boj, ve kterém nejenže by prohráli, ale ještě by byli pobiti jako ovce v ohradě. Skuteční muži by shromáždili své bojovníky, vycvičili je, vybavili a potom vyslali do otevřeného boje, ne aby se kradli jako krysy a kousali děti v postýlkách. I válka má svá pravidla stanovená proto, že existují věci horší než válka, věci, které jsou lidem v uniformě přísně zakázány. Těm, kdo se neúčastní boje, neubližují úmyslně a ze všech sil se snaží, aby jim neublížili náhodou. Námořní pěchota nyní věnuje hodně času, peněz a úsilí výcviku v boji v ulicích; nejtěžší je právě vyhnout se civilistům, ženám s kočárky -i s vědomím, že některé z těch žen mají vedle děťátka zastrčenou zbraň a strašně rády by viděly záda některého mariňáka takové dva či tři metry od sebe, aby si mohly být jisté, že kulka zasáhne tam, kam si to přejí. Hrát podle pravidel má své hranice; to však bylo pro Briana záležitostí minulosti, on a bratr hrají podle pravidel nepřítele, a dokud ten na to nepřijde, ta hra bude přinášet prospěch. Kolik lidských životů může být už teď zachráněno tím, že byli odstraněni bankéř, verbíř a kurýr? Problém je v tom, že člověk nikdy neví. Jde tu o aplikaci teorie komplexnosti ve skutečném

životě, a taková aplikace je a priori nemožná. Ani až dostanou tohohle prevíta 56MuHa, nikdy se nedozvědí, kolik dobra vykonali a čí životy snad zachránili. Avšak to, že toto dobro nelze kvantifikovat, ještě neznamená, že neexistuje v reálné podobě, v takové, jaká se prokázala v Alabamě, kde bratr vyřídil toho vraha dětí. Konají boží dílo, třebaže účet nevystavuje Pán.

Pracujeme na božím poli, uvažoval Brian. Tyhle alpské louky jsou opravdu zelené a nádherné, říkal si a zrakem pátral po osamělém pastevci koz. Joudalejtíí-jou...

*****

"KDE ŽE JE?" zeptal se Hendley. "V Excelsioru," odpověděl Rick Bell. "Prý na stejné chodbě jako náš přítel"

"Řekl bych, že ten mládenec potřebuje trochu poradit s prací v terénu," podotkl zamračeně Granger.

"Uvažujte trochu," nabádal je Bell. "Tamti nevědí nic. Stejné starosti jako Jack nebo ta dvojčata jim může klidně dělat třeba chlápek, co v hotelu sbírá prádlo. Neznají žádná jména, nemají fakta ani podezření na nějakou nepřátelskou organizaci - hergot, vždyť ani nemůžou mít tušení, že po nich někdo jde!"

"Není to moc dobrá práce v terénu," trval na svém Granger. "Jestli si Jacka někdo všimne -"

"Tak co?" přerušil ho Bell. "No dobrá, já vím, že ve zpravodajské činnosti jsem učedníček, žádný agent v terénu, ale pořád tu platí logika: nevědí a ani nemůžou vědět, že existuje nějaká Univerzita. I když Šestapadesát MuHa začne něco větřit, budou to obavy bez určitého zaměření, a takových má pravděpodobně i tak až dost. Ale nemůžete dělat špiona a přitom mít z kdekoho strach, ne? Pokud naši lidé splynou s okolím, nemají se čeho obávat - ovšem za předpokladu, že neudělají nějakou opravdovou pitomost; a jestli se v těch mládencích nemýlím, pitomci to nejsou."

Zatímco takto hovořili, Hendley seděl v křesle a jeho zrak přeskakoval z jednoho na druhého. Tak takhle nějak se musel cítit "M" ve filmech s Jamesem Bondem. Být šéfem má leccos do sebe, ale také to s sebou nese chvíle vypětí a stresu. Pravda, v bezpečnostní schránce má uloženu antedatovanou prezidentskou milost, to však ještě neznamená, že se mu chce někdy ji použít. Tak by se z něj stal ještě větší pária, než jakým je už teď, a novináři by ho nenechali na pokoji až do smrti; a o něco takového nijak moc nestál.

"Hlavně aby je nenapadlo dělat, že jsou pokojová služba, a neoddělali ho v jeho pokoji," uvažoval Gerry nahlas.

"Heleďte, kdyby byli takhle pitomí, tak už dávno sedí v nějakém německém vězení," prohlásil důrazně Granger.

*****

PŘEKROČENÍ ITALSKÉ hranice se obešlo bez zvláštních formalit, asi tak jako přejetí z Tennessee do Virginie; tohle je jedno z dobrodiní Evropské unie. Prvním italským městem, kterým projeli, bylo Villaco; zdejší připadali ostatním Italům víc jako Němci než jako Siciliáni. Odtud bratři pokračovali po A23 k jihozápadu. Ještě se tu potřebujou naučit něco o mimoúrovňových křižovatkách, říkal si Dominic, ale silnice zde byly určitě lepší než ty, po jakých se v padesátých letech jezdily proslulé závody Mille miglia, soutěž sportovních vozů na tisíc mil; závody se musely zrušit, protože při nich zahynulo příliš mnoho lidí, kteří je sledovali z krajnic venkovských silnic. Okolní krajina se příliš nelišila od rakouské, i statky vypadaly skoro stejně. Vcelku to byl pěkný kraj - ne jako východní Tennessee nebo západní Virginie -, s oblými, do daleka se prostírajícími kopci a s kravami, které tu pravděpodobně dojí dvakrát denně, aby poskytly obživu dětem na obou stranách

hranice. Následovalo Udine, potom Mestre, a opět přejeli na jinou dálnici, A4 do Paduy, pak na A13, a po ní to už byla hodina jízdy do Bologne. Apeniny měli po levici; mariňák v Brianovi se s pohledem na ty hory zachvěl při představě, jaké by to bylo bojiště. Potom mu však zase začalo kručet v břiše.

"Koukni, Enzo, v každým městě, co mineme, mají přinejmenším jednu pořádnou restauraci - super těstoviny, domácí sýr, vitello francese, vinný sklípek jak..."

"Já mám taky hlad, Briane; a máš pravdu, všude kolem tu mají italská domácí jídla, potěchu pro duši. Jenže máme bohužel akci."

"Já jen doufám, že ten ksindl stojí za to, co si odříkáme, člověče."

"Není na nás, abychom hodnotili, proč to děláme, brácho," upozornil ho Dominic.

"Jo, a druhou půlku tý věty si můžeš strčit někam."

Dominic se rozesmál. Ani jemu se to nezamlouvalo. Jídlo v Mnichově a ve Vídni bylo vynikající, ale tady projíždějí místy, kde dobré jídlo vynalezli. I Napoleon si s sebou na svá tažení bral italského šéfkuchaře -a většina moderního francouzského kuchařského umění pochází přímo od tohoto jediného člověka, tak jako závodní koně jsou všichni přímými potomky arabského hřebce jménem Eclipse. Ale jméno tohohle člověka nezná; škoda, říkal si, když míjel tahač s přívěsem, jehož řidič pravděpodobně je s těmi nejlepšími místními restauracemi dobře obeznámený. Krucinál.

Jeli s rozsvícenými světly - italská Polizia stradale, o níž se nedalo tvrdit, že by nějak příliš proslula shovívavostí, na dodržování tohoto pravidla silničního provozu přísně dbá - stabilní rychlostí sto padesáti kilometrů v hodině, něco málo přes devadesát mil, a zdálo se, že porsche si docela libuje. Ujedou přes pětadvacet mil na galon, nebo tak nějak, dohadoval se Dominic; přepočet z mil na galon v litry na kilometry byl na něj trochu moc, musel se soustředit na jízdu. V Bologni najeli na Al a pokračovali na jih na Firenze, město, odkud rodina Carusových pocházela. Silnice, technicky velmi dobře řešená, se prořezávala horami na jihozápad.

Vynechat zastávku ve Florencii a město pouze minout přišlo Brianovi velmi zatěžko; věděl o prima restauraci nedaleko Ponte Vecchio, která patří jeho vzdálenému bratranci a kde víno je bellissimo a jídlo hodné královské tabule. Do Říma to však měli ještě dvě hodiny. Vzpomínal si, jak do Florencie jel vlakem, tehdy ve všední zelené uniformě, s opaskem s "dohodou", aby tak předvedl, na jaké povolání se dal; a Italové, jako všichni civilizovaní lidé, mají námořní pěchotu Spojených států rádi. Tenkrát se mu ani trochu nechtělo nasednout znovu na vlak do Říma a odtud do Neapole, kde kotvila jeho loď; ale nebyl pánem svého času.

A právě tak tomu bylo i nyní. Dál na jih se tyčily další hory, avšak na některých ukazatelích už stálo ROMA, a to bylo dobré.

*****

JACK SEDĚL v restauraci hotelu Excelsior; jídlo bylo zcela podle jeho představ a personál s ním jednal jako s marnotratným členem rodiny, navrátivším se domů po dlouhé nepřítomnosti. Vadilo mu jedině, že tu téměř všichni kouří. Že by v Itálii nevěděli, jak nebezpečné je i pasivní kouření? Když vyrůstal, matka o tomto nebezpečí hodně hovořila; své připomínky často adresovala tátovi, který se neustále usilovně snažil s kouřením jednou provždy přestat, ale nikdy se mu to úplně nepodařilo.

S jídlem si Jack dával na čas. Nic pozoruhodného nebylo jen na salátu; s hlávkovým salátem nesvedou nic zvláštního ani Italové, třebaže dresinky byly vynikající. Jack se posadil ke stolu v koutě, aby měl přehled po místnosti. Ostatní hosté v jídelně vypadali jako on. Všichni dobře oblečení. V pravidlech pro hosty se neříkalo nic o tom, že se vyžaduje kravata, on však předpokládal, že tomu tak je; a kromě toho Itálie je světovým střediskem módy. Doufal, že

pokud čas dovolí, obstará si tu nějaký oblek. Sedělo zde asi třicet či čtyřicet lidí; manželské páry vyloučil, takže hledá někoho ve věku asi třiceti let, kdo jí sám a je zapsán pod jménem Nigel Hawkins. Vyšly mu tři možnosti. Dospěl k závěru, že bude pátrat po člověku, který nevypadá arabsky, a tím jednoho vyloučil. Takže co teď? Má vůbec něco podniknout? Co zlého by se mohlo stát, pokud se neprozradí, že je zpravodajský důstojník?

Ale... proč riskovat? říkal si. Proč prostě nezůstat v klidu?

Nechal tedy celou záležitost být, alespoň v duchu. Bude líp, když si totožnost toho člověka zjistí nějak jinak.

*****

ŘÍM JE SKUTEČNĚ nádherné město, uvažoval Muhammad Hasan al-Dín. Občas pomýšlel na to, že si tu pronajme byt, nebo dokonce dům. Mohlo by to být i v židovské čtvrti; v té části města jsou dobré restaurace, kde se podávají košer jídla a kde by si bez obav mohl objednat z jídelního lístku cokoli. Už se byl podívat na jeden byt na Piazza Campo di Fiori. Cena - dokonce pro turisty - byla rozumná, avšak představa, že by byl vázán na jedno místo, ho odradila. Při práci, kterou dělá, je líp místa pobytu měnit. Nepřátelé nemohou vést úder proti něčemu, co nelze nalézt. Už dost riskoval tím, že zabil toho Žida Greengolda -za tenhle kousek, který provedl výhradně pro své vlastní potěšení, ho

vypeskoval sám Emír; zakázal mu ještě někdy něco podobného udělat. Co kdyby Mossad získal jeho fotografii? Jakou cenu by pak Muhammad pro Organizaci měl? vytýkal mu hněvivě. A Emír byl znám svou výbušnou povahou. Takže už nic takového. Ani ten nůž s sebou nenosil, měl jej uložený na čestném místě, v holicí soupravě, odkud si jej mohl vyndat a dívat se na židovskou krev ulpělou na čepeli.

Takže když teď pobýval v Římě, bydlel zde. Až pobudu nějaký čas doma, vrátím se sem a ubytuji se v jiném hotelu, říkal si; třeba v tom pěkném poblíž fontány di Trevi, i když tenhle se hodí líp. A pak - jídlo: italské jídlo je vynikající. Cenil si jej výš než prostou stravu ve své domovině. Jehněčí je dobré, ale chutná už méně, když se jí každý den. A dá-li si trochu vína, lidé tu na něj nekoukají jako na špatného věřícího. Říkal si, jestli prorok Mohamed, jeho jmenovec, vědomě dovolil věřícím pít alkoholický nápoj vyrobený z medu, nebo prostě nevěděl, že medovina vůbec existuje. Muhammad ji ochutnal, když studoval na univerzitě v Cambridgi, a došel k závěru, že té by se napil jen ten, kdo se zoufale potřebuje opít; vůbec si nedovedl představit, že by ji někdo dokázal pít celý večer. Takže ani Mohamed nebyl zcela dokonalý. A totéž platí i o mně, připomněl si terorista; pro Víru konám náročné dílo, a tudíž se můžu tu a tam odchýlit od pravé cesty. Kdo chce s vlky býti, musí s nimi výti. Číšník přišel sklidit ze stolu, a Muhammad se rozhodl, že zákusek vynechá; potřebuje si udržet štíhlou postavu, aby mohl vystupovat jako anglický byznysman a aby se vešel do obleků od Brioniho. Vstal tedy a vydal se do haly.

*****

RYAN UVAŽOVAL o tom, že si u baru dá ještě panáka na noc, pak si to však rozmyslel. U výtahu už kdosi stál a vstoupil do něj první. Oba na sebe jen letmo pohlédli; Ryan se chystal stisknout tlačítko s číslem 3, avšak uviděl, že to už svítí. Takže tenhleten dobře oblečený Brit - vypadá jako Brit - bydlí ve stejném poschodí...

... není to zajímavé...?

Jízda trvala jen pár vteřin; kabina se zastavila a dveře se otevřely.

Hotel Excelsior není vysoký, zato je rozlehlý a host musí někdy jít ke svému pokoji dost daleko. Člověk, se kterým Jack jel ve výtahu, mířil stejným směrem jako on; prošel kolem jeho pokoje, šel dál a minul jedny... druhé

dveře... a u třetích zůstal stát. Ryan šel pomaleji, nechtěl jít příliš blízko za ním. Muž se otočil a pohlédl na něj, možná si říkal, jestli ho nesleduje. Jack se však zastavil také a lovil z kapsy klíč; potom se na muže podíval a hlasem, jakým na sebe jen tak nezávazně promluví dva navzájem cizí lidé, řekl: "Dobrou."

"Vám také, pane," odpověděl muž britskou angličtinou, jakou mluví vzdělaní lidé.

Jack vešel do pokoje; měl dojem, že takový přízvuk už slyšel... mluvili jím britští diplomaté, se kterými se setkal v Bílém domě, nebo jej zaslechl, když s otcem několikrát navštívil Londýn. Byla to mluva buď někoho, kdo se narodil v panském sídle, nebo někoho, kdo měl v úmyslu nějaké takové sídlo si koupit, až přijde pravý čas a až si uloží dost liber šterlinků na to, aby mohl předstírat, že je peerem. Tamten má smetanově hladkou pleť Brita a přízvuk vyšší společenské třídy -

- a zapsal se pod jménem Nigel Hawkins.

"A já mám tvou elektronickou poštu, kamaráde," pronesl Jack šeptem ke koberci. "Prevíte."

*****

PROPLÉST SE ULICEMI Říma trvalo téměř hodinu; otcové města asi neměli za manželky matky města, a ti i ony asi věděli starou belu o urbanismu, říkal si Brian, když se pokoušel nalézt cestu na Via Vittorio Veneto. Nakonec poznal, že už jsou blízko, podle toho, že projeli místem, které kdysi mohlo být branou v hradbách, jež měly zadržet Hannibala; potom doleva, nato doprava, načež bratři došli k poznání, že v Římě ulice téhož jména nemusí vždy vést jen přímým směrem -znamenalo to objet Palazzo Margherita a k hotelu Excelsior se stočit zpět. To už Dominic dospěl k názoru, že řízení auta má na pár dní dost. Za tři minuty byly jejich brašny venku z kufru a oni stáli u stolku recepčního.

"Je tu pro vás vzkaz, abyste zavolali signoru Ryanovi, až dorazíte; pokoje máte hned vedle jeho," sdělil jim recepční a mávnutím ruky přivolal sluhu; ten je dovedl k výtahu.

Brian se opřel o stěnu kabiny. "To byla teda pěkně dlouhá jízda, člověče," pronesl.

"O tom mi povídej," odtušil Dominic.

"Hele, já vím, že máš rád rychlý auta, i ženský, se kterýma to jde rychle, ale co takhle příště letět nějakým pitomým letadlem? Třeba bys měl úspěch u nějaké letušky, ne?"

"Šašku mariňáckej." Dominic ta slova doprovodil zívnutím.

"Tudy, signoři," řekl sluha a mávnutím paže naznačil směr.

"Ten vzkaz v recepci - kde ten pán je?"

"Signor Ryan? Hned tady," ukázal sluha prstem.

"To se hodí," uvažoval nahlas Dominic; potom ho napadlo něco jiného. Nechal sluhu, ať ho uvede dovnitř a otevře spojovací dveře do Brianova pokoje, a dal mu štědré spropitné. Pak vytáhl z kapsy lístek se vzkazem a zavolal.

*****

"HALÓ?"

"Jsme hned vedle, ty eso. Co se děje?" zeptal se Brian.

"Máte dva pokoje?"

"Jo.

"Hádejte, kdo je kousek od vás?"

"No, pověz."

"Chlápek z Británie, nějaký pan Nigel Hawkins," sdělil Jack bratrancovi a čekal, až opadne ohromení. "Popovídáme si."

"Hned sem přijď, Juniore."

Trvalo to jen tak dlouho, jak Jack potřeboval k tomu, aby vklouzl do mokasínů.

"Užili jste si jízdu?" zeptal se.

Dominic si nalil do sklenice víno z láhve v minibaru; už ho moc nezbylo. "Byla pěkně dlouhá."

"Tos celou cestu řídil ty?"

"Koukni, chtěl jsem se sem dostat zčerstva."

"Ty troubo," utrhl se na něj Brian. "Myslí si, že řídit porsche je jako sex, akorát lepší," dodal k Jackovi.

"Taky že jo, když znáš tu správnou techniku, ale i sex dokáže člověka utahat. No -" Dominic postavil sklenici na stolek. "Říkals..."

"Jo; hned tamhle." Jack ukázal na stěnu. Zvedl ruku k očím. A toho mizeru jsem viděl. Odpovědí mu bylo jen přikyvování. "Hoši, teď se trochu prospěte. Zítra se ozvu a pouvažujeme, jak zařídit schůzku. Vyhovuje?"

"Dokonale," souhlasil Brian. "Zavolej tak v devět, jo?"

"Jasan. Tak zatím." Jack zamířil ke dveřím. Zanedlouho byl u svého počítače; a tam to uviděl, jako na dlani. Takže tenhleten člověk tu není sám?

To by se mohlo nádherně hodit.

*****

OSMÁ HODINA nastala dřív, než jak by se slušelo. Muhammad už vstal, svěží a čiperný, a v počítači procházel elektronickou poštu. Mahmúd je v Římě také, dorazil předchozí noci, a na téměř čelním místě ve schránce Šestapadesátky MuHa byl vzkaz od Střečka097, dožadující se udání místa, kde se sejdou. Muhammad o tom popřemýšlel a potom se rozhodl, že uplatní svůj smysl pro humor.

RISTORANTE GIOVANNI, PIAZZA DI SPAGNA, odpověděl: 13:30. POZOR NATO, CO DĚLÁŠ. Měl tím na mysli opatření proti sledování. Neexistoval zatím žádný určitý důvod k domněnce, že za ztrátou tří lidí v terénu vězí něco podezřelého, ale při své výzvědné činnosti se přece nedožil jedenatřiceti let díky tomu, že by se někdy zachoval hloupě; právě naopak. Mám schopnost rozlišit neškodné od nebezpečného, říkal si. Před šesti týdny dostal Davida Greengolda proto, že ten Žid nerozpoznal loď plující pod nepřátelskou klamnou vlajkou, ani když mu málem vrazila do zadku - no, vlastně zezadu do krku, říkal si Muhammad a při vzpomínce na ten okamžik potlačoval úsměv. Možná by měl ten nůž zase nosit u sebe, jen tak pro štěstí. Na štěstí věří mnoho lidí v téhle profesi, stejně jako na ně věří třeba sportovci. Emír měl asi pravdu, zabití toho důstojníka Mossadu bylo zbytečné a nikoli nezbytné riziko, protože tak přibyli další nepřátelé: Organizace jich má i takhle dost, třebaže nevědí, kdo a co tu organizaci tvoří. Lépe je zůstat pro nevěřící pouhým stínem... stínem v zatemněné místnosti, neviditelným a neznámým. Jeho kolegové Mossad nenávidí, ale jen proto, že z něj mají strach. Židé jsou hrozný nepřítel. Jsou proradní a nesmírně chytří. A kdo může říct, co všechno vědí, kteří zrádci mezi Araby jsou koupení za americké peníze, aby sloužili záměrům Židů? Uvnitř Organizace neexistoval ani náznak podezření, on si však pamatoval slova Jurije, důstojníka ruské KGB: zradu lze očekávat jen od těch, kdo požívají důvěry. Možná že zabít toho Rusa tak brzy byla chyba; byl to zkušený agent z terénu, který povětšině pracoval v Evropě a v Americe, mohl toho pravděpodobně vypovědět ještě spoustu a z každé jeho příhody se dalo získat poučení. Muhammad si vzpomínal, jak s ním rozmlouval, i na to, jak Rusovy rozsáhlé zkušenosti a nemalá schopnost úsudku na něj zapůsobily. Instinkt je dobrá věc, ale často vypadá jako duševní choroba, stačí, rozvine-li se v nezvladatelnou paranoiu. Jurij velmi podrobně líčil, jak posuzovat lidi a jak rozeznat profesionála od neškodného civilisty. Mohl toho povědět mnohem víc, nebýt kulky ráže devět milimetrů, kterou dostal zezadu do hlavy. Tou kulkou byly

také porušeny Prorokovy přísné a obdivuhodné příkazy týkající se pohostinnosti. Jestliže muž pojedl tvé soli, byť to byl nevěřící, dostane se mu v tvém domě bezpečného útulku. Ten příkaz ale porušil Emír, a učinil tak s chabou výmluvou, že Rus je ateista, a zákon se na něj tudíž nevztahuje.

Muhammad se přesto o mnohém poučil. Nyní je vše tak, jak má být. Veškerá jeho elektronická pošta je zašifrovaná tím nejlepším počítačovým programem, jaký existuje, uloženým výlučně do jeho počítače, a tedy chráněným před každým, kdo by jeho poštu chtěl číst, kromě něj samotného. Takže spojení, které používá, je zabezpečené. On sám moc nevypadá na Araba. Nemluví jako Arab. Neobléká se jako Arab. V každém hotelu, kde bydlel, se o něm vědělo, že pije alkohol, a personálu v těch hotelích je také známo, že alkohol muslimové nepijí. Takže by měl být v naprostém bezpečí. Jistě, Mossad ví, že to prase Greengolda zabil někdo takový, jako je on, ale sotva má jeho fotografii, a pokud ho nezradil člověk, kterého si najal, aby toho Žida oklamal, Mossad nemá ani tušení, kdo či co Muhammad je. Jurij varoval, že si nikdy nelze být jistý úplně vším, ale také upozorňoval, že projevy přílišné paranoie mohou upoutat pozornost i náhodného sledovatele, protože profesionální zpravodajští důstojníci znají triky, které nepoužije nikdo jiný - a při pozorném sledování takových lidí si člověk může všimnout, že je také používají. Výzvědná činnost připomíná obrovské ozubené kolo, neustále se otáčející, vždy se vracející na totéž místo a pohybující se stále stejným způsobem; nikdy se nezastaví, ale rovněž se nikdy neodchýlí od své prvotní dráhy. Obrovské kolo - a on je pouhým jedním jeho zubem a vlastně neví, jestli to, co dělá, pohybu tohoto kola pomáhá nebo jej zpomaluje.

Tuto úvahu zapudil. Kdepak. Je víc než zub toho kola; je jedním z jeho motorů. Možná nijak velkým, avšak přesto důležitým, protože i kdyby se to kolo snad otáčelo i bez něj, nikdy by se to nedělo tak rychle a s takovou jistotou jako nyní. A dá-li Bůh, on je bude udržovat v pohybu tak dlouho, dokud nerozdrtí nepřátele jeho, Emírovy, i nepřátele samotného Alláha.

Takže vyslal vzkaz Střečkovi097 a potom si objednal do pokoje kávu.

*****

RICK BELL PŘIKÁZAL, aby u počítačů seděla obsluha čtyřiadvacet hodin denně. Bylo s podivem, že něco takového zde v Univerzitě nezavedli již od samého začátku; nyní však tomu tak bylo, Univerzita se učila za pochodu, stejně jako se učil každý, kdo v tomhle zápase na té či oné straně čáry zaklekl k rozehrání. V téhle chvíli počítač obsluhoval Tony Wills, vedený vědomím, že mezi střední Evropou a americkým východním pobřežím je časový rozdíl šesti hodin. Jakožto dobrý počítačový odborník vzkaz od Šestapadesátky, jdoucí na adresu 097, zachytil do pěti minut od okamžiku, kdy byl vyslán, a neprodleně jej předal Jackovi.

To, co následovalo, si vyžádalo jen o trochu méně vteřin, než kolik jich bylo třeba k tomu, aby Jackovi proběhlo hlavou, co udělat. Tak -znají svůj cíl a vědí, kde bude, a to je prostě fajn. Zvedl telefon.

"Jste tam vzhůru?" To platilo Brianovi.

"Teď už jo," zavrčel Brian v odpověď. "Co je?"

"Přijď sem na kafe; a Doma vem s sebou."

"Rozkaz, kapitáne." Následovalo klapnutí.

*****

"DOUFÁM, že to není nějaká blbost," pronesl Dominic; jeho oči připomínaly dírky ve sněhu, do kterého se někdo Vyčural.

"Když chceš ráno vzlétnout s orly, nesmíš se v noci válet s vepři, kamaráde. Zachovej klid. Kafe jsem už objednal."

"Děkuju. Tak co se děje?"

Jack přešel k počítači a ukázal na monitor. Oba bratři se naklonili blíž, aby si přečetli, co je na něm.

"Co je to za chlapa?" zeptal se Dominic - myslel tím Střečka097.

"Včera taky přijel z Vídně."

Někde tam na opačné straně ulice... možná? rozpomínal se Brian; potom následovala otázka: Viděl mi do obličeje?

"No, myslím, že nás čeká schůzka," prohlásil; pohlédl na Dominika a ukázal zdvižený palec.

Kávu donesli v několika minutách. Jack jim nalil, ale v kávě byla zrníčka; káva byla turecká, pouze o moc horší, než jakou dělají Turci. Přesto lepší než nic. O své záležitosti nemluvili, řemeslo ovládali natolik, aby o práci nehovořili, když nemají prověřeno, zda v pokoji nejsou instalovány štěnice; oni sami to zkontrolovat neuměli a ani neměli potřebné vybavení.

Jack do sebe kávu jen hodil a šel se osprchovat. V kabince byl červený řetízek, za který se zřejmě mělo zatáhnout v případě, že by tu někdo dostal srdeční záchvat, on však měl tolik slušnosti, že za něj nezatáhl. U Dominika si tím nebyl tak jistý; bratranec opravdu vypadal vyblitě. S ním sprcha udělala zázraky; vrátil se oholený a do růžova vydrhnutý, připravený šlápnout na plyn.

"Jídlo je tu fajn, u kafe si tím ale nejsem moc jistý," sdělil bratrům.

",Nejsem si moc jistý' - prokrista, lepší kafe dělají snad i na Kubě," prohlásil Brian. "I hotový kafe z polní dávky je lepší než tohle."

"Nikdo není dokonalý, Aldo," poznamenal Dominic. Ale ani jemu káva nechutnala.

"Takže - řekněme půl hodiny?" navrhl Jack. On sám potřeboval ještě asi tři minuty a bude hotov.

"Když to nestihnu, pošli sanitku," odtušil Enzo a zamířil ke dveřím; doufal, že bohové sprchy budou tohle ráno milosrdní. Kocovinu má člověk po pití, ne po řízení auta.

Nicméně za třicet minut byli všichni tři v hotelové hale, upravení, na očích sluneční brýle proti jasnému italskému slunci, jež jiskřilo venku. Dominic se vrátného zeptal na směr; ten mu ukázal, kudy jít k Via Sistina, která vede přímo ke kostelu Nejsvětější Trojice, Trinitá dei Monti, stojícímu na vršku, jak napovídá jeho jméno; hned na opačné straně ulice začínaly schody, vedly asi třicet metrů dolů - byl tu i výtah jedoucí až do stanice metra, jež se nacházela ještě hlouběji, ale sejít pěšky přece jen nebylo nic nad jejich síly. Všechny tři udivilo, že kostelů je v Římě jako v New Yorku cukráren. Chůze dolů byla příjemná; kdyby člověk šel zavěšený do té správné dívky, byla by to chůze dokonce nádherně romantická. Schody, kopírující linii svahu, byly dílem architekta Franceska De Sanctis a odehrávala se tu každoroční přehlídka módních výstřelků, Donna sotto le Stelle. Úplně dole stála kašna a v ní člun z mramoru, připomínka jakési velké záplavy; v té by kamenný člun byl ovšem sotva něco platný. Náměstí tvořila křižovatka jen dvou ulic a své jméno, Piazza di Spagna, dostalo díky tomu, že se tu nacházelo španělské velvyslanectví při Svatém stolci. Náměstí nebylo nijak velké - bylo menší než třeba Times Square -, ale kypělo životem, bylo plné aut a chodců, a to vše dohromady z něho dělalo místo nebezpečné pro všechny zúčastněné.

Ristorante Giovanni, nenápadná budova z cihel natřených žlutou a krémovou barvou, se nacházel na západní straně; součástí restaurace byla také venkovní plocha překrytá plachtou, kde se dalo jíst. Všichni uvnitř u baru měli zapálené cigarety. Mezi hosty byl i policista; pil kávu. Dominic s Brianem vešli dovnitř, rozhlíželi se a vyhodnocovali si terén; potom se vrátili ven.

"Máme ještě tři hodiny, lidi," poznamenal Brian. "Takže co teď?"

"Tady potřebujeme být v... v kolik?" zeptal se Jack.

Dominic pohlédl na hodinky. "Náš přítel se má objevit ve třináct třicet. Navrhuju, abychom si tak ve tři čtvrtě na jednu dali oběd a počkali si, jak se situace vyvine. Jacku, poznáš ho?"

"Jako nic," ujistil je Jack.

"Takže máme asi dvě hodiny na to, abychom si to tu prošli. Já tu před pár lety byl. Dobře se tu nakupuje."

"Není tamhleto Brioni?" zeptal se Jack a ukázal na obchod.

"Podle všeho jo," odpověděl Brian. "Našemu krytí neuškodí, když tady něco pokoupíme."

"Tak jdeme." Jack nikdy italský oblek neměl, zato spoustu anglických, koupených na Savile Row číslo 10 v Londýně. Proč to nezkusit tady? Tahleta špionská práce je ale uhozená, říkal si: přišli sem zabít teroristu, ale předtím budou chodit po obchodech a shánět oblečení. To by neudělala ani ženská... leda snad kvůli střevícům.

Na Via del Babuino - "Paviání ulici", no tohle! - byly všechny možné obchody a Jack si dal záležet, aby zašel do každého. Itálie je vskutku světové středisko módy. Zkusil si světle šedé hedvábné sako; padlo mu jako ulité, jako by je na něj ušil podle míry krejčovský mistr. Bez váhání je koupil za osm set eur. Potom musel nést plastový pytel přehozený přes rameno - ale není to výborné krytí? Který tajný agent by se tahal s takovýmhle prapodivným břemenem?

*****

MUHAMMAD HASAN odešel z hotelu ve 12:15 a vydal se cestou stejnou jako před dvěma hodinami oba bratři. Tu cestu znal dobře, šel tudy, když se vypravil zabít Greengolda; tahle vzpomínka mu dělala dobře. Den byl pěkný, slunný, asi třicet stupňů - teplý, ne však doopravdy horký. Příhodný pro americké turisty. Pro ty, kdo se hlásí ke křesťanství. Američtí Židé jezdí do Izraele, aby si tam mohli odplivovat před Araby; zde jsou jen křesťanští nevěřící, kteří tu fotografují a nakupují. No co, on tu nakupoval také, třeba obleky. Tamhle je Brioni, hned za Piazza di Spagna. Prodavač Antonio s ním vždycky jednal slušně, tak, aby z něj vyrazil peníze; Muhammad však pocházel z prostředí, jehož kultura je rovněž založená na obchodování, a za podobné jednání přece nelze někým opovrhovat.

Byl čas na polední jídlo, a podnik Ristorante Giovanni byl stejně dobrý jako kterýkoli jiný v Římě, ba lepší než většina ostatních. Číšník, který se Hasanovi obvykle zvlášť věnoval, si ho hned všiml a mávnutím ruky ukázal ke stolku pod plachtou po pravé straně, kde Hasan pravidelně sedával.

*****

"TAMHLE HO MÁME," řekl Jack a pokynul tím směrem sklenicí. Všichni tři Američané přihlíželi, jak nově příchozímu číšník donesl ke stolu láhev vody Pellegrino a k ní sklenici s ledem. V Evropě člověk nijak často nevidí, že by se k pití podával led, ten ve zdejších lidech spíš budí představy bruslení, Šestapadesátka však má očividně rád vodu studenou. Z místa, kde seděl Jack, byl na Hasana lepší výhled. "Docela by mě zajímalo, co rád jí."

"Odsouzenec má nárok na slušné poslední jídlo," poznamenal Dominic. Tamten ksindl v Alabamě samozřejmě ne. Stejně by asi měl špatný vkus. Potom ho napadlo, co asi k obědu podávají v pekle. "Ten jeho host má přijít v půl druhé, je to tak?"

"Jo; Šestapadesátka ho upozorňoval, ať si dá pozor na to, co dělá; to by mohlo znamenat, že se má přesvědčit, jestli ho někdo nesleduje."

"Myslíš, že něco tuší o nás?" uvažoval Brian.

"No - v poslední době je potkalo dost smůly," odtušil Jack.

"Rozhodně by mě moc zajímalo, co se mu honí hlavou," řekl Dominic. Zaklonil se v židli a protáhl si nohy; přitom krátce pohlédl na člověka, který se pro něj a pro bratra stane dalším cílem. Na sako a kravatu je dost teplo, ale oni mají vypadat jako byznysmani, ne jako turisté. Nyní uvažoval, jestli je to

dobré krytí nebo ne. A počasí se skutečně připomínalo: jenže potí se kvůli té akci nebo proto, že je horko? V Římě, v Mnichově ani ve Vídni přece nějaké zvláštní napětí neprožíval? Ne, tehdy ne. Zde je ale plno lidí... vlastně ne, v Londýně jich bylo víc.

Jsou náhody šťastné a nešťastné. Tentokrát to byla ta nešťastná. Číšník, nesoucí podnos se sklenicemi chianti, zakopl o nohy jakési ženy z Chicaga, která se přijela do Říma podívat na místo, kde měla kořeny její rodina. Podnos minul stůl a sklenice skončily v klínech obou bratrů. Měli na sobě světlé obleky, aby jim nebylo horko, a -

"Do prdele!" vykřikl Dominic. Jeho světle hnědé kalhoty vypadaly, jako kdyby dostal do slabin zásah z brokovnice. Brian na tom byl ještě hůř.

Zděšený číšník ze sebe vypravil jen: "Scusino, scusino, signori!" Avšak stalo se, nedalo se nic dělat. Začal drmolit cosi o tom, že pošle jejich obleky do čistírny; Dom s Brianem na sebe jen pohlédli. Nyní na tom byli stejně, jako kdyby nesli Kainovo znamení.

"To je v pořádku," řekl Dominic anglicky; všechny kletby v italštině v té chvíli úplně zapomněl. "Však nikdo neumřel." Ubrousky s tímhletím nic nenadělají, ještě tak snad nějaká dobrá chemická čistírna, a v Excelsioru, nebo poblíž, se taková pravděpodobně najde. Pár lidí se po nich ohlédlo, buď v hrůze, nebo pobaveně, takže jeho tvář nyní utkví přítomným v paměti tak spolehlivě jako jeho vínem poznamenané oblečení. Číšník se zahanbeně vzdálil a agent FBI pronesl: "Co teď?"

"To kdybych věděl, hergot!" prohlásil Brian. "Náhoda nám nebyla příznivá, kapitáne Kirku."

"Tisíceré díky, pane Spocku," zavrčel v odpověď Dom.

"Heleďte, ještě jsem tu já!" ozval se Jack.

"Juniore, ty přece nemůžeš -" Jack však Brianovi skočil do řeči.

"A pročpak ksakru ne?" zeptal se tiše. "Je to nějak těžký?"

"Neumíš s tím," namítl Dominic.

"Nebudu přece hrát golf na Turnaji mistrů, ne?"

"No -" ozval se Brian znovu.

"Nebo snad jo?" přerušil ho Jack.

Dominic vytáhl pero z kapsy saka a podal mu je.

"Přehodím hroty a ďobnu ho do zadku; je to tak?"

"Je připravené," potvrdil Enzo. "Ale proboha, buď s tím opatrnej!"

Nyní bylo 1:21. Muhammad Hasan dopil a nalil si znovu. Mahmúd už brzy přijde. Proč riskovat, že budu muset přerušit důležitou schůzku? napadlo ho. Pokrčil v duchu rameny, vstal a šel na pánské toalety; ta místnost v něm vyvolala příjemné vzpomínky.

"Určitě to chceš udělat?" ujišťoval se Brian.

"Je to lump, ne? Za jak dlouho to začne působit?"

"Do takových třiceti vteřin, Jacku. A mysli při tom: když se ti něco nebude nějak zdát, hoď tam zpátečku a nech ho jít," varoval ho Dominic. "Tohle není žádný blbý utkání v golfu."

"Jasně." No co, táta tohle udělal jednou či dvakrát taky, říkal si v duchu. Jen tak cvičně vrazil do číšníka a zeptal se ho, kde jsou pánské toalety. Číšník mu ukázal směr a Jack se jím vydal.

Toalety měly obyčejné dřevěné dveře s panáčkem, kvůli mezinárodní klientele. Co když tam bude ještě někdo? uvažoval.

Tak to necháš plavat, troubo.

Tak jo...

Vešel dovnitř; byl tam ještě někdo, osušoval si ruce. Potom však vyšel ven a Ryan zůstal sám s 56MuHa, který si právě zapínal zip a chystal se odejít. Jack vytáhl z vnitřní kapsy saka pero a otočil hrotem tak, že se ukázala iridiová špička jehly. Ubránil se bezděčnému nutkání přezkoušet hrot prstem; to by byla pěkná pitomost. Prosmekl se těsně kolem toho dobře oblečeného člověka, načež, jak byl poučen, spustil ruku dolů a bodl ho do levé hýždě.

Očekával, že uslyší explozi bombičky s plynem, neslyšel však nic.

Když Muhammad Hasan al-Dín ucítil ostrou bolest, trhl sebou. Obrátil se a spatřil docela obyčejného mladíka - počkat, tenhle obličej viděl v hotelu...

"Moc se omlouvám, já nerad, kamaráde."

Způsob, jakým to řekl, spustil v Hasanově podvědomí varovná světla. Je to Američan, vrazil do něj, on ucítil bodnutí do hýždě, a -

A tady zabil toho Žida, a -

"Co jste zač?"

Jack počítal asi do patnácti; už se cítil na koni -

"Člověk, co tě právě zabil, Šestapadesátko MuHa," odtušil lhostejným tónem.

Hasanův obličej dostal výraz divoké, nebezpečné šelmy. Jeho pravice zajela do kapsy; vytáhl nůž, a náhle začalo jít do tuhého.

Jack instinktivně uskočil. Z teroristova obličeje jako by se dívala sama smrt; otevřel nůž a upřel oči na Jackovo hrdlo; zamířil čepelí na ně a udělal půlkrok dopředu -

Nůž mu vypadl z ruky - udiveně se na ni podíval, pak zvedl hlavu - jen se o to pokusil. Hlava se nepohnula. Nohy zeslábly. Upadl, kolena bolestivě udeřila o dlaždicovou podlahu. Skácel se dopředu a při pádu se stočil doleva. Oči zůstaly ještě otevřené, a jak ležel tváří nahoru, viděl na kovovou destičku, připevněnou zespodu k mušli, odkud si Greengold chtěl vzít balíček, a...

"Pozdravy z Ameriky, Šestapadesátko MuHa. Sral ses do někoho, na koho nestačíš. Ať se ti v pekle líbí, užij si to, kámo." Hasan ještě stačil koutkem oka zahlédnout postavu odcházející ke dveřím; vnímal, jak se v místnosti rozsvětlilo a zase potemnělo, když se dveře otevřely a pak zavřely.

Venku se Jack zastavil; rozhodl se, že se vrátí. Ten chlap má v ruce nůž. Vytáhl kapesník, nůž mu z ní vzal a zasunul jej pod tělo. Radši neblbnout a už se kolem něj dál moc neochomýtat, říkal si. Líp, když -ne; napadlo ho ještě něco. Sáhl ležícímu do kapsy a v ní nalezl, co hledal. Pak odešel. Jako na posměch se mu zrovna v téhle chvíli začalo strašně chtít čurat; šel rychle, aby to úporné nutkání zahnal. V pár vteřinách byl zpátky u stolu.

"Šlo to jak po másle," sdělil bratrům. "Teď abychom se snad vrátili do hotelu, pánové; mám ještě nějakou práci. Tak, jde se," zavelel.

Dominic nechal na stole tolik eur, aby stačila na zaplacení jídla i spropitné. Nemotorný číšník se hnal za nimi, nabízel se, že uhradí vyčištění jejich oděvů, Brian mu však mávnutím ruky a úsměvem naznačil, že je to v pořádku, a všichni tři šli přes Španělské náměstí dál. Tam vyjeli výtahem ke kostelu a pokračovali ulicí k hotelu. Byli tam za osm minut. Oba bratři si s těmi červenými skvrnami na kalhotách připadali jako blbci.

Recepční si skvrn všiml a zeptal se, jestli nechtějí, aby jim hotelová služba oděv vyčistila.

"Ano; mohl byste poslat někoho nahoru?" požádal ho Brian.

"Samozřejmě, signore; za pět minut tam někdo bude."

Ve výtahu žádné štěnice neočekávali. "No, tak jak?" zeptal se Dominic.

"Dostal jsem ho, a taky tohle," odpověděl Jack a ukázal klíč od pokoje, takový, jaký měli i oni.

"Co s tím?"

"Má počítač, ne?"

"Nojo!"

Pokoj MuHa už byl uklizený. Jack se cestou stavil ve svém pokoji a vzal si s sebou notebook s přenosným pevným diskem Fire Wire, který používal; měl v úmyslu jeho deset volných gigabytů zaplnit. Zapojil kabel do portu a zapnul Hasanův počítač Dell.

Na nějaké hračičkaření nebyl čas; jeho i Arabův počítač měly stejný operační systém, takže vše, co měl Hasan v počítači, Jack přenesl do svého přenosného disku. Trvalo to šest minut. Potom kapesníkem otřel otisky prstů, vyšel ven a otřel i dveřní knoflík. Ještě viděl, jak hotelový sluha odnáší Dominikův vínem potřísněný oděv.

"Tak co?" zeptal se Dominic.

"Hotovo. Hochům doma by se tohle mohlo líbit." Ukázal mu Fire Wire, aby svá slova náležitě zdůraznil.

"Prima nápad, člověče! Co teď?"

"Teď abych letěl zpátky domů, mládenci. Pošlete tam e-mail, jo?"

"Jasně, Juniore."

Jack si zabalil a zavolal do recepce. Recepční mu sdělil, že z Da Vinciho letiště odlétá do Londýna letadlo British Airways a má spojení na Dullesovo; Jack si ale musí pospíšit. To udělal, a za devadesát minut se už letadlo odpoutalo od nástupního tunelu; Jack seděl na sedadle 2A.

*****

MAHMÚD PŘIŠEL, když už dorazila policie. Poznal obličej svého kolegy, kterého právě na nemocničním vozíku odváželi z pánské toalety. Zůstal stát jako zasažený bleskem. Nevěděl, že policie našla nůž a všimla si krvavých skvrn na něm. Nůž půjde do laboratoře, kde lidé vyškolení londýnskou Metropolitan Police umějí pracovat s důkazy založenými na porovnávání DNA. Mahmúd neměl s kým se sejít, vrátil se tedy do hotelu a zamluvil si na následující den letenku Emirate Airways do Dubaje. Musí někomu hlásit dnešní neúspěch a neštěstí, možná samotnému Emírovi; s tím se nikdy nesetkal, znal jen jeho děsivou pověst. Viděl jednoho ze svých společníků umírat a viděl mrtvolu jiného. Jaké hrozné neštěstí je potkalo? Uvažoval o tom při sklenici vína; slitovný Alláh mu tento prohřešek jistě odpustí. Viděl toho příliš mnoho za příliš krátkou dobu.

*****

BĚHEM LETU na Heathrow si Jack prožil záchvat mírného třesu. Potřeboval si s někým promluvit, než se k tomu však dostane, potrvá to příliš dlouho, takže ještě před přistáním v Anglii do sebe hodil dvě miniaturní skotské. Další dvě následovaly v přední kabině sedmsetsedmasedmdesátky, jejímž cílem bylo Dullesovo; spánek však nepřicházel. Nejenže zabil člověka, ale ještě se mu vysmíval. Není to nic pěkného, ale taky nic, kvůli čemu by se měl modlit k Bohu, ne? Jeho Fire Wire má tři gigabyty materiálu z počítače Dell, který patřil Šestapadesátce. Co tam asi je? To se zatím nedozví. Mohl by si disk připojit ke svému přenosnému počítači a obsah prozkoumat, ale ne - to bude práce pro opravdového machra. Byli zabiti čtyři lidé, kteří udeřili na Ameriku, a Amerika úder nepřátelům vrátila, a to na jejich vlastním hřišti a navíc podle jejich pravidel. Dobré je, že nepřítel nemůže dost dobře vědět, co za šelmu to číhá v džungli; zatím se setkal sotva s jejími zuby. Zato oni se příště setkají už s jeho mozkem.

??

??

??

??